
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
LABİRENT
ÖLÜMCÜL KAÇIŞ
JAMES DASHNER
PEGASUS

LABİRENT:

ÖLÜMCÜL KAÇIŞ

Pegasus Yayınları: 756
Gençlik: 102

Labirent: Ölümcül Kaçış
James Dashner
Özgün Adı: The Maze Runner

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzelti: Ilker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/lstanbul Tel: 0212 612 95 59

4. Baskı: lstanbul, Ocak 2015
ISBN: 978-605-343-189-3

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9 Taksim / ISTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx)
Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

JAMES DASHNER

LABiRENT:

ÖLÜMCÜL KAÇIŞ

İngilizceden Çeviren:
Gizem Yeşildal

PEGASUS YAYINLARI

Lynette için... Bu kitap üç yıllık bir maceraydı
ve sen benden bir kez olsun şüphe etmedin.

LABiRENT #1

1. BÖLÜM

Yeni hayatına soğuk, karanlık, tozlu ve boğuk bir havayla çevrilmiş şekilde başladı. Ayağa kalktı.

Metal metale sürtündü; zemin sarsıldı. Bu ani hareket üzerine yere düştü, el ve ayaklarının üzerinde geri geri gitti. Soğuğa rağmen terden alnı ıslanmıştı. Sırtı metal duvara değdi; odanın köşesine varana dek duvar kenarından ilerledi. Oturup bacaklarını kendine doğru iyice çekti ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi.

İkinci bir sarsılmayla oda, maden tünelindeki eski bir asansör gibi yükselmeye başladı.

Eski bir çelik fabrikasındakilere benzeyen zincir ve makaraların sesleri odada yankılanıyor, tiz sesler çıkarıyordu. Karanlık asansör yukarı çıkarken sağa sola sallandıkça çocuğun midesi bulanıyor, yanmış yağ kokusuna benzer bir koku tüm duyularını ele geçiriyor ve daha kötü hissetmesine neden oluyordu. Ağlamak istiyordu ama gözyaşları dökülmüyordu; tek yapabildiği orada tek başına öylece oturmak ve beklemekti.

Adım Thomas, diye düşündü.

Bu... bu, hayatıyla ilgili hatırlayabildiği tek şeydi.

Buna bir anlam veremiyordu. Nerede olduğunu ve içinde bulunduğu durumu düşünürken beyni kusursuz bir şekilde çalışıyordu. Dünyayla ilgili detaylar ve anılar, bilgiler, olgular ve görüntüler zihnine akın etti... Ağaçların üzerindeki karı, ağaçlıklı bir yolda koşmayı, hamburger yemeyi, çimenlerin üzerine yansıyan soluk ay ışığını, kalabalık şehir meydanındaki insanların işlerine koşturmalarını kafasında canlandırabiliyordu.

Ama nereden geldiğini, bu karanlık asansöre nasıl girdiğini ya da ailesini hatırlamıyordu. Soyadını bile bilmiyordu. Zihninde bazı insan figürleri beliriyordu fakat yüzleri bulanıktı. Tanıdığı tek bir kişiyi ya da bir sohbeti bile anımsayamıyordu.

Oda sallanarak yukarı çıkmaya devam etti. Thomas, onu yukarı çeken zincirlerin bitmek bilmeyen tıkırtısına alışmıştı artık. Uzunca bir süre geçti. Dakikalar saate dönüştü. Tabii tam olarak ne kadar zaman geçtiğini bilmesi imkânsızdı çünkü her saniye sonsuzluk gibi geliyordu. Hayır. Bundan daha akıllıydı. İçgüdülerine dayanarak, neredeyse *yarım* saattir hareket halinde olduğundan emindi.

Garip bir şekilde korkusu, rüzgâra kapılmış sinekler gibi dağıldı ve yerini derin bir merak aldı. Nerede olduğunu ve neler olup bittiğini bilmek istiyordu.

Oda gürültülü bir şekilde durdu, bu ani hareketle Thomas büzüştüğü köşeden birden sert zemine yapıştı. Ayağa kalkarken oda giderek daha az sallanmaya başlamıştı ve sonunda durdu. Sessizlik çöktü.

Bir dakika geçti. İki dakika. Ne tarafa baksa görebildiği tek şey karanlıktı. Duvarlar boyunca bir çıkış bulma ümidiyle ilerledi fakat soğuk metal dışında bir şey yoktu. Hayal kırıklığıyla homurdanınca sesi bir hayaletinki gibi odada yankılandı ve yeniden sessizliğe büründü. Bağırdı, yardım istedi, duvarları yumrukladı.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar köşeye büzüştü, kollarını vücuduna doladı ve yeniden korkmaya başladı. Göğsünde endişe verici bir ürperme hissetti, sanki kalbi vücudundan kaçmak ister gibiydi.

"Biri... yardım... etsin!" diye bağırdı, her kelimede âdeta boğazı parçalanıyordu.

Yukarıdan bir gürültü kopunca korkarak nefesini tuttu. Odanın tavanından ince bir çizgi halinde yayılan ışığın gittikçe genişlemesini izledi. Gıcırdama sesi, sürgülü kapıların açıldığını gösteriyordu. Karanlıkta geçirdiği o kadar uzun sürenin ardından ışık gözlerini aldı; başını çevirdi ve elleriyle yüzünü kapattı.

Yukarıdan sesler geliyordu; insan sesleri. Korkudan göğsü sıkıştı.

"Şu çıkıntıya bakın."

"Kaç yaşında?"

"Tam bir lülekafa."

"Senden iyi lülekafa mı olur, pislik."

"Dostum, aşağısı *ayak* gibi kokuyor!"

"Tek yönlü seyahatinden memnun kalmışsındır umarım, çaylak."

"Geri dönüş yok, kardeşim."

Thomas'ın kafası karıştı ve panikledi. Sesler garipti, yankılanıyordu ve kullandıkları bazı kelimeler çok tuhaftı. Gözlerini kısıp ışığa ve yukarıda konuşanlara baktı. Başta tek görebildiği hareket eden gölgelerdi fakat sonra insan figürlerini görebildi, tavandaki delikten aşağı bakıp onu gösteriyorlardı.

Ardından kameranın objektifi odaklanmış gibi, yüzlerini net bir şekilde gördü. Hepsi oğlandı; bazıları daha küçük, bazıları biraz daha büyük.

Thomas ne beklediğini bilmiyordu ama onları görmek kafasını iyice karıştırmıştı. Hepsi gençti. Çocuklardı. Korkusu biraz olsun geçti ama kalbi hâlâ hızla çarpmaya devam ediyordu.

Biri, ucunda büyük bir halka olan bir halat uzattı. Thomas önce tereddüt etti fakat sonra sağ ayağıyla halkaya bastı ve yukarı çekilirken halata sıkıca tutundu. Yukarıdan bir sürü el uzandı ve onu kıyafetlerinden tutup çektiler. Thomas kendini girdapta gibi hissetti; etrafındaki yüzler, renkler ve ışık, hepsi karmakarışıktı. Bir duygu fırtınası boğazında düğümlendi; bağırmak, ağlamak, kusmak istiyordu. Çocuklar sessiz bir şekilde onu karanlık kutunun dışına çekerken içlerinden biri konuştu. Ve Thomas o sözleri asla unutmayacağını biliyordu.

“Tanıştığımıza memnun oldum, çaylak,” dedi çocuk. “Kayrana hoş geldin.”

2. BÖLÜM

Thomas ayağa kalkıp üzerindeki toz silkeleninceye kadar etrafında yardım için toplananlar ondan uzaklaşmadı. Işıktan gözleri kamaşınca sendeledi. Meraktan ölüyordu ama çevresindekilere dikkatlice bakacak kadar iyi hissetmiyordu. Başını çevirip etrafını incelerken çocuklar hiçbir şey demedi.

Etrafında yavaşça dönerken diğer çocuklar ona bakıp sırıtıyorlardı; bazıları uzanıp onu parmaklarıyla dürttüler. En az elli kişi vardı, sanki sabahtan beri çalışıyorlarmış gibi kıyafetleri kirli ve terliydi. Farklı ırklardandı, görünüşleri birbirlerinden farklıydı. Thomas'ın birden başı döndü, gözlerini çocuklarda ve kendini içinde bulduğu bu garip yerde gezdiriyordu.

Birkaç futbol sahası büyüklüğünde, geniş bir alanda duruyorlardı. Etraflarında dört tane devasa büyüklükte, üzerleri sarmaşıklarla kaplanmış gri taş duvar vardı. Duvarlar onlarca metre yükseklikteydi ve etraflarında tam bir kare şeklini oluşturmuşlardı. Hepsinin de tam ortasında bir aralık vardı ve Thomas'ın görebildiği kadarıyla uzun geçitler ve yollara açılıyorlardı.

"Şu çaylağa bakın," dedi biri, Thomas kimin söylediğini göremedi. "Duvarlara bakacağım diye boynunu kıracak." Birkaç çocuk güldü.

"Kapa gaganı, Gally," diye karşılık verdi daha kalın bir ses.

Thomas dikkatini yeniden etrafındaki yabancılara verdi. Berbat gözüküyor olmalıydı, sanki uyuşturulmuş gibiydi. Uzun boylu, sarışın, keskin hatları olan bir çocuk ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Ayaklarının üzerinde sallanan, kısa boylu, tıknaz bir çocuk ise gözlerini kocaman açmış Thomas'ı inceliyordu. Gömleğinin kıvrılan kollarından pazuları görünen Asyalı bir çocuk Thomas'a bakarken kollarını kavuşturmuştu. Onu karşılayan esmer çocuk kaşlarını çatmıştı.

"Neredeyim ben?" diye sordu Thomas ve sesini ilk kez duyunca şaşırdı. Değişik gelmişti, beklediğinden daha yüksekti.

"Kötü bir yerdesin," dedi esmer çocuk. "O yüzden sakin olmaya bak."

"Hangi liderle olacak?" diye bağırdı arkadan biri.

"Söyledim ya sana, sersem," diye karşılık verdi tiz bir ses. "Tam bir pislik, o yüzden hiç şüphesiz temizlikçi olacak." Çocuk dünyanın en komik esprisini yapmış gibi güldü.

Thomas bir kez daha kafasının karıştığım hissetti, konuşulanlara anlam veremiyordu. *Lider. Temizlikçi.* Çocuk o kadar doğal bir şekilde konuşuyordu ki sanki Thomas'ın bunları anlamaması garip bir şeydi. Hafıza kaybı Thomas'ın kelimeleri de hatırlayamamasına neden olmuş gibiydi.

Aklında ve kalbinde onu ele geçirmeye çalışan duyguların savaşı vardı. Kafa karışıklığı. Merak. Panik. Korku. Fakat hepsinin içinde en ağır basanı ümitsizlikti. Sanki onun için dünyanın sonu gelmişti, hafızasındaki her şey silinmiş ve yerini berbat bir şey almıştı. Tüm bu insanlardan kaçıp saklanmak istiyordu.

Tiz sesli çocuk konuşmaya devam etti "...bir böbreğime bahse girerim." Thomas çocuğu hâlâ göremiyordu.

"Kapa çeneni dedim sana!" diye bağırdı esmer çocuk. "Boş boş konuşmaya devam edersen bir sonraki ara süresi yarıya inecek."

Thomas onun, liderleri olduğunu fark etti. Herkesin boş boş kendisine bakmasından rahatsız bir halde, Kayran denen yeri incelemeye odaklandı.

Avlunun zemini iri taşlarla kaplıydı, birçoğu kırılmıştı ve aralarını uzun otlar bürümüştü. Duvarlardan birinin köşesindeki bakımsız, garip bir ahşap bina gri taşla inanılmaz bir tezat içindeydi. Etrafında birkaç ağaç vardı, kökleri yemek arayan eller gibi taş zeminden içeri girmişti. Başka bir köşedeyse Bahçeler vardı ve Thomas durduğu yerden mısır ve domates ile meyve ağaçlarını tanıyabildi.

Avlunun karşısındaki kümeslerde kuzu, domuz ve inekler vardı. Diğer köşede ağaçlık alan vardı, öndeki ağaçlar cılız ve cansız gözüküyorlardı. Gökyüzü bulutsuz ve maviydi fakat Thomas açık havaya rağmen güneşi göremedi. Duvarların gölgesinden de saati ya da yönlerini anlamak imkânsızdı; sabahın erken saatleri ya da akşamüzeri olabilirdi. Sakinleşmek için derin bir nefes alınca bir sürü kokuya maruz kaldı. Gübre, çam, çürümüş bir şey ve tatlı bir şeyin kokusu. Bir şekilde bunun çiftlik kokusu olduğunu biliyordu.

Thomas onu esir alanlara baktı. Kendini garip hissediyordu ama sormak istediğibir sürü soru vardı. *Esir alanlar,* diye düşündü. Ardından, *Bu nereden geldi aklıma?* diye sordu kendi kendine. Çocukların yüzlerine baktı, her birinin ifadesini inceleyip anlam vermeye çalıştı. Bir tanesinin gözlerindeki nefret Thomas'ı afallattı. O kadar öfkeli bakıyordu ki elinde bıçakla saldırsa Thomas buna şaşırmazdı. Saçları siyahtı ve göz göze geldiklerinde çocuk başını iki yana sallayıp arkasına döndü ve yamuk direğin yanındaki ahşap banka doğru yürüdü. Direğin ucunda renkli bir

bayrak asılıydı fakat hiç rüzgâr esmediğinden bayrak dalgalanmıyordu ve üzerindeki deseni göremiyordu.

Thomas, çocuk dönüp banka oturana kadar ona baktı ve sonra hemen gözünü kaçırdı.

Aniden grubun lideri -belki on yedi yaşındaydı- bir adım öne çıktı. Üzerindeki kıyafetler gayet sıradandı: siyah bir tişört, kot pantolon, spor ayakkabı ve dijital saat. Nedense çocukların kıyafetleri Thomas'ı şaşırtmıştı: Sanki herkes hapishane kıyafetleri içinde olmalıymış gibi geliyordu. Esmer çocuğun saçları kısaydı ve yüzü tıraşlıydı. Sürekli sert sert bakması dışında korkutucu gözükmüyordu.

"Uzun hikâye, çaylak," dedi çocuk. "Zamanla her şeyi öğreneceksin, yarın seni tura çıkaracağım. O zamana kadar... hiçbir şey kırmamaya dikkat et." Elini uzattı. "Adım Alby." Çocuk, Thomas'ın elini sıkmasını bekledi.

Thomas bunu reddetti. İçgüdüsü tüm kontrolü ele geçirmişti, hiçbir şey söylemeden Alby'ye arkasını döndü ve gidip yakındaki bir ağacın altına oturdu. Bir kez daha paniğe kapıldı, buna dayanamıyordu. Fakat derin bir nefes aldı ve durumu kabullenmeye çalıştı. *Akışına bırak,* diye düşündü. *Korkuya teslim olmak bir işe yaramaz.*

"Anlat bana o zaman," dedi Thomas sesinin sakin çıkmasına çalışarak. "Uzun hikâyeyi anlat."

Alby yanındaki arkadaşlarına bakıp gözlerini devirdi ve Thomas yeniden kalabalığı inceledi. Başta tahmin ettiği gibi elli altmış kişilerdi; muhtemelen en büyüklerinden olan Alby gibi genç yetişkinler ve ergenler vardı. Thomas o anda *kendisinin* kaç yaşında olduğunu bilmediğini fark etti. Morali bozuldu; daha kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordu.

"Gerçekten," dedi cesaret gösterisini bırakıp. "Neredeyim ben?"

Alby ona doğru yürüdü ve bağdaş kurup karşısına oturdu; kalabalık da onu takip edip arkasında toplandı. Daha iyi görebilmek için başlarını uzatıyorlardı.

"Eğer korkmadıysan," dedi Alby, "insan değilsin. Farklı davranırsan bu, senin psikopat olduğunu gösterir ve ben de seni Uçurum'dan atarım."

"Uçurum mu?" diye sordu Thomas korkarak.

"Kes sesini," dedi Alby gözlerini ovarak. "Bu konuşmaya başlamayacağız, anladın mı? Senin gibi tipleri öldürmeyiz, buna emin olabilirsin. Yalnızca *öldürülmemeye*, hayatta kalmaya çalış."

Alby'nin son sözlerinden sonra Thomas yüzünün iyice bembeyaz olduğunu hissetti.

“Tanrım,” dedi Alby ve ellerini kısa saçlannda gezdirirken iç geçirdi. “Bunda iyi değilim, Nick öldürüldüğünden beri gelen ilk çaylaksın.”

Thomas’ın gözleri büyüdü ve başka bir çocuk gelip şakayla karışık Alby’nin kafasına vurdu. “Lanet turu bekle, Alby,” dedi kalın sesi ve garip aksanıyla. “Çocuk daha hiçbir şey öğrenemeden kalp krizi geçirecek.” Eğildi ve elini uzattı. “Adım Newt, çaylak. Yeni mankafa liderimizin kusuruna bakma lütfen.”

Thomas uzanıp çocuğun elini sıktı. Alby’den çok daha kibar birine benziyordu. Newt, Alby’den daha uzundu ama ondan bir ya da iki yaş küçük görünüyordu. Uzun, kumral saçları tişörtüne dökülüyordu. Kaslı kollanndaki damarlar belli oluyordu.

“Kes şunu, lanet olası,” diye homurdandı Alby ve Newt’i yanına çekip oturttu. “En azından söylediklerimin *yarısını da olsa* anlayabiliyor.” Birkaç kişi güldü ve ardından konuşmalarını daha iyi duymak için iyice yakınlaştılar.

Alby kollarını iki yana açtı. “Buraya Kayran diyoruz, tamam mı? Burada yaşıyoruz, burada yemek yiyoruz, burada uyuyoruz; biz de Kayranlıyız. Şimdilik...”

“Beni buraya kim gönderdi?” diye sordu Thomas öfkeyle. “Nasıl?..”

Fakat o anda Alby öne doğru eğilip Thomas’ın sözlerini bitirmesine izin vermeden onu gömleğinden yakaladı. “Ayağa kalk, sersem, kalk!” Alby ayağa kalkarken Thomas’ı da yukarı çekti.

Thomas sonunda ayakta durduğunda yeniden korkmaya başlamıştı. Tam dibinde duran Alby’den kaçmak için arkasındaki ağaca doğru gerilemeye çalıştı.

“Sakın bir daha sözümü kesme, çocuk!” diye bağırdı Alby. “Sana her şeyi anlatırsak, hemen şimdi korkudan altına lüleleyip ölürsün. Mezarcılar seni gömerler ama o zaman da bizim işimize yaramazsın, değil mi?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum bile,” dedi Thomas yavaşça, ses tonundaki kararlılığa şaşırarak.

Newt yaklaşıp Alby’nin omuzlarından tuttu. “Alby, sakin ol biraz. Yardım etmekten çok zarar veriyorsun.”

Alby, Thomas’ın gömleğini bırakıp geri çekildi, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. “Kibarlık için zamanım yok, çaylak. Eski hayatın sona erdi, yeni hayatın başladı. Kuralları bir an önce öğrensen iyi olur: Dinleyeceksin, konuşmayacaksın. Anladın mı?”

Thomas yardım etmesini umarak Newt'e baktı. İçinde fırtınalar kopuyordu; akmayan gözyaşları gözlerini yakıyordu.

Newt başını aşağı yukarı salladı. "Anladın, değil mi çaylak?" Yeniden başını salladı.

Thomas öfkeden kudurmuştu, birini yumruklamak istiyordu. Fakat yalnızca, "Evet," dedi.

"Güzel," dedi Alby. "Bugün senin ilk günün. Akşam oluyor. Koşucular birazdan gelirler. Kutu bugün geç geldi, tur için zamanımız yok. Yarın sabah, uyandıktan sonra yapacağız." Newt'e döndü ve "Ona bir yatak hazırla, uyusun," dedi.

"Tamam," dedi Newt.

Alby gözlerini kısıp Thomas'a baktı. "Birkaç hafta içinde mutlu olacaksın. Mutlu olacaksın ve yardım edeceksin. İlk gün hiçbirimiz bir şey bilmiyorduk, tıpkı senin gibi. Yarın yeni bir hayata başlıyorsun." Alby arkasını dönüp kalabalığın arasından geçti ve köşedeki eğimli, ahşap yapıya doğru ilerledi. Çocukların çoğu gitmeden önce Thomas'a uzun uzun baktı.

Thomas kollarını kavuşturdu, gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Onu yiyip bitiren boşluk hissinin yerini derin bir üzüntü aldı. Tüm bu olanlar çok fazlaydı. Neredeydi? Burası neresiydi? Bir tür hapishanede miydi? Eğer öyleyse neden ve ne kadar süreliğine gönderilmişti? Garip konuşuyorlardı ve çocuklardan hiçbiri onun yaşaması ya da ölmesiyle ilgilenmiyor gibiydi. Gözlerinin dolduğunu hissetti ama ağlamayacaktı.

"Ne yaptım ben?" diye fısıldadı, kimsenin onu duymasını istemeyerek. "Ne yaptım da beni buraya gönderdiler?"

Newt, Thomas'ın omuzlarına vurdu. "Çaylak, bunları hepimiz hissettik. Hepimiz o karanlık Kutu'dan çıkıp ilk günü yaşadık. Gerçek şu ki, durum kötü ve gittikçe daha da kötüleşecek. İleride daha güçlü olup savaşacaksın. Korkak biri olmadığın belli oluyor."

"Burası bir hapishane mi?" diye sordu Thomas, karanlık düşüncelerine dalıp geçmişiyle ilgili bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

"Şimdiye kadar dört soru sordun, değil mi?" diye karşılık verdi Newt. "İyi bir cevap alamayacaksın, en azından şimdilik. Şu an en iyisi sesini çıkarmayıp değişikliği kabul etmek; yarın yeni bir gün."

Thomas hiçbir şey söylemedi, başını eğdi ve çatlak, taşlı zemine baktı. Bir sıra küçük yapraklı ot, taşların birinin kenarından uzanıyordu, küçük sarı çiçekler Kayran'ın duvarlarının ardında kaybolmuş güneşi arar gibi aradan çıkmışlardı.

“Chuck senin için uygun olacak,” dedi Newt. “Biraz sersem bir şişkodur ama iyi çocuktur. Burada bekle, birazdan geleceğim.”

Newt cümlesini yeni bitirmişti ki aniden tiz bir çığlık duyuldu. Keskin, kulak tırmalayıcı çığlık taş avluda yankılandı ve bütün çocuklar sesin geldiği yere baktılar. Thomas sesin ahşap yapıdan geldiğini fark edince kanının donduğunu hissetti.

Newt bile irkilmişti, endişeyle kaşlarını çattı.

“Lanet olsun,” dedi. “Tıpçılar benim yardımım olmadan on dakika çocuğu kontrol altında tutamıyorlar.” Başını iki yana salladı ve hafifçe Thomas’ın ayağına vurdu. “Chuckie’yi bul ve seninle onun ilgileneceğini söyle.” Ardından arkasını dönüp ahşap binaya doğru koştu.

Thomas ağacın sert yüzeyine yaslanıp aşağı kaydı ve oturdu; arkasına yaslandı, gözlerini kapatıp bu korkunç rüyadan uyanmayı diledi.

3. BÖLÜM

Thomas orada bir süre oturdu. Hareket edemeyecek kadar şaşkına dönmüştü. Sonunda kendini, derme çatma ahşap yapıya bakmaya zorladı. Bir grup çocuk dışarıda toplanmış, üst katın penceresine, sanki her an korkunç bir yaratık çıkıp ortalığı mahvedecekmiş gibi bakıyordu.

Yukarıdaki dalların arasından gelen metalik bir *klik* sesi duyunca Thomas yukarı baktı; beyaz ve kırmızı bir ışık ağacın gövdesinden diğer tarafa geçip gözden kayboldu. Güçlükle ayağa kalkıp ağacın etrafında dolandı ve sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştı fakat bir iskeletin parmakları gibi duran çıplak, kahverengi ve gri dallardan başka bir şey göremedi.

"Bıçak böceklerden biriydi," dedi biri.

Thomas sağa dönünce kısa boylu, tıknaz bir çocuğun ona baktığını gördü. Ufaktı, muhtemelen şimdiye kadar gördüklerinin arasındaki en ufağı oydu, on iki-on üç yaşında olması muhtemeldi. Kahverengi saçları kulaklarının üstünden boynuna uzanıyor, omzuna sürtünüyordu. Mavi gözleri kızarık ve tombul suratında pırıl pırıl parlıyordu.

Thomas başını salladı. "Bıçak ne?"

"Bıçak böcek," dedi çocuk ağacın tepesini göstererek. "Onlara dokunacak kadar aptal değilsen sana zarar vermezler." Duraksadı. "Çıkıntı." Son kelimeyi söylerken kendinden pek emin değildi, Kayran'daki konuşma şeklini pek benimseyememiş gibiydi.

Bir çığlık daha duyuldu; bu seferki uzun ve sinir bozucuydu, Thomas'ın kalbi hızla atmaya başladı. Korku, soğuk çiy gibi vücudunu sarmıştı. Binayı işaret ederek, "Orada neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi tombul çocuk; sesinde hâlâ çocukluktan kalma bir ton vardı. "Ben içeride, çok hasta. *Onlara* yakalandı."

"Onlar mı?" Thomas, çocuğun bunu söyleme şeklini beğenmemişti.

"Evet."

"*Onlar* kim?"

"En iyisi hiç öğrenmemen," diye yanıtladı çocuk, fazlasıyla rahat gözükerek. Elini uzattı. "Benim adım Chuck. Sen gelene kadar çaylak bendim."

Bu geceki rehberim bu mu? diye düşündü Thomas. Rahatsız olmuştu ve şimdi bir de öfkelenmişti. Hiçbir şey anlamıyordu; başı ağrımaya başladı.

"Neden herkes bana çaylak diyor?" diye sordu Chuck'la hızlıca tokalaştıktan sonra.

"Çünkü sen yeni çocuksun." Chuck onu parmağıyla işaret etti ve güldü. Evden bir çığlık daha geldi, sanki açlıktan ölmek üzere olan bir hayvana işkence ediliyor gibiydi.

"Nasıl oluyor da gülebiliyorsun?" diye sordu Thomas, sesten dehşete düşmüş bir halde. "Birisi ölüyor galiba."

"İyileşecek. Serumu zamanında alan kimse ölmüyor. Ya hep ya hiç. Ölü ya da canlı. Yalnızca çok acıyor."

Thomas bunun üzerine duraksadı. "Ne çok acıyor?"

Chuck ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi bir süre etrafa bakındı. "Eee, Izdırap Verenler tarafından sokulmak."

"Izdırap Verenler mi?" Thomas'ın kafası gittikçe daha da karışıyordu. *Sokulmak. Izdırap Verenler.* Kelimeler tüylerini ürpertti, Chuck'ın neden bahsettiğini bilmek istediğinden o kadar da emin değildi.

Chuck gözlerini devirerek omuz silkti.

Thomas hayal kırıklığıyla iç geçirdi ve ağaca yaslandı. "Sen de pek bir şey bilmiyorsun anlaşılan," dedi ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Hafıza kaybı garipti. Dünyanın nasıl işlediğini biliyordu ama suratları, isimleri hatırlayamıyordu. Sanki her on kelimede bir, bir kelimesi eksik olan ve okumayı zorlaştıran bir kitap gibiydi. Kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordu.

"Chuck, sence ben... kaç yaşındayım?"

Çocuk, Thomas'ı süzdü. "Bence on altı. Ayrıca eğer merak ediyorsan, 1.75 boyundasın ve... kahverengi saçların var. Ah, bir de çubuğa geçirilmiş kızarmış ciğer gibi çirkinsin," dedi ve güldü.

Thomas o kadar afallamıştı ki son kısmı duymadı bile. On altı mı? *On altı* yaşında mıydı? Çok daha yaşlı hissediyordu kendini.

"Ciddi misin?" Doğru kelimeleri ararcasına duraksadı. "Nasıl..." Ne soracağını bile bilmiyordu.

"Endişelenme. Birkaç gün kolunu bile kaldıracak halin olmayacak ama sonradan buraya alışacaksın. Burada yaşıyoruz, olay bu. Lülenin içinde yaşamaktan iyidir." Durup Thomas'ın soru sormasını bekler gibi baktı. *"Lüle* dışkı için kullandığımız bir kelime."

Thomas, Chuck’a baktı, bu konuşmayı yaptığına inanamıyordu. Güçlükle, “Pekâlâ,” diyebildi. Ayağa kalktı ve Chuck’ın yanından geçip eski eve doğru yürüdü; *baraka*, orası için daha doğru bir kelime olurdu. Üç ya da dört katlı bir binaydı ve her an çökecekmiş gibi duruyordu; kütükler, tahtalar, kalın halatlar ve pencereler öylesine yerleştirilmiş gibiydi, arkasında da devasa, sarmaşıkla kaplı taş duvarlar yükseliyordu. Avluda ilerlerken odun ve et kokusu karnının guruldamasına neden oldu. Çığlıkların sebebinin yalnızca hasta bir çocuk olması kendini iyi hissettirmişti. Buna neden olan şeyi düşününceye kadar...

“Adın ne?” diye sordu Chuck, arkasından ona yetişmeye çalışırken.

“Ne?”

“*İsmin.* Hâlâ söylemedin ama adını hatırladığını biliyorum.”

“Thomas.” Kendi kendini zor duydu, düşünceleri başka bir şeye odaklanmıştı. Chuck doğruyu söylüyorsa, diğer çocuklarla ortak bir özelliğini keşfetmişti. Aynı türde hafıza kaybı. Hepsi isimlerini hatırlıyorlardı. Ama neden ailelerinin veya arkadaşlarının isimlerini hatırlayamıyorlardı? Ya da *soyadlarını*?

“Tanıştığımıza memnun oldum, Thomas,” dedi Chuck. “Endişelenme, ben seninle ilgileneceğim. Bir aydır buradayım ve her yeri biliyorum. Chuck’a güvenebilirsin, tamam mı?”

Thomas birkaç çocuğun toplanıp konuştuğu barakanın ön kapısına geldiğinde birden sinirlendi. “Bana hiçbir şey *söylemiyorsun ki.* Bu nasıl ilgilenmek oluyor?” Bazı cevaplar bulma umuduyla arkasına döndü ve içeri girmek için yeniden kapıya doğru yürüdü. Bu ani cesaret dalgasının nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Chuck omuz silkti. “Söyleyeceğim hiçbir şey işine yaramayacak,” dedi. “Ben de hâlâ yeni sayılırım. Ama arkadaşın olabilirim...”

“Arkadaşa ihtiyacım yok,” diye sözünü kesti Thomas.

Güneşten solmuş, eski ahşap kapıya geldi. Kapıyı açınca içeride sert ifadeli birkaç çocuğun çarpık merdivende oturduğunu gördü. Merdivenin basamakları ve tırabzan değişik yönlere bakıyordu. Giriş ve koridor yer yer soyulmuş, koyu renk duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Dekorasyon amacıyla koyulmuş tek şey üç ayaklı masanın üzerindeki tozlu bir vazo ve eski model bir elbise giymiş yaşlı bir kadının siyah beyaz fotoğrafıydı. Bu, Thomas'a filmlerdeki perili evleri hatırlattı. Yerdeki ahşap döşemede de boşluklar vardı.

Evin içi tozluydu ve küf kokuyordu; dışarıdaki kokularla tam bir tezat halindeydi. Tavanda titrek ışıklı floresanlar yanıyordu. O ana kadar bunu düşünmemişti ama Kayran gibi bir yere elektriğin nereden geldiğini merak etti. Fotoğraftaki yaşlı kadına baktı. O da bir zamanlar orada mı yaşamıştı? Oradaki insanlarla mı ilgilenmişti?

“Bakın, çaylak gelmiş,” diye bağırdı büyük çocuklardan biri. Thomas bunu, ona nefretle bakan siyah saçlı çocuğun söylediğini fark etti. On beş yaşında gibi duruyordu, uzun boylu ve zayıfb. Burnu küçük bir yumru gibiydi ve şekilsiz bir patatesi andırıyordu. “Bu çocuk bebek Benny’nin kız gibi çığlık attığını duyunca kesin zartlamıştır. Bezini değiştirelim mi, pislik?”

“Adım Thomas.” O çocuktan uzaklaşmak istiyordu. Bir kelime daha etmeden merdivenlere doğru yöneldi çünkü en yakınında merdivenler vardı ve ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmiyordu. Fakat çocuk önüne çıkıp elini kaldırdı.

“Dur bakalım, çaylak.” Başparmağıyla yukarıyı işaret etti ve “Yenilerin... *kaçırılanları* görmesi yasaktır. Newt ve Alby buna izin vermez,” dedi.

“Senin derdin ne?” diye sordu Thomas korktuğunu belli etmemeye ve çocuğun *kaçırılmaktan* kastının ne olduğunu düşünmemeye çalışarak. “Nerede olduğumu bile bilmiyorum ben. Sadece yardım istiyorum.”

“Beni dinle, çaylak.” Çocuk kollarını kavuşturup yüzünü buruşturdu. “Seni daha önce gördüm. Senin buraya gelmende bir bit yeniği var ve ben bunun ne olduğunu bulacağım.”

Thomas’ın damarlarına bir sıcaklık yayıldı. “Seni daha önce hiç görmedim. Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil,” diye tepki verdi. Ama nereden bilecekti ki? Ve o çocuk, onu nasıl hatırlıyordu?

Çocuk pis pis sırıttı ve balgam çıkarır gibi bir sesle kahkaha atmaya başladı. Ardından ifadesi ciddileşti, kaşları çatıldı. “Seni... *gördüm,* çıkıntı. Burada çok az kişi sokuldu.” Üst katı işaret etti. “Beni de soktular. Bebek Benny’nin yaşadıklarını biliyorum. Ben de yaşadım. Ve Değişim sırasında *seni* gördüm.”

Uzanıp Thomas'ı göğsünden hafifçe itti. “Ve Tava’dan ilk yemeğine bahse girerim Benny de seni gördüğünü söyleyecek.”

Thomas göz temasını sürdürdü ama hiçbir şey söylemedi. Yeniden paniğe kapıldı. İşler biraz olsun iyiye gidecek miydi?

“Izdırap Verenler altını ıslatmana mı sebep oldu?” dedi çocuk onu küçümseyerek gülerken. “Şimdi biraz olsun korktun mu? Seni de *sokmalarını* istemiyorsun, değil mi?”

Yeniden o kelimeyi kullanmıştı. *Sokulmak.* Thomas bunu düşünmemeye çalıştı ve hasta çocuğun tüm evde yankılanan inlemelerinin geldiği üst katı işaret etti. “Newt yukarıdaysa, onunla konuşmak istiyorum.”

Çocuk birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden Thomas’a baktı. “Pekâlâ, sen haklısın, Tommy, yenilere bu kadar kötü davranmamalıyım. Yukarı çık, eminim Alby ve Newt sana bilgi vereceklerdir. Ciddiyim, çık hadi. Özür dilerim.”

Thomas’ın omzuna hafifçe vurdu ve geri çekilip merdivenleri işaret etti. Fakat Thomas, çocuğun bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu. Hafıza kaybı onu bir aptal yapmamıştı.

“Senin adın ne?” diye sordu Thomas, yukarı çıkıp çıkmamaya karar vermeye çalışırken vakit kazanmak için.

“Gally. Ve kimsenin seni kandırmasına izin verme. Buranın asıl lideri benim, yukarıdaki yaşlı sersemler değil. Benim. İstersen Kaptan Gally de diyebilirsin.” İlk kez gülümsedi; dişleri iğrenç burnuyla uyumluydu. İki ya da üç dişi yoktu ve hiçbiri beyaz değildi. Thomas nefesinin kokusunu aldı ve bu ona sanki her an hatırlayacak gibi olduğu korkunç bir anıyı hatırlattı. Koku midesini bulandırdı.

“Tamam,” dedi Thomas. Çocuktan o kadar nefret etmişti ki bağırıp suratını yumruklamak istiyordu. “Kaptan Gally.” Abartılı bir şekilde selam verince adrenalini hissetti, çizgiyi aştığının farkındaydı.

Kalabalıktan birkaç kişi kıkırdadı ve Gally kıpkırmızı bir suratla etrafına bakındı. Yeniden nefret saçarak Thomas’a baktı.

“Çık hadi yukarı,” dedi Gally. “Ve benden uzak dur seni küçük yılan.” Gözlerini Thomas’tan ayırmadan, eliyle üst katı işaret etti.

“Peki.” Thomas son bir kez etrafına baktı; utanmıştı, kafası karışıktı ve sinirliydi. Yüzünün kızardığını hissetti. Kimse onu durdurmak için bir şey yapmadı, yalnızca Chuck kapıda durmuş, başını iki yana sallıyordu.

“Oraya gitmemelisin,” dedi Chuck. “Sen çaylaksın, yukarı çıkamazsın.”

“Git,” dedi Gally alay ederek. “Çık hadi.”

Thomas içeri girdiğine pişman olmuştu ama Newt denen çocukla *gerçekten* konuşmak istiyordu.

Merdivenden çıkmaya başladı. Her adımında basamaklar gıcırdıyordu; eski ahşap basamaklardan düşmekten korktuğu için yukan çıkmaktan

vazgeçebilirdi ama artık geri dönemezdi. Duyduğu her sesle ürperiyordu. Basamaklar bittiğinde sola döndü ve birkaç odanın olduğu bir koridora geldi. Yalnızca bir kapının altından ışık geliyordu.

“Değişim!” diye bağırdı Gally aşağıdan. “Bekle de gör, çıkıntı!”

Gally’nin sözleri onu daha da cesaretlendirdi ve Thomas gıcırdayan ahşabı, aşağıdan gelen konuşmaları ve onların yarattığı korkunç hissi yok sayıp ışık gelen odaya doğru yürüdü. Uzanıp kapı kolunu çevirdi ve kapıyı açtı.

İçeride, Newt ve Alby yatakta uzanan birine doğru eğilmişlerdi.

Neler olup bittiğini görebilmek için yakınlaştı ve hastanın durumunu görünce donakaldı. Kusmamak için kendini zor tuttu.

Yalnızca birkaç saniyeliğine bakmıştı ama görüntünün aklına kazınmasına yeterliydi. Solgun yüzlü çocuk yatakta kıvranıyordu, göğsü çıplaktı ve korkunçtu. Gergin, hastalıklı yeşil renkte damarları sanki derisinin altında halatlar varmış gibi tüm vücudunu sarmıştı. Morarmış çürükler, kırmızı lekeler ve kanlı yara izleriyle kaplanmıştı. Kanlanmış gözleri pörtlemiş, sağa sola hareket ediyordu. Alby önüne geçtiğinde Thomas her şeyi çoktan görmüştü. Alby görüntüyü engelliyordu ama inlemeleri ve çığlıkları duymasına engel olamıyordu. Thomas’ı itip odadan çıkardı ve kapıyı çarptı.

“Burada ne yaptığını sanıyorsun, çaylak!” diye bağırdı öfkeyle.

Thomas kendini güçsüz hissetti. “Ben... şey... bazı cevaplar istiyorum,” diye mırıldandı ama doğru düzgün konuşamıyordu, çoktan vazgeçtiğini hissediyordu. O çocuğun nesi vardı? Thomas koridordaki tırabzana yaslandı ve yere baktı, ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

“Hemen aşağı in,” diye emretti Alby. “Chuck sana yardımcı olacak. Eğer seni yarın sabaha kadar bir kez daha görürsem bir gün daha yaşayamazsın. Seni Uçurum’dan kendim atarım, anladın mı?”

Thomas utanmıştı ve korkuyordu. Küçük bir fare gibi hissetti kendini. Tek bir kelime daha etmeden Alby’nin yanından geçip gıcırdayan basamaklara doğru hızlıca ilerledi. Çocukların bakışlarını -özellikle Gally’yi- görmezden gelerek, Chuck’ın kolundan tutup dışarı çıktı.

Thomas bu insanlardan nefret ediyordu. Hepsinden. Chuck dışında. “Beni bu çocuklardan uzaklaştır,” dedi Thomas. Chuck’ın bu dünyadaki tek arkadaşı olabileceğini fark etti.

“Tamamdır,” dedi Chuck neşeli bir şekilde, birinin ona ihtiyacı olduğunu bilmek hoşuna gitmiş gibiydi. “Ama önce Tava’dan yiyecek bir

şeyler alalım."

"Bir daha yemek yiyebilir miyim, bilmiyorum." Gördüklerinden sonra bundan pek de emin değildi.

Chuck başını salladı. "Yiyeceksin. On dakika sonra aynı ağacın altında buluşalım."

Thomas evden uzaklaştığına memnun bir halde ağaca doğru yürüdü. Yaşamanın nasıl bir şey olduğunu oraya gelince anlamıştı ve daha şimdiden bitmesini istiyordu. Önceki hayatıyla ilgili bir şeyler hatırlamak için her şeyini verirdi. Herhangi bir şey. Annesi, babası, bir arkadaşı, okulu, hobisi... Bir kız.

Barakadaki o görüntüyü aklından çıkarmak istercesine birkaç kez güçlü bir şekilde gözünü kırpıştırdı.

Değişim. Gally buna Değişim demişti.

Soğuk değildi fakat Thomas yeniden ürperdi.

4. BÖLÜM

Thomas, Chuck'ı beklerken ağaca yaslandı ve bundan sonra yaşayacağı, kâbus gibi bir yer olan Kayran'a göz gezdirdi. Duvarların gölgeleri büyük ölçüde uzamış, sarmaşık kaplı gri duvarların kenarları yavaş yavaş karanlık olmaya başlamıştı.

En azından bu, Thomas'ın yönleri anlamasını sağladı; ahşap ev kuzeybatı yönündeydi, ağaçlık alan ise güneybatıdaydı. Hâlâ tarlalarda dikkatlice çalışan birkaç kişinin olduğu çiftlik alanı kuzeydoğudaydı. Hayvanlar da güneydoğu yönündeydiler.

Avlunun tam ortasındaki Kutu, sanki Thomas'a yeniden içine atlayıp eve gitmeyi teklif eder gibi hâlâ açık bir şekilde duruyordu. Onun yanında, yaklaşık altı metre güneyinde büyük bir bina vardı; girişinde yalnızca demir bir kapı bulunuyordu, hiç penceresi yoktu. Kapıyı açmanın tek yolu, tıpkı bir denizaltında olduğu gibi, üzerindeki dümene benzer, büyük yuvarlak koldu. Az önce gördüğü şeye rağmen Thomas içeride ne olduğunu merak mı ediyor yoksa bunu öğrenmekten korkuyor muydu, emin değildi.

Chuck, elinde iki sandviç, elma ve iki metal kupa suyla geldiğinde Thomas dikkatini Kayran'ın dört ana duvarının ortalarındaki açıklıklara vermişti. Thomas bir an kendini rahatlamış hissedince şaşırdı; orada *tamamen* yalnız değildi.

"Tava, mutfağını akşam yemeğinden önce talan etmeme pek memnun olmadı," dedi Chuck, ağacın altına oturup Thomas'a da başıyla aynı şeyi yapmasını işaret ederken. Thomas oturdu, sandviçini aldı fakat kulübedeki o korkunç görüntü aklına gelince tereddüt etti. Ancak bir süre sonra açlığına yenilerek büyük bir ısırık aldı. Salam, peynir ve mayonezin mükemmel tadı ağzını doldurdu.

"Ah," diye mırıldandı çiğnerken. "Açlıktan ölüyordum."

"Demiştim sana," dedi Chuck kendi sandviçini yerken.

Birkaç lokmanın ardından Thomas sonunda kafasını kurcalayan soruyu sordu. "Ben denen çocuğun tam olarak nesi var? İnsan gibi gözükmüyordu."

Chuck eve doğru baktı. "Pek bilmiyorum," diye mırıldandı ifadesizce. "Onu görmedim."

Thomas, çocuğun ona karşı dürüst olmadığını biliyordu ama üstüne gitmemeye karar verdi. "Zaten inan bana, görmek istemezsin." Yemeye

devam etti, gürültülü bir şekilde elmayı çiğnerken duvarlardaki geniş boşluklara bakıyordu. Oturduğu yerden pek göremiyordu ama dışarıdaki koridorlara açılan çıkışların kenarları bir garipti. Yüksek duvarlara bakarken başı döndü, sanki aşağıda değil de duvarların üzerinde duruyormuş gibi hissetti.

Sonunda sessizliği bozarak, "Dışarıda ne var?" diye sordu Thomas. "Burası bir sarayın bir kısmı falan mı?"

Chuck tereddüt etti ve rahatsız göründü. "Şey, ben Kayran'dan dışarı hiç çıkmadım."

Thomas duraksadı. "Bir şey saklıyorsun," diye karşılık verdi ve son lokmasını yutup su içti. Kimseden bir cevap alamamanın verdiği hayal kırıklığı sinirlerini bozuyordu. Üstelik bir de cevap *alsa* bile bunların doğru olup olmadığını bilmemek durumu daha da kötüleştiriyordu. "Neden bu kadar gizemlisiniz?"

"Öyle olması gerekiyor. Burada gerçekten garip şeyler oluyor ve çoğumuz her şeyi bilmiyoruz. *Yarısını* biliyoruz."

Chuck'ın bunu söylerken takındığı umursamaz ifade Thomas'ı rahatsız etti. Hayatının ondan alınmış olması umurunda değildi. Bu insanların nesi vardı böyle? Thomas ayağa kalktı ve doğu girişine doğru yürümeye başladı. "Pekâlâ, kimse etrafa göz atamayacağımı söylemedi." Bir şeyler öğrenmesi gerekiyordu yoksa aklım kaçırabilirdi.

"Hey, bekle!" diye bağırdı Chuck arkasından koşarak. "Dikkat et, kapanmak üzereler." Çoktan nefes nefese kalmıştı.

"Kapanmak mı?" diye tekrarladı Thomas. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kapılar, seni sersem."

"Kapılar mı? Ben burada kapı görmüyorum." Thomas, Chuck'ın bunu uydurmadığını ve bir şeyleri gözden kaçırdığını biliyordu. Kendini huzursuz hissetti ve yavaşladı; artık duvarlara yaklaşmayı deminki kadar çok istemiyordu.

"O büyük açıklıklara ne derdin?" diye sordu Chuck duvarlardaki devasa boşlukları göstererek. Artık sadece on metre uzaktaydılar.

"*Büyük açıklıklar,* derdim," dedi Thomas rahatsızlığını iğnelemeyle gizlemeye çalıştı ama başaramadı.

"Onlar birer *kapı*. Ve her akşam kapanıyorlar."

Thomas, Chuck'ın yanlış bir şey söylediğini düşünerek durdu. Yukarı ve kenarlara baktı, devasa duvarları inceledi ve huzursuzluğu yerini korkuya bıraktı. "Nasıl yani *kapanıyorlar*?"

“Birazdan göreceksin. Koşucular az sonra gelecekler, ardından büyük duvarlar *hareket edecek* ve kapanacak.”

“Kafayı yemişsin,” diye mırıldandı Thomas. Bu devasa duvarların hareket edebileceğine ihtimal vermiyordu, bundan o kadar emindi ki Chuck’m onunla dalga geçtiğini düşünerek rahatladı.

Büyük açıklığa geldiler, önlerinde taş patika uzanıyordu. Thomas şaşkınlıkla bakakaldı.

Chuck kendi sanat eserini gururla tanıtırcasına, “Burası Doğu Kapısı,” dedi.

Thomas onu güçlükle duydu; boşluk, yakından çok daha büyüktü. En az altı metre genişliğindeydi ve açıklık duvar boyunca yukarı kadar uzanıyordu. Doğu Kapısı’nın sol tarafındaki duvarda birkaç santim çapındaki delikler otuz santim aralıklarla aşağıdan yukarıya kadar sıralanmıştı.

Kapının sağındaki duvardaysa yaklaşık otuz santim uzunluğunda, birkaç santim çapında çubuklar sol taraftaki duvarın tam karşısında sıralanmıştı. Amaç ortadaydı.

“Şaka mı bu?” diye sordu Thomas korkuyla. “Dalga geçmiyordun değil mi? Duvarlar gerçekten *hareket ediyor mu?”*

“Başka neyi kastediyor olabilirim?”

Thomas bu olasılığı düşünmekte zorlandı. “Bilmiyorum. Ben bir kapı ya da küçük bir duvarla bu açıklık kapatılıyor sanmıştım. Bu duvarlar nasıl hareket edebilir? Devasa büyüklükteler ve bin yıldır burada duruyor gibi gözüküyorlar.” Ve bu duvarların kapanıp onu Kayran denen yerin içine hapsetmesi dehşet vericiydi.

Chuck bıkkın bir şekilde ellerini kaldırdı. “Bilmiyorum, bir şekilde hareket ediyorlar işte. Berbat bir sürtme sesi çıkıyor. Aynı şey Labirent’te de oluyor, o duvarlar da her akşam hareket ediyor.”

Bu yeni bilgi Thomas’ın dikkatini çekti ve Chuck’a döndü. “Ne dedin?”

“Hı?”

“Labirent dedin. ‘Aynı şey *Labirent’te de* oluyor,’ dedin.”

Chuck kızardı. ‘Yeter artık. Yeter,” dedi ve az önce altında oturdukları ağaca doğru yürüdü.

Thomas onu görmezden geldi, Kayran’ın dışını artık daha çok merak ediyordu. Demek bir *Labirent v*ardı. Önünde, sağa sola dönen ve düz giden yollar vardı. Duvarlar da Kayran’ı çevreleyen duvarlara benziyordu, yerler de avludaki gibi aynı şekilde büyük taşlarla kaplıydı. Sarmaşıklar orada

daha yoğun gözüküyordu. Biraz daha uzakta, duvarların arasındaki açıklıklar başka yollara çıkıyordu ve onun yaklaşık yüz metre ilerisinde yol bir çıkmaza varıyordu.

“Labirent’e benziyor,” diye fısıldadı Thomas, neredeyse kendi kendine gülerek. İşler daha ne kadar garipleşebilirdi ki? Hafızasını silip onu büyük bir Labirent’in içine bırakmışlardı. O kadar akıl almazdı ki komik geliyordu.

Birdenbire, ilerideki köşeden çıkıp sağdaki yoldan ana yola girip Kayran’a doğru koşan çocuğu görünce kalbi tekledi. Çocuk ter içinde kalmıştı, yüzü kıpkırmızıydı ve kıyafetleri üzerine yapışmıştı. Hiç yavaşlamadan, Thomas’a şöyle bir baktı ve yanından geçip Kutu’nun yakınındaki beton binaya doğru ilerledi.

Thomas dönüp çocuğa baktı, bu yeni gelişmenin onu neden bu kadar şaşırttığına anlam veremiyordu. İnsanlar neden Labirent’te neler olduğunu araştırmıyordu ki? Ardından Kayran’ın diğer üç kapısından başka çocukların geldiğini gördü. Hepsi de az önce yanından geçen çocuk gibi bitap düşmüş görünüyordu. Bu kadar yorgun ve bitkin olduklarına göre Labirent’te pek iyi bir şey olmasa gerekti.

Merakla, çocukların binanın önünde toplanmalarını izledi; içlerinden biri zorlanarak paslı kolu çevirdi. Chuck, koşucularla ilgili bir şeyler söylemişti. Labirent’te ne yapıyorlardı?

Büyük kapı metal sesleri eşliğinde açıldı, çocuklar içeri girip kapıyı arkalarından kapattılar. Thomas bu gördüklerinin ne anlama gelebileceğini düşünüp duruyordu. Aklına mantıklı bir açıklama gelmedi ama yine de o eski bina tüylerini ürpertiyordu.

Biri kolundan çekip onu düşüncelerinden uyandırdı; Chuck geri dönmüştü.

Thomas daha düşünemeden, sorular ağzından çıkmaya başlamıştı bile. “O çocuklar kim ve ne yapıyorlar? O binanın içinde ne var?” Kendi etrafında döndü ve Doğu Kapısı’nı işaret etti. “Ve neden lanet bir Labirent’in içinde yaşıyorsunuz?” Belirsizlik başına bir ağrı saplanmasına neden oldu.

“Tek bir kelime daha etmiyorum,” diye karşılık verdi Chuck, otoriter bir ses tonuyla. “Erken yatsan iyi olur, uyuman lazım. Ah,” durup kulak kesildi, “gerçekleşmek üzere.”

“Ne?” diye sordu Thomas, daha dakikalar önce arkadaşa ihtiyaç duyan çocuğun bir anda yetişkin gibi davranmasını garip bulmuştu.

Bir anda kopan gürültüyle Thomas yerinden zıpladı. Ardından berbat bir sürtünme sesi geldi. Geriye doğru sendeleyen Thomas vere düştü. Deprem oluyor gibiydi; endişeyle etrafına bakındı. Duvarlar kapanıyordu. Duvarlar *gerçekten de* kapanıyordu; onu Kayran'ın içine hapsediyordu. Klostrofobi duygusu ciğerlerine baskı yapıyordu.

"Sakin ol, çaylak," diye bağırdı Chuck. "Sadece duvarlar kapanıyor!"

Thomas onu duymadı bile; duvarların kapanıyor olması onu afallatmıştı. Ayağa kalkıp güçlükle birkaç adım attı, gördüklerine inanamıyordu.

Sağ taraflarındaki devasa taş duvar tüm fizik kurallarına karşı koyarcasına taş zeminde kıvılcım ve toz çıkararak kayıyordu. Sürtünme sesi kemiklerini titretiyordu. Thomas yalnızca o duvarın hareket ettiğini fark etti. Sol tarafındaki duvara doğru ilerliyordu ve çubukları deliklere geçirmeye hazırdı. Dönüp diğer açıklıklara baktı. Başı, bedeninden daha hızlı dönüyor gibi hissetti ve midesi altüst oldu. Kayran'ın dört tarafında da yalnızca sağdaki duvarlar, sola doğru hareket ediyordu ve boşlukları kapatıyordu.

Bu imkânsız, diye düşündü. *Nasıl olur?* Duvarlar kapanmadan oradan çıkma ve Kayran'dan kaçma arzusuyla savaştı. Sağduyusunu dinledi; Labirentle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Bunun nasıl olabileceğini düşünmeye çalıştı. Otuz metre yüksekliğindeki devasa taş duvarlar, sürme cam kapılar gibi hareket ediyordu. Geçmişinden bir görüntü zihninde belirdi. Bu anıya sıkıca sarılıp yüzler, isimler, bir yer hatırlamaya çalıştı ama belirsizlik içinde kaybolunca morali bozuldu.

Sağdaki duvarın hareketini tamamlamasını ve çubukların deliklere girişini izledi. Kapıların dördü de kapandığında tüm Kayran gürültüyle yankılandı. Thomas bir kez daha dehşete kapıldı fakat bu duygu hemen geçti.

Şaşırtıcı bir şekilde hemen sakinleşti; rahatlayarak iç geçirdi. "Vay canına," dedi, söyleyecek başka bir şey bulamıyordu.

"Alby olsa, 'Bu bir şey değil,' derdi," diye mırıldandı Chuck. "Bir süre sonra alışıyorsun."

Thomas yeniden etrafına baktı. Duvarlar kapalıyken ve hiçbir çıkış yokken daha farklı hissediyordu. Böyle bir şeyin amacını tahmin etmeye çalıştı; hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: Oraya *hapsolmaları mı* yoksa dışarıdaki bir şeyden *korunmaları* mı... Bu düşünceyle, sakinliği kısa

sürdü, dışarıdaki Labirent'te yaşama ihtimali olan milyonlarca korkunç şey geldi aklına. Korku onu tekrar ele geçirmişti.

"Hadi," dedi Chuck, Thomas'ı ikinci kez kolundan çekerken. "İnan bana, gece olduğunda dışarıda olmak istemezsin."

Thomas başka bir seçeneği olmadığını biliyordu. Hissettiği her şeyi kontrol altına almaya çalışıp Chuck'ın peşinden gitti.

5. BÖLÜM

Chuck'ın Çiftlik Evi olarak adlandırdığı eğik ahşap binanın civarına kadar geldiler ve arkasındaki duvarın karanlık gölgesinde durdular.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Thomas, aklında hâlâ duvarların kapanışı vardı, Labirenti düşünüyordu, kafası karışmıştı ve korkuyordu. Kendi kendine durmasını söyledi yoksa aklını kaçıracaktı. Normal hissetmeye çalışarak kötü bir espri yaptı. "İyi geceler öpücüğü bekliyorsan, unut bunu."

Chuck hiç duraksamadan, "Kapa çeneni ve yakınımda dur," dedi.

Thomas derin bir nefes verdi ve omuz silkip binanın arkasına doğru giden Chuck'ı takip etti. Sessizce yürüyerek küçük, tozlu bir pencerenin önüne geldiler, içeriden gelen ışık duvardaki sarmaşıklara vuruyordu. Thomas içeride birinin ayak seslerini duydu.

"Banyo," diye fısıldadı Chuck.

"Ee?" Thomas huzursuz olmuştu.

"Bunu yapmaya bayılıyorum. Uyumadan önce çok zevkli oluyor."

"Ne yapmaya?" İçinden bir ses Chuck'ın kötü bir şeyler peşinde olduğunu söylüyordu. "Belki de ben..."

"Kapa çeneni ve izle." Chuck sessizce pencerenin altındaki büyük ahşap kutunun üzerine çıktı. İçerideki kişinin onu tam görebileceği yere doğru eğildi. Ardından uzandı ve eliyle yavaşça cama tıkladı.

"Bu çok saçma," diye fısıldadı Thomas. Şaka yapacak daha kötü bir zaman olamazdı; Newt ya da Alby içeride olabilirdi. "Başımın belaya girmesini istemiyorum, daha yeni geldim!"

Chuck elini ağzına götürüp kahkahasını bastırdı. Thomas'ı görmezden gelip cama bir kez daha vurdu.

Pencerenin önünden bir gölge geçti ve cam açıldı. Thomas yerinden zıpladı, saklanmak için kendini eve olabildiğince yasladı. Böyle bir şakaya dâhil olduğuna inanamıyordu. Pencerenin açısı görünmesini engelliyordu ama oradan bakan kişi başını biraz eğerse ikisini de görebilirdi.

"Kim var orada!" diye sinirle bağırdı banyodaki çocuk. Thomas bunun Gally olduğunu anlayınca nefesini tuttu, onun sesini tanıyordu.

Aniden Chuck başını kaldırdı ve avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. İçeriden, numarasının işe yaradığını belli eden bir çarpma sesi geldi ve

ardından küfürler duyuldu, Gally bu durumdan hiç memnun değildi. Thomas utanmıştı ve korkuyordu.

"Seni öldüreceğim, lülekafa!" diye bağırdı Gally fakat Chuck çoktan kutudan inmiş, avluya doğru koşuyordu. Thomas, Gally'nin banyonun kapısını açıp dışarı çıktığını duyunca donakaldı.

Sonunda kendine geldi ve yeni -ve tek- arkadaşının arkasından gitti. Tam köşeyi dönmüştü ki Gally bağırarak Çiftlik Evi'nden çıktı, acımasız bir yaratık gibi görünüyordu.

Thomas'a, "Gel buraya!" diye bağırdı.

Thomas'ın neredeyse kalbi duracaktı. Suratına bir yumruk yiyeceğine emindi. "Ben yapmadım, yemin ederim," dedi fakat durup çocuğun cüssesine bakınca bu kadar korkmasına gerek olmadığını fark etti. Gally o kadar da iri değildi. Thomas gerekirse onu alt edebilirdi.

"Sen değil miydin?" diye homurdandı Gally. Yavaşça ona doğru yürüyüp tam önünde durdu. "Peki, birinin senin yapmadığın bir şey yaptığını nereden biliyorsun?"

Thomas bir şey söylemedi. Bu durumdan kesinlikle rahatsız olmuştu ama birkaç dakika önceki gibi korkmuyordu.

"Ben salak değilim, çaylak," dedi Gally. "Chuck'ın şişko suratını gördüm." Parmağıyla Thomas'ın göğsünü işaret etti. "Fakat sen kimle arkadaş, kimle düşman olacağına bir an önce karar versen iyi olur, duydun mu? Bir kez daha böyle bir şey olursa, -senin fikrin olup olmadığına bakmam- kan çıkar. Anladın mı, yeni çocuk?" Thomas daha cevap veremeden Gally arkasına dönüp gitti.

Thomas buna bir son vermek istiyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı ve bunun çok aptalca olduğunu fark edip yüzünü buruşturdu.

"Seni tanıyorum," diye ekledi Gally arkasına bakmadan. "Seni Değişim sırasında gördüm ve kim olduğunu öğreneceğim."

Thomas, çocuğun Çiftlik Evi'ne gidişini izledi. Pek bir şey hatırlayamıyordu ama içinden bir ses onu hiç ama hiç sevmediğini söylüyordu. Ondan o kadar nefret ediyordu ki kendisine şaşırdı. Gerçekten nefret ediyordu. Arkasına dönünce Chuck'ın orada durmuş, utanmış bir şekilde yere baktığını gördü. "Çok teşekkürler, *dostum.*"

"Özür dilerim, Gally olduğunu bilseydim asla yapmazdım, sana yemin ederim."

Thomas güldü. Daha bir saat önce böyle bir şey yapabileceğini düşünmüyordu bile.

Chuck, Thomas'a baktı ve sırıttı. "Ne?"

Thomas başını iki yana salladı. "Özür dileme. O sersem bunu hak etmişti. Harikaydı." Kendini çok daha iyi hissediyordu.

Birkaç saat sonra Thomas Bahçeler'e yakın bir çimenliğin üzerinde, Chuck'ın yanında duran uyku tulumunun içinde yatıyordu. Burası daha önce fark etmediği geniş bir alandı ve çocukların çoğu uyumak için burayı tercih ediyordu. Thomas bunu garip bulmuştu ama görünen o ki Çiftlik Evinde herkese yetecek kadar yer yoktu. En azından soğuk değildi. Bu, milyonuncu kez *nerede* olduğunu merak etmesine neden oldu. Yer adlarını, ülkeleri, başkanları ya da dünyanın nasıl yönetildiğini hatırlayamıyordu. Ve Kayran'daki çocukların hiçbiri de en ufak bir fikre sahip değildi ya da biliyorsalar da söylemiyorlardı.

Uzun bir süre sessizce yatıp yıldızlara baktı ve Kayran'da geçen kısık sesli konuşmaları dinledi. Hiç uykusu yoktu ve umutsuzluktan kurtulamıyordu. Chuck'ın Gally'ye yaptığı şakanın hissettirdiği neşe de çoktan geçmişti. Bitmek bilmeyen -ve tuhaf- bir gün olmuştu.

Bu çok... tuhaftı. Hayatla ilgili ufak detayları hatırlıyordu: Yemek yemek, kıyafetler, çalışmak, oynamak, dünyanın genel özellikleri... Ama ayrıntılar silinmişti. Çamurlu suyun ardından bir resme bakmak gibiydi. Her şeyden öte Thomas... üzgün hissediyordu.

Chuck onu düşüncelerinden uyandırdı. "Ee, çaylak, ilk günü atlattın."

"Zor bela." *Şimdi değil, Chuck*, demek istedi. *Sohbet etme havasında değilim.*

Chuck dirseğinin üzerinde yükselip Thomas'a baktı. "Birkaç gün içinde bir sürü şey öğreneceksin. Çaktın mı?"

"Ee, tamam, sanırım. Niye böyle garip konuşuyorsunuz?" Bir dili alıp kendi dilleriyle birleştirmişlerdi sanki.

Chuck yeniden yatar pozisyona geçti. "Bilmiyorum, ben de sadece bir aydır buradayım, unuttun mu?"

Thomas, Chuck'ın daha fazla şey bilip bilmediğini merak etti. Komik bir çocuktu, eğlenceliydi ve masum görünüyordu ama nereden bilebilirdi ki? O da Kayran'daki diğer her şey gibi gizemliydi.

Birkaç dakika geçti, Thomas sonunda günün yorgunluğunu hissetti ve uykusu geldi. Fakat aniden kafasında bir düşünce belirdi. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordu ve bunun nereden çıktığını bilmiyordu.

Birden Kayran, duvarlar, Labirent; hepsi çok... tanıdık geldi. Huzurlu. Rahatlama hissini göğsünde hissetti ve geldiğinden beri ilk kez Kayran o

kadar da kötü bir yer gibi gelmedi. Hareketsiz kaldı, gözleri büyüdü ve bir süre nefes alamadı. *Ne oldu böyle?* diye düşündü. *Ne değişti?* Garip bir şekilde, her şeyin yoluna gireceği hissi onu rahatsız etti.

Nasıl olduğunu tam olarak anlayamasa da yapması gerekeni biliyordu. Hissettiği bu ani duygu değişikti, aynı anda hem yabancı hem de tanıdıktı. Ama doğru geliyordu.

“Ben de o çocuklar gibi olmak istiyorum,” dedi, Chuck’ın uyanık olup olmadığını bilmeden. “Labirent’tekiler gibi.”

“Hı?” diye karşılık verdi Chuck. Thomas, Chuck’ın az da olsa rahatsız olduğunu fark etti.

“Koşucular,” dedi Thomas bir yandan da bunun nereden çıktığını bilmeyi diliyordu. “Orada ne yapıyorlarsa, ben de dâhil olmak istiyorum.”

“Ne dediğinin farkında bile değilsin,” diye homurdandı Chuck ve arkasını döndü. “Uyu hadi.”

Thomas neden bahsettiğini tam olarak *bilmese de*, yeni bir güven duygusu hissetti. “Koşucu olmak istiyorum.”

Chuck, Thomas’a dönüp dirseğinin üzerinde yükseldi. “Bu düşünceyi şimdilik unutsan iyi olur.”

Thomas onun neden böyle dediğini merak ederek üsteledi. “Beni vazgeçirmeye...”

“Thomas. Yeni çocuk. Yeni arkadaşım. Unut bunu.”

“Yarın Alby’yle konuşacağım.” *Koşucu,* diye düşündü Thomas. *Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Delirdim mi acaba?*

Chuck güldü. “Tam bir lülekafasın. Uyu.”

Thomas vazgeçmedi. “Orada tanıdık gelen bir şeyler var.”

“Uyu.”

Ardından Thomas hatırladı; birkaç yapboz parçasını birleştirmiş gibi hissetti. Ortaya ne çıkacağını bilmiyordu ve bir sonraki sözleri sanki başkasının ağzından çıkıyor gibiydi. “Chuck... galiba... ben daha önce buraya *geldim.”*

Arkadaşının derin bir nefes alıp oturduğunu duydu fakat daha fazla konuşmak istemeyerek arkasını döndü. Kendine duyduğu bu güven duygusunu ve hissettiği sakinliği mahvetmekten korkuyordu.

Uyku beklediğinden daha çabuk geldi.

6. BÖLÜM

Biri Thomas'ı sarsarak uyandırdı. Gözlerini açınca birinin kendisine doğru eğilmiş olduğunu gördü, etraf karanlıktı. Konuşmak için ağzını açtı ama soğuk bir el ağzını sıkıca kapattı. Thomas panikledi fakat onun kim olduğunu görünce rahatladı.

"Şişşt, çaylak. Chuckie'yi uyandırmak istemeyiz, değil mi?"

Bu Newt'ti; liderin yardımcısı gibi görünen çocuk. Konuşunca ağız kokusu yayıldı.

Thomas şaşırmıştı ama korkmuyordu. Çocuğun ne istediğini merak ediyordu. Başıyla onu onayladı ve Newt sonunda elini çekip ayağa kalktı.

"Hadi, çaylak," dedi uzun boylu çocuk. Eğilip Thomas'ın kalkmasına yardım etti, o kadar güçlüydü ki Thomas'ın kolunu çıkarabilirdi. "Herkes uyanmadan önce sana bir şey göstermem lazım."

Thomas'ın uykusu çoktan açılmıştı. Onu takip etmeye hazırdı ve yalnızca, "Tamam," dedi. Biraz olsun şüphelenmesi gerektiğini biliyordu, henüz kimseye güvenemezdi ama merakına yenildi. Hızlıca ayakkabılarını giydi. "Nereye gidiyoruz?"

"Sadece beni takip et. Ve yanımdan ayrılma."

Bir sürü uyku tulumunun arasından yürürken Thomas'ın birkaç kez ayağı takıldı. Birinin eline basınca çocuk acıyla bağırdı ve baldırına yumruk attı.

"Affedersin," diye fısıldadı Thomas, Newt'in sert bakışlarını görmezden gelerek.

Çimenlikten çıkıp avlunun taş zeminine geldiklerinde Newt batıdaki duvara doğru koşmaya başladı. Thomas önce tereddüt etti, neden oraya koştuğunu anlamamıştı fakat ardından hemen kendine gelip Newt'in arkasından koştu.

Etraf loştu fakat önündeki engelleri karanlık gölgeler olarak görebiliyor ve ona göre ilerliyordu. Newt, önlerindeki gökdelen gibi duvarın önünde durunca Thomas da durdu, aklına bir gökdelen görüntüsü gelmişti, çamurlu suyun gerisinden görünen bir başka görüntü gibiydi. Thomas duvar boyunca birkaç küçük kırmızı ışığın dolaştığını gördü. Hareket ediyorlar, duruyorlar ve kapanıp açılıyorlardı.

"Onlar nedir?" diye fısıldadı Thomas, sesinin tıpkı hissettiği gibi zayıf çıkıp çıkmadığını merak etti. Orada burada yanıp sönen kırmızı ışıklar âdeta

birer uyarıcı gibiydiler.

Newt sarmaşıkların birkaç adım önünde duruyordu. “Bilmen gerektiğinde, öğreneceksin, çaylak.”

“Evet ama beni saçma sapan bir yere getirip hiçbir sorumu cevaplamamak biraz aptalca.” Thomas duraksadı, kendine şaşırmıştı. *“Çıkıntı,”* diye ekledi elinden geldiğince iğneli bir ifadeyle.

Newt kahkaha attı ama bu kısa sürdü. “Seni sevdim, çaylak. Şimdi sessiz ol ve sana göstereceğim şeyi bekle.”

Newt ilerleyip elini sarmaşıkların arasına soktu ve aralayınca ortaya yaklaşık altmış santim genişliğinde, tozlu, kare bir pencere ortaya çıktı. O an sanki siyaha boyanmış gibi karanlıktı.

“Ne arıyoruz?” diye fısıldadı Thomas.

“Sabret. Birazdan gelecek.”

Bir dakika geçti, sonra iki. Ve birkaç dakika daha. Thomas ayakları üzerinde kıpırdanıp duruyordu ve Newt’in karanlığa nasıl o kadar sakin ve sabırlı bir şekilde baktığını merak ediyordu.

Ardından bir şey oldu.

Pencerenin ardından ışıklar parlamaya başladı; Newt sanki aydınlatılmış bir yüzme havuzunun dibinde duruyormuş gibi vücudunda ve suratında gezinen bir renk cümbüşü vardı. Thomas kıpırdamadan durdu, gözlerini kısarak diğer tarafta ne olduğunu anlamaya çalıştı. Boğazında bir yumru oluştu. *Bu ne böyle?* diye düşündü.

“Diğer tarafta Labirent var,” diye fısıldadı Newt, sanki transa geçmiş gibi gözleri büyümüştü. “Yaptığımız her şey -tüm hayatımız boyunca, çaylak- Labirent’te geçiyor. Her günün her saniyesini Labirent’e harcıyoruz, çözümü bize gösterilmeyen lanet bir şeyi çözmeye çalışıyoruz. Sana neden müdahale etmemen gerektiğini ve bu lanet duvarların her akşam neden kapandığını ve neden asla orada olmaman gerektiğini göstermek istedik.”

Newt sarmaşıkları bırakmadan bir adım geri çekildi. Başıyla Thomas’a, biraz önce durduğu yere geçmesini ve pencereden bakmasını işaret etti.

Thomas ilerledi ve burnu camın soğuk yüzeyine değene kadar eğildi. Tozlu pencerenin ardından, Newt’in görmesini istediği, hareket eden nesneye odaklanması bir saniyesini aldı. Ve gördüğünde nefesi kesildi.

Büyük, neredeyse bir inek büyüklüğünde fakat belli bir şekli olmayan yaratık bükülüp kıvranarak ilerliyordu. Karşısındaki duvara tırmandı ve kalın camlı pencereye atladı. Thomas çığlık atmasına engel olamadı ve pencereden uzaklaştı, yaratık camda hiçbir hasar bırakmadan geriye düştü.

Thomas derin bir nefes alıp yeniden pencereye doğru eğildi. Hava hâlâ karanlık olduğu için tam olarak göremiyordu ama nereden geldiği belirsiz ışıklar, gümüş sivri uçların ve parlak derinin üzerinde parlıyordu. Bedeninden, ucunda garip aletler olan, kol gibi uzantılar çıkıyordu: Thomas bıçak, makas ve kimbilir ne işe yarayan uzun çubuklar gördü.

Yaratık, korkunç bir hayvan ve makine karışımı bir şeydi; izlendiğini ve Kayran'ın içinde ne olduğunu biliyor ve insan etinden ziyafet çekmek için içeri girmek istiyor gibi gözüküyordu. Thomas dehşete düşmüştü; göğsünde büyüyen ve nefes almasını zorlaştıran bir tümör vardı sanki. Hafıza kaybına rağmen, daha önce hiç bu kadar korkunç bir şey görmediğine emindi.

Birkaç adım geri çekildi, önceki akşam hissettiği cesaret yok olup gitmişti.

"Bu da ne böyle?" diye sordu. Boğazı düğümlenmişti ve bir daha yemek yiyip yiyemeyeceğini merak etti.

"Onlara Izdırap Verenler diyoruz," diye cevap verdi Newt. "Fena tipler, öyle değil mi? Neyse ki sadece gece dışarı çıkıyorlar. Ve duvarlara şükret."

Thomas yutkundu, oraya çıkıp çıkamayacağını merak ediyordu. Koşucu olma arzusu büyük bir darbe almıştı. Ama bunu yapmak zorundaydı. Bir şekilde, bunu *biliyordu.* Gördüklerinden sonra hâlâ böyle hissetmesi çok ilginçti.

Newt dalgın bir şekilde cama baktı. "Artık lanet Labirent'te ne olduğunu biliyorsun, dostum. Bunun bir şaka olmadığını gördün. Kayrana gönderildin, çaylak ve hayatta kalıp bize yardım etmelisin."

"Ne konuda yardım edeceğim?" diye sordu Thomas ama cevabı duymak istediğinden emin değildi.

Newt dönüp gözlerinin içine baktı. Şafak sökmeye başlamıştı ve Thomas, Newt'in suratını, gergin ifadesini ve çatılmış kaşlarını görebiliyordu.

"Buradan çıkış yolu bulmamıza yardım edeceksin, çaylak," dedi Newt. "Labirent'i çözüp eve dönmemize."

Birkaç saat sonra kapılar yeri titreterek, gürültüyle yeniden açılmıştı. Thomas Çiftlik Evi'nin dışında eski ve yamuk bir piknik masasında oturuyordu. Tek düşünebildiği, Izdırap Verenler, amaçlarının ne olabileceği ve gece orada ne yaptıklarıydı. Öyle korkunç bir şey tarafından saldırıya uğramak nasıl bir şey olurdu acaba?

O görüntüyü aklından çıkarıp başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. Koşucular. Kimseye tek bir kelime etmeden hızlıca Labirent'e girip gözden

kaybolmuşlardı. Yumurta ve pastırmasını didiklerken onları düşündü. Kimseyle, yanında oturup sessizce yemeğini yiyen Chuck'la bile konuşmuyordu. Zavallı çocuk konuşma başlatabilmek için binbir türlü şey denemişti ama Thomas karşılık vermedi. Tek istediği yalnız kalmaktı.

Anlayamıyordu; beyni bu imkânsız olayla ilgili tahmin yürütmekten yorulmuştu. Devasa ve upuzun duvarları olan bir Labirent ne kadar büyük olabilirdi ki? Bu çocuklar kimbilir ne kadar zamandır buradaydılar ve hâlâ çözememişlerdi. Böyle bir yapı nasıl var olabilirdi? Ve daha da önemlisi, *neden?* Böyle bir şeyin ne gibi bir amacı olabilirdi? Neden oradaydılar? *Ne kadar zamandır* oradaydılar?

Ne kadar düşünmemeye çalışsa da durup durup tehlikeli Izdırap Veren'i düşünüyordu. Gözünü her kapatışında aklına geliyordu.

Thomas akıllı bir çocuk olduğunu biliyordu; bunu hissediyordu. Ama Kayranda ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Bir şey dışında. Koşucu olması gerekiyordu. Labirent'te ne olduğunu gördükten sonra bunu neden hâlâ bu kadar güçlü bir şekilde hissediyordu?

Biri omzuna vurup onu düşüncelerinden uyandırdı; kafasını kaldırınca Alby'nin, kollarını önünde kavuşturup durduğunu gördü.

"İyi görünüyorsun," dedi Alby. "Bu sabah pencereden gördüğün manzarayı beğendin mi?"

Thomas ayağa kalktı, istediği cevapları alabilmeyi umdu... ya da sadece karanlık düşüncelerinden kurtulmayı. "Buranın nasıl bir yer olduğunu öğrenmek istememe yetti," dedi çocuğu sinirlendirmemeyi dileyerek.

Alby başıyla onayladı. "Sen ve ben, sersem. Tur başlıyor." Yürümeye başladı fakat hemen sonra durdu ve bir parmağını kaldırdı. "Bitene kadar soru sormak yok, anladın mı? Tüm gün seninle çene çalamam."

"Ama..." Alby kaşlarını kaldırınca devam edemedi. Bu çocuk neden hep böyle pislik olmak zorundaydı ki? "Ama bana her şeyi anlat, her şeyi bilmek istiyorum." Önceki gece Kayran'ın ona tanıdık geldiğini, daha önce orada bulunduğunu hissettiğini ve bununla ilgili bir şeyler *hatırlayabildiğini* kimseye söylememeye karar vermişti. Bunu paylaşmak kötü bir fikir gibi geliyordu.

"Sana ne istiyorsam onu anlatırım, çaylak. Hadi, gidelim."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu masada oturan Chuck.

Alby uzanıp Chuck'ın kulağını çekti.

"Ah!" diye bağırdı Chuck.

“Senin işin yok mu, saman kafalı?” diye sordu Alby. “Temizlik yapman gerekmiyor mu?”

Chuck gözlerini devirdi ve Thomas’a baktı. “İyi eğlenceler.”

“Eğlenecek miyim, göreceğiz.” Birden Chuck’a acıdı, herkes ona kötü davranıyordu. Ama yapabileceği bir şey yoktu, gitme zamanı gelmişti.

Turun resmen başlamış olduğunu umarak Alby’yle ilerledi.

7. BÖLÜM

O sırada kapalı olan Kutu'dan başladılar. Beyaz boyası çatlamış ve solmuş iki metal kapı yerde duruyordu. Hava büyük ölçüde aydınlanmıştı, duvarların gölgeleri dün Thomas'ın gördüğünün aksi yönündeydi. Hâlâ güneşi görmemişti ama doğudaki duvarın üzerinde her an belirebilirmiş gibi duruyordu.

Alby kapıları işaret etti. "Burada Kutu var. Her ay senin gibi bir çaylak geliyor, hiç şaşmaz. Her *hafta* erzak alıyoruz; kıyafet, yiyecek... Pek bir şeye ihtiyacımız olmuyor; Kayran'dakilerle idare edebiliyoruz."

Thomas başıyla onayladı. Soru sormamak için kendini zor tutuyordu. *Ağzımı bantlamam lazım*, diye düşündü.

"Kutu'yla ilgili hiçbir halt bilmiyoruz, tamam mı?" Alby devam etti. "Nereden geliyor, nasıl geliyor, kim yönetiyor... Bizi buraya gönderenler bize hiçbir şey söylemedi. Elektriğimiz var, yiyeceklerimizin çoğunu kendimiz üretiyoruz, kıyafet falan alıyoruz. Bir keresinde yeni gelen bir çaylağı Kutu'nun içine koyup geri göndermeye çalıştık, çocuğu içinden çıkarana kadar Kutu hareket etmedi."

Thomas, Kutu orada değilken kapının altında ne olduğunu merak etti ama dilini tuttu. Aynı anda bir sürü şey hissediyordu: merak., hayal kırıklığı, şüphe ve hepsiyle beraber sabah gördüğü Izdırap Veren'in yarattığı korku.

Alby, Thomas'a bakmadan konuşmaya devam etti. "Kayran dört bölüme ayrılır: Bahçeler, Kan Evi, Çiftlik Evi, Ölü Kafalar." Bunları söylerken parmaklarıyla da dörde kadar sayar gibi yapıyordu. "Anladın mı?"

Thomas tereddüt etti ve başını iki yana salladı, kafası karışmıştı.

Alby devam ederken belli belirsiz gözlerini devirdi; burada olmaktansa başka bir şeyler yapmayı tercih eder gibi görünüyordu. Tarla ve ağaçların olduğu kuzeydoğuyu gösterdi. "Bahçeler, ekinlerin olduğu yer. Yerdeki borulardan su geliyor, aksi takdirde uzun zaman önce açlıktan ölmüş olurduk. Burada hiç yağmur yağmaz. Asla." Ahır ve çiftliklerin bulunduğu güneydoğuyu işaret etti. "Kan Evi hayvanları yetiştirip kestiğimiz yer." Yaşadıkları berbat evi gösterdi. "Çiftlik Evi; bu aptal yer ilk geldiğimizde daha küçüktü ama tahta gönderildikçe genişletiyoruz. Güzel değil ama iş görüyor. Zaten birçoğumuz dışarıda uyuyoruz."

Thomas başının döndüğünü hissetti. Aklında o kadar çok soru vardı ki düzgün düşünemiyordu.

Alby önünde cılız ağaçlar ve bankların olduğu güneybatı köşesindeki ormanı işaret etti. “Oraya Ölü Kafalar diyoruz. Mezarlık ormanın gerisinde. Başka bir şey de yok. Oraya gidip otur, dinlen, kafanı dinle, ne yapıyorsan yap.” Konuyu değiştirmek istercesine boğazını temizledi. “Önümüzdeki iki hafta boyunca her gün farklı bir liderle çalışacaksın ve sonunda nereye uygun olduğunu anlayacağız. Temizlikçi, mezarcı, çiftçi... biri sana uygun olacaktır. Gel hadi.”

Alby, Kan Evi ve Ölü Kafalar’ın arasındaki Güney Kapısı’na doğru yürüdü. Thomas da peşinden gitti, ahırdan gelen kötü kokuyla yüzünü buruşturdu. *Mezarlık mı?* diye düşündü. *Gençlerle dolu bir yerde neden mezarlığa ihtiyaç duysunlar ki?* Bu, onu Alby’nin söylediği, *temizlikçi, mezarcı* gibi anlam veremediği bazı sözlerden daha da rahatsız etmişti. Alby’nin neredeyse sözünü kesecekti ki konuşmamayı başardı.

Bıkkınlıkla dikkatini Kan Evi’nin çevresindeki kümeslere ve ahırlara yöneltti.

Birkaç inek otluyordu. Çamurun içindeki domuzların arada sırada hareket eden kuyrukları, hayatta olduklarının tek belirtisiydi. Başka bir ağılda kuzular vardı, bunların yanı sıra tavuk kümesleri ve hindi kafesleri de vardı. Etrafta koşuşturan çalışanlar sanki hayatları boyunca hep çiftlikte yaşamış gibi görünüyorlardı.

Bu hayvanları nasıl hatırlıyorum? diye merak etti Thomas. İsimlerini, genelde ne yediklerini ve neye benzediklerini biliyordu. Neden bunları hatırlıyordu da, o hayvanları daha önce *nerede* ya da kiminle gördüğünü hatırlayamıyordu? Tuhaf hafıza kaybı onu rahatsız ediyordu.

Alby, gerideki rengi solmuş büyük, kırmızı ahırı gösterdi. “Orası doğramacıların çalışma yeri. Pis iş. Kanı seviyorsan doğramacı olabilirsin.”

Thomas başını iki yana salladı. Doğramacı olmak ona hiç uygun değildi. Tekrar yürümeye koyulduklarında dikkatini, Alby’nin Ölü Kafalar dediği yere verdi. Ağaçlar köşeye doğru gitgide kalınlaşıyor ve artıyordu, ilerledikçe daha canlı ve üzeri yapraklarla dolu ağaçları gördü. Hava aydınlık olmasına rağmen boşluklar karanlık gölgelerle kapanıyordu. Thomas yukarı baktı ve sonunda güneşi gördü fakat garip görünüyordu; olması gerekenden daha turuncuydu. Thomas bir anda bunun da hatırladığı bilgilerden biri olduğunu fark etti.

Bakışlarını yeniden Ölü Kafalar'a çevirdi. Gözlerini kırpıştırınca yeniden kırmızı ışıkları gördü, yanıp sönerek ormanın derinliğinde, ağaçların arasında geziniyorlardı. *Onlar ne?* diye merak etti Thomas, daha önce sorduğunda Alby cevap vermemişti. Tüm bu gizem oldukça sinir bozucuydu.

Alby durunca Thomas, Güney Kapısı'na bu kadar çabuk geldiklerine şaşırdı. Ortası açık olan iki duvar önlerinde duruyordu. Sarmaşıkla kaplı kalın duvar Thomas'ın hayal edebildiği en eski görünümlü şeydi. Başını kaldırıp yüksek duvarlara bakınca sanki yukarıdan aşağı bakıyormuş gibi hissetti. Birkaç adım geri çekildi; yeni evinin yapısı onu bir kez daha afallatmıştı. Sonunda dikkatini çıkışa doğru ilerleyen Alby'ye çevirdi.

"Dışarıda Labirent var." Alby, Thomas'ın omzuna dokundu ve durdu. Thomas, duvarların arasındaki boşluktan dışarı baktı. Önündeki yollar o sabah Doğu Kapısı'ndaki pencereden gördüğü yollara çok benziyordu. Bu düşünceyle ürperdi; bir Izdırap Veren'in o an kendilerine doğru gelebileceğini düşündü. Ne yaptığının farkında olmadan birkaç adım geriledi. *Sakin ol,* diye azarladı kendini utanarak.

Alby devam etti. "İki yıldır buradayım. Burada daha uzun süredir olan yok. Benden önce gelen birkaç kişi de öldü." Thomas gözlerinin büyüdüğünü ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "İki yıldır burayı çözmeye çalışıyoruz, henüz başarılı olamadık. O lanet duvarlar, bu kapılar gibi her akşam hareket ediyorlar. Harita çıkarmak kolay olmuyor," dedi ve başıyla önceki akşam koşucuların girdiği evi gösterdi.

Thomas'ın başına yeniden bir ağrı saplandı, bir anda çok fazla şey öğrenmişti. İki senedir mi oradaydılar? Labirent'teki duvarlar da mı hareket ediyordu? Kaç kişi ölmüştü? Bir adım öne çıktı, sanki cevaplar duvarların üzerinde yazılıymış gibi, Labirent'i bizzat kendisi görmek istiyordu.

Alby, Thomas'ı göğsünden itip geri doğru sendelemesine neden oldu. "Oraya gitmek yok, sersem."

Thomas gururunu bastırmak zorunda kaldı. "Neden?"

"Newt'i, seni eğlencesine uyandırsın diye gönderdiğimi mi sanıyorsun? Bu bir numaralı kural. Eğer uymazsan cezalandırılırsın. Koşucular dışında kimse -*hiçkimse*- Labirente giremez. Kuralı çiğnersen Izdırap Verenler öldürmezse seni biz öldürürüz, anladın mı?"

Thomas başını evet anlamında salladı, Alby'nin abarttığını düşünüyordu. Öyle olmasını umuyordu. Ne olursa olsun, bir önceki gece Chuck'a bahsettiği konuda en ufak bir şüphesi olduysa bile şimdi hepsi

kaybolmuştu. Koşucu olmak istiyordu. Koşucu *olacaktı*. İçinden bir ses Labirente girmesi gerektiğini söylüyordu. Öğrendiği ve gördüğü şeylere rağmen bu arzu onun için açlık ya da susuzluk gibiydi.

Güney Kapısı'nın sol duvarının civarındaki hareketlenme dikkatini çekti. Şaşkınlıkla hemen o tarafa bakınca gümüşi bir parlaklık gördü. Gördüğü her neyse, sarmaşıkların arasında kayboldu.

Thomas duvarı göstererek, "Neydi o?" diye sordu.

Alby duvara bakmadı bile. "Bitene kadar soru sormak yok, sersem. Kaç kere söylemem gerekiyor?" Durdu ve iç geçirdi. "Bıçak böcekler; Yaratıcılar bizi onlarla izliyor. Dikkatli olursan..."

Her yönden gelen alarm sesiyle sözü kesildi. Thomas elleriyle kulaklarını kapattı, kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Fakat bakışlarını Alby'ye çevirince duraksadı.

Alby korkmuş görünmüyordu; kafası karışmış, şaşırmış gibiydi. Alarm çınlamaya devam ediyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Thomas. Rehberi, dünyanın sonunun geldiğini düşünmediği için rahatlamıştı ama yine de Thomas sürekli paniklemekten yorulmuştu.

Alby Kayrana göz gezdirirken, "Bu çok garip," dedi. Thomas, Kan Evindeki çocukların da ne olduğunu anlamayarak etraflarına baktıklarını gördü. Kısa boylu, üstü başı çamur içinde bir çocuk Alby'ye seslendi.

"Bu da ne böyle?" diye sordu çocuk, nedense Thomas'a bakıyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Alby.

Thomas daha fazla dayanamayacaktı. "Alby! Neler oluyor?"

"Kutu, sersem, Kutu!" dedi Alby ve hızla Kayran'ın ortasına doğru ilerledi. Thomas onun paniklediğini düşündü.

"Ne olmuş Kutuya?" diye sordu, Alby'ye yetişmeye çalışırken. *Konuş benimle!* diye bağırmak istiyordu.

Alby ne ona cevap verdi ne de yavaşladı ve Thomas Kutuya yaklaşırken onlarca çocuğun da avluya koştuğunu gördü. Newt'i görüp seslendi. Korkusunu bastırmaya çalışıp kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini, bunun mantıklı bir açıklaması olduğunu söylüyordu.

"Newt, neler oluyor!" diye bağırdı.

Newt ona baktı ve başını sallayıp yürümeye devam etti, tüm bu kaosun içinde garip bir şekilde çok sakindi. Thomas'ın sırtına vurup, "Kutu'dan yeni bir çaylak geliyor." Thomas'ın bundan etkilenmesini bekliyormuşçasına durdu. *"Şu anda."*

“Yani?” Thomas, Newt’e yakından bakınca çocuğun sakin olmadığını hatta bu duruma inanamadığını ve biraz da heyecanlı olduğunu fark etti.

“Yani mi?” diye karşılık verdi Newt. “Çaylak, buraya bırak iki gün üst üsteyi, bir ayda iki çaylağın birden geldiği olmamıştı.”

Bunu söyleyip Çiftlik Evine doğru koşmaya başladı.

8. BÖLÜM

Alarm iki dakika boyunca son ses çaldıktan sonra sustu. Kalabalık, avlunun ortasındaki çelik kapının etrafında toplandı. Thomas daha dün oradan geldiğine inanamıyordu. *Dün mü?* diye düşündü. *Gerçekten dün müydü?*

Biri dirseğine dokundu; başını çevirince Chuck'ın, yanında olduğunu gördü.

"Nasıl gidiyor, çaylak?" diye sordu Chuck.

"İyi," diye cevap verdi Thomas fakat bu tamamen yalandı. Kutuyu gösterdi. "Neden herkes panik yapıyor? Hepiniz oradan gelmediniz mi?"

Chuck omuz silkti. "Bilmiyorum... sanırım önceden hep bir düzen vardı. Ayda bir, her ay aynı günde. Belki bizden sorumlu olan kişi senin bir hata olduğunu düşünüp yerini alması için başkasını göndermiştir." Kıs kıs gülerek Thomas'ı dirseğiyle dürtünce Thomas ister istemez onu daha çok sevdi.

Thomas, yeni arkadaşına sahte bir kızgınlıkla baktı. "Çok sinir bozucusun. Gerçekten."

"Evet ama artık arkadaşız, değil mi?" diye karşılık verdi ve tiz bir sesle güldü.

"Başka şansım yok gibi görünüyor." İşin aslı, bir arkadaşa ihtiyacı vardı ve Chuck onun arkadaşı olabilirdi.

Çocuk halinden memnun bir şekilde kollarını önünde kavuşturdu. "Anlaştığımıza sevindim, çaylak. Burada herkesin bir dosta ihtiyacı var."

Thomas, Chuck'ı boynundan tutup şakalaştı. "Pekâlâ, *dostum*, o zaman bana adımla hitap et. Thomas. Yoksa Kutu gittikten sonra seni o boşluğa atarım." Tam o sırada aklına bir şey geldi. "Bir dakika, hiç..."

"Denedik," diye sözünü kesti Chuck.

"Neyi denediniz?"

"Kutu yeni birini getirdikten sonra aşağı inmeyi," diye yanıtladı Chuck. "İşe yaramıyor. Tamamen boşalana kadar gitmiyor."

Thomas, Alby'nin de aynı şeyi söylediğini hatırladı. "Bunu biliyorum, peki ya..."

"Denedik."

Thomas homurdanmasını bastırdı. Bu durum rahatsız edici olmaya başlamıştı. "Seninle konuşulmuyor. Neyi denediniz?"

“Kutu gittikten *sonra* boşluğa girmeyi. Kapıları açıyorsun ama sadece karanlık bir boşluk var. Halat yok, hiçbir şey yok. Yapamadık.”

Bu nasıl olurdu? “Peki ya...”

“Denedik.”

Thomas bu kez homurdandı. “Pekâlâ, neyi?”

“Çukura bir şey attık. Çarpma sesi gelmiyor. Uzun bir süre gidiyor.”

Thomas karşılık vermeden önce duraksadı, yine sözünün kesilmesini istemiyordu. “Nesin sen, zihnimi mi okuyorsun?” Bunu olabildiğince iğneleyici bir tonda söylemeye çalıştı.

“Sadece çok zekiyim, hepsi bu.” Chuck göz kırptı.

“Chuck, bana bir daha göz kırpma,” dedi Thomas gülerek. Chuck biraz sinir bozucuydu ama o kadar da korkunç değildi. Thomas derin bir nefes alıp yeniden çukurun etrafında toplanan kalabalığa baktı. “Kutu’nun gelmesi ne kadar sürüyor?”

“Genelde alarmdan yarım saat sonra geliyor.”

Thomas bir süre düşündü. Daha önce denemedikleri bir şey olması gerekiyordu. “Eminsin değil mi? Daha önce hiç...” Durup sözünü kesmesini bekledi ama Chuck bir şey demedi. “Halat yapmayı denediniz mi?”

“Evet, sarmaşıktan yapmışlar. Yapabilecekleri en uzun halatmış. Bu küçük deney çok iyi gitmemiş diyebiliriz.”

“Nasıl yani?” *Bu kez ne olmuş olabilir ki?* diye düşündü Thomas. “Ben burada değildim ama aşağı inmeye gönüllü olan çocuk üç metre indikten sonra bir şey hızla gelip onu ikiye ayırmış.”

“Ne?” Thomas güldü. “Buna hayatta inanmam.”

“Öyle mi, zeki çocuk? Kemiklerini gördüm. Tam ortadan ikiye bölünmüştü. Gelecek çocuklar öyle bir aptallık yapmasınlar diye onu bir kutuda saklıyorlar.”

Thomas bunun bir şaka olduğunu düşünerek Chuck’ın gülmesini bekledi... Bir insan nasıl ortadan ikiye bölünebilirdi ki? Fakat Chuck gülmedi. “Sen ciddisin.”

Chuck ona dik dik baktı. “Ben yalan söylemem, çay... yani, Thomas. Hadi, gidip kimin geldiğine bakalım. Sadece bir günlüğüne çaylak olduğuna inanamıyorum. Sökeyim.”

Yürürken Thomas henüz sormadığı bir soruyu sordu. “Erzak gelmediğini nereden biliyorsunuz?”

“O zaman alarm susmuyor,” diye cevap verdi Chuck. “Erzak her hafta aynı zamanda geliyor. Hey, şuna bak.” Chuck durdu ve kalabalığın

arasından birini gösterdi. Gally gözlerini dikmiş, onlara bakıyordu.

“Lanet olsun,” dedi Chuck. “Seni *hiç* sevmiyor, dostum.”

“Evet,” diye mırıldandı Thomas. “Çoktan fark ettim.” Hisleri karşılıklıydı.

Yürümeye devam ettiler ve kalabalığın kenarında sessizce beklediler; Thomas aklındaki tüm soruları unutmuştu. Gally’yi gördükten sonra konuşma isteği geçmişti.

Chuck ise tam tersi durumdaydı. “Neden gidip ona sorununun ne olduğunu sormuyorsun?” diye sordu, sesine sert bir ifade katmaya çalışarak.

Thomas yeterince cesur olduğunu düşünmek istiyordu ama o an için bu kötü bir fikirdi. “Her şeyi geçtim, benden daha çok arkadaşı var. Kavga etmek için iyi bir seçim değil.”

“Evet, ama sen daha akıllısın. Ve eminim daha çeviksindir. Onu ve arkadaşlarını alt edebilirsin.”

Önlerinde duran çocuklardan biri öfkeli bir şekilde omzunun üzerinden onlara baktı.

Gally’nin arkadaşı olmalı, diye düşündü Thomas. “Keser misin şunu?” diye fısıldadı.

Arkalarından bir kapı kapandı; Alby ve Newt, Çiftlik Evi’nden çıkmış, onlara doğru yürüyorlardı. İkisi de bitkin görünüyordu.

Onları görünce Thomas’ın aklına Ben'in yatakta kıvranan korkunç görüntüsü geldi. “Chuck, dostum, bana şu Değişim olayını anlatmalısın. Ben denen zavallı çocuğa ne *yapıyorlar* orada?”

Chuck omuz silkti. “Ben de tam bilmiyorum. Izdırap Verenler kötü bir şey yapıyorlar, tüm vücudun korkunç bir süreçten geçiyor. Bittiğindeyse... farklı biri oluyorsun.”

Thomas sonunda gerçekten bir cevap alabileceğini hissetti. “Farklı mı? Ne demek istiyorsun? Ve bunun Izdırap Verenlerle ne ilgisi var? Gally ‘sokulmak’ derken bunu mu kastediyordu?”

“Şişşt,” dedi Chuck bir parmağını dudaklarına götürerek.

Thomas hayal kırıklığıyla neredeyse bağıracaktı ama sessiz kaldı. Chuck’ı daha sonra konuşturmaya karar verdi, çocuk bunu istese de istemese de.

Alby ve Newt kalabalığın arasından öne çıkıp Kutu’nun önünde durdular. Herkes sessizleşti ve Thomas asansörün takır tukur sesini duyunca bir önceki gün yaptığı kâbus gibi yolculuğu hatırladı. Karanlıkta kendine

geldiği ve hiçbir şey hatırlamadığını fark ettiği o ilk dakikaları yeniden yaşıyormuşçasına morali bozuldu. Aynı şeyleri yaşayan yeni çocuğa acıdı.

Boğuk bir gümbürtü, asansörün geldiğini haber verdi.

Thomas merakla Newt ile Alby'nin kapının iki kenarına geçişini izledi. Kapının iki tarafında iki tane kanca vardı; ikisi de aynı anda kaldırdılar. Metalik bir gıcırdamayla kapılar açıldı ve bir toz bulutu çıktı.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Newt daha iyi görebilmek için Kutu'ya eğilirken uzakta bir yerden bir keçinin sesi duyuluyordu. Thomas, yeni gelen çocuğu görebilme umuduyla öne eğildi.

Ani bir hareketle Newt doğruldu, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Tanrım..." dedi, boş boş etrafına bakarken.

O sırada Alby de Kutu'nun içine bakmıştı ve o da aynı tepkiyi verdi. "Olamaz," diye mırıldandı transa geçmiş gibi.

Herkes Kutu'ya bakabilmek için öne doğru ilerliyor ve sorular soruyordu. *Ne gördüler?* diye merak etti Thomas. *Ne gördüler!* O sabah pencereden Izdırap Veren'i gördüğünde hissettiği gibi bir korku hissetti.

"Bekleyin!" diye bağırdı Alby, herkesi susturarak. "Bekleyin biraz!"

"Sorun ne?" diye bağırdı biri arkadan.

Alby doğruldu. "İki günde iki çaylak," dedi neredeyse fısıldayarak. "Şimdi de bu. İki yıldır buradayım, daha önce hiç böyle bir şey olmadı." Ardından Thomas'a baktı. "Neler oluyor, çaylak?"

Thomas kıpkırmızı oldu ve kafası karışmış bir şekilde ona baktı. "Ben nereden bileyim?"

"Ne gördüğünü söylesene, Alby!" diye seslendi Gally. Herkes sessizce konuşmaya başladı.

"Kesin sesinizi!" diye bağırdı Alby. "Söyle onlara, Newt."

Newt bir kez daha Kutuya baktı ve ardından ciddi bir şekilde kalabalığa döndü.

"Bu bir kız," dedi.

Herkes aynı anda konuşmaya başladı; Thomas arada bazı cümleleri seçebiliyordu.

"*Kız mı?*

"Benimdir!"

"Nasıl bir kız?"

"Kaç yaşında?"

Thomas kargaşanın içindeydi. *Bir kız. mı?* Kayran'da neden sadece erkeklerin olduğunu hiç düşünmemişti bile. Hatta bunu fark etmemişti. *Kim*

o kız? diye merak etti. *Neden...*

Newt onları bir kez daha susturdu. “Hepsi bu değil,” dedi ve Kutu’yu işaret etti. “Sanırım ölmüş.”

Birkaç çocuk sarmaşıktan yapılmış halatları Kutu’ya sarkıtıp kızı almaları için Alby ve Newt’i aşağıya indirdi. Kayranlılar şoktaydı; herkes ciddi bir ifadeyle etrafta dolanıyor, kimse konuşmuyordu. Hiçbiri kızı görmek için sabırsızlandığını itiraf edemiyordu ama Thomas onların da en az kendisi kadar merak içinde olduklarını düşünüyordu.

Gally de halatları tutanlardan biriydi; kızı, Alby’yi ve Newt’i yukarı çekmek için bekliyordu. Thomas ona dikkatlice baktı. Gözlerinde karanlık, rahatsız edici bir ifade vardı. Thomas bunu görünce ondan daha da korktu.

Alby Kutu’nun içinden hazır olduklarını bağırınca Gally ve diğerleri halatları çekmeye başladılar. Birkaç zorlamadan sonra kızın cansız bedenini çıkarıp Kayran’ın zeminindeki taşlardan birinin üzerine koydular. Çocuklar hemen o tarafa koşup kızın etrafında kalabalık oluşturdular. Fakat Thomas geride durdu. Sessizlik onu ürpertmişti, sanki yeni kapatılan bir mezarı açmışlardı.

Merakına rağmen kalabalığın arasına girmeye yeltenmedi; herkes birbirine yapışmıştı. Fakat bir saniyeliğine de olsa kızı görmüştü. Zayıftı ama çok kısa değildi. Muhtemelen 1.65 boyundaydı. On beş, on altı yaşında gözüküyordu ve simsiyah saçları vardı. Fakat Thomas’ın asıl dikkatini çeken şey teniydi: soluk, inci gibi beyaz.

Newt ve Alby de Kutu’dan çıktılar ve kalabalığın arasından, kızın cansız bedeninin yanına gittiler. Kalabalık bir süre sonra açıldı. Newt, Thomas’ı işaret ediyordu.

“Çaylak, buraya gel,” dedi kibar olmaya tenezzül bile etmeden.

Thomas’ın kalbi deli gibi çarpıyordu; elleri terlemeye başladı. Onu neden çağırıyorlardı ki? İşler iyice sarpa sarıyordu. Güçlükle onlara doğru ilerledi, suçlu olan ama masum gözükmeye çalışan biri gibi davranmadan masum görünmeye çalışıyordu. *Ah, sakin ol,* dedi kendi kendine. *Sen yanlış bir şey yapmadın.* Fakat belki farkında olmadan bir şey yapmış olabileceğine dair bir his vardı içinde.

Kıza ve Newt’e doğru yürürken yanından geçtiği çocuklar sanki Labirent’teki karışıklıktan, Kayran’dan ve Izdırap Verenler’den o sorumluymuş gibi bakıyorlardı. Thomas suçlu gözükmekten korktuğu için hiçbiriyle göz teması kurmadı.

Kızın yanında diz çökmüş Newt ve Alby'nin yanına gitti. Onların bakışlarını görmek istemeyen Thomas dikkatini kıza verdi; solgunluğuna rağmen çok hoştu. Hoştan da öte. Güzeldi. İpek gibi saçları, kusursuz cildi, mükemmel dudakları, uzun bacakları vardı. Ölü bir kız hakkında böyle düşündüğü için kendinden iğrenmişti ama buna engel olamıyordu. *Uzun süre böyle kalmayacak,* diye düşündü ve midesi bulandı. *Yakında çürümeye başlayacak.* Böyle korkunç bir şey düşünebildiği için kendine şaşırdı.

"Bu kızı tanıyor musun?" diye sordu Alby öfkeli bir şekilde.

Thomas kulaklarına inanamadı. "*Tanıyor muyum?* Tabii ki tanımıyorum. Sizin dışınızda kimseyi tanımıyorum."

"Benim sorum..." diye başladı Alby ve duraksayıp sinirle iç çekti. "Yani kız sana *tanıdık* geliyor mu? Onu daha önce gördüğünü hissediyor musun?"

"Hayır." Thomas kıpırdandı, önce ayaklarına daha sonra yeniden kıza baktı.

Alby kaşlarını çattı. "Emin misin?" Thomas'ın söylediği hiçbir şeye inanmıyor gibi görünüyordu.

Bunun benimle ne ilgisi olduğunu düşünüyor ki? diye düşündü Thomas. O da Alby'nin bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek cevap verdi. "*Evet.* Neden?

Alby tekrar kıza bakıp, "Lanet olsun," diye homurdandı. "Bu bir tesadüf olamaz. İki günde iki çaylak, biri yaşıyor diğeriyse ölü."

Thomas, Alby'nin sözlerini yavaş yavaş algılamaya başladı ve panikledi. "Onu benim..." Cümlesini tamamlayamadı bile.

"Saçmalama, çaylak," dedi Newt. "Onu senin öldürdüğünü söylemiyoruz tabii ki."

Thomas'ın kafası allak bullak olmuştu. Onu daha önce hiç görmediğine emindi ama içine bir kuşku düştü. "Yemin ederim hiç tanıdık gelmiyor," dedi yine de. Yeterince suçlanmıştı.

"Sen..."

Newt sözünü bitiremeden kız bir anda oturur pozisyona geçti. Derin bir nefes aldı, gözlerini açtı ve kırpıştırıp çevresini saran kalabalığa baktı. Alby çığlık atıp arkaya düştü. Newt yerinden sıçrayıp kızdan uzaklaştı. Thomas kıpırdamadı, gözlerini kızdan ayıramıyordu, korkudan donakalmıştı.

Kız derin nefes alırken masmavi gözleri sağa sola gidiyordu. Tekrar tekrar anlaşılmaz bir şekilde mırıldanırken pembe dudakları titriyordu. Daha sonra tek bir cümle söyledi; sesi derinden geliyordu fakat anlaşılırdı.

"Her şey değişecek."

Kız bilincini kaybedip geri düşerken Thomas şaşkınlıkla onu izliyordu. Yere düştüğünde sağ yumruğunu kaldırdı; elinde bir kâğıt parçası vardı.

Thomas yutkunmaya çalıştı ama ağzı kupkuru olmuştu. Newt ileri atılıp kâğıdı aldı. Kâğıdı açarken elleri titriyordu, dizlerinin üstüne çöküp kâğıdı yere koydu. Thomas ne yazdığını görebilmek için Newt'in arkasından başını uzattı.

Kötü bir el yazısıyla iki kelime yazılmıştı:

Kız, sonuncu.

9. BÖLÜM

Kayran sessizliğe büründü. Sanki doğaüstü bir rüzgâr tüm sesi alıp götürmüş gibiydi. Newt kâğıdı göremeyenler için mesajı sesli okumuştu ve çocuklar hep bir ağızdan konuşmaya başlamak yerine şaşkınlıkla bakakalmışlardı.

Thomas sorular sormalarını,, tahminler de bulunmalarını bekliyordu. Fakat kimseden çıt çıkmadı; herkes, yavaşça nefes alıp veren ve uyuyor gibi görünen kıza odaklanmıştı. Kız, başta düşündükleri gibi ölü değildi, tam aksine hayattaydı.

Thomas, Newt'ten bir açıklama bekledi; genelde mantıklı konuşup ortalığı sakinleştirirdi. Newt yumruğuyla kavradığı notu sıktıkça damarları ortaya çıkıyordu ve Thomas endişelendi. Nedenini bilmiyordu ama bu durum onu huzursuz etmişti.

"Tıpçılar!" diye bağırdı Alby.

Thomas bu tıpçıların herhangi bir eğitimi olup olmadığını merak etti. Bu kelimeyi daha önce duyduğunu düşünürken biri onu kenara itti. Yaşça daha büyük gözüken iki çocuk kalabalığın arasından geçiyordu: Biri uzun boyluydu, saçlarını kazıtmıştı ve büyük bir limona benzer burnu vardı. Diğeriyse kısa boyluydu ve saçlarının kenarları beyazlamıştı. Thomas'ın tek isteği, onların bu duruma bir açıklık getirmesiydi.

"Ne yapacağız?" diye sordu uzun boylu olan, sesi Thomas'ın beklediğinden daha tizdi.

"Ben nereden bileyim," dedi Alby. "Tıpçı olan sizsiniz, bulun bir şeyler."

Tıpçı, diye içinden tekrarladı Thomas. *En azından ilk yardımdan anlıyorlar dır.* Kısa boylu olan, kızın yanına çömelmiş nabzını kontrol ediyor ve kalp atışlarını dinliyordu.

"Clint'in ona ilk dokunan olacağını kim söyledi?" diye bağırdı kalabalıktan biri. Birkaç kişi kahkaha attı. "Ben İkinciyim!"

Nasıl dalga geçebiliyorlar? diye düşündü Thomas. *Kız neredeyse ölecek.* Midesinin bulandığını hissetti.

Alby gözlerini kıstı; dudakları gergin bir çizgi halini aldı. "Kıza dokunan olursa, geceyi Labirent'te Izdırap Verenler'le geçirir. Kovulur,"

dedi. Herkesin suratını görmek istercesine yavaşça etrafında döndü. “Kimse yanına bile yaklaşmasın. Hiç kimse!”

Alby’nin söyledikleri Thomas’ın ilk kez hoşuna gitti.

Tıpçı denilen kısa boylu çocuk -*Clint*, demin bağıran çocuk yanılmıyorsa- ayağa kalktı. “İyi gözüküyor. Normal nefes alıyor, nabzı da iyi. Sadece biraz yavaş. Bence komada. Onu Çiftlik Evi’ne götürelim, Jeff.”

Clint kızın kollarından tuttu, Jeff de ayaklarından tutmak üzere karşısına geçti. Thomas olan biteni izlemek yerine yardım edebilmeyi diledi. Her geçen saniye, söylediğinin doğruluğundan daha çok şüphe ediyordu. Kız gerçekten de tanıdık görünüyordu; onunla arasında bir bağ varmış gibi hissediyordu fakat bunu hatırlaması imkânsızdı. Bu düşünceyle gerildi ve sanki biri aklını okuyabilirmiş gibi etrafına bakındı.

“Üç deyince,” dedi uzun boylu olan tıpçı Jeff, eğildiğinde ortaya çıkan görüntü peygamberdevesini andırıyordu. “Bir... iki... üç!”

Kızı hızlıca kaldırdılar, neredeyse havaya atıyorlardı -tahmin ettiklerinden daha hafif olduğu kesindi- ve Thomas az kalsın dikkatli olmaları için bağıracaktı.

“Artık bekleyeceğiz,” dedi Jeff kendi kendine konuşur gibi. “Eğer uyanmazsa çorbayla falan besleriz.”

“Dikkatli olun,” dedi Newt. “Özel biri olmalı yoksa buraya göndermezlerdi.”

Thomas çenesini sıktı. Kızla aralarında bir şey olduğunu biliyordu. Bir gün arayla gelmişlerdi, onu tanıdığını hissediyordu, bir sürü korkunç şey öğrenmesine rağmen koşucu olmayı deliler gibi istiyordu... Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Alby, tıpçılar kızı götürmeden önce son bir kez yüzüne baktı. “Ben’in odasının yanındaki odaya götürün ve gece gündüz gözünüz üzerinde olsun. Her şeyden haberim olsa iyi olur. Uykusunda da konuşsa, altına da yapsa gelip bana söyleyeceksiniz.”

“Tamam,” diye mırıldandı Jeff ve Clint’le birlikte Çiftlik Evine doğru yürüdüler. Kayranlılar da sonunda konuşmaya başlamışlardı, herkes olanlarla ilgili bir tahmin yürütüyordu.

Thomas düşüncelere dalmıştı. Hissettiği bu garip duygu yalnızca kendisinden kaynaklanmıyordu. Birkaç dakika önce yapılan suçlamalar, diğerlerinin de bir şeylerden şüphelendiğini gösteriyordu ama neyden? Zaten kafası çoktan allak bullak olmuştu, üzerine bir de bu suçlamalar

eklenince daha da kötü hissetti. Alby aklını okumuş gibi yanına gelip onu omuzlarından yakaladı.

“Kızı daha önce görmedin, değil mi?” diye sordu.

Thomas cevap vermeden önce tereddüt etti. “Hayır... Ben... zaten bir şey hatırlamıyorum ki.” Sesinin, şüphelerini yansıtmamasını umdu. Peki ya onu *tanıyorsa*? Bu ne anlama gelirdi?

“Emin misin?” diye ısrar etti Newt.

“E-evet. Neden benim üzerime geliyorsunuz?” O an Thomas’ın tek dileği bir an önce gece olmasıydı, böylece yalnız kalıp uyuyabilirdi.

Alby başını iki yana salladı ve Thomas’ın omzunu bırakıp Newt’e döndü. “Lanet bir şeyler dönüyor. Toplantı yapalım.”

Alby o kadar sessiz konuşmuştu ki kimsenin işitebildiğini sanmıyordu, fakat sesinde kaygı verici bir ton vardı. Lider ile Newt uzaklaştılar ve Thomas, Chuck’ın kendine doğru geldiğini görünce rahatladı.

“Chuck, toplantı nedir?”

Chuck cevabı bildiği için gururlanarak baktı. “Liderlerin buluşmasına deniyor; yalnızca çok garip ya da kötü bir şey olduğunda yapıyorlar.”

“O zaman bugün olanlar iki kategoriye de giriyor.” Thomas’ın karnı guruldadı. “Kahvaltımı bitiremedim, gidip bir şeyler yiyelim mi? Açlıktan ölüyorum.”

Chuck kaşlarını kaldırdı. “Kızın kafayı sıyırmasını görmek seni acıktırdı mı? Düşündüğümden daha psikopat olmalısın.”

Thomas iç geçirdi. “Sadece bir şeyler yemek istiyorum.”

Mutfak küçüktü fakat güzel bir yemek yapmak için gereken her şey vardı. Büyük bir fırın, mikrodalga, bulaşık makinesi, birkaç masa... Eskiydi ama temizdi. Eşyalar Thomas’a tanıdık geldi, sanki her an bir şeyler hatırlayacak gibi hissediyordu. Ama isimleri, suratları, yer ya da olayları hatırlayamıyordu. Bu durum onu delirtiyordu.

“Otursana,” dedi Chuck. “Sana bir şeyler hazırlayayım ama yemin ederim bu son. Tavanın burada olmadığına şükret. Buzdolabını talan etmemizden nefret eder.”

Thomas yalnız olduklarına memnun olmuştu. Chuck elinde tabak çanak ve yiyeceklerle ortada dolanırken o da plastik masanın önündeki ahşap sandalyeye oturdu. “Bu delilik. Nasıl gerçek olabilir? Biri bizi buraya gönderdi. Kötü biri.”

Chuck durdu. “Şikâyet etmeyi kes. Sadece durumu kabullen ve bunun hakkında düşünme.”

"Evet, haklısın." Thomas pencereden dışarı baktı. Kafasındaki milyonlarca soruyu sormak için uygun bir zamandı. "Elektrik nereden geliyor?"

"Kimin umurunda? Ben sadece kullanıyorum."

Ne ilginç, diye düşündü Thomas. *Cevap yok.*

Chuck sandviç ve havuç dilimleriyle dolu iki tabak koydu masaya. Ekmek kalın ve beyazdı, havuçlar da parlak turuncu renkteydi. Thomas bir an önce yemek için sabırsızlanıyordu; sandviçini aldı ve bir çırpıda yemeye başladı.

"Ah, dostum," diye homurdandı ağzı doluyken. "En azından yemekler güzel."

Thomas yemeğinin geri kalanını yerken Chuck hiç konuşmadı. Çocuk konuşmak istemediği için şanslıydı; bu garip olaylara rağmen kendini yeniden sakin hissediyordu. Karnı doyup enerjisi yerine geldi, birkaç dakikalık sessizliğe minnettardı. O andan itibaren sızlanmayı kesip olaylarla ilgilenmeye karar verdi.

Son lokmasından sonra Thomas sandalyesinde geri yaslandı. "Peki, Chuck," dedi ağzını silerken. "Koşucu olmak için ne yapmalıyım?"

"Yine başlama." Tabağındaki kırıntılarla oynayan Chuck başını kaldırıp Thomas'a baktı. Sesli bir şekilde geğirince Thomas tiksindi.

"Alby, farklı liderlerle denemelerimin başlayacağını söyledi. Koşucularla ne zaman tanışacağım?" Thomas sabırla Chuck'ın doğru düzgün bir cevap vermesini bekledi.

Chuck gözlerini devirdi, bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu daha açık bir şekilde belli edemezdi. "Birkaç saate dönerler. Neden *onlara* sormuyorsun?"

Thomas, Chuck'ın sözlerindeki iğnelemeyi yok saydı ve sorularına devam etti. "Akşamları geri döndüklerinde ne yapıyorlar? O betonarme binada ne var?"

"Haritalar. Kayran'a döner dönmez orada buluşuyorlar, hiçbir şeyi unutmadan."

Haritalar mı? Thomas'ın kafası karışmıştı. "Ama harita yapmak istiyorlarsa, bunu dışarıdayken bir kâğıda yazmaları gerekmiyor mu?" Haritalar. Bu, son zamanlarda duyduğu her şeyden daha çok ilgisini çekmişti. Buradan kurtulmaları için gereken olası bir çözüm yolu olabilirdi.

"Tabii ki öyle yapıyorlar ama yine de konuşup tartışmaları gereken şeyler oluyor. Ayrıca," gözlerini devirdi, "zamanlarının çoğunu koşarak

geçiriyorlar, yazarak değil. Bu yüzden onlara *koşucu* deniyor."

Thomas koşucuları ve haritaları düşündü. Labirent ne kadar büyüktü ki iki senedir bir çıkış yolu bulamamışlardı? Bu imkânsız görünüyordu. Fakat sonra Alby'nin, duvarların hareket ettiğini söylediğini hatırladı. Ya ömür boyu oraya hapsedildilerse?

Hapsedilmek. Bu kelime Thomas'ı endişelendiriyor, içindeki en ufak umut ışığını bile söndürüyordu.

"Chuck, ya biz suçluysak? Yani ya biz birer katil ya da onun gibi bir şeysek?"

"Hı?" Chuck ona deliymiş gibi baktı. "Bu güzel düşünce de nereden çıktı?"

"Bir düşünsene. Hafızamız silindi. Çıkışı olmayan bir yerde yaşıyoruz ve etrafımız kana susamış canavarlarla çevrili. Burası sana da bir hapishane gibi gelmiyor mu?" Bunu sesli söyleyince daha da olası bir şey gibi geldi. Midesi bulanmaya başladı.

"Dostum ben muhtemelen on iki yaşındayım." Chuck göğsünü gösterdi. "En fazla on üç. Sence ben ömür boyu hapse mahkûm edilecek kadar kötü bir şey yapmış olabilir miyim?"

"Ne yapıp yapmadığın umurumda değil. Sonuçta hapse gönderildin. Burası sana tatil köyü gibi mi geliyor?" *Ah Tanrım,* diye düşündü Thomas. *Lütfen yanılıyor olayım.*

Chuck bunu bir süre düşündü. "Bilmiyorum. Ama bu..."

"Evet, biliyorum, bokun içinde yaşamaktan daha iyi." Thomas ayağa kalkıp sandalyeyi masaya doğru itti. Chuck'ı seviyordu ama onunla mantıklı bir konuşma yapmak imkânsızdı. Tabii bir de sinir bozucuydu. "Sen kendine bir sandviç daha yap. Ben etrafı gezmeye çıkıyorum. Akşam görüşürüz."

Chuck, ona katılmayı teklif edemeden dışarı çıktı. Kayran'da herkes işinin başına dönmüştü, Kutu'nun kapakları kapanmıştı, güneş parlıyordu. Deli bir kızın kıyamet haberi getirdiğine dair ortada hiçbir iz yoktu.

Turu yarıda kesilince Kayran'ı kendi başına dolaşmaya karar verdi. Hasat zamanı gelmiş, uzun mısır saplarının olduğu kuzeydoğu köşesine doğru ilerlemeye başladı. Domates, lahana, bezelye ve Thomas'ın ne olduğunu bilmediği daha birçok şey de vardı.

Derin bir nefes aldı ve taze bitkilerin kokusunu içine çekti. Koku sayesinde bir şeyler hatırlamayı umuyordu ama aklına hiçbir şey gelmedi. Yakınlaştıkça birkaç çocuğun küçük tarlalarda gezinip otlan yolduğunu

gördü. Çocuklardan biri ona gülümseyerek el salladı. İçten bir gülümsemeyle.

Belki burası o kadar da kötü değildir, diye düşündü. *Herkes pislik olamaz sonuçta.* Derin bir nefes daha aldı ve düşüncelerinden uzaklaşmaya çalıştı... Görmek istediği bir sürü şey vardı.

Sırada, özensizce dikilmiş ahşap çitlerin, inek, keçi, kuzu ve domuzların olduğu güneydoğu köşesi vardı. Hiç at yoktu. *Bu çok kötü,* diye geçirdi içinden. *Biniciler, koşuculardan* kesinlikle daha hızlı olurdu. Yaklaştıkça, eskiden hayvanlarla ilgili bir şey yapmış olabileceğini düşündü. Kokuları, çıkardıkları sesler... hepsi de Thomas'a tanıdık geliyordu.

Buradaki koku ekinlerin kokusu kadar güzel değildi ama daha da kötü olabileceğini düşündü. Etrafı keşfederken çocukların Kayran'a ne kadar iyi ayak uydurduklarını ve her yerin ne kadar temiz olduğunu fark etti. Böyle organize olmalarından etkilenmişti, hepsi çok çalışıyor olmalıydı. Herkes tembel ve aptal olsaydı Kayran'ın ne halde olacağını hayal bile edemiyordu.

Sonunda ormanın yakınına, güneybatıya geldi.

Seyrek, cılız ağaçlara doğru yürüyordu ki önünde hareket eden bir şey gördü, ardından bir çatırtı duydu. Güneş, oyuncak fareye benzer metal bir şeyin üzerinde parladı ve fare hızla ormana doğru ilerledi. Thomas hareket eden şeyin fare olmadığını fark ettiğinde çoktan üç metre ilerlemişti bile. Daha çok kertenkeleyi andırıyordu... en az altı bacağı ve uzun, gümüş rengi gövdesi olan bir kertenkele.

Bıçak böcek. *Bizi onlarla izliyorlar,* demişti Alby.

Yaratığın gözlerinden çıkıyor gibi gözüken kırmızı ışık yerde parlıyordu. Mantığı ona bunun aklının bir oyunu olduğunu söyledi ama Thomas böceğin sırtında *İSYAN* yazısını gördüğüne yemin edebilirdi. Böyle tuhaf bir şeyin araştırılması gerekiyordu.

Hızla kaçan casusun arkasından koştu ve saniyeler içinde kendini ormanın karanlığında buldu.

10. BÖLÜM

Etrafın bir anda karanlık olmasına inanamadı. Kayran'ın ortasından bakınca orman o kadar da büyük gözükmüyordu. Fakat uzun, geniş gövdeli ağaçlar çok sıktı ve yaprakları güneşi engelliyordu. Oldukça zayıf bir ışık vardı.

Garip bir şekilde hem çok güzel hem de ürkütücüydü.

Yüzüne çarpan ince dalların arasından olabildiğince hızlı ilerlerken yaprakları eziyordu. Bir dala çarpmamak için başını eğdiğinde neredeyse düşecekti. Uzanıp başka bir dala tutundu ve yeniden dengede durdu. Kalın yapraklar ve ince dallar ayaklarının altında çıtırdıyordu.

Tüm bu süre boyunca gözlerini bıçak böcekten ayırmadı. Daha derine gittikçe kırmızı ışığı karanlıkta daha da parlıyordu.

Thomas ormanın içinde neredeyse on beş metre ilerlemişti ki bıçak böcek diğerlerine göre daha geniş olan bir ağaca zıpladı ve gövdesinden yukarı çıktı. Thomas ağacın yanma geldiğinde böcekten hiçbir iz yoktu. Yaprakların arasında kaybolmuştu... sanki hiç var olmamış gibi.

Böceği kaybetmişti.

"Hay sökeyim," diye fısıldadı. Ne kadar garip gelse de artık bir Kayranlı'ya dönüştüğünü hissediyordu.

Sağ tarafında bir çıtırtı duydu ve başını o yöne çevirdi. Nefes bile almadan etrafı dinledi. Bir çıtırtı daha. Ses bu kez daha yüksekti, sanki biri dizinde bir dal parçası kırmıştı.

"Kim var orada?" diye bağırdı Thomas korkuyla. Sesi, yukarıdaki kalın yapraklarda yankılandı. Kıpırdamadan durdu, uzaklardan gelen kuş sesleri dışında her yer sessizdi. Kimse cevap vermedi ve o yönden bir daha ses gelmedi.

Fazla düşünmeden seslerin geldiği yöne doğru yürüdü. Önündeki dalları kenara iterek ilerledi. Gözlerini kısıp karanlığa alışmaya çalışırken yanına fener almış olmayı diledi. Fenerle ilgili bir şeyler hatırlıyor gibiydi ama bunu belirli bir zaman ve yerle ya da bir kişi veya bir olayla ilişkilendiremedi. Morali bozuldu.

"Kimse var mı?" diye sordu yeniden fakat sesi tekrar duymadığı için bu kez daha sakindi. Muhtemelen bir hayvan ya da başka bir bıçak böcekti. Her ihtimale karşı, "Benim Thomas. Yeni çocuk. Yani, ikinci yeni çocuk," diye bağırdı.

Yüzünü buruşturup başını iki yana salladı ve orada kimsenin olmamasını umdu. Tam bir aptal gibi konuşmuştu.

Bir kez daha cevap alamadı.

Geniş bir meşe ağacının etrafından dolandı ve aniden durdu. Tüyleri diken diken oldu. Mezarlığa gelmişti.

Yaklaşık üç metrekare genişliğinde, küçük bir alandı ve zemin otlarla kaplanmıştı. Thomas beceriksizce yapılmış haçları gördü. Mezarların olduğu yerler beyaza boyanmıştı fakat bu işi birinin aceleyle yaptığı belli oluyordu... düzgün boyanmamıştı ve kahverengi tahtalar görünüyordu. Ahşabın üzerine isimler kazınmıştı.

Thomas biraz ilerleyip en yakınındakine baktı. Işık o kadar azdı ki, siyah bir sis perdesinin ardından baktığını hissetti. Kuşlar bile, gece olmuş da uyumaya gitmişler gibi ötmüyorlardı. Böceklerin sesiyse doğru düzgün duyulmuyordu. Thomas ormanın ne kadar nemli olduğunu fark etti, rutubetli havada alnı ve avuçları terden ıslanmıştı.

Mezara doğru eğildi. Yeni gözüküyordu ve üzerinde Stephen yazıyordu. Sondaki *n* harfi küçüktü, ismi yazan kişi muhtemelen ne kadar yer kaplayacağını hesap edememişti.

Stephen, diye düşündü Thomas beklenmedik bir şekilde üzülerek. *Senin hikâyen ne? Chuck seni ölümüne sıktı mı yoksa?*

Ayağa kalkıp başka bir haçın yanına gitti, mezar neredeyse tamamen otla kaplanmıştı. O kişi her kimse, ilk ölenlerden olmalıydı çünkü mezarı çok eski gözüküyordu. Adı George'du.

Thomas etrafına bakınca yaklaşık on beş mezar daha gördü. Bazıları çok yeni duruyordu. Bir parlaklık dikkatini çekti. Onu ormana sokan bıçak böceğinkinden farklı bir parlaklıktı ama en az onun kadar tuhaftı. Kirli bir plastik ya da camdan yapılmış, üstü çamurla kaplı mezara doğru yürüdü. Gözlerini kısıp içinde ne olduğunu anlamaya çalıştı ve içindekini fark ettiğinde güçlükle soludu. Camın ardında başka bir mezar vardı, içinde de çürümekte olan bir ceset.

Thomas korkmasına rağmen, daha iyi görebilmek için merakla mezara yaklaştı. Diğerlerinden daha küçüktü; ölen kişinin bedeninin yalnızca *üst kısmı* vardı. Kutu gittikten sonra karanlık boşluğa inen ve ikiye ayrılan çocuğun hikâyesini hatırladı. Thomas camın üzerine kazınan yazıyı zar zor okuyabildi:

Bu yarım-sersem herkese nasihat olsun:
Kutu Deliği'nden kaçamazsınız.

Thomas gülmemek için kendini zor tuttu; gerçek olamayacak kadar saçmaydı. Fakat aynı zamanda bu kadar sığ düşündüğü için kendinden utandı. Başını iki yana sallayıp diğer isimlere bakmak için birkaç adım atmıştı ki bir ses daha duydu, bu kez mezarlığın diğer tarafındaki ağaçların arkasından geliyordu.

Bir çıtırtı daha. Ardından bir tane daha. Gittikçe yaklaşıyordu. Ve her yer karanlıktı.

“Kim var orada?” diye bağırdı korkarak, sesi sanki bir tünelde bağırıyormuş gibi çıkıyordu. “Bu çok saçma.” Ne kadar korktuğunu kendine itiraf etmekten nefret ediyordu.

Sesi çıkaran kişi cevap vermek yerine mezarlığın etrafından, Thomas’ın kımıldamadan durduğu yerin çevresinde koşmaya başladı. Thomas panikledi ve öylece yerinde kaldı. Birkaç metre ilerisindeki çocuğu bir saniyeliğine gördü; sıskaydı ve topallayarak koşuyordu.

“Sen de kim...”

Cümlesini bitiremeden çocuk ağaçların arasından çıktı. Thomas onun solgun tenini, iri gözlerini gördü -hayalet gibiydi- ve çığlık attı, kaçmak istedi ama artık çok geçti. Çocuk Thomas’ın üzerine atlayıp güçlü elleriyle omuzlarını kavradı.

Thomas saldırganını üzerinden atmaya çalıştı. Çocuk, korku filminden fırlamış bir canavar gibiydi fakat onun aklını kaçırmış bir Kayranlı olduğunu biliyordu. Dişlerinin takırdadığını duydu. Ardından çocuk omzunu ısırdı ve Thomas dayanılmaz bir acı hissetti.

Çığlık attı, acısı adrenalin gibi vücuduna yayılıyordu. Avuçlarını saldırganın göğsüne yaslamış, itiyordu; kasları gerildi, kolları kasıldı ve sonunda çocuğu üzerinden attı.

Thomas el ve ayaklarının üzerinde ondan uzaklaştı, nefes nefese kalmıştı ve sonunda çocuğa dikkatlice bakabildi.

O hasta çocuktu.

Ben’di.

11. BÖLÜM

Ben, Thomas onu Çiftlik Evi'nde gördüğünden beri çok az iyileşmişti. Üzerinde yalnızca şort vardı ve bembeyaz derisi kemiklerine yapışmıştı; yeşil damarları bir önceki güne göre daha az belli oluyordu. Kan çanağına dönmüş gözleriyle Thomas'ı yiyecek gibi bakıyordu.

Ben yeniden saldırmak için doğruldu ve sağ elindeki bıçak gözüktü. Thomas'ı korku sardı, olanlara inanamıyordu.

"Ben!"

Thomas sesin geldiği yöne baktı, Alby'nin mezarlığın kenarında durduğunu görünce şaşırdı fakat aynı zamanda rahatladı. Alby elindeki yayla Ben'e nişan almıştı.

"Ben," diye tekrarladı Alby. "Dur yoksa yarın sabahı göremezsin."

Thomas, acımasızca Alby'yi izleyen ve sürekli diliyle dudaklarını ıslatan Ben'e baktı. *Bu çocuğun sorunu ne olabilir ki?* diye düşündü Thomas. Âdeta bir canavara dönüşmüştü. Ama neden?

"Eğer beni öldürürsen," diye haykırdı Ben, tükürükleri Thomas'a kadar geliyordu, "yanlış çıkıntıyı öldürmüş olursun." Bakışlarını Thomas'a çevirdi. "Öldürmen gereken kişi o." İyice kontrolden çıkmıştı.

"Aptal olma, Ben," dedi Alby sakinbir şekilde. "Thomas daha yeni geldi, endişelenmeni gerektirecek bir durum yok. Değişim yüzünden böylesin. Yataktan çıkmamalıydın."

"O bizden biri değil!" diye bağırdı Ben. "Onu gördüm, o... o kötü biri. Onu öldürmeliyiz! Bırak da deşeyim şunu!"

Thomas farkında olmadan bir adım geri çekildi, Ben'in söyledikleri onu dehşete düşürmüştü. Onu gördüm derken neyi kastediyordu? Neden Thomas'ın kötü biri olduğunu düşünüyordu?

Alby silahını kıpırdatmadı. "O işi bana ve diğer liderlere bırak, sersem." Yayı sabit bir şekilde tutmaya devam ediyordu. "Şimdi kaldır kıçını ve Çiftlik Evi'ne dön."

"Bizi eve geri götürmek isteyecek," dedi Ben. "Labirent'ten çıkmamızı isteyecek. Uçurum'dan atlasakya da birbirimizi öldürsek daha iyi!"

"Sen neden bahsedi..." Thomas'm sözü yarım kaldı.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Ben. "Kapa o iğrenç çeneni!"

"Ben," dedi Alby sakince. "Üçe kadar sayacağım."

“O kötü biri, kötü biri, kötü biri...” Ben artık kendi kendine fısıldıyordu. İleri geri sallanıyor, gözlerini Thomas’tan ayırmadan bıçağı bir sol eline bir sağ eline alıyordu.

“Bir.”

“Kötü, kötü, kötü, kötü, kötü...” Ben gülümsedi; dişleri soluk ışıkta, yeşilimsi bir renkte parlıyordu.

Thomas başka bir yöne bakmak, oradan uzaklaşmak istedi. Fakat kıpırdayamayacak kadar korkmuştu.

“İki.” Alby’nin sesi bu kez daha yüksek ve tehditkârdı.

“Ben,” dedi Thomas, olan biteni anlamaya çalışıyordu. “Ben... ben senin ne dediğini...”

Ben delirmiş gibi çığlık attı ve bıçağı savurarak havaya sıçradı.

“Üç!” diye bağırdı Alby.

Önce boşalan telin sesi duyuldu. Sonra havada uçan bir cismin ve bu cismin hedefini buluşunun rahatsız edici sesi.

Ben’in başı aniden sola döndü ve karnının üzerine düştü, ayakları Thomas’a doğru uzanıyordu. Hiç ses çıkarmadı.

Thomas öne doğru sendeledi. Ok, Ben’in yanağından girmişti, şaşırtıcı bir şekilde Thomas’ın beklediğinden daha az kan vardı ama sonuçta kanıyordu. Karanlıkta yağ gibi siyah gözüküyordu. Ben’in yalnızca sağ serçe parmağı kıpırdıyordu. Thomas kusmamak için kendini zor tuttu. Ben onun yüzünden mi ölmüştü? Bu onun suçu muydu?

“Hadi,” dedi Alby. “Mezarcılar yarın onunla ilgilenirler.”

Ne oldu böyle? diye düşündü Thomas. Çocuğun cansız bedenine bakarken başı dönüyordu. *Ona ne yaptım ki?*

Başını kaldırdı, sormak istediği sorular vardı fakat Alby çoktan gitmişti. Orada olduğuna dair tek iz sallanan ince bir daldı.

Thomas ormandan çıkınca ışıktan rahatsız olup gözlerini kıstı. Sendeliyordu ve bileği çok kötü ağrıyordu ama incittiğini hatırlamıyordu. Bir elini dikkatlice ısırıldığı yere götürdü; diğer eliyse kusmasını engelleyebilecekmiş gibi midesinin üzerindeydi. Ben’in tuhaf bir açıyla yana yatmış başının, bedenine saplanmış, üzerinden akan kanın damlayarak birikinti oluşturduğu okun görüntüsü aklından çıkmıyordu.

O görüntü bardağı taşıran son damla oldu.

Ormanın girişindeki ağaçlardan birinin yanında dizlerinin üstüne çömelip kustu. Öksürüp midesinde kalan en ufak parçayı bile çıkardı. Tüm vücudu titriyordu ve kusması hiç bitmeyecek gibi geliyordu.

Ve sonra aklı onunla dalga geçiyormuş da durumu daha da kötüleştirmek istiyormuş gibi, aklına bir düşünce geldi.

O andan itibaren neredeyse yirmi dört saattir Kayran'daydi. Tam bir gün. Sadece bu kadar. Ve olanlara inanamıyordu. Bir günde bir sürü korkunç şey yaşamıştı.

İşler ancak daha iyiye gidebilirdi.

Thomas o gece yattığı yerden yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken bir daha uyuyup uyuyamayacağını merak ediyordu. Gözünü her kapatışında Ben'in çıldırmış bir halde üzerine saldırışını hatırlıyordu. Gözlerinin açık ya da kapalı olması fark etmiyordu; yaydan fırlayan ve Ben'in yanağını delen okun sesi her an kulaklarındaydı.

Thomas mezarlıkta geçen o dehşet dolu dakikaları asla unutamayacaktı.

"Bir şeyler söyle," dedi Chuck beşinci kez. Uyku tulumlarına girdiklerinden beri Thomas'ı konuşturmaya çalışıyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Thomas, tıpkı az önce yaptığı gibi.

"Herkes neler olduğunu biliyor. Izdırap Veren tarafından sokulduktan sonra kafayı yiyip birilerine saldıranlar daha önce de oldu. Özel olduğunu sanma."

Thomas ilk kez Chuck'ın sinir bozucudan çok tahammül edilmez olduğunu düşündü. "Chuck, şu an Alby'nin okunu tutmadığım için şanslısın."

"Ben sadece..."

"Kes sesini, Chuck. Uyu." Thomas onunla uğraşamayacaktı.

Sonunda "arkadaşı" uykuya daldı ve Kayran'dan gelen horlama seslerine bakılırsa diğer çocuklar da uyuyorlardı. Saatler geçti fakat Thomas hâlâ uyuyamamıştı. Ağlamak istiyordu ama ağlamadı. Alby'yi bulup suratına yumruğu patlatmak istiyordu ama yapmadı.

Bağırmak, yeri tekmelemek, tükürmek ve Kutunun kapağını açıp karanlık boşluğa atlamak istiyordu. Ama yapmadı.

Gözlerini kapattı, hiçbir şey düşünmemeye ve o görüntüleri aklına getirmemeye çalıştı ve bir süre sonra uykuya daldı.

Chuck sabah Thomas'ı uyku tulumundan sürükleyerek çıkarıp duşa soktu, ardından da zorla giyinme odasına götürdü. Thomas'ın morali bozuktu ve hiçbir şey umurunda değildi, başı ağrıyordu, vücudu daha fazla uyku için âdeta yalvarıyordu. Kahvaltıdan bir saat sonra ne yediğini hatırlamıyordu bile. O kadar yorgundu ki beyni sanki iskeletine zorla tutturulmuş gibi hissediyordu. Midesi yanıyordu.

Fakat anladığı kadarıyla gün içinde kestirmek, Kayran denen bu çalışma kampında hoş karşılanmıyordu.

Kan Evinin önünde ki ahırda Newt'le birlikte durdu, liderlerden biriyle yapacağı ilk eğitime hazırlanıyordu. Zor geçen sabaha rağmen daha fazla bilgi edineceği ve aklını Ben'den ve mezarlıktan uzak tutabileceği için memnundu. Etrafında inekler ve kuzular meliyor, domuzlar tuhaf sesler çıkarıyorlardı. Yakınlarda bir yerden köpek havlaması duyuldu ve Thomas, Tava'nın onlara köpek eti yedirmediğini umdu.

"Tommy, beni dinliyor musun?"

Thomas düşüncelerinden uyandı ve Newt'e odaklandı. Çocuğun ne zamandır konuştuğuna dair hiçbir fikri yoktu; tek bir kelimesini bile dinlememişti. "Evet, özür dilerim. Gece iyi uyuyamadım."

Newt ona anlayışla bakmaya çalışıyordu. "Haklısın. Dün yaşadıkların kolay değildi. Olanlara rağmen bugün seni çalıştıracağım için muhtemelen bana kızıyorsundur."

Thomas omuz silkti. "Yapabileceğim en iyi şey çalışmak sanırım. Kafamı dağıtacak her şeyi yapanın."

Newt başıyla onayladı ve gülümsemesi daha içten bir hal aldı. "Göründüğün kadar akıllısın, Tommy. Burayı bu kadar iyi idare etmemizin bir nedeni de bu. Tembelleşirsen üzülürsün. Buraya bir katkın olsun. Bu kadar basit."

Thomas başını evet anlamında salladı ve dalgın bir şekilde Kayran'ın tozlu, taş zeminindeki küçük bir çakılı tekmeledi. "Dünkü kızdan haber var mı?" O uzun sabahın bulanıklığında doğru düzgün düşünebildiği tek şey oydu. Onunla ilgili daha çok şey bilmek istiyordu, ona karşı hissettiği tuhaf bağın nedenini anlamak istiyordu.

"Hâlâ komada, uyuyor. Tıpçılar, Tava'nın yaptığı çorbalarla besliyorlar, hayati değerlerini kontrol ediyorlar. İyi gözüküyor ama şimdilik ölü gibi."

"Bu çok garip." Mezarlıkta Ben'le yaşanan o olay olmasaydı gece düşündüğü tek şey o kız olurdu. Belki de tamamen başka bir sebepten dolayı uyuyamayacaktı. Kızın kim olduğunu ve onu gerçekten tanıyıp tanımadığını bilmek istiyordu.

"Evet," dedi Newt. "*Garip*, bu durum için en uygun kelime sanırım."

Thomas, Newt'in omzunun üzerinden ahıra baktı ve kızı düşünmeye bir son verdi. "Neyle başlıyorum? Süt mü sağacağım yoksa birkaç zavallı domuzu mu keseceğim?"

Newt kahkaha atınca Thomas, Kayran'a geldiğinden beri kahkaha duymadığını fark etti "Yenileri ilk önce doğramacıların yanında çalıştırırız. Endişelenme, Tava'nın malzemelerini hazırlamak işin sadece bir parçası. Doğramacılar hayvanlarla ilgili her işe bakar." "Hayatımla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyor olmam çok kötü. Belki de hayvanları öldürmeyi seviyordum." Sadece şaka yapıyordu ama Newt onu anlamamış gibi baktı.

Newt başıyla ahırı işaret etti. "Bugün bittiğinde sevip sevmediğini anlarsın. Hadi gidelim de Winston'la tanış, o da lider."

Winston, suratı sivilce kaplı, kısa boylu fakat kaslı bir çocuktu ve Thomas, liderin, işini fazlasıyla sevdiği izlenimine kapıldı. *Belki de buraya seri katil olduğu için gönderilmiştir,* diye düşündü.

Winston ilk bir saat Thomas a etrafı gezdirdi, hangi ahırda hangi hayvanın olduğunu, tavuk ve hindi kümeslerinin nerede olduğunu gösterdi. Havhav adlı siyah labrador Thomas'ı hemen sevmişti ve tüm tur boyunca dibinden ayrılmadı. Thomas, Winston a köpeğin nereden geldiğini sordu ve Winston da onun hep orada olduğunu söyledi. Köpek, ismiyle tezat içindeydi; oldukça sessizdi.

İkinci saat hayvanları besleyerek, çitleri onararak ve lüle temizleyerek geçti. *Lüle.* Giderek burada kullanılan dile alışıyordu.

Üçüncü saat Thomas için en zoruydu. Winston'ın bir yaban domuzunu kesip yemek için belli kısımlarını ayırmasını izlemek zorundaydı. Thomas öğle yemeğine giderken iki şey için kendi kendine yemin etti. Birincisi, hayvanların yanında çalışmayacaktı; İkincisi bir daha asla domuz yemeyecekti.

Winston ona yalnız gitmesini, kendisinin Kan Evinde biraz daha kalacağını söylemişti. Thomas bundan memnun bir şekilde Doğu Kapısı'na doğnı yürürken Winston'ın ahırın karanlık bir köşesinde çiğ domuzun ayaklarını kemirdiğini hayal etmekten kendini alamadı. Çocuk, Thomas'ın tüylerini ürpertiyordu.

Tam Kutu'nun yanından geçiyordu ki birinin Batı Kapısından Kayran'a girdiğini gördü. Thomas'tan birkaç yaş büyük gözüken Asyalı çocuğun güçlü kolları ve kısa, siyah saçları vardı. Koşucu içeri girip üç adım attıktan sonra soluklanmak için eğilip ellerini dizlerinin üzerine koydu. Otuz kilometre koşmuş gibi bir hali vardı, suratı kıpkırmızıydı ve terden sırılsıklam olmuştu.

Thomas onu merakla izledi, daha önce bu kadar yakından bir koşucu ne görmüştü ne de konuşmuştu. Ayrıca koşucu çok erken dönmüştü. Onunla

tanışıp sorular sorma hevesiyle ilerledi.

Fakat Thomas daha konuşamadan çocuk yere yığıldı.

12. BÖLÜM

Thomas bir süre yerinden kıpırdamadı. Çocuk hareket etmeden yatıyordu fakat Thomas kararsız kalmıştı, olan biten her neyse buna dâhil olmak istediğinden emin değildi. Ya çocuğun ciddi bir sıkıntısı varsa? Ya... *sokulmuşsa?*

Thomas bir anda kendine geldi; koşucunun yardıma ihtiyacı olduğu belliydi.

“Alby!” diye bağırdı. “Newt! Biri onları çağırsın!”

Thomas çocuğun yanına gidip diz çöktü. “Hey, iyi misin?” Koşucunun başı, uzattığı kolunun üzerindeydi, göğsü inip kalkıyordu. Bilinci yerindeydi ama Thomas daha önce hiç bu kadar yorgun birini görmemişti.

“İyiyim...” dedi nefes almaya çalışırken ve yukarı baktı. “Sen de kimsin?”

“Ben yeni geldim.” Thomas o anda koşucuların, gün içinde Labirent’te oldukları için olaylardan haberleri olmadığını fark etti. Kızdan haberleri var mıydı acaba? Birinin onlara mutlaka söylemiş olması gerekiyordu. “Adım Thomas, birkaç gün önce geldim.”

Koşucu oturur pozisyona geçti, siyah saçları terden sırılsıklamdı. “Ah, evet, Thomas,” dedi. “Çaylak. Sen ve o kız.”

O sırada Alby geldi, sinirli olduğu her halinden belliydi. “Burada ne arıyorsun, Minho? Ne oldu?”

“Sakin ol, Alby,” diye cevap verdi koşucu, her geçen saniye gücünü kazanıyor gibiydi. “Bana su getir de bir işe yara, çantam Labirent’te kaldı.”

Ancak Alby kıpırdamadı. Minho’nun bacağına bir tekme attı, şaka olmayacak kadar sert bir tekmeydi. *“Ne oldu?”*

“Doğru düzgün konuşamıyorum bile, çıkıntı!” diye bağırdı Minho. “Su getir bana!”

Thomas, Alby’nin bir saniyeliğine de olsa gülümsemesine hayret etmişti. Alby ona baktı ve “Minho dışında benimle böyle konuşan bir çıkıntı çıksa Uçurum’a atardım,” dedi.

Ardından Thomas’ı daha da şaşırtarak Minho’ya su getirmeye gitti.

Thomas, Minho’ya döndü. “Ona patronluk taslamana izin mi veriyor?”

Minho omuz silkti ve alnındaki teri sildi. “Ondan korkuyor musun? Dostum, öğreneceğin çok şey var. Sersem çaylaklar...”

Bu tavrı Thomas'ın gereğinden fazla canını sıkmıştı, oysaki çocuğu tanıyalı daha üç dakika olmuştu. "O lider değil mi?"

"Lider mi?" Minho homurtu gibi bir ses çıkararak güldü. 'Tabii, lider. Belki de ona *El Presidente*[1] demeliyiz. Yok, yok, Amiral Alby. Evet, bu iyi oldu." Gülerken bir yandan da gözlerini ovuşturdu.

Thomas bu konuşmadan nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilemedi; Minho'nun şaka yapıp yapmadığını anlamak zordu. "Peki öyleyse buranın lideri *kim?"*

"Çaylak, daha fazla kafan karışmadan sus." Minho sıkılarak iç geçirdi. "Siz yeniler neden hep böyle aptalca sorular soruyorsunuz? Bu çok sinir bozucu."

"Ne yapmamızı bekliyordun?" Thomas öfkelendiğini hissetti. *Sanki buraya ilk geldiğinde sen çok farklıydın,* demek istedi.

"Sana denileni yap, konuşma. Bunu bekliyorum."

Minho bunu söyledikten sonra Thomas'ın gözlerinin içine baktı ve Thomas farkında olmadan geriledi. Daha sonra bunun bir hata olduğunu anladı, onunla böyle konuşmasına izin vermeyecekti.

Dizlerinin üstünde doğrulunca ona yukarıdan bakmaya başladı. "Evet, eminim sen çaylakken öyle yapmışsındır."

Minho, Thomas'a dikkatlice baktı ve gözlerine odaklandı. "Ben buraya gelen ilk Kayranlılar'dan biriyim. Neden bahsettiğini bilmeden konuşma."

Bu kez az da olsa korkan ve çocuğun tavrından sıkılan Thomas ayağa kalkmak üzere doğrulunca Minho onu kolundan yakaladı.

"Dostum, otur. Şaka yapıyorum. Çok eğlenceli. Yeni çaylak geldiğinde göreceksin..." Sesi gitgide azaldı ve kaşlarını çattı. "Başka bir çaylak gelmeyecek galiba."

Thomas rahatlayarak oturdu, sinirinin bu kadar çabuk geçmesine şaşırmıştı. Kızı ve onun son olduğuna dair notu düşündü. "Galiba."

Minho, Thomas'ı inceler gibi gözlerini kıstı. "Sen onu gördün değil mi? Herkes onu bir şekilde tanıyor olabileceğini söylüyor."

Thomas savunmaya geçti. "Onu gördüm. Hiç tanıdık gelmedi." Sözleri biter bitmez yalan söylediği için kendini suçlu hissetti.

"Güzel mi?"

Thomas duraksadı, kız kafayı sıyınp notu verdikten ve *her şey değişecek,* dediğinden beri onunla ilgili bu şekilde düşünmemişti. Fakat ne kadar güzel olduğunu hatırlıyordu. "Evet, güzel sanırım."

Minho yere uzanıp gözlerini kapattı. “Komadaki kızlardan hoşlanmıyorsan tabii,” dedi gülerek.

“Evet.” Thomas, Minho’yu sevip sevmediğinden bir türlü emin olamıyordu; çocuğun kişiliği her dakika değişiyordu sanki. Uzun bir duraksamanın ardından Thomas şansını denemeye karar verdi. “Ee, bugün bir şey buldun mu?”

Minho gözlerini kocaman açıp Thomas’a baktı. “Bu, bir koşucuya sorabileceğin en saçma şey.” Yeniden gözlerini kapadı. “Ama bugün öyle değil.”

“Ne demek istiyorsun?” Thomas bir şeyler öğrenmeyi umdu. *Bir cevap,* diye düşündü. *Lütfen bana cevap ver!*

“Amiral gelene kadar bekle. Bir şeyi iki kez anlatmayı sevmiyorum. Ayrıca senin duymanı istemeyebilir.”

Thomas iç geçirdi. Buna hiç şaşırmamıştı. “En azından neden bu kadar yorgun olduğunu söyle. Orada normalde de her gün koşmuyor musun?”

Minho homurdanarak kalkıp bağdaş kurdu. “Evet, çaylak, her gün koşuyorum. Bugün biraz heyecanlandım ve geri dönmek için daha hızlı koştum diyelim.”

“Neden?” Thomas Labirent’te olanları öğrenmek için can aüyordu.
Minho ellerini kaldırdı. “Dostum. Sana söyledim. Sabırlı ol. General
Alby’yi bekle.”

Bunu yumuşak bir tonda söylemişti ve Thomas kararını verdi. Minho’yu sevmişti. “Tamam, sustum. Ama Alby olanları benim de dinlememe izin versin.”

Minho onu bir süre inceledi. “Tamam, çaylak. Patron sensin.”

Bir dakika sonra Alby geldi ve elindeki su dolu plastik bardağı Minho’ya verdi. Minho tek seferde hepsini içti.

“Pekâlâ, anlat,” dedi Alby. “Ne oldu?”

Minho kaşlarını kaldırıp Thomas’a baktı.

“Sorun değil,” diye karşılık verdi Alby. “Bu sersemin ne duyduğu umurumda değil. Anlat artık!”

Minho ayağa kalkmaya çalışırken Thomas sessizce yerinde oturdu. Minho’nun her yerinden yorgunluk akıyordu. Koşucu duvara yaslandı ve ikisine de buz gibi bir bakış attı. “Ölü bir tane buldum.”

“Ne?” diye sordu Alby. “Ne ölüsü?”

Minho gülümsedi. “Ölü bir Izdırap Veren.”

13. BÖLÜM

Thomas, Izdırap Veren'den bahsedildiğini duyunca heyecanlandı. İğrenç yaratığın düşüncesi bile korkunçtu ama ölmesinin neden bu kadar büyük bir olay olduğunu anlayamıyordu. Daha önce böyle bir şey hiç olmamış mıydı?

Alby, biri ona kanatlanıp uçacağını söylemiş gibi bakıyordu. "Şakanın zamanı değil," dedi.

"Bak," dedi Minho, "senin yerinde olsam ben de inanmazdım. Ama inan bana gördüm. Büyük bir taneydi hem de."

Bu daha önce kesinlikle olmamış, diye düşündü Thomas.

"*Ölü* bir Izdırap Veren buldun," diye tekrarladı Alby.

"*Evet,* Alby," dedi Minho, sinirlenmeye başlamıştı. "Buradan birkaç kilometre uzaklıkta, Uçurum'un yakınlarındaydı."

Alby Labirent'e baktı ve ardından bakışlarını Minho'ya çevirdi. "Peki, o zaman... neden yanında getirmedin?"

Minho güldü. "Sen Tava'nın yaptığı özel sostan mı içtin? O yaratık neredeyse beş yüz kilo ağırlığında. Ayrıca buradan çıkış bileti bile versen ona dokunmam."

Alby sorularına devam etti. "Neye benziyordu? Metal dikenleri vücudunun dışında mıydı? Hiç hareket etmiyor muydu? Derisi hâlâ ıslak mıydı?"

Thomas neredeyse patlayacaktı. *Metal sivri dikenler? Islak deri? Neler oluyor?* Ama çenesini kapalı tuttu, onlara varlığını hatırlatmak istemiyordu. Belki özel olarak konuşmak isterlerdi.

"Kes şunu," dedi Minho. "Kendin görmen lazım. Çok tuhaftı."

"Tuhaf mı?" Alby kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Dostum, yorgunluktan ölüyorum, çok acıktım ve güneş çarptı. Ama eğer şimdi görmek istiyorsan hemen gidelim, duvarlar kapanmadan da geri döneriz."

Alby saatine baktı. "Yarın sabahı beklesek daha iyi."

"Bir haftadır söylediğin en mantıklı şey oldu." Minho kendini duvardan itti, Alby'nin omzuna vurdu ve hafif topallayarak Çiftlik Evi'ne doğru yürümeye başladı. Tüm vücudu acı içinde gibi görünüyordu. İlerlerken omzunun üzerinden, "Geri dönmem gerekiyor aslında ama boşver. Gidip Tava'nın yemeklerinden yiyeceğim," dedi.

Thomas hayal kırıklığına uğramıştı. Minho'nun bir şeyler yiyip dinlenmesi gerektiğini biliyordu fakat daha çok şey öğrenmek istiyordu.

Alby, Thomas'a baktı. "Eğer bir şey biliyor da söylemiyorsan..."

Thomas bir şeyler bilmekle suçlanmaktan bıkmıştı. Zaten ilk sorun bu değil miydi? Hiçbir şey bilmiyordu. Çocuğun suratına bakıp sakince, "Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordu.

Alby'nin ifadesi tarif edilemezdi; biraz kafası karışmış, biraz kızgın, biraz şaşkın... "*Nefret mi* ediyorum? Kutu'dan çıktığından beri hiçbir şey öğrenmedin. Bunun sevgiyle, nefretle, aşkla ya da arkadaşlıkla ilgisi yok. Tek derdimiz hayatta kalmak. Mızmızlanmayı kes ve beynini kullanmaya başla."

Thomas tokat yemiş gibi hissetti. "Ama... neden sürekli beni suçluyorsun..."

"Çünkü tüm bunlar bir tesadüf olamaz, lülekafa! Önce sen geldin, *ertesi gün* deli saçması bir notla o kız geldi, Ben seni öldürmeye çalıştı, ölü bir Izdırap Veren bulundu. Bir şeyler dönüyor ve ben ne olduğunu bulmadan rahat edemeyeceğim."

"Ben bir şey *bilmiyorum,* Alby." Sözlerini biraz sert bir ifadeyle söylemek iyi hissettirmişti. "Üç gün önce neredeydim onu bile bilmiyor ken Minho'nun ölü bir Izdırap Veren bulmasıyla ilgili bir şey nasıl bilebilirim? Düş yakamdan!"

Alby belli belirsiz geri çekildi ve birkaç saniye dalgın bir biçimde Thomas'a baktı. "Kes artık, çaylak. Büyü biraz ve düşünmeye başla. Kimseyi suçlamıyorum. Ama eğer bir şey hatırlıyorsan, herhangi bir şey tanıdık geliyorsa anlatmaya başlasan iyi olur. Söz ver bana." *Gerçekten bir şey hatırlamadan olmaz,* diye düşündü Thomas. *Paylaşmak istersem söylerim.* "Olabilir ama..."

"Söz ver!"

Thomas duraksadı, Alby'den de tavırlarından da çok sıkılmıştı. "İyi," dedi sonunda. "Söz veriyorum."

Alby tek bir kelime daha etmeden arkasını dönüp gitti.

Thomas, Ölü Kafalar'ın bir köşesinde büyük bir ağaç buldu. Yeniden Kasap Winston'ın yanına gitmek istemiyordu ve bir şeyler yemesi gerekiyordu ama mümkün olduğunca uzun süre kimsenin yanında olmak istemiyordu. Ağacın kalın gövdesine yaslandı, o an hafif bir meltem olmasını diledi ama yaprak bile kıpırdamıyordu.

Gözleri tam kapanıyordu ki Chuck huzurunu kaçırdı.

Çocuk heyecanla ona doğru koşarken, “Thomas! Thomas!” diye bağırıyordu.

Thomas gözlerini ovuşturup homurdandı; tek istediği yanın saatlik uykuydu. Chuck önünde durup soluklanırken kafasını kaldırıp ona baktı. “Ne?”

Chuck nefes nefese kalmıştı ve her bir kelimenin ardından durup soluklanıyordu. “Ben... Ben... ölmemiş.”

Thomas’ın tüm yorgunluğu bir anda geçti. Ayağa fırlayıp Chuck’ın burnunun dibine geldi. *“Ne?"*

“Ölmemiş... Mezarcılar onu almaya gitmişlerdi... Ok beynini ıskalamış... Tıpçılar kafasını sarmışlar.”

Thomas bir önceki gün hasta çocuğun ona saldırdığı ormana baktı. “Şaka yapıyor olmalısın. Onu gördüm...” Ölmemiş miydi? Thomas ne hissettiğinden emin değildi: kafa karışıklığı, rahatlama, tekrar saldırıya uğramanın verdiği korku...

“Ben de gördüm,” dedi Chuck. “Kafasının yansı sarılı bir şekilde Hapishane de şimdi.”

Thomas, Chuck’a döndü. “Hapishane mi? Nasıl yani?”

“Hapishane işte. Çiftlik Evi’nin kuzeyinde,” dedi Chuck o yönü göstererek. “O kadar hızlı içeri attılar ki tıpçılar başını orada sarmak zorunda kaldı.”

Thomas gözlerini ovdu. Gerçekten ne hissettiğini fark edince içini suçluluk duygusu kapladı. Ben’in ölmesi onu rahatlatmıştı ve bir kez daha karşılaşırlar diye endişelenmeyecekti. “Peki ne yapacaklar ona?” “Liderler sabah bir toplantı düzenlediler ve oy birliğiyle bir karara vardılar. Ben okun beynine saplanmasını tercih ederdi herhalde.”

Thomas, Chuck’ın söylediklerine bir anlam veremedi. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Seni öldürmeye teşebbüs ettiği için bu gece kovulacak.”

“Kovulmak mı? Bu da ne anlama geliyor?” Chuck bunun ölmekten beter olduğunu düşündüğüne göre iyi bir şey olamazdı ama Thomas yine de sormak zorundaydı.

Ve sonra Thomas, Kayran’a geldiğinden beri gördüğü en rahatsız edici manzarayla karşılaştı. Chuck cevap vermemişti; yalnızca gülümsemişti. Söylediği korkunç şeye rağmen *gülümsemişti*. Ardından arkasına döndü ve belki de bu heyecan verici haberi başkasına duyurmaya gitti.

O gece Newt ve Alby kapıların kapanmasına yarım saat kala herkesin Doğu Kapısı'nda toplanmasını istedi. Alacakaranlığın ilk izleri gökyüzünde beliriyordu. Koşucular Labirent'ten dönmüşlerdi ve Harita Odası'nda toplanmışlardı; Minho çoktan içerideydi. Alby onlara çabuk olmalarını söyledi, yirmi dakika içinde işlerini bitirmelerini istiyordu.

Chuck'ın, Ben'in kovulacağım söylerkenki gülümsemesi Thomas'ı hâlâ rahatsız ediyordu. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmese de iyi bir şey olmadığına emindi. Özellikle de Labirente bu kadar yakınlarken... *Onu Labirent'e mi bırakacaklar?* diye merak etti. *Izdırap Verenlerin yanma mı?*

Diğer Kayranlılar merakla kendi aralarında konuşuyorlardı. Thomas hiçbir şey söylemeden, kollarını önünde birleştirip bekledi. Yorgun ve derin düşüncelere dalmış koşucular dışarı çıkana kadar öylece olduğu yerde durdu. İlk çıkan Minho olunca Thomas onun koşucuların lideri olup olmadığını merak etti.

Alby, "Getirin onu!" diye bağırınca Thomas düşüncelerinden uyandı.

Ben'i görmek için etrafına bakınırken kolları iki yanına düştü, çocuğun onu gördüğünde ne yapacağını endişeyle merak ediyordu.

Çiftlik Evi'nden çıkan, yaşları daha büyük olan üç çocuk Ben'i âdeta yerde sürüklüyorlardı. Kıyafetleri paramparçaydı; kanlı sargı yüzünün ve başının yansını kaplıyordu. Ayaklarının üzerinde durmayı ya da onlara herhangi bir şekilde yardım etmeyi reddettiğinden dolayı Thomas'ın onu en son gördüğü zamanki gibi âdeta bir ölüyü andırıyordu. Bir şey dışında.

Gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

"Newt," dedi Alby sessizce; Thomas onun birkaç adım yanında durmasa asla duyamazdı. "Çubuğu çıkar."

Newt başıyla onayladı ve Bahçeler için kullandıkları küçük alet edevat kulübesine doğru ilerledi.

Thomas dikkatini yeniden Ben ve yanındaki çocuklara çevirdi. Zavallı çocuk onlara karşı gelmiyordu ve onu tozlu zeminde sürüklemelerine izin veriyordu. Kalabalığa ulaştıklarında Ben'i Alby'nin önünde ayağa kaldırdılar fakat Ben başını eğmişti ve göz temasından kaçınıyordu.

"Bunu hak ettin, Ben," dedi Alby ve başını iki yana sallayıp Newt'in gittiği kulübeye baktı.

Thomas onun bakışlarını takip edince Newt'in kapıdan çıktığını gördü. Elinde birkaç tane alüminyum çubuk vardı; uçlarını birleştirip yaklaşık altı metre uzunluğunda bir çubuk yaptı. Ardından ucundan garip şekilli bir şey

aldı ve arkasından sürükleyerek kalabalığa doğru yürüdü. Newt yürüdükçe taş zemine sürten çubuktan çıkan metalik ses Thomas'ı ürpertti.

Olanlar karşısında dehşete düşmüştü. Ben'i kışkırtacak hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen kendini sorumlu hissediyordu. Bu nasıl onun suçu olabilirdi ki? Cevap veremedi ama damarlarında dolaşan bir hastalık gibi suçluluk duygusunu hissediyordu.

Sonunda Newt, Alby'nin yanına gelip çubuğu ona verdi. Thomas ucundaki şeyi görebiliyordu artık. Deri kayıştan yapılmış halka metale tutturulmuştu. Büyük bir düğme halkanın açılıp kapanabileceğini gösteriyordu ve amacı ortadaydı.

Bu bir tasmaydı.

14. BÖLÜM

Thomas, Alby'nin tasmayı açıp Ben'in boynuna geçirişini izledi; tasmanın kapanma sesiyle birlikte Ben sonunda başını kaldırdı. Gözleri yaşardı; burnu akıyordu. Kayranlılar tek kelime etmeden izlemeye devam ediyorlardı.

"Lütfen, Alby," diye yalvardı, titreyen sesiyle o kadar acınası haldeydi ki Thomas daha bir gün önce onu ısırmaya çalışan çocuğun o olduğuna inanamadı. "Değişim yüzünden kafam yerinde değildi, yemin ederim. Onu asla öldürmezdim, yalnızca birkaç saniyeliğine aklımı yitirdim. Lütfen, Alby, *lütfen."*

Ben'in her kelimesiyle Thomas yumruk yemişe dönüyor ve kendini daha da suçlu hissediyordu.

Alby cevap vermedi; tasmayı çekip çubuğa sıkıca bağlı olduğundan emin oldu. Çubuğu elinde kaydırarak Ben'in yanından geçti ve çubuğun ucuna geldiğinde sıkıca tutup kalabalığa döndü. Gözleri kanlanmıştı, suratını sinirle buruşturmuştu ve ağır ağır nefes alıyordu. Thomas onun şeytan gibi göründüğünü düşündü.

Diğer taraftaki görüntü ise farklıydı: İnce boynuna tasma geçirilen Ben titriyor ve ağlıyordu. Alüminyum çubuk ortadan biraz bükülmüştü. Fakat Thomas'ın durduğu yerden oldukça sağlam gözüküyordu.

Alby yüksek sesle, gayet resmî bir şekilde konuşmaya başladı. "İnşaatçı Ben, Çaylak Thomas'ı öldürmeye teşebbüs ettiğin için kovulma cezasına çarptırıldın. Liderler durumu tartıştı ve kararları değişmeyecek. Ve sen bir daha buraya dönemeyeceksin. Asla." Uzun bir sessizlik oldu. "Liderler, Kovulma Çubuğunun yanında yerlerinizi alın."

Thomas, Ben'le aralarında geçenin herkesçe bilinmesinden rahatsız olmuştu. Suçluluk duygusundan nefret ediyordu. Yeniden odak noktası olmak ondan daha çok şüphelenmelerine neden olacaktı. Suçluluk duygusu nefrete dönüştü. Ben'in gitmesini ve her şeyin sona ermesini istiyordu.

Çocuklar teker teker kalabalığın arasından çıkıp uzun çubuğa doğru ilerlediler; çubuğu iki elleriyle tuttular ve halat çekme yarışmasına hazırlanır gibi sıkıca kavradılar. Aralarında Minho da vardı; Thomas'ın tahmin ettiği gibi koşucuların lideriydi. Kasap Winston da liderlerden biriydi.

Alby ve Ben'in arasındaki on kişi yerlerini aldıktan sonra sessizlik oldu. Duyulan tek ses sürekli ağlayan ve burnu akan Ben'in hıçkırıklarıydı. Sağına soluna bakıyordu ama boynundaki tasma yüzünden arkasındaki liderleri ve çubuğu göremiyordu.

Thomas'ın düşünceleri bir anda yine değişti. Ben'in bir sorunu olduğu ortadaydı. Bu kaderi hak etmemişti. Onun için bir şey yapılamaz mıydı? Thomas bundan böyle kendini hep suçlu mu hissedecekti? *Bitsin artık,* diye haykırdı kafasından. *Bitsin!*

"Lütfen," dedi Ben umutsuzluk içinde. *"Lüüüütfeeen!* Biri yardım etsin. Bunu bana yapamazsınız!"

"Kes sesini!" diye bağırdı Alby arkasından.

Fakat Ben onu duymadı bile, boynundaki tasmayı çekiştirirken bir yandan da yardım istemeye devam ediyordu. "Biri onları durdursun! Yardım edin! Lütfen!" Gözleriyle yalvarırcasına çocuklara baktı ama hepsi bakışlarını ondan kaçırdı. Thomas ona görünmemek için hemen uzun boylu bir çocuğun arkasına saklandı. *O gözlere bir daha bakamam,* diye düşündü.

"Senin gibi çıkıntıları cezalandırmasaydık," dedi Alby, "bugüne kadar hayatta kalamazdık. Liderler, hazır olun."

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diyordu Ben alçak sesle. "İstediğiniz her şeyi yaparım, yemin ederim! Yemin ederim bir daha yapmayacağım! *Lütfeee..."*

Çığlığı, kapanmaya başlayan Doğu Kapısı'nın gürültüsüyle yarım kaldı. Devasa duvar kayarak Kayran'ı kapatırken yerde kıvılcımlar çıkarıyordu. Yer sarsıldı ve Thomas ne olacağını bildiği için izleyip izlememek arasında kararsız kaldı.

"Liderler, *şimdi!"* diye bağırdı Alby.

Liderler çubuğu Labirente doğru iterken Ben başını geriye attı. Kapının kapanma sesinden bile daha güçlü bir çığlık attı. Dizlerinin üzerine düştü fakat hemen arkasındaki siyah saçlı çocuk homurdanarak onu yeniden ayağa kaldırdı.

"Haaayıııııır!" diye bağırdı Ben tükürükler saçarak, bir yandan da elleriyle boynundaki tasmayı çıkarmaya çalışıyordu. Fakat liderler fazlasıyla güçlüydü ve çocuğu kapanmak üzere olan kapıya doğru itmeye devam ediyorlardı. *"Hayır!"* diye bağırdı Ben tekrar tekrar.

Ayaklarıyla durmaya çalıştı ancak bu sadece bir saniyeliğine işe yaradı. Kısa bir süre sonra Kayran'ın iki metre dışındaydı, tasmadan kurtulmaya

çalışırken vücudunu bir o tarafa bir bu tarafa savuruyordu. Duvarların kapanmasına sadece saniyeler kalmıştı.

Ben son bir çabayla başını çevirebildi, artık Kayranlılar'a bakıyordu. Thomas hâlâ bir insana baktığına inanamıyordu; Ben'in gözlerindeki delilik, ağzından çıkan salyalar, solgun derisinden iyice belirginleşen damarları... Thomas onun bu halini tanıyamıyordu bile.

"Tutun!" diye bağırdı Alby.

Ben çığlık attı, o kadar tiz bir sesti ki Thomas elleriyle kulaklarını kapattı. Aklını yitirmiş birinden çıkan sese benziyordu ve muhtemelen çocuğun ses telleri zarar görmüştü. Son saniyede en öndeki lider, Ben'e bağlı olan çubuğu gevşetip geri çekti ve Ben'i cezasıyla baş başa bıraktı. Duvarlar gürültüyle kapandığında Ben'in son çığlıkları da kesildi.

Thomas gözlerini sımsıkı kapattı ve yanaklarından süzülen yaşları hissedince kendine şaşırdı.

15. BÖLÜM

O gece de Ben'in korkunç görüntüsü Thomas'a işkence ediyordu. O olmasaydı hayatının nasıl olacağını düşündü. Kendini hâlinden memnun, mutlu, yeni hayatıyla ilgili öğreneceği şeyler konusunda heyecanlı ve koşucu olma hayalini gerçekleştirmeye odaklanacağına neredeyse ikna etti. Neredeyse. Aslında Ben'in, sorunlarından yalnızca biri olduğunu biliyordu.

Ama artık o yoktu, Izdırap Verenler'in dünyasına sürülmüştü, orada ne yapıyorlarsa onun kurbanı olacaktı. Ben'i sevmemek için bir sürü nedeni olsa da ona acıyordu.

Thomas o şekilde dışarı çıktığını hayal bile edemiyordu fakat Ben'in son dakikalarını düşündükçe -deliler gibi çığlık atması, haykırması- Labirent'e sadece koşucuların girmesi kuralının mantığını daha iyi anlıyordu. Ben daha önce sokulduğu için neler yaşayacağını çok iyi biliyor olmalıydı.

Zavallı çocuk, diye düşündü Thomas. *Zavallı çocuk.*

Thomas ürperdi ve diğer tarafa döndü. Koşucu olmayı düşündükçe, o kadar da iyi bir fikir değilmiş gibi geliyordu. Yine de bunu istiyordu.

Ertesi sabah gün daha yeni aydınlanırken Thomas, Kayran'dan gelen çalışma sesleriyle derin uykusundan uyandı. Uyku tulumunda oturup gözlerini ovdu ve kendine gelmeye çalıştı fakat işe yaramayınca kimsenin onu rahatsız etmemesini umarak yeniden yattı.

Bir dakika bile geçmedi.

Biri omzuna vurunca gözlerini açtı ve karşısında Newt'i gördü. *Yine ne var?* diye düşündü.

"Kalk hadi, hantal şey."

"Sana da günaydın. Saat kaç?"

"Yedi, çaylak," dedi Newt sırıtarak. "Zorlu birkaç günden sonra biraz fazla uyumana izin vereyim dedim."

Thomas oturdu, birkaç saat daha uyuyamayacağı için morali bozulmuştu. "Fazla uyumak mı? Nesiniz siz, çiftçi mi?" Çiftçiler... onlarla ilgili bu kadar şeyi nasıl hatırlıyordu? Hafızası onu bir kez daha şaşırttı.

"Ah... evet, çiftçi dedin de..." Newt bacaklarını altına alıp Thomas'ın yanına oturdu. Birkaç dakika sessizce oturup hareketlenmeye başlayan Kayran'ı izledi. "Bugün çiftçilerle çalışacaksın, çaylak. Bu iş sana lanet domuzları kesmekten daha mı uygun göreceğiz."

Thomas kendisine bebek gibi davranılmasından bıkmıştı. “Bana artık öyle dememen gerekmiyor mu?”

“Ne, lanet domuz mu?”

Thomas sahte bir kahkaha patlattı ve başını iki yana salladı. “Hayır, *çaylak.* Ben artık yeni çocuk değilim, öyle değil mi? *Komadaki kıza* çaylak deyin, benim adım Thomas.” Kızı düşününce ona karşı hissettiği garip çekim aklına geldi. Sanki onu özlüyormuş gibi kendini kötü hissetti, onu görmek istiyordu. *Bu çok mantıksız*, diye düşündü. *Adını bile bilmiyorum.*

Newt kaşlarını kaldırıp geriye doğru eğildi. “Geceleyin kadına mı döndün sen, ne oldu böyle?”

Thomas onu duymazlıktan geldi ve devam etti. “Çiftçiler ne yapıyor?”

“Bahçelerde çalışıyorlar; toprağı sürüyorlar, otları temizliyorlar, ekim falan yapıyorlar.”

Thomas başıyla onayladı. “Liderleri kim?”

“Zart. İyi çocuktur, tabii işini iyi yaptığın sürece. Dün akşam en öndeki çocuk oydu işte.”

Thomas bir şey söylemedi, tüm günü Ben ve kovulma meselesini konuşmadan geçirebileceğini umuyordu. Bu olay kendisini kötü ve suçlu hissetmesine neden olduğu için konuyu değiştirdi. “Peki, neden beni sen uyandırdın?”

“Niye, uyanır uyanmaz beni gördüğüne memnun olmadın mı?”

“Pek değil. Pekâlâ...” Fakat kapıların açılma sesi sözünü kesti. Doğu Kapısı’na bakarken neredeyse Ben’i görmeyi umuyordu. Onun yerine Minho’nun egzersiz yaptığını gördü. Thomas çocuğun ilerleyip yerden bir şey almasını izledi.

Bu, deri tasmanın bağlı olduğu çubuğun bir parçasıydı. Minho hiç düşünmeden onu başka bir koşucuya fırlattı ve çocuk Bahçeler’in oradaki alet edevat kulübesine götürdü.

Thomas kafası karışmış bir halde Newt’e döndü. Minho nasıl bu kadar umursamaz olabiliyordu? “Nasıl...”

“Sadece üç kez kovulma gördüm, Tommy. Hepsi de dünkü gibi kötüydü. Ama her defasında Izdırap Verenler tasmayı kapının önüne bırakıyorlar. Tüyler ürpertici.”

Thomas da onunla aynı fikirdeydi. “Yakaladıkları kişilere ne *yapıyorlar*?” diye sordu ama bunu gerçekten bilmek istiyor muydu?

Newt omuz silkti, kayıtsız tavrı pek inandırıcı değildi. Daha çok bu konuda konuşmak istemiyor gibi duruyordu.

“Peki, bana koşuculardan bahset,” dedi Thomas birden. Kelimeler bir anda ağzından çıkıvermişti. Özür dileyip konuyu değiştirmek istese de kendini durdurdu; onlarla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Bir önceki gece olanlara ve Izdırap Verenler’i pencereden görmesine rağmen bilmek istiyordu. Koşucu olmak için doğduğunu hissediyordu âdeta.

Newt duraksadı, şaşırmış görünüyordu. “Koşucular mı? Neden?”

“Sadece merak ediyorum.”

Newt ona şüpheli bir bakış attı. “O çocuklar en iyinin de iyisi. Öyle olmak zorundalar. Her şey onlara bağlı.” Yerden küçük bir taş alıp fırlattı ve yere çarpmasını izledi.

“Sen neden koşucu değilsin?”

Newt, sert bir şekilde Thomas’a baktı. “Ben de koşucuydum ama birkaç ay önce bacağım sakatlandı. Sonra da iyileşmedi.” Uzanıp dalgın bir biçimde sağ bileğini ovdu ve yüzünde acı çeker gibi bir ifade oluştu. Thomas bu ifadenin acıdan değil, o anı hatırladığı için olduğunu düşündü.

Newt’i ne kadar konuştururursa o kadar çok şey öğreneceğini düşünerek, “Nasıl oldu?” diye sordu.

“Lanet Izdırap Verenler’den kaçarken oldu, başka nasıl olacak? Neredeyse yakalanacaktım.” Duraksadı. “Ben de Değişim’i yaşayabilirdim. Düşündükçe ürperiyorum.”

Değişim. Thomas bu konunun, aradığı cevapları bulmasını sağlayabileceğini düşünüyordu. “Nedir o sahiden? Ne değişiyor? Herkes Ben gibi kafayı yiyip birilerini mi öldürmeye çalışıyor?”

“Ben içlerinde en kötüsüydü. Ama koşuculardan konuşmak istediğini sanıyordum.” Thomas, Newt’in ses tonundan Değişim’le ilgili konuşmayacağını anladı.

Bu daha da meraklanmasına sebep oldu ama koşuculardan da seve seve konuşurdu. “Tamam, dinliyorum.”

“Dediğim gibi, en iyinin de iyisi.”

“Peki ne yapıyorsunuz? Herkesin ne kadar hızlı olduğunu mu test ediyorsunuz?”

Newt, Thomas’a iğrenir gibi bir bakış attı ve homurdandı. “Biraz akıllı ol, çaylak, Tommy, her neyse. Ne kadar hızlı koştuğun işin yalnızca bir parçası. Hatta çok küçük bir parçası.”

Bu, Thomas’ın ilgisini çekti. “Nasıl yani?”

“En iyinin de iyisi derken her şeyi kastediyordum. Labirent’te hayatta kalabilmek için akıllı, güçlü ve çevik olman lazım. Karar alırken dikkatli

olmalısın, ne kadar risk alacağını bilmelisin. Fazla atılgan ya da fazla ürkek olmamalısın.” Newt bacaklarını uzatıp ellerinin üzerinde arkasına yaslandı. “Orası gerçekten felaket bir yer. Hiç özlemiyorum.”

“Izdırap Verenler'in yalnızca gece çıktıklarını sanıyordum.” Kaderinde olsun ya da olmasın, Thomas onlardan biriyle karşılaşmak istemiyordu.

“Evet, genelde.”

“O zaman neden o kadar korkunç?” Bilmediği *başka* ne vardı?

Newt iç geçirdi. “Baskı. Stres. Labirent her gün değişiyor, bunları kafanda resmetmek, bizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulmak... Lanet haritaların derdine düşmek. En kötüsü de geri dönemeyeceğini düşünerek hep korkarsın. Normal bir Labirent bile yeterince zorken onlar her gün değişen bir Labirent’e giriyorlar. En ufak bir hatada geceyi o iğrenç yaratıklarla geçirmek zorunda kalabilirler. Orada aptallara yer yok.”

Thomas kaşlarını çattı, neden koşucu olma konusunda bu kadar istekli olduğunu anlayamıyordu. Özellikle de bir önceki geceden sonra. Ama her şeye rağmen bunu hissediyordu.

“Neden bu kadar merak ediyorsun?”

Thomas tereddüt etti, bunu bir kez daha yüksek sesle söylemekten korkuyordu. “Ben koşucu olmak istiyorum.”

Newt ona dönüp gözlerinin içine baktı. “Geleli daha bir hafta bile olmadı, sersem. Ölmek istemek için biraz erken değil mi?”

“Ben ciddiyim.” Thomas bile bunu mantıksız buluyordu ama arzusu çok güçlüydü. Aslında koşucu olma isteği, durumunu kabullenmesini sağlayan tek şeydi.

Newt bakışlarını ondan ayırmadan, “Ben de,” dedi. “Unut bunu. Kimse daha ilk ayda koşucu olmadı, ilk haftayı hiç söylemiyorum bile. Seni lidere tavsiye etmeden önce kendini kanıtlaman gereken bir sürü alan var.”

Thomas ayağa kalkıp uyku tulumunu katlamaya başladı. “Newt, çok ciddiyim. Tüm gün ot toplarsam kafayı yerim. O metal Kutu’nun içinde buraya gelmeden önce ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama içimden bir ses bana koşucu olmam gerektiğini söylüyor. Bunu yapabilirim.”

Newt oturduğu yerden Thomas’a bakıyordu. “Kimse sana yapamazsın demiyor. Ama daha zamanı var.”

Thomas sabırsızlıkla, “Ama...” dedi.

“Dinle beni, Tommy. Etrafta dolanıp çiftçi olamayacak kadar iyi olduğunu ve koşucu olmaya hazır olduğunu söyleyip durma yoksa bir sürü düşman edinirsin. Şimdilik bunu unut.”

Düşman edinmek Thomas'ın istediği son şeydi ama yine de... Konuya başka bir yönden yaklaşmaya karar verdi. "Pekâlâ, ben de Minho'yla konuşurum."

"İyi deneme, küçük sersem. Koşucular toplantıda seçilirler ve eğer *benim* zorlu biri olduğumu düşünüyorsan çok yanılıyorsun."

"Çok iyi bir koşucu olabilirim. Beni bekletmeniz zaman kaybından başka bir şey değil."

Newt ayağa kalkıp Thomas'ın karşısına geçti ve parmağıyla onu dürttü. "Beni dinle, çaylak. İyi dinliyor musun?"

Thomas korkmamıştı. Gözlerini devirdi fakat sonra başını evet anlamında salladı.

"Başkaları duymadan bu saçmalığa bir son versen iyi olur. Burada işler senin düşündüğün gibi yürümüyor ve hayatta olmamızın tek nedeni bizim işleri yürütme şeklimiz."

Durdu fakat Thomas hiçbir şey söylemedi, azar yemekten çekiniyordu.

"Düzen," diye devam etti Newt. "Düzen. Bu lanet kelimeyi kafanda sürekli tekrar et. Hepimizin aklı yerinde çünkü düzeni sağlamak için kıçımızı yırtıyoruz. Beni atmamızın nedeni de bu düzen; etrafta dolaşıp insanları öldürmeye çalışan birini burada tutamayız, öyle değil mi? *Düzen.* Ve senin bunu mahvetmen, en son isteyeceğimiz şey."

Thomas inatçılığı bir kenara bıraktı. Artık susması gerektiğini biliyordu. "Tamam," dedi.

Newt hafifçe sırtına vurdu. "Bir anlaşma yapalım."

"Ne?" dedi Thomas bir anda umutlanarak.

"Sen bu konuda bir daha konuşma ben de zamanı geldiğinde seni aday listesine sokayım. Eğer başkalarına koşucu olmak istediğini söylediğini duyarsam bir daha o lanet çeneni açamazsın bile. Tamam mı?"

Thomas bekleme fikrinden ve bunun ne kadar süreceğini bilmemekten nefret ediyordu. "Kötü bir anlaşma."

Newt kaşlarını kaldırdı.

Thomas sonunda başıyla onayladı ve "Anlaştık," dedi.

"Hadi, gidip Tavadan yiyecek bir şeyler alalım. Umarım zehirlenmeyiz."

Thomas o sabah uzaktan da olsa, meşhur Tava'yla tanışabildi. Çocuk bir ordu dolusu aç Kayranlı'ya kahvaltı hazırlamakla meşguldü. En fazla on altı yaşındaydı fakat sakalları vardı ve vücudunun her yerinden kıl fışkırıyordu. Sanki her bir kıl, yemek lekeleriyle dolu kıyafetinden kaçmak istiyor

gibiydi. Çocuğun aşçılık için yeterince hijyenik olmadığını düşündü. Bundan sonra yemek yerken içinde siyah kıl olup olmadığına dikkat edecekti.

O ve Newt kahvaltı yapmak için Chuck'ın yanına oturdular. O sırada bir grup Kayranlı, Batı Kapısına doğru koşturuyor ve heyecanla bir şey konuşuyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Thomas, sesindeki ilgisiz tona kendi bile şaşırmıştı. Kayran'daki yeni gelişmeler artık hayatının bir parçası olmuştu.

Newt çatalını yumurtaya batırırken omuz silkti. "Minho ve Alby'yi geçiriyorlar. Ölü Izdırap Veren'e bakmaya gidecekler."

"Hey," dedi Chuck. Konuşurken ağzının kenarından bir parça pastırma çıktı. "Bununla ilgili bir şey soracağım."

"Evet, Chuckie?" dedi Newt dalga geçer gibi. "Ne soracaksın bakalım?"

Chuck derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. "Ölü bir Izdırap Veren buldular, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Newt. "Haber verdiğin için sağ ol." Chuck birkaç saniye boyunca dalgın dalgın çatalıyla masaya vurdu. "Peki, o halde o aptal yaratığı kim *öldürdü?"*

Mükemmel bir soru, diye düşündü Thomas. Newt'in cevap vermesini bekledi fakat Newt konuşmadı. Hiçbir fikri olmadığı belliydi.

16. BÖLÜM

Thomas o sabahı Bahçeler'in lideriyle birlikte çalışarak geçirdi. Zart, Ben'in kovulması sırasında en önde duran çocuktu ve garip bir şekilde ekşimiş süt gibi kokuyordu. Zart pek konuşkan değildi ama Thomas'a yapılacakları gösterdi. Ot toplamak, kayısı ağacını budamak, balkabağı tohumları ekmek, sebzeleri toplamak... Bu işleri sevmemişti ve yanında çalışan diğer çocuklarla da fazla muhatap olmamıştı ama yine de Kan Evi'nde Winston için yaptığı işten çok daha iyiydi.

Thomas, Zart'la birlikte mısırların dibinde biten yabani otlan ayıklarken soru sormak için uygun zaman olduğuna karar verdi. Bu lider daha cana yakın duruyordu.

"Zart," dedi.

Lider başını kaldırıp ona baktı, ardından işine devam etti. Kısık gözleri, uzun bir yüzü vardı ve dünyanın en sıkılmış insanı gibi gözüküyordu. "Evet, çaylak, ne istiyorsun?"

"Burada toplamda kaç tane lider var?" diye sordu Thomas öylesine aklına gelmiş gibi. "Ve iş seçenekleri neler?"

"Bir bakalım, inşaatçılar, temizlikçiler, mezarcılar, aşçılar, haritacılar, tıpçılar, çiftçiler ve Kan Evi çalışanları. Belki birkaç tane daha vardır. Ben genelde kendi işimle ilgileniyorum."

Söylediği kelimelerin çoğundan ne oldukları anlaşılıyordu fakat Thomas bazılarını merak etti. "Temizlikçiler ne yapıyor?" Chuck da temizlikçiydi fakat bundan bahsetmeyi reddediyordu.

"Başka hiçbir şeyi beceremeyen sersemler. Tuvalet ve banyoları, mutfağı ve Kan Evi'ni temizliyorlar. O eziklerle bir gün geçirirsen asla onlardan biri olmak istemediğini anlarsın."

Thomas, Chuck'a karşı kendini suçlu hissetti ve onun için üzüldü. Çocuk herkesle arkadaş olmaya çalışıyordu ama kimse onu dikkate almıyordu. Evet, biraz heyecanlıydı ve çok konuşuyordu ama Thomas en azından konuşabileceği biri olduğu için mutluydu.

"Peki ya kazıcılar?" diye sordu Thomas uzun bir otu çekerken.

Zart boğazını temizledi ve konuşurken bir yandan da işine devam etti. "Onlar Bahçeler'deki ağır işlerden sorumlu. Çukur kazmak falan gibi. Boş zamanlarında Kayran'da başka işler de yapıyorlar. Aslına bakarsan birçok kişinin birden fazla işi var. Bunu biliyor muydun?"

Thomas soruyu duymazdan geldi ve soru sormayı sürdürdü. Olabildiğince çok cevap almaya kararlıydı. “Peki ya mezarcılar? Ölülerle ilgilendiklerini biliyorum ama bu çok sık olmuyordur herhalde.”

“Onlar garip tipler. Koruma ya da polis gibi davranıyorlar. Herkes onlara mezarcı der. Onlarla geçireceğin gün için sana şimdiden şans diliyorum, kardeşim.” Zart sırıttı, Thomas onu ilk defa gülerken duymuştu... oldukça sevimliydi.

Thomas’ın başka soruları da vardı. Hem de bir sürü. Chuck ve Kayran’daki diğer herkes ona bilgi vermekten kaçınıyordu. Zart ise onlar gibi değildi. Fakat Thomas daha fazla konuşmak istemedi. Durup dururken o kız, Ben ve ölü Izdırap Veren aklına gelmişti.

Yaratıklardan birinin ölmüş olması iyi bir şey olmalıydı ama herkes tam tersini düşünüyordu.

Yeni hayatı berbattı.

Derin nefes aldı. *Sadece çalış*, diye düşündü. Ve öyle yaptı.

Akşamüzeri Thomas yorgunluktan ölüyordu; pislik içinde dizlerinin üzerinde sürünmek tam bir felaketti. Kan Evi ve Bahçeler bitmişti.

Koşucu, diye düşündü ara verdiğinde. *Bırakın da koşucu olayım.* Bir kez daha bunu bu kadar çok istemesinin ne kadar saçma olduğunu düşündü. Bir anlam veremese de içindeki arzu dayanılmazdı. Kızla ilgili düşünceleri de aynı şekilde güçlüydü fakat onu olabildiğince aklına getirmemeye çalışıyordu.

Bitkin bir halde bir şeyler atıştırmak ve su içmek için mutfağa gitti. Daha iki saat önce öğle yemeği yemiş olmasına rağmen dolu bir tabak yemek daha yiyebilirdi.

Elmasından bir ısırık aldı ve Chuck’ın yanına gitti. Newt de oradaydı ama tek başına oturmuş, kimseyle ilgilenmiyordu. Gözleri kanlanmıştı, alnında derin çizgiler belirmişti ve tırnaklarını yiyordu; Thomas onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Chuck, Thomas'ın aklındaki soruyu sordu. “Nesi var?” diye fısıldadı. “Senin Kutu’dan çıktığın zamanki haline benziyor.”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Thomas. “Neden gidip kendisine sormuyorsun?”

“Lanet konuşmalarınızı duyabiliyorum,” diye seslendi Newt. “İnsanların sizin yanınızda uyumaktan nefret etmeleri çok normal.”

Thomas sanki hırsızlık yaparken yakalanmış gibi hissetti ama onun için gerçekten endişelenmişti... Newt, Kayran'da sevdiği insanlardan biriydi.

"Neyin var?" diye sordu Chuck. "Alınma ama korkunç görünüyorsun."

"Neyim yok ki," diye cevap verdi Newt ve uzun bir süre boyunca sessiz kaldı. Thomas tam bir soru daha soracaktı ki çocuk devam etti. "Kutu'dan çıkan kız. Saçma sapan şeyler sayıklamaya devam ediyor ama bir türlü uyanmıyor. Tıpçılar onu beslemek için ellerinden geleni yapıyorlar ama her geçen gün daha az yiyor. Size söylüyorum, tüm bunlar çok kötü bir şeyin habercisi."

Thomas elmasına baktı ve bir ısırık daha aldı. Bu kez tadı kötü geldi, kız için kaygılandığını fark etti. Sağlığından endişe duyuyordu. Sanki onu tanıyormuş gibiydi.

Newt sesli bir şekilde iç geçirdi. "Lanet olsun. Beni asıl rahatsız eden bu değil."

"Ne o zaman?" diye sordu Chuck.

Thomas öne eğildi, o kadar meraklanmıştı ki kızla ilgili düşüncelerini bir kenara atabildi.

Newt, gözlerini kısıp Labirent'in kapılarından birine baktı. "Alby ve Minho," diye fısıldadı. "Saatler önce dönmüş olmaları gerekiyordu."

Thomas yeniden işinin başına dönmüştü. Otları toplarken bir yandan da dakikaları sayıyordu. Sürekli, Alby ve Minho'dan bir iz var mı diye Batı Kapısı'na bakıyordu. Newt'in endişesi ona da geçmişti.

Newt, ölü yaratığa bakmalarının birkaç saat süreceğini ve öğlen dönmüş olmaları gerektiğini söylemişti. Endişelenmesi çok normaldi. Chuck etrafı keşfedip eğleniyor olabileceklerini söyleyince Newt o kadar sert bir bakış atmıştı ki Thomas, Chuck'ın parçalara ayrılacağını düşünmüştü.

Thomas, Newt'in bir sonraki bakışını asla unutmayacaktı. O ve başka birkaç kişinin neden onları aramaya gitmediklerini sorduğunda çocuk korku dolu bir ifadeyle baktı. Daha fazla kişi kaybolsa bile arama ekibi göndermenin yasak olduğunu açıkladı.

Newt, Labirent'ten çok korkuyordu.

Orada her ne olduysa -belki bileğinin zedelenmesine o olay neden olmuştu- gerçekten korkunç olmalıydı.

Thomas bunu düşünmemeye çalıştı ve dikkatini yeniden otları koparmaya verdi.

Akşam yemeği oldukça kasvetli geçmişti ve bunun yiyeceklerle bir ilgisi yoktu. Tava ve aşçıları et, püre, bezelye ve sıcak ekmek servis etmişlerdi. Thomas, Tavayla ilgili şakaların yalnızca şaka olduğunu anlamıştı. Herkes yemeğini silip süpürüyor hatta fazlasını istiyordu. Fakat o gece Kayranlılar sanki ölüme gönderileceklermiş gibi yediler yemeklerini.

Koşucular her zamanki saatlerinde dönmüşlerdi ve Newt endişesini saklama gereği duymadan bir Kapı'dan diğerine koşarken Thomas'ın canı daha da sıkıldı. Alby ve Minho dönmemişlerdi. Newt çocukları gidip yemek yemeleri için zorluyordu ama kendisi kayıp İkiliyi beklemekte ısrar ediyordu. Kimse bir şey söylemiyordu ama Thomas kapıların birazdan kapanacağını biliyordu.

Thomas istemeyerek de olsa Newt'i dinlemişti ve Çiftlik Evi'nin önündeki piknik masasında Chuck ve Winston'la birlikte oturuyordu. Yemeğinden birkaç lokma aldıktan sonra daha fazla dayanamadı.

"Onlar Labirent'te kaybolmuşken ben burada böyle oturamam," dedi çatalım tabağa bırakırken. "Kapıların oraya gidip Newt'le beraber bekleyeceğim." Ayağa kalktı ve ilerledi.

Chuck da tabii ki peşinden geldi.

Newt, Batı Kapısı'nda volta atıp elini saçlarının arasında gezdiriyordu. Thomas ve Chuck yaklaşırken onlara baktı.

"*Neredeler?*" diye sordu ince ve gergin bir sesle.

Newt'in Alby ve Minho için bu kadar endişelenmesi Thomas'ı etkilemişti. "Arama ekibi göndermeliyiz," diye önerdi bir kez daha. Gidip onları *bulabilecekken* orada oturup endişelenmek çok aptalca geliyordu.

"Lanet olsun..." Newt kendini durdurdu; gözlerini kapatıp derin nefes aldı. "Bunu yapamayız. Tamam mı? Bir daha söyleme. Kurallara aykırı. Özellikle de kapılar kapanmak üzereyken."

"Ama neden?" diye üsteledi Thomas, Newt'in bu kadar inatçı olduğuna inanamıyordu. "Orada kalırlarsa Izdırap Verenler'e yakalanmazlar mı? Bir şeyler yapmamız gerekmiyor mu?"

Newt kıpkırmızı olmuş bir suratla ona döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Kes sesini, çaylak!" diye bağırdı. "Geleli daha bir hafta bile olmadı! Sence ben onları kurtarmak için hayatımı riske atmaz mıydım?"

" Haklısın... Özür dilerim. Öyle demek... " Thomas ne söyleyeceğini bilmiyordu, sadece yardım etmek istemişti.

Newt’in ifadesi yumuşadı. “Anlamıyorsun, Tommy. Akşam olunca oraya gitmek ölüme davetiye çıkarmak demek. Daha fazla kişiyi kaybetmiş oluruz. Eğer o sersemler geri dönmezlerse...” Herkesin düşündüğü şeyi dile getirmeye tereddüt ederek duraksadı. “İkisi de bir yemin etti. Benim gibi, diğer herkes gibi. Sen de ilk toplantıda bir lider tarafından seçildiğinde edeceksin. Asla gece dışarı çıkma. Ne olursa olsun. Asla.”

Thomas, Chuck’a baktı. O da Newt gibi solgun görünüyordu.

“Newt söyleyemiyor, o yüzden ben söyleyeyim. Geri dönmemeleri öldükleri anlamına geliyor. Minho kaybolacak kadar aptal değildir. Bu imkânsız. Bu da demek oluyor ki öldüler.”

Newt hiçbir şey söylemedi, Chuck da arkasına dönüp başını eğerek Çiftlik Evine doğru yürümeye koyuldu. *Öldüler mi?* diye düşündü Thomas. Durum o kadar ciddiydi ki nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu, içinde bir boşluk hissediyordu.

“Çocuk haklı,” dedi Newt ciddi bir şekilde. “Bu yüzden dışarı çıkamayız. İşleri olduğundan daha kötü hale sokmanın bir anlamı yok.”

Elini Thomas’ın omzuna koydu ve sonra çekti. Gözleri doldu. Thomas geçmişini hatırlayamasa da daha önce hiç o kadar üzgün biri görmediğine emindi. Artan karanlık, Thomas’ın hissettiklerini yansıtıyordu.

“Kapılar iki dakika içinde kapanacak,” dedi Newt. Durumu kısa ve öz bir şekilde anlatan sözleri sanki rüzgâra kapılmış bir ip gibi havada kaldı. Ardından kamburunu çıkarıp sessiz bir şekilde Thomas’ın yanından ayrıldı.

Thomas başını iki yana sallayıp yeniden Labirente baktı. Alby ve Minho’yu doğru düzgün tanımıyordu. Ama onların orada kalıp ilk sabah gördüğü o dehşet verici yaratık tarafından öldürüldüklerini düşündükçe göğsüne bir ağrı saplanıyordu.

Bir anda her yönden gelen gürültüyle düşüncelerinden uyandı. Ardından çatırtı ve taşların sürtünme sesi duyuldu. Kapılar kapanıyordu.

Duvar, kenarındaki küçük taşlan etrafa saçarak ilerliyordu. Gökyüzüne uzanıyor gibi görünen, duvarları birbirine bağlayan çubuklar sol duvardaki deliklere doğru ilerliyordu. Thomas devasa duvarın hareket etmesini bir kez daha şaşkınlıkla izledi. Fiziğin tüm kurallarına aykırıydı. İmkânsız bir şeydi.

O sırada göz ucuyla bir hareket gördü.

Labirent’in içinde, önündeki uzun yolda bir şey hareket ediyordu.

Başta bunun biz Izdırap Veren olabileceğini düşünerek panikle bir adım geri çekildi. Ama sonra iki kişi olduklarını gördü, tökezleyerek Kapı’ya

doğru ilerliyorlardı. Thomas korkusundan sıyrılıp gözlerini onlara odaklayınca birinin Minho olduğunu fark etti; Alby’nin bir kolunu omzuna atmış, çocuğu arkasında sürüklüyordu. Minho başını kaldırınca Thomas’ı gördü.

“Onu yakaladılar!” diye bağırdı Minho, sesi yorgunluktan zayıf çıkmıştı. Attığı her adım sanki son adımı gibiydi.

Thomas o kadar afallamıştı ki harekete geçmesi bir dakikasını aldı. “Newt!” diye bağırdı sonunda, bakışlarını güçlükle Minho ve Alby’den başka yöne çevirdi. “Geliyorlar! Onları görebiliyorum!” Labirent’e girip onlara yardım etmesi gerektiğini biliyordu ama Kayran’dan çıkmama kuralı aklının bir köşesindeydi.

Newt çoktan Çiftlik Evi’ne gitmişti fakat Thomas’ın çığlığıyla anında geri dönüp Kapıya doğru koşmaya başladı.

Thomas dönüp yeniden Labirent’e baktığında korkuya kapıldı. Minho, Alby’yi daha fazla tutamamıştı ve çocuk yere düşmüştü. Thomas, Minho’nun çaresizlik içinde onu yerden kaldırmaya çalışmasını izliyordu, Minho sonunda pes etti ve Alby’yi kollarından çekip sürüklemeye başladı.

Yine de önlerinde hâlâ otuz metre vardı.

Duvar çok hızlı ilerliyordu, Thomas yavaşlamasını istedikçe daha da hızlanıyor gibiydi. Tamamen kapanmasına saniyeler kalmıştı. Yetişemeyeceklerdi. Hiç şansları yoktu.

Thomas dönüp Newt’e baktı: Thomas’ın yanına ulaşmasına daha vardı.

Tekrar Labirent’e ve kapanan duvara baktı. Yalnızca birkaç metre kalmıştı.

Minho tökezleyip yere düştü. Yapamayacaklardı. Zaman dolmuştu.

Thomas, arkasından Newt’in bağırdığını duydu.

“Sakın yapma, Tommy! Sakın yapayım deme!”

Sağ duvardaki çubuklar, evlerine ulaşmak için kollarım uzatmış gibi gözüküyorlardı. Geceyi o küçük deliklerde, evlerinde geçireceklerdi.

Bir buçuk metre. Bir metre. Seksen santim. Elli santim.

Thomas başka seçeneği olmadığını biliyordu. Hareket etti. Öne doğru ilerledi. Son saniyede duvarın arasından geçip Labirent’e girdi.

Duvarlar çılgın bir kahkaha atarcasına, büyük bir gürültüyle arkasından kapandı.

17. BÖLÜM

Birkaç saniyeliğine Thomas dünyanın durduğunu sandı. Kapıların kapanmasının ardından derin bir sessizlik oldu ve gökyüzü kararmaya başladı, sanki güneş bile Labirent'ten korkuyordu. Alacakaranlık çökmüştü ve devasa duvarlar devler için yapılmış ve her tarafını ot bürümüş mezarlığa benziyordu. Thomas az önce yaptığı şeye inanamayarak sert taşa yaslandı.

Olacakları düşündükçe gitgide daha da korkuyordu.

O sırada Alby'den gelen çığlık Thomas'ı kendine getirdi. Minho da inliyordu. Hemen onların yanına koştu.

Minho ayağa kalktı ama berbat gözüküyordu, loş ışıkta bile terli ve pis olduğu ve sıyrıkları belli oluyordu. Alby'yse daha kötüydü, kıyafetleri parçalanmıştı, kollan kesik ve morluklarla doluydu. Thomas ürperdi. Alby, Izdırap Veren'in saldırısına mı uğramıştı?

"Çaylak," dedi Minho, "cesurca bir halt ettiğini sanıyorsan dinle beni. Dünyanın en aptal insanısın. Artık sen de Alby ve benim gibi ölü sayılırsın."

Thomas öfkelendiğini hissetti; en azından bir teşekkür bekliyordu. "Orada durup sizin burada kalmanıza göz yumamazdım."

"Şimdi ne işimize yarayacaksın, peki?" Minho gözlerini devirdi. "Her neyse, dostum. Bir numaralı kuralı çiğne, öl, sen bilirsin."

"Bir şey değil. Sadece yardım etmeye çalışıyordum." Thomas suratına bir tane patlatmak istiyordu.

Minho acıyla güldü ve Alby'nin yanında diz çöktü. Thomas yerde yatan çocuğa yakından bakınca durumun ne kadar kötü olduğunu fark etti. Alby ölmek üzere gibi görünüyordu. Esmer teni rengini kaybetmeye başlamıştı, hızlı ve kesik kesik nefes alıyordu.

Thomas umutsuzluğa kapıldı. "Ne oldu?" diye sordu öfkesini kontrol etmeye çalışarak.

"Konuşmak istemiyorum," dedi Minho, Alby'nin göğsüne eğilip nabzını kontrol ederken. "Izdırap Verenler ölü taklidi yapmakta oldukça başarılılar diyelim."

Thomas buna şaşırdı. "Yani Alby... ısırıldı mı? Değişim mi geçiriyor?"

Minho yalnızca, "Öğreneceğin çok şey var," dedi.

Thomas bağırmak istiyordu. Öğreneceği çok şey olduğunu biliyordu, bu yüzden soru soruyordu. "Ölecek mi?" dedi kendini zorlayarak ve sesinin

ifadesizliğine şaşırdı.

“Güneş batmadan önce dönemediğimize göre muhtemelen ölecek. Bir saat içinde ölebilir, serum almadan ne kadar yaşayabilir bilmiyorum. Tabii biz de öleceğiz o yüzden Alby için fazla üzülmene gerek yok. Evet, çok yakında öleceğiz.” Bunu o kadar duygusuz bir şekilde söyledi ki Thomas başta ne dediğini algılayamadı.

Fakat durumun ciddiyetini fark ettiğinde midesi bulandı. “Gerçekten ölecek miyiz?” diye sordu, bir türlü kabullenemiyordu. “Hiç şansımız olmadığını mı söylüyorsun?”

“Sıfır.”

Thomas, Minho’nun sürekli olumsuz düşünmesine sinirlendi. “Ah, hadi ama... yapabileceğimiz bir şey olmalı. Kaç tane Izdırap Veren gelir sence?” Thomas, yaratıklar isimlerini duyunca hemen geleceklermiş gibi Labirent’in derinliklerine giden yola baktı.

“Bilmiyorum.”

Thomas aklına gelen bir düşünceyle biraz olsun umutlandı. “Peki ya Ben? Ya da Gally ve sokulan ama hayatta kalan diğerleri?”

Minho ona inekten bile daha aptal olduğunu söylercesine bir bakış attı. “Beni duymadın mı? Gün batınımdan önce döndüler, aptal. Serum takıldı hepsine.”

Thomas’ın serumla ilgili merak ettiği şeyler vardı ama ondan önce sorması gereken başka şeyler vardı. “Ama Izdırap Verenler sadece gece ortaya çıkıyorlar diye biliyordum.”

“Demek ki *yanlış* biliyormuşsun, çıkıntı. *Her zaman* geceleri çıkıyorlar. Bu, gündüz de ortaya çıkmayacakları anlamına gelmiyor.”

Thomas, Minho gibi umutsuzluğa kapılamazdı; vazgeçip ölmek istemiyordu. “Daha önce gece geceyi Labirent’te geçirip sağ kalan biri oldu mu?”

“Hayır, hiç olmadı.”

Thomas kaşlarını çattı, bir umut ışığı bulabilmeyi diliyordu. “Kaç kişi öldü peki?”

Minho yere baktı, çömelip bir kolunu dizinin üzerine koydu. Yorgunluktan ölüyordu. “En az on iki. Mezarlığa gitmedin mi?”

“Gittim.” *Demek böyle öldüler,* diye düşündü.

“Onlar, *bulduklarımız.* Bir de bulamadıklarımız var.” Minho dalgın dalgın duvarların arkasındaki Kayran’ı işaret etti. “O kahrolası mezarlığın

orada olmasının bir nedeni var. Her gün arkadaşlarının katledildiğini hatırlamak kadar keyif kaçıran bir şey yok.”

Minho ayağa kalkıp Alby’nin kollarından tuttu ve Thomas’a ayaklarını işaret etti. “Kokmuş ayaklarını tut. Onu Kapı’ya taşıyalım. En azından sabah cesetlerin birini kolaylıkla bulabilsinler.”

Thomas söylediklerinin ne kadar *kötücül* olduğunu düşündü. “Bu nasıl olur!” diye bağırdı duvarlara karşı. Sinirden delirmek üzereydi.

“Zırlamayı kes. Kurallara uyup içeride kalmalıydın. Hadi, tut bacaklarından.”

Karnına giren krampla yüzünü buruşturdu ve söyleneni yapıp Alby'yi bacaklarından yakaladı. Çocuğun neredeyse cansız bedenini biraz taşıyıp biraz sürükleyerek yaklaşık otuz metre ilerideki Kapı’nın önüne getirdiler. Minho, Alby’yi yan oturur pozisyonda duvara dayadı. Alby güçlükle nefes alıyordu fakat vücudu terden sırılsıklam olmuştu; fazla zamanı kalmamış gibi duruyordu.

“Neresini ısırdı?” diye sordu Thomas? “Görebiliyor musun?”

“Isırmıyorlar, sokuyorlar. Ve hayır, göremezsin. Vücudunun her yerinde onlarca olabilir.” Minho kollarını önünde birleştirip duvara yaslandı.

Nedense *sokulmak, ısırılmaktan* daha kötü gelmişti Thomas’a. “Nasıl sokuyorlar?”

“Dostum, neden bahsettiğimi anlaman için onlan görmen lazım.”

Thomas, Minho’nun kollarını ve bacaklarını gösterdi. “Peki seni neden sokmadı?”

Minho kollarını açtı. “Belki ısırmıştır, belki birazdan yere yığılırım.”

“Onlar...” Thomas cümlesini nasıl bitireceğini bilemedi. Minho’nun ciddi olup olmadığından emin değildi.

“Onlar değil, sadece o ölü sandığımız vardı. Bir anda delirdi ve Alby’yi soktu ama sonra kaçtı.” Minho artık kapkaranlık olan Labirent’e baktı. “Ama eminim birazdan iğneleriyle bizi öldürmek için birkaç tane gelecektir.”

“İğneler mi?” Her şey gitgide daha rahatsız edici oluyordu.

“Evet, iğneler.” Açıklama yapmadı zaten surat ifadesinden de bunu istemediği belli oluyordu.

Thomas kalın sarmaşıklarla kaplı duvarlara baktı. Sonunda umutsuzluktan sıyrılıp çözüm üretmeye başladı. “Tırmanamaz mıyız?” Tek kelime etmeyen Minho’ya baktı. *“Sarmaşıklar..*. onlara tırmanamaz mıyız?”

Minho sinirle iç çekti. “Çaylak, bizim aptal olduğumuzu düşünüyor olmalısın. Gerçekten o kahrolası *duvarlara* tırmanma fikri aklımıza gelmedi mi sanıyorsun?”

Thomas ilkkez öfkesinin, duyduğu korku ve panikle aynı seviyeye geldiğini hissetti. “Yardım etmeye çalışıyorum. Neden söylediğim her şeye olumsuz tepki vermek yerine benimle *konuşmuyorsun?”*

Minho birden Thomas’ın üzerine atlayıp gömleğinden yakaladı. “Anlamıyorsun, lülekafa. Hiçbir şey bilmiyorsun ve umutlanarak durumu daha da kötüleştiriyorsun! Biz artık ölüyüz, anladın mı? Ölü!”

Thomas o an hangisini daha fazla hissettiğini bilmiyordu: Minho’ya duyduğu öfke mi yoksa acıma mı. Koşucu hemen pes etmişti.

Minho, Thomas’ın gömleğine yapışan ellerine bakınca utandı. Yavaşça bıraktı ve geri çekildi. Thomas ona karşı gelircesine üzerini düzeltti.

“Ah dostum,” diye fısıldadı Minho. Yere çöktü ve başını yumruk yaptığı ellerinin arasına gömdü. “Hiç bu kadar korkmamıştım, dostum.”

Thomas ona büyümesini, *düşünmesini* ve bildiği her şeyi açıklamasını söylemek istiyordu.

Tam konuşmak için ağzını açmıştı ki bir *ses* duydu. Minho başını kaldırdı; karanlık, uzun koridorlardan birine baktı. Thomas hızlı hızlı nefes aldığını fark etti.

Labirent’in derinliklerinden geliyordu. Kısık, korkutucu bir sesti. İki keskin bıçak birbirine sürtüyormuş gibi metalik bir çınlama ile durmak bilmeyen bir vızıltı. Ses gitgide artıyordu ve sonra tüyler ürpertici tıkırtılar gelmeye başladı. Thomas uzun tırnakların masaya vurduğunu hayal etti. Ardından zincirlerin şıngırtısını andıran bir ses geldi.

Hepsi birden korkunçtu ve Thomas’ın zaten az olan cesareti yavaşça kaybolmaya başladı.

Minho ayağa kalktı, karanlıkta yüzü pek görünmüyordu. Ama konuşmaya başladığında Thomas gözlerinin korkuyla kocaman açılmış olduğunu hayal edebiliyordu. “Ayrılmalıyız, bu tek şansımız. Hareket et. Sakın durma!”

Arkasına dönüp koştu ve saniyeler içinde karanlık Labirent’te kayboldu.

18. BÖLÜM

Thomas, Minho'nun gözden kaybolduğu noktaya baktı.

Bir anda ondan nefret etti. Minho tecrübeliydi, koşucuydu. Thomas'sa çaylaktı, Kayran'a daha yeni gelmişti ve Labirent'e birkaç dakika önce ilk kez girmişti. Ve kendini kaybedip panikleyen Minho'ydu. Tehlike anında hemen kaçmıştı. *Beni burada nasıl bırakır?* diye düşündü Thomas. *Bunu nasıl yapar!*

Sesler yükseldi. Makine gürültüsünün yanında bir de sanki eski, pis bir fabrikada bulunan vinçten çıkıyormuş gibi zincir sesleri vardı. Ve sonra kokuyu aldı; yanık kokusu. Thomas onu nasıl bir sürprizin beklediğini tahmin edemiyordu; daha önce Izdırap Veren görmüştü ama yalnızca kirli bir pencereden birkaç saniyeliğine. Ona ne yapacaklardı? Ne kadar yaşayabilecekti?

Kes şunu, dedi kendi kendine. Gelip onu öldürmelerini bekleyerek zaman kaybedemezdi.

Dönüp hâlâ duvarın kenarında oturan Alby'ye baktı. Karanlıkta zar zor görünüyordu. Diz çöküp boynunu buldu ve nabzını kontrol etmeye çalıştı. Minho'nun yaptığı gibi göğsünü dinledi.

Güm güm, güm güm, güm güm

Yaşıyordu.

Thomas ayağa kalktı ve koluyla alnındaki teri sildi. O anda, o birkaç saniyede kendisiyle ilgili bir sürü şey öğrendi. *Eski* Thomas'la ilgili.

Arkadaşını ölüme terk edemezdi. Bu kişi Alby gibi huysuz biri olsa da bunu yapamazdı.

Eğilip Alby'nin iki kolunu tuttu, çömeldi ve kollarını boynuna doladı. Alby'yi sırtına doğru iyice çekti ve tüm gücüyle ayağa kalkmaya çalıştı.

Ama yapamadı. Yüzüstü düştü; Alby de pat diye yana düştü.

Izdırap Verenler'in Labirent'in taş duvarlarında yankılanan korkunç sesi her geçen saniye yaklaşıyordu. Thomas uzaktaki parlak ışıkları görebileceğini düşündü. Işığın ve seslerin kaynağıyla karşılaşmak istemiyordu.

Yeni bir yöntem deneyerek, Alby'yi yeniden kollarından tuttu ve yerde sürüklemeye başladı. Çocuğun bu kadar ağır olduğuna inanamıyordu ve birkaç metre ilerledikten sonra bunun da işe yaramayacağını fark etti. Hem zaten onu nereye götürecekti ki?

Alby'yi bir çekip bir iterek yeniden Kayran'ın kapısına getirdi ve duvara yaslayıp oturttu.

Kendisi de Alby'nin yanına oturdu, nefes nefese kalmıştı. Karanlık Labirent'e bakarken bir çözüm yolu bulmaya çalışıyordu. Hiçbir şey göremiyordu ve Minho'nun söylediğinin aksine, Alby'yi taşıyabiliyor olsaydı bile koşması saçmaydı. Kaybolabilirdi ya da daha kötüsü Izdırap Verenler'den uzaklaşmak yerine onlara doğru ilerliyor olabilirdi.

Duvarı ve sarmaşığı düşündü. Minho bir açıklama yapmamıştı ama duvarlara tırmanmak imkânsızmış gibi konuşmuştu. Yine de...

Bir plan yaptı. Her şey, hakkında hiçbir şey bilmediği Izdırap Verenler'in yeteneklerine bağlıydı ama o an aklına daha iyi bir fikir gelmemişti.

Thomas duvar boyunca birkaç metre yürüdü ve sonunda kalın bir sarmaşık buldu. Yere kadar uzanan asmalardan birini tutup eline doladı. Tahmin ettiğinden daha kalın ve sertti ve muhtemelen bir santim çapındaydı. Asmayı çekti ve duvardan uzaklaştırınca kalın bir kâğıdı yırtmış gibi bir ses geldi. Thomas duvardan yaklaşık üç metre uzaklaştı, asmanın geri kalanı sarmaşıkların arasında gözükmüyordu ama aşağı düşmediği için onun yukarı kadar uzandığını biliyordu.

Tereddüt ederek tüm gücüyle sarmaşığa asıldı.

Asma onu taşıyordu.

Bir kez daha çekti. Sonra bir kez daha. Ardından diğer ayağını da kaldırıp asıldı ve savruldu.

Asma hâlâ onu taşıyordu.

Hızla diğer asmaları da duvardan çekip tırmanmak için halatlar yaptı. Her birini kontrol etti, hepsi de ilki gibi sağlamdı. Cesaretlenerek gidip Alby'yi sürükledi.

Keskin bir çatırtı yankılandı ve onu metal sesi takip etti. Thomas korkarak etrafına baktı, sarmaşıklara o kadar odaklanmıştı ki bir anlığına Izdırap Verenler'i duymamıştı. Labirent'in üç yönüne de baktı. Hiçbir şey göremiyordu ancak sesler artmıştı; vızıltı, uğuldama, çınlama. Hava çok az da olsa aydınlanmıştı; Labirent'i daha ayrıntılı görebiliyordu.

Kayran'ın penceresinden gördüğü tuhaf ışıkları hatırladı. Izdırap Verenler yakındaydı. Öyle olmaları gerekiyordu.

Thomas endişesini bastırarak işe koyuldu.

Asmalardan birini alıp Alby'nin sağ koluna doladı. Bitki ancak oraya kadar uzandığı için Alby'yi yukarı doğru itmesi gerekiyordu.

Birkaç defa doladıktan sonra düğüm attı ve başka bir tanesini sol koluna dolayarak aynı şeyi bacaklarına yapıp sıkıca bağladı. Çocuğun kan dolaşımını engellemekten korktu ama bu riske değerdi.

Planıyla ilgili şüphelerini düşünmemeye çalışarak devam etti. Şimdi sıra kendindeydi.

Asmalardan birini iki eliyle kavrayıp Alby'yi bağladığı yerin hemen üzerine tırmanmaya başladı. Sarmaşığın kalın yapraklarını rahatlıkla tutabiliyordu ve duvardaki çatlaklardan ayaklarıyla destek alabildiğine memnun oldu. Alby olmasa işinin ne kadar kolay olacağını düşündü.

Fakat bu düşünceyi hemen aklından çıkardı. Alby'yi bırakamazdı.

Arkadaşının birkaç metre üzerine çıkınca bir sarmaşığı kendi göğsünün etrafına defalarca doladı ve destek alabilmek için kol altından yerleştirdi. Yavaşça ellerini bırakıp kendini sarkıttı ama ayaklarını geniş bir çatlağa yerleştirmişti. Asma kopmayınca rahatladı.

Şimdi en zor kısma gelmişti.

Alby'yi bağladığı asmalar gergin bir şekilde sarkıyordu. Thomas sol ayağına bağladığı asmayı çekti fakat o kadar ağırdı ki sadece birkaç santim yukarı kaldırabildi. Yapamayacaktı.

Yeniden yere indi, bu kez yukarıdan *çekmeye* değil aşağıdan *itmeye* karar verdi. Önce sol bacağını yukarı itti ve başka bir asma bağladı. Ardından sağ bacağını. Bacakları hallettikten sonra aynı şeyi bu kez kollarına yaptı, önce sağ, sonra sol.

Nefes nefese kalmış bir halde geri çekilip baktı.

Alby beş dakika önce asılı olduğu yerin ancak bir metre yukarısında, ölü gibi duruyordu.

Takırtı sesleri. Vızıltı. Çınlama. Uğultu. Thomas sol tarafında kırmızı ışık gördüğünü sandı. Izdırap Verenler yaklaşıyorlardı ve birden fazla oldukları seslerden belli oluyordu.

İşe kaldığı yerden devam etti.

Aynı yöntemi kullanarak Alby'yi her defasında yaklaşık bir metre yukarı itiyordu. Yavaş yavaş tırmanıyordu. Alby'nin hemen altında duruyor, sarmaşığı göğsüne doluyor ve Alby'yi elinden geldiği kadar yukarı itiyor ve tekrar bağlıyordu. Ardından aynı şeyleri yeniden yapıyordu.

Tırman, sarmaşığı dola, it, bağla.

Tırman, sarmaşığı dola, it, bağla. En azından Izdırap Verenler, Thomas'a zaman tanırcasına yavaş ilerliyorlardı.

Yavaş yavaş yukarı çıktılar. Oldukça yorucu bir işti; Thomas güçlükle nefes alıyordu, terden sırılsıklam olmuştu. Asmaları tutan elleri kaymaya başladı. Ayakları, çatlaklara basıp destek almaktan ağrıyordu. Dehşet verici sesler arttı ama Thomas tırmanmaya devam etti.

Yerden yaklaşık on metre yukan çıkınca Thomas durdu ve göğsüne sardığı sarmaşığa ağırlığını verip sallandı. Yara bere içindeki ellerini kullanarak Labirente bakmak için döndü. Yorgunluktan ölüyordu. Her yeri ağrıyordu; kasları acıyla inliyordu. Alby'yi bir santim daha kaldıracak hali kalmamıştı.

Orada saklanacaklardı. Ya da savaşacaklardı.

Tepeye kadar tırmanamayacağını başından beri biliyordu ve Izdırap Verenler'in yukan bakmamaları için dua ediyordu. Aşağıda yenilmektense en azından yukarıda onlarla teker teker savaşabilmeyi umdu.

Ne beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu; hayatta kalabilecek miydi, bilmiyordu. Fakat orada, sarmaşıkta asılı bir şekilde, Alby'yle birlikte kaderleriyle yüzleşecekti.

Bir süre sonra Thomas, Labirent'in ilerisinde parlayan ışıkları gördü. Bir saattir duyduğu tiz, mekanik sesler ölüm çağrısı gibiydi.

Duvarda, sol tarafından gelen kırmızı ışık dikkatini çekti. Döndü ve neredeyse çığlık atacaktı; birkaç santim ötesinde bıçak böcek vardı, uzun ve ince bacakları sarmaşıkların arasından geçip bir şekilde duvara yapışmıştı. Gözlerinden çıkan kırmızı ışık âdeta küçük bir güneşti, doğrudan bakmak mümkün değildi. Thomas gözlerini kısıp böceği inceledi.

Gövdesi yaklaşık yedi santim çapında ve on santim uzunluğunda gümüş bir silindirden oluşuyordu. On iki bacağını uzatmış, uyuyan bir kertenkeleye benziyordu. Kırmızı ışık yüzünden başını görmek imkânsızdı ama sadece görme yetisi için yapılmış gibi küçük gözüküyordu.

Fakat sonra Thomas en korkutucu kısmını gördü. Daha önce ormanda yanından geçen böcekte de gördüğünü sanmıştı. Artık emindi: Gözünden çıkan kırmızı ışık gövdesinde yazılı kelimeyi aydınlatıyordu, sanki kanla yazılmış gibiydi.

İSYAN

Thomas bıçak böceğin üzerine neden böyle bir kelime yazıldığına anlam veremedi. Belki de Kayranlılar'a onun felaket bir şey olduğunu bildirmek istemişlerdi. İSYAN.

Böceğin, onları buraya gönderen kişilerin casusu olduğunu biliyordu... Alby, Yaratıcılar'ın onları böcekler aracılığıyla izlediğini anlatmıştı.

Thomas, böceğin belki de yalnızca hareketleri algıladığını umarak hiç kıpırdamadan nefesini tuttu. Saniyeler sonra ciğerleri oksijen için âdeta yalvarıyordu.

Böcek çatır çutur sesler çıkararak dönüp ondan uzaklaştı. Thomas, derin bir nefes alınca göğsüne doladığı sarmaşık canını acıttı.

Mekanik sesler artık çok yakından geliyordu. Thomas, Alby gibi cansız bir şekilde durmayı denedi.

O sırada bir şey köşeyi döndü ve onlara doğru ilerlemeye başladı.

Daha önce pencerenin ardından gördüğü bir şey.

Tarif edilemeyecek bir şey.

Bir Izdırap Veren.

19. BÖLÜM

Thomas korkunç yaratığın, Labirent'in uzun koridorunda kendilerine doğru ilerlemesini korkuyla izledi.

Yaratık, başarısızlığa uğramış, korkunç bir deneyden veya bir kâbustan fırlamış gibiydi. Hayvan ve makine birleşimi Izdırap Veren taşlı yolda sürünerek ilerliyordu. Yer yer tüyle ve garip bir salgıyla kaplı gövdesi devasa bir sümüklü böceği andırıyordu ve nefes aldıkça tuhaf bir biçimde nabız gibi atıyordu. Ayırt edilebilir bir başı ya da kuyruğu yoktu fakat yaklaşık iki metre uzunluğunda ve bir metre kalınlığındaydı.

Her on ya da on beş saniyede bir, etli gövdesinden keskin sivri uçlar çıkıyor ve yaratık garip bir şekilde kıvrılıp top şeklini alarak öne doğru yuvarlanıyordu. Sonra durup eski şeklini alıyor ve sivri uçlar ıslak tenine iğrenç bir höpürdetme sesiyle tekrar giriyordu. Bu hareketi defalarca tekrarladı, her defasında yaklaşık bir metre ilerliyordu.

Izdırap Veren'in vücudundan yalnızca sivri uçlar ve tüyler çıkmıyordu. Bazı yerlerinde mekanik kollar vardı. Birkaç tanesine parlak ışıklar takılmıştı. Diğerlerinin ucundaysa uzun, tehditkâr iğneler vardı. Bir tanesinin ucunda sürekli açılıp kapanan üç parmaklı bir pençe vardı. Yaratık yuvarlandığında kollar katlanıyor ve çarpmayı önlüyorlardı. Thomas böyle korkunç ve iğrenç yaratıkları neyin -ya da kimin- yarattığını merak etti.

Duyduğu seslerin kaynağını, yaratığı görünce daha iyi anladı. Izdırap Veren yuvarlandığında, dönen bir testere gibi metalik bir vızıltı çıkarıyordu. Sivri uçları ve kolları metalin taşa vurmasıyla çıkan tuhaf tıkırtıları açıklıyordu. Fakat Thomas'ı en çok ürperten, yaratık hareketsiz durduğunda çıkan iniltilerdi. Savaş alanında ölmekte olan insanların inlemesine benziyordu.

Thomas bunları görünce hiçbir kâbusun ona yaklaşmakta olan iğrenç şey kadar korkunç olamayacağını düşündü. Korkusunu yenmeye çalışarak sarmaşıkların arasında hiç kıpırdamadan durdu. Tek umudu fark edilmemekti.

Belki bizi görmez, diye düşündü. *Belki.* Fakat durumun ciddiyeti bir taş gibi midesine oturdu. Bıçak böcek zaten çoktan nerede olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Izdırap Veren yuvarlanarak, zikzak çizerek, inleyerek ve vızıldayarak yaklaşıyordu. Her durduğunda metal kollarıaçılıp dönüyor, başka bir

gezegende bir oraya bir buraya gidip hayat belirtisi arayan bir robota benziyordu. Işıklar Labirent'te ürkütücü gölgeler oluşturuyordu. Thomas'ın aklına belli belirsiz bir anı geldi... Çocukken duvarlardaki gölgeler onu korkutuyordu. Hatırladığı o yer neresiyse oraya, yaşadıklarını, onu özlediklerini ve aradıklarını umduğu ebeveynlerinin yanına dönmek istedi.

Yanmış motor ve et kokusu gibi keskin bir koku geldi burnuna. İnsanların böyle korkunç bir şey yaratıp çocukların üzerine gönderebildiğine inanamıyordu.

Thomas bunu düşünmemeye çalışarak gözlerini kapadı, hareketsiz ve sessiz almaya odaklandı. Yaratık gitgide yaklaşıyordu.

vızzzzzz

tıkır tıkır tıkır

vızzzzzz

tıkır tıkır tıkır

Thomas kafasını oynatmadan gözleriyle aşağı baktı... Izdırap Veren sonunda asılı oldukları duvara ulaşmıştı. Kayran'ın kapalı kapısının önünde durdu, Thomas'ın birkaç metre sağındaydı.

Lütfen öbür tarafa git, diye yalvardı içinden.

Dön.

Git.

O yöne.

Lütfen!

Izdırap Veren sivri iğnelerini çıkardı; Thomas ve Alby'ye doğru yuvarlandı.

vızzzzzz

tıkır tıkır tıkır

Durdu, bir kez daha yuvarlandı ve duvarın tam önünde durdu.

Thomas nefesini tuttu, en ufak bir ses bile çıkarmaya korkuyordu. Izdırap Veren hemen aşağılarında duruyordu. Thomas başını eğip bakmayı çok istiyordu ama bir hareketiyle yerini belli edebileceğini biliyordu. Yaratıktan çıkan ışıklar belli bir noktada durmuyor, rastgele her yeri aydınlatıyordu.

Aniden tüm ışıklar söndü.

Her yer karanlığa büründü. Yaratık sanki *kapatılmış* gibiydi. Hareket etmiyor, ses çıkarmıyordu, iniltisi bile kesilmişti. Işıklar da kapandığı için Thomas hiçbir şey göremiyordu.

Kör olmuştu âdeta.

Hızla çarpan kalbinin oksijene ihtiyacı olduğu için burnundan yavaş yavaş nefes aldı. Onu duyabiliyor muydu? Yaratık onun kokusunu alabiliyor muydu? Terden sırılsıklam olmuştu. Daha önce hiç bu kadar yoğun hissetmediği korku Thomas'ı delirtmek üzereydi.

Bir süre hiçbir şey olmadı. Ne bir hareket, ne ışık, ne de ses. Izdırap Veren'in bir sonraki hareketini tahmin etmeye çalışmak Thomas'ı deli ediyordu.

Saniyeler geçti. Dakikalar. Göğsüne sardığı sarmaşık o kadar sıkıydı ki göğsü uyuşmuştu. *Ya öldür beni ya da çıktığın deliğe geri dön!* diye bağırmak istiyordu.

Aniden ışık ve ses patlaması oldu, Izdırap Veren yeniden hayata döndü.

Ve duvara tırmanmaya başladı.

20. BÖLÜM

Izdırap Veren sivri çıkıntılarını taşa geçirip etrafa sarmaşık parçaları ve küçük taşlar saçıyordu. Kolları, ucundaki keskin çıkıntıları duvara geçirip destek alarak bıçak böceğin bacakları gibi yana açıldı. Kırmızı ışık Thomas'ın üzerinde durdu, bu kez kıpırdamıyordu.

Thomas kalan son umudunun da buhar olup uçtuğunu hissetti.

Artık kaçması gerektiğini biliyordu. Göğsüne bağladığı sarmaşığı çözerken, *Üzgünüm Alby,* diye düşündü. Sol eliyle yukarıdaki yapraklara tutundu, sarmaşığı çözdü ve hareket etmeye hazırdı. Yukarı çıkamazdı çünkü yukarı çıkarsa Izdırap Veren, Alby'nin olduğu yerden geçmek zorunda kalırdı. Aşağı inmekse sadece çabuk bir ölüm demekti.

Yana ilerlemek zorundaydı.

Asılı durduğu yerden uzandı ve elli santim solundaki bir dalı yakaladı. Sarmaşığı eline sarıp hızla çekti. O da diğerleri gibi sağlamdı. Aşağı bir göz attı, Izdırap Veren aralarındaki mesafeyi hızla kapatıyor, hiç durmadan hızla ilerliyordu.

Thomas göğsüne sardığı sarmaşığı bıraktı ve duvara sürtünerek sola doğru sallandı. Yeniden Alby'ye doğru savrulmadan kalın bir asma yakaladı. Bu kez iki eliyle tutundu ve ayaklarını da sarmaşığa doladı. Vücudunu olabildiğince sağa itti, ardından onu bırakıp başka bir dala tutundu. Ve bir başkasına. Thomas ağaca tırmanan bir maymun gibi bu şekilde tahmin ettiğinden daha hızlı ilerliyordu.

Yaratık acımasızca sesler çıkarmaya devam ediyordu, bunların üzerine bir de tüyler ürperten çatırtılar ve taşların parçalanma sesi eklenmişti. Thomas sağa doğru birkaç hamle daha yaptıktan sonra sonunda arkasına bakma cesaretini gösterebildi.

Izdırap Veren yönünü Alby'den Thomas'a çevirmişti. *Sonunda bir şey istediğim gibi oldu,* diye düşündü. Ayağıyla kendini olabildiğince iterek bir daldan diğerine atlayarak iğrenç canavardan kaçıyordu.

Izdırap Veren'in ona iyice yaklaştığını bilmek için arkasına bakmasına gerek yoktu, bunu seslerden anlayabiliyordu. Bir şekilde aşağı inmesi gerekiyordu yoksa her şey hızla sona erecekti.

Bir sonraki dalı yakaladığında hafifçe aşağı kaydı. Sarmaşık avucunu kesti ama en azından yere birkaç metre yaklaşmıştı. Sonraki sarmaşıkta da aynısını yaptı. Ve sonrakinde de. Üç dal sonra yolu yarılamıştı. İki kolu da

ağrıyordu ve iyice hassaslaşan avuçları acıyordu. Vücudundaki adrenalin, korkmasına engel oluyordu. Hiçbir şey düşünmeden hareket ediyordu.

Karanlıktan önünü göremiyordu, duvar bitmişti ve sağa dönüyordu.

Bunu göremeyen Thomas bir kez daha savrulduğunda önündeki duvara çarptı ve sarmaşığı sıkıca tutan eli gevşedi. Sert zemine düşmemek için uzanıp sarmaşığı yakalamaya çalıştı. Tam o sırada göz ucuyla Izdırap Veren'i gördü. Rotasını değiştiren yaratık neredeyse ona yetişmişti.

Thomas başka bir sarmaşık bulup yakaladı fakat aniden durunca kollarının kopacağını sandı. Izdırap Veren tam harekete geçecekken, kendini ayaklarıyla duvardan olabildiğince geriye itti. Sağ bacağıyla, canavarın pençesine tekme attı. Keskin bir çatırtı duyunca sevindi ama yeniden yaratığın üzerine doğru savrulduğunu fark edince sevinci yarıda kaldı.

Adrenalinle dolan Thomas bacaklarını göğsünün altında birleştirdi. Izdırap Veren'in iğrenç, yağlı vücuduna temas edip birkaç santim battığı anda ayaklarıyla kendini yukan itti ve sağa sola eğilerek pençelerden ve iğnelerden kaçmaya çalıştı. Önce geri ardından da sola doğru sallandı ve Labirent'in duvarına zıplayıp başka bir sarmaşık tutmaya çalıştı fakat Izdırap Veren'in aletlerinden biri onu arkasından yakaladı ve Thomas sırtında derin bir yara açıldığını hissetti.

Bir kez daha sağa sola sallandı ve başka bir sarmaşık bulup sıkıca tuttu. Elindeki yanmayı önemsemeden aşağı kaydı. Ayakları taş zemine değer değmez, fazlasıyla yorgun olmasına rağmen koşmaya başladı.

Arkasından çarpma sesi duydu ve onu gürleme, çatırtı ve vızıltı sesleri takip etti fakat Thomas arkasına bakmadı; her saniye çok değerliydi.

Bir köşeyi döndü, ardından bir tane daha. Yeri dövercesine, olabildiğince hızlı koşuyordu. Hayatta kalma umuduyla, dönüşte Kapıyı bulabilmek için gittiği yönü aklının bir köşesine yazıyordu.

Sağ, sonra sol. Uzun bir yolun ardından tekrar sağ. Sol. Sağ. İki sol. Yeniden uzun bir yol. Arkasındaki sesler kesilmemişti ama Thomas da kendini bırakmamıştı.

Koşmaya devam ettikçe kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Güçlükle nefes alarak akciğerlerine oksijen gitmesini sağlıyordu ama daha fazla dayanamayacağının farkındaydı. Geri dönüp savaşmanın daha kolay olup olmayacağını merak etti.

Bir sonraki köşeyi dönünce karşılaştığı manzara karşısında aniden durdu. Soluk soluğa kalmış bir halde öylece bakakaldı.

Önünde üç Izdırap Veren vardı. Sivri uçlarını yere saplayıp yuvarlanıyorlar ve Thomas’a doğru geliyorlardı.

21. BÖLÜM

Thomas arkasına dönünce başından beri peşinde olan Izdırap Verenin de hâlâ ona doğru gelmekte olduğunu gördü. Thomas'la dalga geçer gibi pençelerini açıp kapatıyordu.

İşimin bittiğini biliyor, diye düşündü. Bütün çabalarından sonra etrafı Izdırap Verenlerle sarılmıştı. Sonu gelmişti. Hayatı, geçmişiyle ilgili hiçbir şey hatırlayamadan sona erecekti.

Kederli bir halde, bir karar verdi. Savaşarak ölecekti.

Üç tanesinin yerine birini tercih ederek, onu başından beri kovalayan Izdırap Veren'e doğru koştu. İğrenç yaratık, Thomas'ın cesaretine şaşırmış gibi bir anda durdu. Onun bu duraksamasından cesaret alan Thomas bağırarak saldırıya geçti.

Izdırap Veren yeniden canlandı, sivri uçları derisinden çıktı; öne yuvarlandı, düşmanıyla kafa kafaya çarpışmaya hazırdı. Bu ani hareket üzerine Thomas neredeyse duracaktı, aniden gelen deli cesareti yok oldu ama koşmaya devam etti.

Çarpışmadan hemen önce Thomas yaratığın üzerindeki metallere, tüylere ve sümüksü derisine yakından baktı. Ağırlığını sol bacağına verdi ve sağa doğru atladı. Izdırap Veren kendini durduramadı ve çocuğun hemen yanından geçti. Thomas yaratığın daha da hızlandığını fark etti. Izdırap Veren metalik bir inlemeyle kendi etrafında döndü ve kurbanının üzerine atlamaya hazırlandı. Fakat artık etrafı çevrili olmayan Thomas önündeki uzun yola baktı.

Hızla koşmaya başladı. Bu kez peşinde dört tane Izdırap Veren vardı. Vücudunun fiziksel kapasitesinin üzerine çıktığının farkında olarak koşmaya devam etti. Her an yakalanabileceğinin verdiği umutsuzluğu düşünmemeye çalışıyordu.

Üç koridor sonra birdenbire iki el tarafından yandaki koridora çekildi. Thomas ondan kurtulmaya çalışırken korkudan kalbi yerinden fırlayacaktı. Yanındakinin Minho olduğunu fark edince durdu.

"Ne..."

Minho onu çekiştirirken, "Sus ve beni takip et!" diye bağırdı.

Thomas hemen kendini toparladı ve birlikte koştular. Minho ne yaptığını ve nereye gittiğini biliyor gibi görünüyordu. Hangi yöne gitmeleri gerektiğini düşünmek için hiç duraksamıyordu.

Bir sonraki köşeyi döndüklerinde Minho konuşmaya çalıştı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. “Orada yaptığın... pikeyi... gördüm vebana bir fikir... verdi... sadece... biraz daha dayanmalıyız.”

Thomas soru sorarak nefesini boşa harcamadı ve Minho’yu takip etti. Izdırap Verenler’in hızla aralarındaki mesafeyi kapattıklarını bilmesi için arkasına bakmasına gerek yoktu. Tüm vücudu ağrıyordu, kasları durması için âdeta yalvarıyorlardı. Ama o, kalbinin durmamasını umarak koşmaya devam etti.

Birkaç dönüşün ardından Thomas ileride tam olarak algılayamadığı bir şey gördü. Ters bir şeyler vardı. Arkalarından gelen canavarların ışığı sayesinde biraz daha net görebildi.

Koridor bir başka taş duvarla bitmiyordu.

Karanlıkla bitiyordu.

Thomas karanlığa doğru koşarken gözlerini kıstı ve neye doğru yaklaştıklarını anlamaya çalıştı. İki taraflarında da sarmaşık kaplı duvarlar uzanıyordu. Yıldızları görebiliyordu. Yaklaştıkça bunun bir boşluk olduğunu fark etti... Labirent bitiyordu.

Nasıl olur? diye merak etti. *Yıllarca araştırma yapıktan sonra Minho ve ben bunu nasıl bu kadar kolay bulabildik?*

Minho düşüncelerini okumuşçasına, “Hemen heyecanlanma,” dedi, kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu.

Yolun bitmesine birkaç metre kala Minho durdu ve Thomas’ın da durması için kolunu yana uzattı. Thomas yavaşladı ve Labirent’in açık havaya açıldığı yere doğru yürüdü. Izdırap Verenler’in sesleri yaklaşıyordu ama bunu görmesi gerekiyordu.

Gerçekten de Labirent’in çıkışına gelmişlerdi ama Minho’nun da söylediği gibi heyecanlanmasını gerektirecek bir şey yoktu. Thomas’ın tek görebildiği boşluk ve giderek silikleşen yıldızlardı. Tuhaf ve rahatsızlık verici bir manzaraydı. Sanki evrenin kenarında duruyormuş gibi hissetti, bir an başı döndü ve dizleri titredi.

Şafak sökmek üzereydi, hava son birkaç dakikada biraz daha aydınlanmıştı. Thomas gözlerine inanamıyordu, tüm bunların nasıl olduğunu anlayamıyordu. Sanki birisi bu Labirent’i inşa etmiş ve sonsuzluğa sürüklensin diye gökyüzüne bırakmıştı.

Minho’nun duyup duymadığını bilmeden, “Anlamıyorum,” diye fısıldadı.

“Dikkat et,” diye karşılık verdi koşucu. “Daha önce Uçurum’dan düşen sersemler oldu.” Thomas’ı omzundan yakaladı ve başıyla Labirent’i göstererek, “Bir şey unutmadın mı?” diye sordu.

Thomas daha önce Uçurum’dan bahsedildiğini duymuştu ama o an tam olarak hatırlayamadı. Karşısındaki açık gökyüzü karşısında büyülenmiş gibiydi. Silkelenip kendine geldi, Izdırap Verenlerde yüzleşmek üzere arkasına döndü. Sadece on-on beş metreleri kalmıştı ve şaşırtıcı derecede hızlı ilerliyorlardı.

Daha Minho anlatmadan ne yapacaklarını anlamıştı.

“Tehlikeli olabilirler ama aynı zamanda çok da aptallar. Önümde dur ve...”

Thomas, koşucunun sözünü kesti. “Biliyorum. Hazinin.”

İki duvarın ortasında, Uçurum’un önünde çömeldiler. Uçurum hemen arkalarındaydı, sonrasındaysa sadece boşluk vardı.

Artık yalnızca cesur olmaları gerekiyordu.

“Aynı anda hareket etmeliyiz!” diye bağırdı Minho, Izdırap Verenler’in kulakları sağır eden gürültüsü arasından. “İşaret vereceğim!”

Izdırap Verenler’in neden tek bir sıra halinde ilerlediklerini bilmiyorlardı. Belki de dar geçitler yan yana gitmelerini engelliyordu. Birbiri ardına taş zeminde yuvarlanıyorlar, öldürmeye hazır bir şekilde inliyorlardı. Metreler santimetrelere dönüştü, çocuklara çarpmalarına saniyeler kalmıştı.

“Hazır ol,” dedi Minho. “Henüz değil... henüz değil...”

Thomas beklediği her saniyeden nefret ediyordu. Tek isteği gözlerini kapatmak ve bir daha Izdırap Veren görmemekti.

“Şimdi!” diye bağırdı Minho.

Izdırap Veren tam kolunu uzatmıştı ki Minho ve Thomas farklı yönlere doğru koşmaya başladılar. Bu taktik daha önce Thomas’ın işine yaramıştı ve en öndeki Izdırap Veren’den gelen korkunç seslere bakılırsa bir kez daha işe yaramıştı. Canavar, Uçurum’dan aşağı yuvarlandı. Aşağı düşerken garip bir şekilde sesi yavaş yavaş azalmak yerine aniden kesildi.

Thomas duvara yapıştı ve arkasına döndüğü anda ikinci yaratığın da duramayarak aşağı yuvarlandığını gördü. Üçüncüsü durmaya çalıştı ama çok hızlıydı. Sivri metalin taşın üzerinde çıkardığı kulak tırmalayıcı ses Thomas’ın tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Uçurum’dan düşerken ondan da ses gelmedi... sanki düşmüyorlar da yok oluyorlar gibiydi.

Dördüncü Izdırap Veren sendeleyerek, Uçurum’un tam kenarında zamanında durmayı başarabildi.

Thomas içgüdüsel olarak ne yapması gerektiğini biliyordu. Minho’ya bakıp başını aşağı yukarı salladı ve döndü. İki çocuk da Izdırap Verene doğru koşmaya başlayıp yaratığın üzerine atlayarak güçlerinin son damlasına kadar tekmeleyip yaratığı ölüme gönderdiler.

Thomas Uçunım’un kenarına gidip düşen yaratıkları görmek için başını uzattı. Ama hepsi yok olmuştu, aşağıdaki boşlukta hiçbirinden en ufak bir iz bile yoktu. Hiçbir şey.

Uçurum’un nerede bittiği ya da korkunç yaratıklara ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tüm gücünü kaybetmiş bir halde yere yattı.

Ve sonra gözyaşları aktı.

22. BÖLÜM

Yarım saat geçmişti.

Ne Thomas ne de Minho yerinden kıpırdamıştı.

Thomas sonunda ağlamayı kesmişti; Minho'nun, hakkında ne düşündüğünü ya da onu diğerlerine bir korkak olarak anlatıp anlatmayacağını merak ediyordu. Ama artık iradesi kalmamıştı ve gözyaşlarını engelleyemiyordu. Hafıza kaybına rağmen hayatının en travmatik gecesini yaşadığına emindi.

Hava iyice aydınlanmaya başlamıştı ve Thomas Uçurum'un kenarına sürünüp tekrar baktı. Önünde uzanan mosmor renkte gökyüzü yerini maviye bırakıyordu.

Aşağı bakınca Labirent duvarının Uçurum boyunca aşağıya uzandığını gördü. Aydınlıkta bile aşağıda ne olduğunu göremiyordu. Labirent sanki yerden kilometrelerce yukarı inşa edilmiş gibiydi.

Ama bu imkânsız, diye düşündü. *Olamaz. Göz yanılması olmalı.*

Sırtüstü yuvarlanırken homurdandı. Her yeri ağrıyordu. Sonunda kapılar açılacaktı ve Kayrana geri dönebileceklerdi. Yerde uzanan Minho'ya baktı ve "Hâlâ hayatta olduğumuza inanamıyorum," dedi.

Minho bir şey söylemedi, sadece ifadesiz bir şekilde başını salladı.

"Daha fazla var mı? Yoksa hepsini öldürdük mü?"

Minho homurdandı. "Bir şekilde gün doğumuna kadar dayandık yoksa on tane ya da daha fazlası peşimizde olurdu." İnleyerek vücudunu hareket ettirdi. "Buna inanamıyorum. Gerçekten. Geceyi atlattık... daha önce kimse bunu başaramamıştı."

Thomas gurur duyması, cesur hissetmesi gerektiğini biliyordu. Ama sadece yorgun ve rahatlamış hissediyordu. "Biz neyi farklı yaptık?"

"Bilmiyorum. Ölü birine nerede hata yaptığını sormak biraz imkânsız."

Thomas hâlâ Izdırap Verenler'in seslerinin nasıl öyle bir anda kesildiğini ve düşüşlerini neden göremediğini merak ediyordu. Bu konuyla ilgili tuhaf bir şeyler vardı. "Düştükten sonra sanki bir anda yok oldular."

"Evet, çok manyaktı. Bazı Kayranlılar başka şeylerin de kaybolduğunu söylüyorlar ama onlara haksız olduklarını kanıtladık. İzle."

Thomas, Minho bir taşı Uçurum'a doğru fırlatırken izledi ve taşın aşağı düştüğünü gördü. Daha fazla görünmeyecek kadar küçülene dek aşağı indi. Minho'ya döndü. "Bu onların haksız olduğunu mu kanıtlıyor?"

Minho omuz silkti. “Taş ortadan kaybolmadı, değil mi?”

“Sence ne oldu o zaman?” Bu olay önemliydi, Thomas bunu hissedebiliyordu.

Minho yeniden omuz silkti. “Belki sihirdir. Çok fazla düşününce başıma ağrı giriyor.”

Thomas bir anda Uçurum’la ilgili düşüncelerini unuttu. Alby’yi hatırlamıştı. “Geri dönmeliyiz.” Güçlükle ayağa kalktı. “Alby’yi duvardan indirmemiz lazım.” Minho’nun suratındaki ifadeyi görünce hızla sarmaşıklarla ne yaptığını anlattı.

Minho üzgün bir şekilde aşağıya baktı. “Hâlâ hayatta olması imkânsız.”

Thomas buna inanmayı reddetti. “Nereden biliyorsun? Hadi,” dedi ve topallayarak yürümeye başladı.

“Çünkü daha önce kimse başaramadı...”

Sesi gitgide kısıldı; Thomas ne düşündüğünü biliyordu. “Çünkü siz onları bulana kadar Izdırap Verenler tarafından öldürülmüş oluyorlardı. Alby sadece sokuldu öyle değil mi?”

Minho ayağa kalktı ve yavaş yavaş Kayran’a doğru yürüyen Thomas’ın yanma gitti. “Bilmiyorum, daha önce böyle bir şey olmadı. Gün içinde sokulanlar oldu ama onlara da serum verildi ve Değişim geçirdiler. Geceyi Labirent’te geçiren zavallılar ancak günler sonra bulundu... ya da hiç bulunamadılar. Hepsi de duymak bile istemeyeceğin şekillerde öldürülmüşlerdi.”

Thomas bu düşünceyle ürperdi. “Az önce yaşadıklarımızdan sonra, tahmin edebiliyorum.”

Minho şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Sanırım olayı çözdün. Biz yanılmışız... yani *umarım* yanılmışızdır. Çünkü daha önce sokulan ve günbatımına kadar geri dönemeyenler kurtulamadı, biz de serumu almak için çok geç kaldıklarını düşünüyorduk.” Heyecanlanmış görünüyordu.

Başka bir köşeyi dönmüşlerdi ki Minho önderlik yapmaya başladı. Çocuk gitgide hızlanıyordu, Thomas da ona ayak uydurdu. Yolların kendisine bu kadar tanıdık gelmesine şaşırmıştı, genelde Minho yolu göstermeden ne tarafa döneceğini biliyordu.

“Pekâlâ... şu serum,” dedi Thomas. “Daha önce de birkaç kez duydum. Tam olarak *ne?* Ve nereden geliyor?”

“Serum işte, sersem. Izdırap Serumu.”

Thomas dalga geçer gibi bir kahkaha attı. “Bu aptal yerle ilgili her şeyi öğrendiğimi sanıyordum ben de. Neden adı öyle? Ve neden Izdırap

Verenlerin adı Izdırap Veren?”

İkisi de önderlik etmeden, Labirent’in bitmek bilmeyen yollarında giderken Minho açıklamaya koyuldu. “İsimler nereden çıktı bilmiyorum ama serumu Yaratıcılar’dan öğrendik, yani biz onlara Yaratıcı diyoruz. Her hafta Kutuyla gelen erzakın içinden çıkıyor. Kullanıma hazır şırınganın içinde ilaç veya panzehir gibi bir şey.” Koluna iğne batırır gibi yaptı. “Sokulan kişiye enjekte ediyorsun ve onu kurtarmış oluyorsun. Değişim’den geçiyor -o kısım fena- ama sonrasında iyileşiyor.”

Thomas yeni öğrendiği bilgiyi düşünürken bir iki dakika sessizce yürüdüler. Değişim’i ve onun ne olduğunu da merak ediyordu. Ve nedense sürekli kızı düşünüyordu.

“Garip aslında,” diye devam etti Minho sonunda. “Daha önce bunu hiç konuşmamıştık. Alby hâlâ yaşıyorsa, serumun onu kurtarmayacağını düşünmek için hiçbir neden yok. Biz nedense kapılar kapanınca işinin bittiğine inanıyorduk. Şu ‘duvarda asılı olma’ olayını görmem lazım, bence beni kandırıyorsun.”

Yürümeye devam ederlerken Minho neredeyse mutlu görünüyordu fakat Thomas’ı rahatsız eden bir şey vardı. “Peki ya ben peşimdeki Izdırap Vereni başka yöne çektikten sonra başka bir tanesi Alby’yi yakalamışsa?”

Minho ifadesiz bir şekilde ona baktı.

“Acele etsek iyi olur,” dedi Thomas, Alby’yi kurtarma çabalarının boşa gitmemesini umarak.

Hızlarını artırmayı denediler ama vücutları daha fazlasını kaldırmıyordu o yüzden yavaş yürüdüler. Bir köşeyi daha döndüler ve Thomas ilerideki hareketlenme karşısında panikledi, neredeyse kalbi duracaktı. Onların Newt ve diğer Kayranlılar olduğunu fark edince rahatladı. Önlerinde yükselen Batı Kapısı açılmıştı. Geri dönmüşlerdi.

Newt onları görünce topallayarak yanlarına koştu. “Neler oldu?” diye sordu; sesi neredeyse kızgın çıkmıştı. “Nasıl...”

“Sonra anlatırız,” diye sözünü kesti Thomas. “Alby’yi kurtarmamız lazım.”

Newt’in suratı bembeyaz oldu. “Nasıl yani? Alby yaşıyor mu?” “Buraya gelin.” Thomas sağa doğru ilerledi ve başını kaldırıp Alby’nin duvarda asılı olduğu yeri bulmaya çalıştı. Hiçbir şey söylemeden yukarıyı işaret etti, henüz rahatlamamıştı. Alby hâlâ tek parça halinde oradaydı ama hiç hareket etmiyordu.

Newt sonunda sarmaşıkların arasında asılı duran arkadaşını gördü ve yeniden Thomas'a baktı. Afallamıştı. "Yaşıyor mu?"

Lütfen yaşıyor olsun, diye düşündü Thomas. "Bilmiyorum. Onu bıraktığımda yaşıyordu."

"Bıraktığında mı..." Newt başını iki yana salladı. "Minho ve sen içeri girin ve tıpçılar sizi muayene etsinler. Berbat görünüyorsunuz. Dinlendiğinizde olan biten her şeyi öğrenmek istiyorum."

Thomas bekleyip Alby'nin yaşayıp yaşamadığını öğrenmek istiyordu. Konuşmaya başlayacaktı ki Minho onu kolundan tutup Kayran'a sürükledi. "Uyumamız lazım. Ve yaralarımızın sarılması lazım. *Hemen."*

Thomas onun haklı olduğunu biliyordu. Karşı çıkmadan bir kez daha Alby'ye baktı ve Minho'nun peşinden Labirent'ten çıktı.

Etraflarında onları izleyen Kayranlılar'ın arasından Kayran'a ve Çiftlik Evi'ne yürümeleri sonsuzluk gibi geldi. Çocukların hepsi hayalet görmüş gibi bakıyordu. Thomas daha önce kimsenin yapamadığı bir şey başardıkları için böyle şaşırdıklarını biliyordu ama bu kadar ilgi onu utandırıyordu.

İleride, kollarını önünde birleştirmiş ve dik dik bakan Gally'yi gördüğünde az kalsın duracaktı ama yürümeye devam etti. Bütün iradesini kullanarak Gally'nin gözlerinin içine baktı. Sonunda aralarında bir metrelik mesafe kaldığında Gally bakışlarını başka yöne çevirdi.

Bu o kadar iyi hissettirmişti ki Thomas neredeyse rahatsız oldu. Neredeyse.

Sonraki birkaç dakikanın nasıl geçtiğini anlamadı. Tıpçılarla birlikte Çiftlik Evi'ne girdiler, yukarı çıktıklarında odalardan birinde birinin komadaki kıza yemek yedirdiğini gördü ve gidip durumunu kontrol etmek için çok güçlü bir istek duydu fakat diğer odaya girdiler. Yatak, yemek, su, sargı bezleri. Acı. Sonunda yalnız kalmıştı ve başını yumuşacık yastığa bıraktı.

Uykuya dalarken aklında iki şey vardı. Bıçak böceklerin gövdesinde gördüğü *İSYAN* yazısını düşünmeden edemiyordu.

Diğeriyse komadaki kızdı.

Saatler sonra -ya da günler- Chuck onu sarsarak uyandırmaya çalışıyordu. Thomas'ın kendine gelmesi birkaç saniyesini aldı. Chuck'a baktı ve homurdandı. "Bırak da uyuyayım."

"Bilmek istersin diye düşünmüştüm."

Thomas gözlerini ovuşturup esnedi. “Neyi bilmek isterim?” Chuck’ın kocaman sırıtışına anlam veremeyerek baktı.

“Yaşıyor,” dedi Chuck. “Alby’nin durumu iyi, serum işe yaradı.”

Thomas’ın aksiliğinin yerini rahatlama duygusu aldı, bu kadar sevinmesi kendisini de şaşırtmıştı. Fakat Chuck’ın sonraki sözleri yeniden düşünmesine neden oldu.

“Değişim başladı.”

Tam o sırada koridorun sonundaki odadan tüyler ürpertici bir çığlık duyuldu.

23. BÖLÜM

Thomas, Alby'yi düşünüyordu. Labirent'te bir gece geçirip onun hayatını kurtarması büyük bir başarı gibi gelmişti. Ama buna değmiş miydi? Şimdi çocuk tıpkı Ben gibi inanılmaz bir acı içindeydi. Peki ya Ben gibi psikopata dönüşüyorsa? Rahatsız edici düşünceler beynini kemiriyordu.

Hava kararmıştı ve Alby'nin çığlıkları Kayran'da yankılanmaya devam ediyordu. Thomas sonunda tıpçıları ikna edebildi ve yorgun, bitkin ve sargı bezleriyle sarılı bir halde odadan çıktı; liderlerinin acı dolu feryatlarına daha fazla katlanamayacaktı. Yine de korkunç sesleri duymama şansı yoktu. Newt, Thomas'm, hayatını kurtarmak için kendisininkini riske attığı çocuğu görmesine izin vermiyordu. *Bu, durumu daha da kötüleştirir,* demişti.

Thomas onunla tartışamayacak kadar yorgundu. Birkaç saatlik uykudan sonra bile hâlâ bu kadar yorgun olduğuna inanamıyordu. Her yeri ağrıdığı için hiçbir şey yapamıyordu ve günün çoğunu Ölü Kafalar'ın oradaki bankta çaresizlik içinde oturarak geçirdi. Labirent'ten kurtulmanın verdiği sevinç, yerini acı ve Kayran'daki yeni hayatıyla ilgili düşüncelere bırakmıştı. Her kası ağrıyordu ve baştan aşağı yara bere içindeydi. Fakat bu bile gece yaşadıklarının yarattığı duygusal yük kadar kötü değildi. Orada yaşamanın tüm gerçekliğini artık algılamıştı, sanki kanser tanısı konulmuş gibi hissediyordu.

Kim böyle bir hayatta mutlu olabilir ki? diye düşündü. Sonra aklına başka bir düşünce geldi. *Kim bize böyle bir şey yapacak kadar kötü olabilir?* Kayranlılar'ın Labirent'ten çıkmanın bir yolunu bulmak için duydukları güçlü arzuyu artık anlayabiliyordu. Konu sadece oradan çıkmak değildi. İlk kez onları Kayran'a gönderen insanlardan intikam almak istedi.

Fakat bu düşünceler onu çoktandır hissettiği umutsuzluğa sürükledi. Newt ve diğerleri iki *yıllık* araştırmadan sonra hâlâ Labirent'i çözememişlerdi, belki de ortada bir çözüm yoktu. Buna rağmen vazgeçmemeleri onlar hakkında çok şey anlatıyordu.

Artık o da onlardan biriydi.

İğrenç yaratıklarla dolu devasa bir Labirent'te yaşamak, benim hayatım, diye düşündü. Derin bir üzüntü duydu. Alby'nin çığlıkları oradan bile duyuluyordu ki bu, durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyordu. Çığlıkları her duyduğunda ellerini sıkıca kulaklarına bastırıyordu.

Sonunda gün bitmek üzereydi. Güneşin batmasıyla birlikte artık tanıdık gelen kapıların kapanma sesini duydu. Thomas, Kutu'dan önceki hayatını hatırlamıyordu ama hayatının en kötü yirmi dört saatini geçirdiğine emindi.

Karanlık çöktükten sonra Chuck ona yemek ve büyük bir bardak dolusu soğuk su getirdi.

"Teşekkürler," dedi Thomas içten bir şekilde. Biftek ile erişteyi ağrıyan koluyla olabildiğince hızlı yemeye başladı. "Buna çok ihtiyacım vardı," dedi ağzı yemekle doluyken ve sudan büyük bir yudum aldı. Yemek yemeye başlayana kadar ne kadar acıktığını fark etmemişti.

Thomas'ın yanına oturan Chuck, "Yemek yerken iğrenç görünüyorsun," dedi. "Açlıktan ölmek üzere olan bir domuzun kendi pisliğini yemesini izlemek gibi."

"Çok komik," dedi Thomas alaycı bir ifadeyle. "Gidip Izdırap Verenler'i eğlendirmelisin, belki gülerler."

Chuck'ın suratında bir anlığına oluşan kırgın ifade Thomas'ın kötü hissetmesine neden oldu. "Bu arada herkes seni konuşuyor."

Thomas nasıl hissetmesi gerektiğini bilemeyerek oturduğu yerde dikleşti. "Bu da ne demek?"

"Hımm, bir düşüneyim. Önce, yasak olmasına rağmen gece Labirent'e giriyorsun. Sonra tuhaf bir orman yaratığına dönüşerek sarmaşıklara tırmanıp insanları duvarlara bağlıyorsun. Ardından, Kayran'ın dışında bir gece geçirip hayatta kalan ilk kişi oluyorsun ve üstüne dört tane Izdırap Veren öldürüyorsun. Neden seni konuşuyorlar acaba?"

Thomas biran için gururlandı fakat bu his hemen geçti. Hissettiği mutluluk canını sıkmıştı. Alby hâlâ yatakta acıdan çığlık çığlığa bağırıyordu; muhtemelen ölmüş olmayı *diliyordu.* "Onları Uçurum'dan atma fikri Minho'nundu, benim değil."

"O öyle demiyor ama. Senin bekleyip pike yaptığını görmüş, sonra da aynı şeyi Uçurum'da yapmak aklına gelmiş."

"Bekleyip pike yapmak mı?" diye sordu Thomas gözlerini devirerek. "Dünyanın en aptal insanı bile yapardı onu."

"Şimdi böyle alçakgönüllülük yapma, yaptığın inanılmaz. Minho'yla yaptıklarınız."

Thomas birden sinirlenerek boş tabağı yere attı. "O zaman niye bu kadar kötü hissediyorum, Chuck? Buna verecek bir cevabın var mı?"

Thomas, Chuck'a baktı ama çocuğun bakışlarından, ona verecek bir cevabı olmadığını anladı. Chuck öne doğru eğildi ve yere baktı.

Sonunda alçak sesle, “Hepimiz aynı nedenden dolayı kötü hissediyoruz,” diye mırıldandı.

Bir süre sonra Newt yanlarına gelene kadar sessizce oturdular. Yürüyen bir ölü gibi gözüküyordu. Oldukça endişeli bir şekilde karşılarına oturdu. Yine de Thomas gelmesine memnun olmuştu.

“Galiba en kötü kısım bitti,” dedi Newt. “Birkaç gün uyuduktan sonra kendine gelir. Belki ara ara çığlıkları devam eder.”

Thomas bu sürecin ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemiyordu ama Değişim’le ilgili hâlâ hiçbir şey bilmiyordu. Newt’e baktı ve öylesine soruyormuş gibi, “Orada ne oluyor? Hâlâ bu Değişim olayını anlamadım,” dedi.

Newt’in tepkisi Thomas’ı şaşırttı. “Sence *biz* anlıyor muyuz?” deyip kollarını kaldırdı ve dizlerine vurdu. “Tek bildiğimiz, eğer Izdırap Verenler tarafından sokulursan Izdırap Serumu alman gerektiği, aksi takdirde ölürsün. Serumu aldığında vücudun kafayı yiyor, sarsılıyor, derinde kabarcıklar çıkıyor ve garip bir yeşile dönüyor ve üstüne başına kusuyorsun. Bu kadar açıklama senin için yeterli mi, Tommy?” Thomas kaşlarını çattı. Newt’i sinirlendirmek istemiyordu ama bazı şeyleri de bilmesi gerekiyordu. “Arkadaşını o halde görmenin kötü olduğunu biliyorum ama ben de tam olarak ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Neden Değişim diyorsunuz?”

Newt biraz sakinleşip iç geçirdi. “İnsana geçmişini hatırlatıyor. Bu berbat yere gelmeden önceki ufak tefek anılar sadece. Değişim geçiren herkes lanet bir deli gibi davranmaya başlıyor. Tabii kimse genelde zavallı Ben kadar delirmiyor. Neyse işte, eski hayatın kısa bir süreliğine sana geri veriliyor gibi.”

Thomas’ın aklından binlerce düşünce geçiyordu. “Emin misin?” Newt anlamayarak ona baktı. “Ne demek istiyorsun? Neyden emin miyim?”

“Eski hayatlarına geri dönmek istedikleri için mi *değişiyorlar* yoksa o hayatlarının da şimdikinden iyi olmadığını öğrendikleri için mi?”

Newt bir an için Thomas’a baktı ve ardından derin düşüncelere dalmışçasına uzaklara baktı. “Değişim’i yaşayanlar bu konuda hiç konuşmuyorlar. Farklı oluyorlar. İtici. Kayran’da birkaç tane var ama onlarla aynı ortamda olmaya dayanamıyorum.” Sesi uzaklardan geliyor gibiydi, bakışları sabit bir noktaya odaklanmıştı. Thomas onun, Alby’nin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını düşündüğünü biliyordu.

“Bir de bana sor,” dedi Chuck. “İçlerinde en fenası Gally.”

Thomas konuyu değiştirmek isteyerek, “Kızla ilgili gelişme var mı?” diye sordu. Gally’den bahsetmek istemiyordu. Ayrıca aklı sürekli kıza gidiyordu. “Tıpçıların onu beslediğini gördüm.”

“Hayır,” diye cevap verdi Newt. “Hâlâ komada. Arada bir saçma sapan bir şeyler mırıldanıyor, sanki rüya görüyor gibi. Ama yemek yiyor ve iyi görünüyor. Tuhaf.”

Üçü birden kızın durumu için bir açıklama arıyormuş gibi uzun bir sessizlik oldu. Thomas neden ona karşı garip bir çekim hissettiğini merak ediyordu; eskisi gibi değildi gerçi ama bu, beynini istila eden diğer düşünceler yüzünden de olabilirdi.

Sonunda Newt sessizliği bozdu. “Her neyse, Tommy’yle ilgili bir karar vereceğiz.”

Thomas kendine geldi, Newt’in söylediğine bir anlam verememişti. “Karar mı? Sen neden bahsediyorsun?”

Newt ayağa kalkıp kollarıyla gerindi. “Burayı altüst ettin, sersem. Kayranlılar’ın yarısı senin Tanrı olduğunu düşünüyor, diğerleri de seni Kutu Boşluğu’na fırlatmak istiyor. Konuşmamız gereken bir sürü şey var.”

“Ne gibi?” Thomas, onu kahraman sanan insanların mı yoksa hiç var olmamış olmasını dileyenlerin mi daha rahatsız edici olduğuna karar veremedi.

“Sabır,” dedi Newt. “Yarın sabah öğreneceksin.”

“Yarın mı? Neden?” Thomas bunu söyleyiş şeklini beğenmemişti.

“Bir toplantı ayarladım. Sen de orada olacaksın. Gündemde sadece sen varsın.”

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp gitti ve Thomas’ı neden kendisiyle ilgili bir toplantı ayarlandığı konusunda merak içinde bıraktı.

24. BÖLÜM

Ertesi sabah Thomas endişeli ve gergin bir halde on bir çocuğun karşısında oturuyor, terliyordu. Etrafında yarım daire şeklinde oturmuşlardı. Herkes geldikten sonra onların liderler olduklarını anladı. Gaily'nin de orada olduğunu fark edince canı sıkıldı. Thomas'ın tam karşısındaki bir sandalye boştu, onun Alby'nin sandalyesi olduğunu anlaması için birinin bunu söylemesine gerek yoktu.

Çiftlik Evi'nde daha önce hiç girmediği büyük odadaydılar. Sandalyeler ve köşedeki küçük masa dışında odada başka eşya yoktu. Duvarlar ve yerler ahşaptı ve belli ki ortamı güzelleştirmek için kimse bir çaba göstermemişti. Penceresiz oda küf ve eski kitap kokuyordu. Thomas üşümemesine rağmen titriyordu.

En azından Newt'in orada olması onu biraz olsun rahatlatmıştı. Alby'nin boş sandalyesinin hemen sağında oturuyordu. "Hasta liderimizin yerine toplantıyı başlatıyorum," dedi ve formaliteden hoşlanmadığını belli ederek gözlerini devirdi. "Bildiğiniz üzere son birkaç gün oldukça olaylı geçti ve birçok şey karşımızda oturan Çaylak Tommy'nin çevresinde oldu."

Thomas utanarak kızardı.

"O artık çaylak değil," dedi Gally. Çatlak sesi o kadar kısık ve kabaydı ki neredeyse gülünçtü. "Kurallara uymayan biri."

Bunun üzerine mırıldanmalar ve fısıltılar başladı fakat Newt hepsini susturdu. Thomas oradan olabildiğince uzaklaşmak istiyordu.

"Gally," dedi Newt, "burada düzeni sağlamaya çalışıyorum. Her söylediğime atlayacaksan dışarı çık çünkü seninle uğraşacak havada değilim."

Thomas onu alkışlamak istedi.

Gally kollarını kavuşturup arkasına yaslandı, kaşlarını öyle bir çatmıştı ki Thomas gülmemek için kendini zor tuttu. Daha bir gün öncesine kadar ondan korktuğuna inanamıyordu; o kadar aptal ve acınası bir görüntüsü vardı ki...

Newt, Gally'ye sert bir bakış attı ve devam etti. "Bunu hallettiğimize sevindim." Yeniden gözlerini devirdi. "Burada toplandık çünkü iki gündür Kayranlılar Thomas'ı ya şikâyet ediyorlar ya da övüyorlar. Ne yapacağımıza karar vermemiz lazım."

Gally öne eğildi fakat Newt bir şey söylemesine izin vermedi. “Konuşacaksın, Gally. Sırayla. Ve Tommy, biz izin vermedikçe konuşamazsın. Tamam mı?” Thomas’ın başıyla onaylamasını bekledi ve Thomas isteksizce başını evet anlamında salladı. Ardından en sağdaki çocuğa baktı. “Zart, sen başla.”

Bahçeler’den sorumlu, sessiz ve iri yan çocuk sandalyesinde kıpırdandı. Thomas’a sanki domates kökünden çıkan bir havuçmuş gibi bakıyordu.

“Pekâlâ,” diye başladı. Gözlerini, birinin ona ne diyeceğini söylemesini beklercesine odada gezdirdi. “Bilmiyorum. En önemli kurallarımızdan birine karşı geldi. İnsanların bunun normal bir şey olduğunu düşünmelerine izin veremeyiz.” Durdu ve önünde birleştirdiği ellerine baktı. “Ama... bazı şeyleri değiştirdi. Artık orada hayatta kalabileceğimizi ve Izdırap Verenleri yenebileceğimizi biliyoruz.”

Thomas’ın içi rahatladı. Biri daha onun yanındaydı. Zart’a karşı daha iyi davranacağına dair kendi kendine söz verdi.

“Ah, saçmalama lütfen,” diye atıldı Gally. “Eminim o aptal yaratıklardan kurtulan kişi Minho’ydu.”

“Gally, kapa çeneni!” diye bağırdı Newt ayağa kalkıp. Thomas bir kez daha onu alkışlamak istedi. “Bugün Başkan benim ve bir kez daha sesini duyarsam senin lanet kıçın için de bir kovulma düzenlerim.”

“Lütfen,” diye fısıldadı Gally alaycı bir tavırla. Arkasına yaslanırken yeniden kaşlarını çattı.

Newt oturdu ve Zart’a baktı. “Bu kadar mı? Bir önerin var mı?”

Zart başını iki yana salladı.

“Tamam. Tava, sıra sende.”

Aşçı gülümsedi ve dik oturdu. “Çocuktaki cesaret kimsede yok. Bu yaptığımız çok aptalca. Thomas, Alby’nin hayatını kurtardı, Izdırap Verenler’i öldürdü ve biz burada oturmuş onunla ne yapacağımızı konuşuyoruz. Chuck’ın da diyeceği gibi lüleden işlerle uğraşıyoruz.”

Thomas gidip Tava’nın elini sıkmak istedi; tam da kendi düşündüklerini söylemişti.

“Peki, ne öneriyorsun?” diye sordu Newt.

Tava kollarını önünde kavuşturdu. “Onu Konsey’in başına getirin ve orada yaptıklarını bize öğretsin.”

Herkes bir anda konuşmaya başladı ve Newt’in onları susturması yanın dakikasını aldı. Thomas endişelendi; Tava bu önerisiyle, yaptığı mantıklı açıklamayı resmen mahvetmişti.

“Pekâlâ, bunu not ediyorum,” dedi Newt önündeki deftere bir şeyler karalarken. “Tamam, artık kimse sesini çıkarmasın. Kuralları biliyorsunuz -her fikir kabul edilebilir- ve hepiniz oylama için fikrinizi söyleyeceksiniz.” Yazmayı bitirdi ve başını Konsey’in üçüncü üyesine çevirdi. Thomas, siyah saçlı ve çilli çocukla daha önce tanışmamıştı.

“Pek bir fikrim yok,” dedi çocuk.

“Ne?” diye sordu Newt sinirle. “Seni Konseye seçmemiz baya saçma olmuş, o halde.”

“Üzgünüm, gerçekten bir fikrim yok.” Omuz silkti. “Ama Tava’ya katılıyorum. Birinin hayatını kurtaran çocuğu neden cezalandıralım ki?”

“Bir fikrin varmış yani. Bu kadar mı?” diye üsteledi Newt.

Çocuk başıyla onayladı ve Newt de deftere bir şeyler yazdı. Thomas iyice rahatlamıştı; liderlerin çoğu onun yanında gibi görünüyordu. Yine de orada öylece oturmakta zorlanıyordu; kendi adına konuşmak istiyordu. Ama Newt’in sözlerine uydu ve sessiz kaldı.

Sırada Kan Evi’nin lideri, sivilce suratlı Winston vardı. “Bence cezalandırılmalı. Alınma, çaylak, ama sürekli *düzenden* bahseden sensin, Newt. Eğer ona ceza vermezsek olumsuz bir örnek oluşturmuş oluruz. Bir numaralı kuralı çiğnedi.”

“Anladım,” dedi Newt, not alırken. “Cezalandırılmasını öneriyorsun. Peki, ne tür bir ceza?”

“Bence bir hafta Hapishane’de kalmalı, sadece ekmek ve su verilmeli ve tabii yanlış anlaşılmalar olmaması için herkesin bunu bildiğinden emin olmalıyız.”

Gally alkışlayınca Newt ona bakıp kaşlarını çattı. Thomas’ın biraz morali bozuldu.

İki lider daha konuştu. Biri Tava’ya katılıyordu, diğeriyse Winston’a. Ve sıra Newt’e geldi.

“Hepinize katılıyorum. Ceza almalı ama onu nasıl kullanacağımıza da karar vermeliyiz. Herkesi dinledikten sonra kendi fikrimi söyleyeceğim. Sıradaki.”

Thomas ceza konuşmalarından, sessiz kalmaktan daha çok nefret ediyordu. Fakat içinde bir yerde aslında onlara katılıyordu, başarılarına rağmen çok önemli bir kuralı çiğnemişti.

Sıradan devam ettiler. Bazıları onu övüyor, bazılarıysa ceza alması gerektiğini düşünüyordu. Ya da ikisini birden. Thomas artık onları dinleyemiyordu, son iki liderin, Gally ve Minho’nun ne düşündüğünü

merak ediyordu. Minho, Thomas odaya girdiğinden beri tek kelime etmemişti; orada sessizce otururken haftalardır uyumamış gibi görünüyordu.

İlk Gally konuştu. “Sanırım ben fikrimi çoktan söyledim.” *Harika*, diye düşündü Thomas. *O zaman çeneni kapa*. “Pekâlâ,” dedi Newt gözlerini devirerek. “Sıra sende o zaman, Minho.”

“Hayır!” diye bağırdı Gally, birkaç lider oturdukları yerde zıpladı. “Yine de söylemek istediğim şeyler var.”

“Söyle o halde, lanet olası,” diye karşılık verdi Newt. Konsey’in geçici başkanmın da Gally’yi sevmemesi Thomas’ın biraz olsun iyi hissetmesini sağlıyordu. Artık Gally’den eskisi gibi korkmamasına rağmen yine de tavırlarından hiç hoşlanmıyordu.

“Bir düşünün,” diye başladı Gally. “Bu çocuk Kutu’nun içinde geliyor, korkmuş ve kafası karışmış gibi davranıyor. Birkaç gün sonra Labirent’te, sanki buranın sahibiymiş gibi koşuyor.”

Thomas, diğerlerinin de böyle düşünmemesini umarak sandalyesine iyice yapıştı.

Gally konuşmasına devam etti. “Bence yaptığı her şey bir oyun. Geleli bu kadar kısa zaman olmuşken nasıl tüm bunları yapabilir? Ben bu numaraları yemem.”

“Ne demeye çalışıyorsun, Gaily?” diye sordu Newt. “Sadede gelmeye ne dersin?”

“Bence Thomas bizi buraya gönderen insanların casusu.”

Odada yine gürültü koptu. Thomas başını iki yana salladı; Gally’nin düşüncelerini aklı almıyordu. Newt sonunda herkesi sakinleştirdi, fakat Gally sözlerini bitirmemişti.

“Bu serseme güvenemeyiz,” diye devam etti. “Geldiğinin ertesi günü manyak bir kız gelip her şeyin değişeceğini söyleyen notu getiriyor. Ölü bir Izdırap Veren buluyoruz. Thomas geceyi Labirent’te geçiriyor ve herkesi bir kahraman olduğuna inandırmaya çalışıyor. Ne Minho ne de bir başkası sarmaşıklarla yaptığı şeyi gördü. Alby’yi oraya çaylağın bağladığını nereden biliyoruz?”

Gally durdu; bir süre kimse konuşmayınca Thomas endişelenmeye başladı. Gally’nin söylediklerine inanmaları mümkün müydü? Kendini savunmak için sessizliğini bozacaktı ki Gally tekrar konuşmaya başladı.

“Bir sürü tuhaf şey oluyor ve hepsi bu çaylak geldikten sonra başladı. Tesadüfe bakın ki kendisi gece Labirent’te hayatta kalmayı başaran ilk kişi

oluyor. Yolunda gitmeyen bir şeyler var ve bunu bulana kadar bence onu bir aylığına Hapishane'ye atalım. Sonra yeniden durum değerlendirmesi yaparız."

Herkes hep bir ağızdan konuşmaya başlayınca Thomas biraz olsun ümitlendi.

"Bitti mi, Kaptan Gally?" diye sordu Newt.

"Ukala ukala davranmayı kes, Newt," diye karşılık verdi Gally. Suratı kıpkırmızı olmuştu. "Çok ciddiyim. Ona bir haftadan kısa bir sürede nasıl güvenebiliriz? Benim aleyhimde konuşmak yerine önce söylediklerimi bir *düşün."*

Thomas ilk defa Gally'yi anladığını hissetti, Newt'in ona davranışları konusunda haklıydı. Sonuçta Gally de bir liderdi. *Ama yine de ondan nefret ediyorum,* diye düşündü.

"Tamam, Gally," dedi Newt. "Özür dilerim. Seni de dinledik ve önerini dikkate alacağız. Bitirdin mi?"

"Evet, bitirdim. Ve *haklıyım."*

Newt başka bir şey söylemedi ve Minho'ya döndü. "Sıra sende."

Thomas sonunda sıranın Minho'ya gelmesine sevindi; Minho onu kesinlikle sonuna kadar savunacaktı.

Minho ayağa kalkarak herkesi şaşırttı. "Ben oradaydım. Bu çocuğun ne yaptığını gördüm; ben bir korkak gibi kaçarken o cesurdu. Gally gibi uzatmak istemiyorum. Önerimi yapacağım ve bu konu artık kapansın."

Thomas merakla nefesini tuttu.

"Pekâlâ," dedi Newt. "Söyle hadi."

Minho, Thomas'a baktı. "Koşucuların lideri olarak, görevimi onun devralmasını öneriyorum."

25. BÖLÜM

Odaya sessizlik hâkim oldu. Konsey’in tüm üyeleri Minho’ya bakıyordu. Thomas şaşkınlıkla yerinde oturuyor, koşucunun şaka yaptığını söylemesini bekliyordu.

Sonunda Gally ayağa kalkıp sessizliği bozdu. “Bu saçmalık!” Newt’e bakıp tekrar yerine oturan Minho’yu işaret etti. “Bu kadar aptalca bir şey söylediği için Konsey’den atılmalı.”

Bunun üzerine Thomas’ın Gally için azda olsa hissettiği acıma duygusu anında yok oldu.

Bazı liderler -Tava gibi- Minho’nun önerisine katılmış gibi görünüyorlar ve alkışlarıyla Gally’yi bastırıp oylama yapılmasını istiyorlardı. Diğerleriyse aynı fikirde değillerdi. Winston sert bir ifadeyle başını iki yana sallayarak bir şeyler söyledi ama Thomas ne dediğini duyamadı. Herkes aynı anda konuşmaya başlayınca Thomas başını ellerinin arasına aldı, korku ve şaşkınlıkla susmalarını bekledi. Minho neden öyle bir şey söylemişti ki? *Şaka yapıyor olmalı,* diye düşündü. *Newt, bırak lider olmayı koşucu olmanın bile çok uzun zaman aldığını söylemişti.* Başını kaldırıp çocuklara yeniden baktığında, oradan binlerce kilometre uzakta olmayı diledi.

Newt sonunda elindeki not defterini bıraktı ve yarım daireden çıkıp susmaları için bağırdı. Başta kimse onu dikkate almadı ama yavaş yavaş herkes susup yerlerine oturdu.

“Lanet olsun,” dedi Newt. “Daha önce hiç böyle bebek gibi davrandığınızı görmedim. Yetişkin gibi görünmeyebiliriz ama şu koşullarda öyleyiz. Buna uygun davranın yoksa Konsey’i dağıtıp en baştan yeni bir tane kurarız.” Liderlerin sıralandığı yarım dairenin bir ucundan diğerine yürüdü ve hepsine teker teker baktı. “Anlaşıldı mı?”

Kimse konuşmadı. Thomas bir kez daha herkesin konuşmaya başlayacağını sanmıştı ama şaşırtıcı bir şekilde herkes -Gally bile-Newt’i başıyla onayladı.

“Güzel.” Newt sandalyesine oturdu ve defteri dizinin üzerine koydu. Kâğıda bir şeyler yazdıktan sonra Minho’ya baktı. “Thomas konusu ciddi bir konu, dostum. Üzgünüm ama bize biraz daha açıklama yapmalısın.”

Thomas, koşucunun söyleyeceklerini sabırsızlıkla bekliyordu.

Minho çok yorgun görünüyordu ama önerisini savunmaya başladı. “Siz sersemler için bilmediğiniz bir şey hakkında konuşmak çok kolay. Bu gruptaki tek koşucu benim ve içinizde benim dışımda Labirent’e giren tek kişi de Newt.”

Gally müdahale etti. “Beni de say...”

“Saymıyorum!” diye bağırdı Minho. “Ve inan bana ne sen ne de bir başkası orada olmanın ne demek olduğunu biliyor. Sokulmanın tek nedeni Thomas’ı suçladığın şeyin aynısını senin de yapmış olman. Sen de aynı kuralı çiğnedin. Bu yaptığına ikiyüzlülük denir, seni sersem...”

“Yeter,” dedi Newt. “Konudan sapma.”

Ortam inanılmaz gergindi; Thomas kendini her an patlayacak bir yüksek gerilim hattında gibi hissetti. Gally de Minho da o kadar sinirlenmişler di ki kırmızı suratları patlayacak gibi gözüküyordu fakat sonunda birbirlerine bakmayı kestiler.

“Her neyse, dinleyin,” diye devam etti Minho yerine otururken. “Ben hayatımda böyle bir şey görmedim. Paniklemedi. Ağlayıp sızlanmadı, korkmuş gibi görünmüyordu bile. Dostum, Thomas yalnızca birkaç gündür burada. İlk geldiğimizde biz nasıldık, bir hatırlayın. Bir köşede ne yapacağımızı bilemez bir halde oturup ağlıyorduk, kimseye güvenmiyorduk ve hiçbir şey yapmak istemiyorduk. Hepimiz ilk haftalar böyleydik ama sonunda durumu kabullendik.”

Minho tekrar ayağa kalktı ve Thomas’ı işaret etti. “Bu çocuk geldikten birkaç gün sonra Labirent’e girdi ve doğru düzgün tanımadığı iki kişinin hayatını kurtardı. Kurallara uymamasını konuşmanız saçmalık. Kuralları daha bilmiyor bile. Ama bir sürü kişi ona Labirent’in özellikle geceleri nasıl bir yer olduğundan bahsetti. Buna rağmen Kapı kapanmak üzereyken oraya girdi. Tek düşündüğü, yardıma ihtiyacı olan iki kişiyi kurtarmaktı.” Derin bir nefes aldı, konuştukça güç kazanıyordu âdeta.

“Ama bu hiçbir şey. Sonra benim umutsuzluğa kapılıp Alby’yi ölüme terk edişimi gördü. Üstelik tecrübeli olan ve Labirent’i bilen kişi bendim. Thomas beni kaçarken görünce bunun gerekliliğini sorgulamadan kaçmalıydı ama sorguladı. Alby’yi duvara çıkarmak için gereken iradeyi, gücü bir düşünsenize. Manyak bir şey.

“Fakat hepsi bu değil. Izdırap Verenler geldiğinde ona ayrılmamız gerektiğini söyledim ve kaçmaya başladım. Thomas’ın korkudan altına yapması gerekirken kontrolü eline aldı, tüm fizik kurallarına karşı koyarak

Alby'yi sarmaşıklara çıkardı, Izdırap Verenler'i başka yöne çekti, bir tanesini defetti ve..."

"Anladık," diye atıldı Gally. "Tommy çok şanslıymış."

Minho, Gally'ye döndü. "Hayır, seni lülekafa, anlamıyorsun! Ben iki yıldır buradayım ve daha önce böyle bir şey görmedim. Senin konuşman..."

Minho durdu, sinirle homurdanırken gözlerini ovuşturdu. Thomas ağzının açık kaldığını fark etti. Duygu karmaşası içindeydi: Minho'ya, kendisini savunduğu için minnet duyuyordu, Gally nin bitmek bilmeyen saldırganlığına inanamıyordu ve son kararın ne olacağını düşünüp korkuyordu.

"Gally," dedi Minho sakin bir ses tonuyla, "sen bir kere bile koşucu olmak istemeyen, hatta bunu denemeyen bir korkaksın. Anlamadığın şeylerle ilgili konuşmaya hakkın yok. O yüzden kapa çeneni."

Gally sinirle ayağa kalktı. "Bir kez daha böyle bir şey söylersen herkesin önünde boynunu kırarım." Konuşurken tükürükler saçıyordu.

Minho güldü ve Gally'yi suratından itti. Kayranlı sandalyesine düştü, geriye yuvarlandı ve sandalye kırıldı. Thomas olanları izlerken ayağa kalkar gibi oldu. Gally yerde yuvarlandı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Minho ona yaklaşıp ayağını Gally'nin sırtına bastırıp çocuğu yere yapıştırdı.

Thomas dehşete düşmüştü ve yeniden sandalyesine çöktü.

"Yemin ederim, Gally," dedi Minho. "Bir daha beni tehdit etme. Benimle bir daha *konuşma* bile. Sakın. Yoksa kollarını ve bacaklarını kırdıktan sonra *ben* senin boynunu kırarım."

Newt ve Winston ayağa kalkmış, Minho'yu çekiyorlardı. Koşucuyu Gally'den uzaklaştırdılar ve Gally öfkeden deliye dönmüş bir halde ayağa kalktı. Ama Minho'nun üzerine gitmedi, hızlı hızlı nefes alarak öylece durdu.

Sonunda hafifçe tökezleyerek arkasındaki çıkışa doğru geriledi. Gözleri nefretle odanın içinde geziyordu. Thomas onun her an cinayet işleyebilecek biri gibi durduğunu düşündü. Gally kapıya gitti.

"Artık her şey farklı," dedi yere tükürerek. "Bunu yapmamalıydın, Minho. Bunu *yapmamalıydın."* Bakışlarım Newt'e çevirdi. "Benden nefret ettiğini biliyorum, başından beri benden nefret ediyorsun. Grubu yönetemediğin için kovulmalısın. Utanç vericisin ve hiçbiriniz de ondan farklı değilsiniz. Her şey değişecek. Size yemin ederim."

Thomas'in canı sıkıldı. *Sanki her şey yeterince tuhaf değilmiş gibi...* diye düşündü.

Gally kapıyı açıp koridora çıktı fakat kimse kıpırdayamadan yeniden girdi. “Ve sen,” dedi Thomas’a bakarak. “Tanrı olduğunu düşünen *çaylak*, seni daha önce gördüğümü unutma; Değişim geçirdim ben. Bunların kararı hiçbir şeyi değiştirmez.”

Durdu ve herkese tek tek baktı. Tehditkâr bakışlarını yeniden Thomas’a çevirdi. “Buraya her ne yapmaya geldiysen, hayatım üzerine yemin ederim ki buna engel olacağım. Gerekirse seni öldürürüm.”

Ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

26. BÖLÜM

Thomas sandalyesinde donakaldı. Midesi bulanıyordu. Kayran'a geldiğinden beri bir sürü şey hissetmişti. Korku, yalnızlık, ümitsizlik, üzüntü, az da olsa neşe. Ama bu yepyeni bir tecrübeydi. Gally ondan o kadar nefret ediyordu ki onu öldürmek istiyordu.

Gally delirmiş, diye düşündü. *Kafayı yemiş.* Ama bu düşünce daha çok endişelenmesine yol açtı. Deliler her şeyi yapabilirdi.

Konsey üyeleri de en az Thomas kadar şaşırmışlardı ve sessizce oturuyorlardı. Newt ve Winston sonunda Minho'yu bıraktılar ve üçü de sessizce yerlerine oturdu.

"Sonunda kafayı sıyırdı," diye fısıldadı Minho. Thomas bunu diğerlerinin duyması içip söyleyip söylemediğinden emin olamadı.

"Sen de çok masum sayılmazsın," dedi Newt. "Aklından ne geçiyordu? Sence de biraz fazla ileri gitmedin mi?"

Minho, Newt'in sorusu onu şaşırtmış gibi kafasını geriye attı. "Boş boş konuşma. Ona pabuç bırakmamam hepinizin hoşuna gitti. Ona karşı koymanın vakti gelmişti."

"Konsey'de olmasının bir sebebi var," dedi Newt.

"Dostum, beni boynumu kırmakla ve Thomas'ı öldürmekle tehdit etti! Çocuk delirmiş ve bence onu bir an önce Hapishane'ye göndersen iyi olur. Çok tehlikeli."

Thomas ona katılıyordu ve bir kez daha az kalsın sessiz kalma kuralını bozacaktı ama kendini durdurdu. Başının iyice belaya girmesini istemiyordu ama ne kadar dayanabileceğini de bilmiyordu.

"Belki de haklıdır," dedi Winston sessizce.

"Ne?" diye sordu Minho, Thomas'ın düşüncelerini yansıtarak.

Winston, söylediğinin duyulmasına şaşırmış gibi gözüküyordu. Açıklama yapmadan önce gözlerini odada gezdirdi. "Yani... Değişim geçirdi; Izdırap Veren onu gündüz vakti Batı Kapısı'nın hemen dışında soktu. Bu, bir şeyler *hatırladığı* anlamına geliyor ve çaylağın tanıdık geldiğini söyledi. Neden böyle bir şeyi uydursun ki?"

Thomas Değişim'i ve anıları geri getirmesini düşündü. Bunu daha önce düşünmemişti ama Izdırap Veren tarafından sokulup o korkunç süreçten geçmek, sonunda bir şeyler hatırlamaya değer miydi? Ben'in yatakta kıvranışı ve Alby'nin çığlıkları aklına geldi. *Hayatta olmaz,* diye düşündü.

“Winston, az önce olanları *görmedin mi?”* diye sordu Tava duyduklarına inanamayarak. “Gally psikopatın teki. Saçmalıklarına bu kadar önem vermen doğru değil. Thomas’ın kılık değiştirmiş bir Izdırap Veren olduğunu falan mı düşünüyorsun?”

Konsey kuralları olsun olmasın, Thomas artık dayanamayacaktı. Bir saniye daha sessiz kalamayacaktı.

“Ben de konuşabilir miyim artık?” diye sordu öfkeyle. “Burada ben yokmuşum gibi konuşmanızdan bıktım.”

Newt ona bakıp başıyla onayladı. “Konuş. Bu toplantının zaten suyu çıktı.”

Thomas hızlıca düşüncelerini toparladı ve hayal kırıklığı, kafa karışıklığı ve sinirinin arasından doğru kelimeleri seçmeye çalıştı. “Gally’nin benden neden nefret ettiğini bilmiyorum. Umurumda da değil. Bence tam bir deli. Benim *gerçekte* kim olduğuma gelecek olursam, ben de sizin bildiğiniz kadar biliyorum. Ama yanlış hatırlamıyorsam burada Labirent’te yaptıklarımı konuşmak için toplanmıştık, aptalın biri benim şeytan olduğumu düşündüğü için değil.”

Biri sessizce güldü ve Thomas konuşmayı kesti. Söylemek istediklerini açıkça belirtebildiğini umuyordu.

Newt memnun bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. “Güzel. Önce toplantıyı bitirelim, Gally için sonra endişeleniriz.”

“Tüm üyeler burada değilken oy kullanamayız,” diye üsteledi Winston. “Alby gibi gerçekten hasta olmadıkları sürece.”

“Tanrı aşkına, Winston,” diye karşılık verdi Newt. “Bence Gally de bugün oldukça hastaydı, o yüzden onsuz devam edeceğiz. Thomas, kendini savun ve biz de ne yapacağımızı oylayalım.”

Thomas yumruğunu sıktığını fark edince ellerini açtı ve avuçlarındaki teri pantolonuna sildi. Ardından ne diyeceğini tam olarak bilemeyerek konuşmaya başladı.

“Ben yanlış bir şey yapmadım. İki kişinin Kayran’a girmeye çalıştığı ama bunu başaramayacaklarını gördüm. Aptal bir kural yüzünden onları yok saymak bence bencil, korkak ve... aptalca bir davranış. Birilerinin hayatını kurtarmaya çalıştığım için beni hapse atacaksanız, durmayın. Bir daha böyle bir şey olursa onların karşısına geçip gülerim sonra da gider Tava’nın yemeklerinden yerim.”

Thomas komik olmaya çalışmıyordu. Bunun bu kadar büyük bir olay haline gelmesine inanamıyordu.

“Benim önerim şöyle,” dedi Newt. “Lanet olası bir numaralı kuralımızı çiğnedin, bu yüzden Hapishane’de bir gün kalacaksın. Cezan bu. Ayrıca senin koşucu olmanı öneriyorum. Bir gecede kendini yeterince kanıtladın, birçok aday bunun için haftalarca uğraşıyor. Fakat lider olmayı unut.” Minho’ya baktı. “Gally bu konuda haklıydı... aptalca bir fikir.”

Thomas söylediklerine katılsa da Newt’in yaptığı yoruma canı sıkılmıştı. Minho’ya bakıp tepkisini görmek istedi.

Lider şaşırmış gözükmüyordu ama yine de itiraz etti. “Neden? İçimizde en iyi o, yemin ederim. En iyi olanın lider olması lazım.”

“Pekâlâ,” dedi Newt. “Eğer bu doğruysa daha sonra değişiklik yapabiliriz. Lider olabileceğini kanıtlaması için bir ay veriyorum.”

Minho omuz silkti. “İyi.”

Thomas rahatlayarak sessizce iç geçirdi. Labirent’te yaşadıklarına rağmen şaşırtıcı şekilde hâlâ koşucu olmak istiyordu ama hemen lider olması saçmaydı.

Newt odadakilere göz gezdirdi. “Tamam, birkaç öneri yapılmıştı, onları yeniden kısaca...”

“Ah, hadi ama,” dedi Tava. “Oylayalım işte. Ben senin fikrine katılıyorum.”

“Ben de,” dedi Minho.

Diğer herkes de Newt’e katıldığını söyleyince Thomas iyice rahatladı. Karşı çıkan tek kişi Winston’di.

Newt, Winston’a baktı. “Senin oyuna ihtiyacımız yok ama aklında ne var, söyle.”

Winston dikkatlice Thomas’a baktı, ardından bakışlarını Newt’e çevirdi. “Benim için sorun yok ama Gally’nin söylediklerini de unutmayalım. Bir şeyler dönüyor ve Gally’nin bunu uydurduğunu sanmıyorum. Ayrıca Thomas geldiğinden beri tuhaf şeyler olduğu doğru.”

“Doğru,” dedi Newt. “Herkes bunu biraz düşünsün belki daha sonra bu konuda da bir toplantı yaparız. Tamam mı?”

Winston başını evet anlamında salladı.

Thomas bir kez daha kendini görünmez gibi hissetti. “Ben yokmuşum gibi konuşmanıza bayılıyorum.”

“Tommy,” dedi Newt. “Koşucu olmana karar verdik, daha fazla sızlanma ve dışarı çık. Minho’dan öğrenmen gereken bir sürü şey var.”

Thomas o ana kadar durumu algılayamamıştı. *Koşucu* olacaktı, Labirent’i keşfedecekti. Her şeye rağmen heyecanlandı. Bir gece daha orada

mahsur kalmayacağından emindi. Belki de o, ilk ve tek kötü şansıydı. “Peki ya cezam?”

“Yarın,” diye cevap verdi Newt. “Uyandıktan sonra gün batımına kadar.”

Bir gün, diye düşündü Thomas. *O kadar da kötü değil.*

Toplantı bittiğinde Newt ve Minho dışında herkes aceleyle odadan çıktı. Newt sandalyesinden kalkmamıştı ve not almaya devam ediyordu. “İyi geçti,” diye mırıldandı.

Minho şakacı bir şekilde Thomas’ın koluna vurdu. “Hepsi bu sersemin suçu.”

Thomas da ona vurdu. “Lider mi? Benim gerçekten lider olmamı mı istiyorsun? Sen Gally’den daha çok delirmişsin.”

Minho sırıttı. “İşe yaradı ama öyle değil mi? Hedefini yüksek tut. Sonra teşekkür edersin.”

Thomas, koşucunun zekâsı karşısında gülümsemesine engel olamadı. O sırada biri kapıyı çaldı ve dönüp kimin geldiğine baktı. Chuck, sanki Izdırap Veren tarafından kovalanmış gibi duruyordu. Thomas yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu hissetti.

“Sorun ne?” diye sordu Newt yerinden kalkıp. Ses tonu Thomas’ın endişelerini daha da artırdı.

Chuck ellerini ovuşturuyordu. “Beni tıpçılar gönderdi.”

“Neden?”

“Alby saçma sapan konuşuyormuş ve delirmiş gibi davranıyormuş, biriyle konuşması gerektiğini söylüyormuş.”

Newt kapıya yöneldi ama Chuck elini kaldırdı. “Ee... seni istemiyor.” “Ne demek istiyorsun?”

Chuck, Thomas’ı gösterdi. “Onu sorup duruyor.”

27. BÖLÜM

O gün ikinci kez Thomas şaşkınlıkla donakaldı.

“Gel hadi,” dedi Newt ve Thomas’ı kolundan çekti. “Ben de seninle geliyorum.”

Thomas onu takip etti, Chuck da arkalarından gidiyordu. Konsey odasından çıktıklarında koridordan yürüyüp Thomas’ın daha önce fark etmediği dar, döner merdivenlere doğru ilerlediler. Newt ilk basamağı çıktıktan sonra Chuck’a sert bir bakış attı. “Sen. Burada kal.”

Chuck ilk defa hiçbir şey söylemeden başını salladı. Thomas, Alby’nin davranışlarının onu endişelendirmiş olabileceğini düşündü.

Newt merdivenden çıkarken Thomas, Chuck’a, “Neşelen,” dedi. “Benim koşucu olmama karar verdiler, artık havalı bir arkadaşın var.” Alby’yi göreceği için korktuğunu belli etmek istemeyerek şaka yapmaya çalışmıştı. Ya Alby de Ben gibi suçlamalarda bulunduysa? Ya da daha kötüsü...

Chuck dalgın bir şekilde ahşap basamaklara bakarak, “Evet, tabii,” diye fısıldadı.

Thomas da merdivenleri çıktı. Avuçları terliyordu, karnı ağrıyordu. Yukarı çıkmak *istemiyordu.*

Newt ciddi bir ifadeyle merdivenin başında onu bekliyordu. Thomas’ın ilk gün Ben’i görmek için çıktığı asıl merdivenin olduğu karanlık koridorun karşısında durdular. Thomas o günü hatırlayınca huzursuz oldu; Alby’nin iyileşmiş olmasını umdu, hastalıklı bir çocuk, damarlar ve kusma görmek istemiyordu. Ama kendini en kötüsüne hazırladı.

Newt sağdaki ikinci kapıyı çalınca içeriden bir inleme duyuldu. Kapıyı ittiğinde çıkan hafif gıcırdama ona çocukluğunda izlediği perili ev filmlerini hatırlattı. Filmleri hatırlayabiliyordu ama aktörlerin suratlarını ya da kimlerle izlediğini hatırlayamıyordu. Sinema salonlarını hatırlıyordu ama tam olarak nasıl olduklarını hatırlayamıyordu. Bunun nasıl hissettirdiğini tarif etmesi imkânsızdı.

Newt odaya girdi ve Thomas’a da girmesi için işaret etti. Thomas kendini korkunç manzaraya hazırlayarak içeri girdi. Fakat başını kaldırdığında Alby’nin gözlerini kapatmış, halsiz bir şekilde yattığını gördü.

“Uyuyor mu?” diye fısıldadı Thomas, aklındaki asıl soruyu sormamıştı. *Ölmedi, değil mi?*

“Bilmiyorum,” dedi Newt sessizce ve yatağın yanındaki ahşap sandalyeye oturdu. Thomas da diğer taraftakine oturdu.

“Alby,” diye fısıldadı Newt. Sonra daha yüksek sesle, “Chuck, Tommy’yle konuşmak istediğini söyledi,” dedi.

Alby’nin gözleri açıldı, kanlanmış gözbebekleri ışıkta parlıyordu. Önce Newt’e sonra da Thomas’a baktı. Homurdanarak kıpırdandı ve oturup sırtını yatak başlığına yasladı. “Evet,” diye mırıldandı.

“Chuck, delirmiş gibi davrandığını söyledi,” dedi Newt öne doğru eğilerek. “Sorun ne? Hâlâ hasta mısın?”

Alby, sanki her kelimesinde hayatından bir hafta gidiyormuş gibi zorla konuştu. “Her şey... değişecek... Kız... Thomas... Onları gördüm...” Gözleri kapandı ve yeniden açıldı; tekrar yatma pozisyonuna geçip tavana baktı. “Pek iyi hissetmiyorum.”

“Onları gördün mü...” diye başladı Newt.

“Thomas’ı istemiştim!” diye bağırdı Alby. Thomas birkaç saniye öncesine kadar bu şekilde bağırabileceğini hayal bile edemezdi. “Seni çağırmadım, Newt! Thomas! Lanet Thomas’ı çağırdım!”

Newt kaşlarını kaldırıp Thomas’a baktı. Thomas omuz silkti, her geçen saniye daha da kötü hissediyordu. Alby ondan ne istiyordu?

“Tamam, seni huysuz sersem,” dedi Newt. “Thomas burada... konuş onunla.”

“Dışarı çık,” dedi Alby, gözleri kapalıydı ve hızlı hızlı nefes alıyordu.

“Olmaz... ben de duymak istiyorum.”

“Newt.” Durdu. “Dışarı çık. Hemen.” Thomas iyice rahatsız oldu. Newt’in ne düşündüğünden endişeleniyordu ve Alby’nin söyleyeceklerinden korkuyordu.

“Ama...” diye itiraz etti.

“Dışarı!” Alby bağırırken oturdu, sesi çatallaşmıştı. Yeniden başlığa yaslandı. “Çık dışarı!”

Newt’in kırıldığı açıkça belli oluyordu ama hiç kızgın görünmüyordu. Bir saniye sonra Newt sandalyesinden kalkıp kapıya yürüdü. *Gerçekten de çıkacak mı?* diye merak etti Thomas.

“Özür dilemeye geldiğinde lanet kıçını öpmemi bekleme,” dedi koridora çıkarken.

“Kapıyı kapa!” diye bağırdı Alby. Newt dediğini yaptı ve kapıyı kapattı.

Thomas'ın kalbi hızla atıyordu. Izdırap Veren'in saldırısından önce de hırçın olan ve Değişim geçirmiş bir çocukla odada yalnızdı.

Alby'nin ne diyecekse bir an önce söylemesini umdu. Geçmek bilmeyen birkaç dakikanın sonunda Thomas'ın elleri korkuyla titremeye başladı.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Alby sonunda.

Thomas ne diyeceğini bilemedi. Konuşmaya çalıştı ama ağzından çıkanlar anlamsız mırıldanmaların ötesine geçemedi. Kafası karışmıştı ve korkuyordu.

"Kim olduğunu biliyorum," diye tekrar etti Alby yavaşça. "Gördüm. Her şeyi gördüm. Nereden geldiğimizi, kim olduğunu... *Kızın* kim olduğunu. Işılı hatırlıyorum."

Işıl mı? Thomas konuşmak için kendini zorladı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum. Ne gördün? Ben de kim olduğumu bilmek isterim."

"Hiç iyi değil," diye cevap verdi Alby ve Newt odadan çıktığından beri ilk defa başını kaldırıp Thomas'a baktı. Gözleri acıyla çökmüştü. "Çok korkunç. Neden hatırlamamızı istiyorlar ki? Neden burada mutlu bir şekilde yaşayamıyoruz?"

"Alby..." Thomas çocuğun zihnini okuyup neler gördüğünü öğrenmek istiyordu. "Değişim," diye üsteledi. "Ne oldu? Neyi hatırladın? Söylediklerinden bir şey anlamıyorum."

"Sen..." diye başladı Alby ve birden kendi boğazına yapıştı. Boğuluyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Etrafına tekmeler savurarak yan döndü, sanki biri onu bağlamaya çalışıyormuş gibi sağa sola savruluyordu. Dışarı çıkardığı dilini defalarca ısırdı.

Thomas telaşla ayağa kalkıp geriye doğru sendeledi. Alby nöbet geçirir gibi sarsılıyordu. Daha bir dakika önce tuhafbir şekilde soluk olan esmer teni morarmıştı. Gözleri beyaz bilyeler gibi dönüyordu.

Thomas uzanıp onu tutmaya cesaret edemeyerek, "Alby!" diye bağırdı. *"Newt!"* diye haykırdı. "Newt, hemen buraya gel!"

Cümlesini daha bitirmemişti ki kapı açıldı.

Newt koşup Alby'yi omuzlarından tuttu ve onu yatağa yapıştırmaya çalıştı. "Bacaklarını tut!"

Thomas ileri atıldı ama Alby tekmeler savurmaya devam ediyor, yanına yaklaşılmasını imkânsız kılıyordu. Ayağı Thomas'ın çenesine çarpınca Thomas ani bir acı hissetti. Acıyan yeri ovuşturarak geri çekildi.

"Tut hadi!" diye bağırdı Newt.

Thomas kendini hazırladı ve Alby'nin üzerine atlayıp bacaklarını yatağa yapıştırdı. Kollarını çocuğun baldırlarına sıkıca sardı. Newt de dizlerini Alby'nin omzuna bastırıp hâlâ boğazını sıkan kollarını tuttu.

"Bırak!" diye bağırdı Newt kollarını çekmeye uğraşırken. "Öldüreceksin kendini!"

Newt, Alby'nin kollarını yavaş yavaş boğazından uzaklaştırırken Thomas, Newt'in kolundaki kasların gerildiğini ve damarlarının ortaya çıktığını gördü. Sonunda Alby'nin kollarını göğsüne indirebilmişti. Alby'nin tüm vücudu sarsıldı. Ardından yavaşça sakinleşti ve birkaç saniye sonra nefes alıp verişi normale döndü.

Thomas kıpırdamaya korkarak çocuğun bacaklarını tutmaya devam ediyordu. Newt bir dakika bekledi ve sonra yavaş yavaş Alby'nin kollarını bıraktı. Bir dakika daha geçtikten sonra ayağa kalktı. Thomas da bunun üzerine aynı şeyi yaptı.

Alby yorgun argın Newt'e baktı, derin bir uykuya dalmak üzereymiş gibi gözüküyordu. "Özür dilerim, Newt," diye fısıldadı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Sanki... bir şey vücudumu kontrol ediyordu. Özür dilerim..."

Thomas derin bir nefes aldı. Bir daha asla bu kadar rahatsız edici bir şey yaşamak istemiyordu.

"Özür dileme boşuna," diye karşılık verdi Newt. "Kendini öldürmeye çalıştın."

"Ben değildim, yemin ederim," diye mırıldandı Alby.

Newt ellerini kaldırdı. "Ne demek sen değildin?"

"Bilmiyorum... ben... ben değildim." Alby de tıpkı Thomas gibi şaşkın görünüyordu.

Fakat Newt ne dediğini anlamaya uğraşmadı. En azından o an için. Yere düşen battaniyeyi alıp Alby'nin üzerine örttü. "Uyu biraz, sonra konuşuruz." Hafifçe başını sıvazladı ve "Berbat bir haldesin," dedi.

Alby onu duymadı bile, gözleri kapanırken başını hafifçe salladı.

Newt, Thomas'a baktı ve kapıyı gösterdi. Thomas oradan çıkacağına memnundu... Newt'i takip etti. Tam koridora çıkacaklardı ki Alby içeriden bir şeyler mırıldandı.

İki çocuk da durdu ve Newt, "Ne?" diye sordu.

Alby gözlerini açtı ve söylediklerini daha yüksek sesle tekrar etti. "Kıza dikkat edin." Ardından gözleri kapandı.

Yine aynı şey olmuştu. Konu ne olursa olsun bir şekilde kıza dönüyordu. Newt sorgulayan bir ifadeyle Thomas'a baktı ama Thomas

yalnızca omuz silkti. Ne olduğu hakkında onun da bir fikri yoktu.

“Hadi gidelim,” diye fısıldadı Newt.

“Newt?” diye seslendi Alby, gözlerini açmadan.

“Evet?”

“Haritaları koruyun.” Alby konuşmasını bitirdiğini ima edercesine onlara sırtını döndü.

Thomas söylediklerinin hiç de hayra alamet olmadığını düşündü. Odadan çıkıp yavaşça kapıyı kapattılar.

28. BÖLÜM

Thomas, Newt'in peşinden merdivenlerden indi ve Çiftlik Evi'nden çıktılar. İkisi de bir süre konuşmadı. Thomas'a göre işler gitgide kötü bir hal alıyordu.

"Acıktın mı, Tommy?" diye sordu Newt.

Thomas bunu sorduğuna inanamıyordu. "Acıkmak mı? Az önce gördüklerimden sonra sadece kusmak istiyorum; hayır, aç değilim."

Newt sırıttı. "Ben açım ama. Hadi gidip öğle yemeğinden neler kalmış bir bakalım. Ayrıca konuşmamız gerekiyor."

"Böyle diyeceğini biliyordum," dedi Thomas. Kayran'daki olayların içine gitgide daha fazla karışıyordu ve bir şey olmasını bekler hale gelmişti.

Doğruca mutfağa gidip Tava'nın söylenmesine aldırış etmeden peynirli sandviç ve birkaç çiğ sebze aldılar. Thomas, Tava'nın ona tuhaf bir ifadeyle baktığını fark etti, ne zaman lidere baksa çocuk bakışlarını kaçırıyordu.

İçinden bir ses bu tür davranışlara alışması gerektiğini söylüyordu. Bir şekilde, diğer Kayranlılar'dan farklıydı artık. Hafıza kaybından beri dolu dolu bir hayat yaşamış gibi hissediyordu oysaki sadece bir haftadır oradaydı.

Yemeklerini dışarıda yemeye karar verdiler ve batı duvarındaki sarmaşıklara yaslanıp Kayran'da devam eden çalışmalara baktılar. Thomas kendini yemeye zorladı; yaşananları düşününce bir sonraki çılgın olay için gücünün yerinde olması gerekiyordu.

"Daha önce böyle bir şey görmüş müydün?" diye sordu Thomas birkaç dakika sonra.

Newt ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Az önce Alby'nin yaptığını mı diyorsun? Hayır. Hiç görmedim. Ama tabii kimse Değişim sırasında bize neler hatırladıklarını söylemeye çalışmamıştı. Konuşmayı hep reddettiler. Alby'yse denedi; kafayı yemesinin nedeni bu olmalı."

Thomas ağzındaki lokmayı çiğnerken bir anda durdu. Yaratıcılar onları kontrol edebiliyorlar mıydı? Bu korkunç bir düşünceydi.

Newt konuyu değiştirmek isteyerek, havuçtan bir ısırık aldıktan sonra, "Gally'yi bulmamız lazım," dedi. "O lülekafa buralarda bir yere saklandı. Yemeğim bittikten sonra onu bulup hapse atacağım."

"Ciddi misin?" Thomas ister istemez kendini mutlu hissetti. Onu hapse kendi sokup anahtarı da bulamayacakları bir yere atmayı çok isterdi.

“O sersem seni öldürmekle tehdit etti, bunun bir daha olmayacağından emin olmalıyız. O lülekafa bunun bedelini ödeyecek. Kovulmayacağı için şanslı bile sayılır. Sana düzenden bahsetmiştim.”

“Evet.” Thomas’ın tek endişesi Gally’nin onun yüzünden hapse gireceği için daha da nefret dolu olmasıydı. *Umurumda değil,* diye düşündü. *Artık ondan korkmuyorum.*

“Şöyle yapacağız, Tommy,” dedi Newt. “Bugünü benimle geçireceksin, konuşmamız gereken şeyler var. Yarın Hapishane. Sonra da Minho’yla olacaksın. Bir süre diğerlerinden uzak olmanı istiyorum, anladın mı?”

Thomas durumdan oldukça memnundu. Yalnız olmak harika olacaktı. “Evet, güzel. Minho beni eğitecek, öyle mi?”

“Evet, artık bir koşucusun. Minho sana Labirent’i, haritaları, her şeyi öğretecek. Bir sürü şey var. Senden çok çalışmanı bekliyorum.”

Thomas, yeniden Labirent’e girmekten korkmadığına hayret etti. Newt’in söylediklerini yapmaya kararlıydı, böylece başka şeyleri düşünmemeyi umuyordu. İçten içe Kayran’dan çıkmak istiyordu. Yeni amacıysa diğer çocuklardan uzak durmaktı.

Sessizce oturup yemeklerini yerlerken Newt asıl konuşmak istediği konuyu düşünüyordu. Yemeğin çöplerini top haline getirdi ve Thomas’a baktı.

“Thomas,” diye başladı. “Bir şeyi kabullenmen gerekiyor. Bunu o kadar çok duyduk ki artık konuşmamızın zamanı geldi.”

Thomas konunun ne olduğunu anlamıştı ama yine de söyleyeceklerinden korkuyordu.

“Gally söyledi. Alby söyledi. Ben söyledi.” Newt devam etti. “Kız da Kutu’dan çıktıktan sonra söyledi.”

Duraksadı, belki de Thomas’ın neden bahsettiğini sormasını bekliyordu. Fakat Thomas zaten biliyordu. “Her şeyin değişeceğini söylediler.”

Newt bir süre uzaklara baktıktan sonra yeniden Thomas’a döndü. “Bu doğru. Ve Gally de Alby de Ben de Değişim’den sonra seni hatırladıklarını iddia ettiler. Anladığım kadarıyla bahçeye filan çiçekler ekip yaşlılara yardım eden biri değilmişsin. Gally’ye göre o kadar kötüsün ki seni öldürmemiz gerekiyor.”

“Newt, bilmiyorum...” diye başladı Thomas ama Newt sözünü bitirmesine izin vermedi.

“Hiçbir şey hatırlamadığını biliyorum, Thomas! Sürekli bunu söylemeyi kes artık, hatta bir daha hiç söyleme. Hiçbirimiz bir şey hatırlamıyoruz ve

bunu hatırlatıp durmandan bıktık. Konu şu ki, sende farklı olan bir şeyler var ve bunu bulmamızın vakti geldi.”

Thomas öfkeye kapıldı. “Peki, bunu nasıl yapacağız? Ben de kim olduğumu en az sizin kadar bilmek istiyorum. *Doğal olarak.”*

“Kafanı çalıştırmanı istiyorum. Eğer herhangi bir şey -en ufak bir şey bile- tanıdık gelirse söyle.”

“Hayır...” diye başladı Thomas fakat devam etmedi. Geldiğinden beri o kadar çok şey olmuştu ki ilk gece Chuck’ın yanında uyurken Kayran’ın ne kadar tanıdık geldiğini düşündüğünü neredeyse unutmuştu. O kadar rahat ve evindeymiş gibi hissetmişti ki...

“Aklına bir şey geldiğini anlayabiliyorum,” dedi Newt sessizce. “Konuş.”

Thomas söyleyeceklerinin sonucunda olabilecekleri düşünerek tereddüt etti. Ama sır saklamaktan da bıkmıştı. “Pekâlâ... Belli bir şey yok.” Yavaş yavaş ve dikkatlice konuşuyordu. “Ama ilk geldiğimde daha önce de burada olduğumu hissettim.” Newt’in, söylediklerini anlamış olmasını diliyordu. “Daha önce birisi böyle bir şey yaşadı mı?”

Newt ifadesiz bir şekilde bakıyordu. Gözlerini devirdi. “Ah, hayır, Tommy. Çoğumuz ilk hafta korkudan altımıza lüleleyip ağlıyorduk.”

“Anladım.” Thomas duraksadı, keyfi kaçmıştı ve utanıyordu. Tüm bunlar ne demek oluyordu? Diğerlerinden farklı mıydı? Bir sorunu mu vardı? “Her şey çok tanıdık geliyordu ve koşucu olmak istediğimi biliyordum.”

“Bu çok ilginç.” Newt şüpheli bakışlarla onu bir süre süzdü. “Devam et, zihnini zorla, boş zamanlarında düşüncelere dal, burayı *düşün.* Beyninin derinliklerine dal ve bulmaya çalış. Hepimizin iyiliği için *dene.”*

“Tamam.” Thomas gözlerini kapadı ve zihnini taramaya başladı.

“Şimdi değil, seni sersem,” dedi Newt gülerek. “Yani bundan sonra yap demek istedim. Boş zamanlarında, yemekte, gece uyumadan önce, etrafta dolanırken, çalışırken. Tanıdık gelen her şeyi bana söyleyeceksin, anladın mı?”

“Evet, anladım.” Thomas, Newt’in olumsuz düşüncelere kapılacağından endişeleniyordu.

“Güzel,” dedi Newt. “Gidip birini görerek başlayalım.”

“Kimi?” diye sordu Thomas fakat kelime ağzından çıkar çıkmaz cevabı biliyordu. Yeniden korkuya kapıldı.

“Kızı. Ona iyice bakmanı istiyorum. Belki bir şeyler hatırlarsın.” Newt çöplerini toplayıp ayağa kalktı. “Sonra da Alby sana ne dediyse kelimesi kelimesine bana söyleyeceksin.”

Thomas iç çekti ve ayağa kalktı. “Peki.” Alby’nin suçlamalarının hepsini ya da kızla ilgili hissettiklerini anlatıp anlatamayacağından emin değildi. Görünüşe göre sır tutmaya devam edecekti.

Kızın hâlâ komada yattığı Çiftlik Evi’ne doğru yürüdüler. Thomas, Newt’in ne düşündüğüyle ilgili endişelerini bastıramıyordu. Newt’e karşı dürüst olmuştu ve ondan gerçekten de *hoşlanmıştı.* Eğer Newt onu yüzüstü bırakırsa Thomas bunu kaldırabileceğini sanmıyordu.

“Hiçbir şey işe yaramazsa,” dedi Newt, Thomas’ı düşüncelerinden uyandırarak, “seni izdirap Verenler’e göndeririz... sokulursun ve Değişim’den geçersin. Senin hafızana *ihtiyacımız var.*”

Thomas alay ederek kahkaha attı fakat Newt gülmüyordu.

Kız her an uyanacakmış gibi huzur içinde uyuyordu. Thomas ise ölmek üzere olan, bir deri bir kemik kalmış birini göreceğini düşünmüştü. Fakat nefes alıp verdikçe kızın göğsü inip kalkıyordu, teni soluk değildi.

Kısa boylu tıpçı oradaydı -Thomas adını hatırlayamadı- birkaç dakikada bir kıza damla damla su içirmeye çalışıyordu. Yatağın yanındaki masada duran tabakta ve kâsede öğle yemeğinden kalanlar vardı: püre ve çorba. Kızın ölmemesi ve sağlıklı olması için ellerinden geleni yapıyorlardı.

“Selam, Clint,” dedi Newt. Ses tonu, onu daha önce de ziyaret etmek için defalarca uğramış gibi rahattı. “Hayatta mı?”

“Evet,” diye yanıtladı Clint. “Durumu iyi ama sürekli sayıklıyor. Yakında uyanacağını düşünüyoruz.”

Thomas ürperdi. Nedense kızın uyanıp gayet iyi bir şekilde hayatına devam edebileceğini hiç düşünmemişti. İnsanlarla konuşabileceğini... Bunun neden onu bir anda böyle ürperttiğini bilmiyordu.

“Söylediği her şeyi not alıyor musun?” diye sordu Newt.

Clint başını evet anlamında salladı. “Çoğunu anlayamıyoruz. Ama anladığımız zamanlarda not ediyoruz.”

Newt başucundaki not defterini işaret etti. “Örnek ver.”

“Kutudan çıkardığımızda söylediği şeyin aynısı; her şeyin değişeceği. Yaratıcılar ve ‘her şeyin sona ermesi gerektiği’. Ah, bir de...” Clint, Thomas’ın orada olmasından rahatsız olmuş bir ifadeyle ona baktı.

“Sorun değil... o da duyabilir,” dedi Newt.

“Pekâlâ... hepsini anlayamadım ama...” Clint bir kez daha Thomas’a baktı. “*Onun* adını sayıklayıp duruyor.”

Thomas neredeyse fenalık geçirecekti. İnsanların o orada değilmiş gibi konuşması hiç bitmeyecek miydi? Kızı nereden tanıyordu? Bu, geçmek bilmeyen bir kaşıntı gibi sinir bozucuydu.

“Teşekkürler, Clint,” dedi Newt artık odadan çıkabileceğini belirten bir tonda. “Tüm konuşmalarıyla ilgili bize rapor ver, tamam mı?” “Tabii.”
Tıpçı ikisine de başıyla selam verdi ve odadan çıktı.

“Bir sandalye çek,” dedi Newt yatağın kenarına otururken. Thomas, Newt’in ona suçlamalar yapmamasına memnun olmuş bir halde masanın önündeki sandalyeyi alıp kızın yanma getirdi; oturdu ve eğilip yüzüne baktı.

“Hatırladığın bir şey var mı?” diye sordu Newt. “Herhangi bir şey?”

Thomas cevap vermeden bakmaya devam etti, hafızasının önündeki engeli kaldırıp kızı hatırlamak istiyordu. Onu Kutu’dan çıkardıklarında kısa bir süreliğine de olsa gözlerini açışını düşündü.

Gözleri maviydi, daha önce gördüğü herkesin gözünden daha yoğun bir rengi vardı. Gözlerini açtığını hayal etti. Siyah saçları, mükemmel beyaz cildi, dolgun dudakları... Kıza bakarken bir kez daha ne kadar güzel olduğunu fark etti.

Aniden zihninin gerisinde bir şimşek çaktı, tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama bir şey olduğu kesindi. Sadece bir saniye sürmüştü ve sonra kayıp anılarının arasına karışmıştı. Ama bir şey *hissetmişti.*

“Onu tanıyorum,” diye fısıldadı, arkasına yaslanırken. Sonunda bunu itiraf etmek iyi hissettirmişti.

Newt ayağa kalktı. “Ne? Kim o?”

“Bilmiyorum. Ama onu tanıdığımı biliyorum.” Thomas gözlerini ovuşturdu, mantıklı bir açıklama yapamadığı için sinirlenmişti.

“O zaman düşünmeye devam et. Odaklan.”

“Deniyorum, o yüzden kes sesini.” Thomas gözlerini kapadı ve zihninin karanlık köşelerinde kızın yüzünü hatırlamaya çalıştı. Kimdi o? Sorunun ne kadar saçma olduğunu düşündü; daha kendisinin bile kim olduğunu bilmiyordu.

Oturduğu yerde öne doğru eğildi, derin bir nefes aldı ve pes ederek başım sallayıp Newt’e baktı. “Bilmiyorum...”

Teresa.

Thomas sandalyeyi devirip ayağa fırladı. Bir şey duymuştu...

“Ne oldu?” diye sordu Newt. “Bir şey mi hatırladın?”

Thomas onu duymazlıktan geldi ve kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. Sesi duyduğunu biliyordu. Tekrar kıza baktı.

"Ben..." Yerine oturup kıza doğru eğildi. "Newt, ben ayağa kalkmadan önce bir şey söyledin mi?"

"Hayır."

Tabii ki hayır. "Ah. Ben bir şey duyduğumu sandım... Bilmiyorum... Belki de kafamın içindeydi. Peki... *kız* bir şey söyledi mi?"

"Kız mı?" diye sordu Newt. "Hayır. Neden? Ne duydun?" Thomas bunu itiraf etmeye korkuyordu. "Ben... ben bir isim duyduğuma yemin edebilirim. Teresa."

"Teresa mı? Hayır, ben duymadım. Hafızanı yavaş yavaş geri kazanıyor olmalısın! Bu, onun adı, Tommy. Teresa. Öyle olmalı."

Thomas sanki doğaüstü bir olay yaşamış gibi kendini tuhaf ve huzursuz hissetti. "Yemin ederim *duydum.* Ama kafamın içindeydi. Açıklayamıyorum."

Thomas.

Bu kez sandalyeden fırlayıp yataktan olabildiğince uzaklaştı ve masanın üzerindeki lambayı düşürdü. Ses. Kızın sesi. Fısıldar gibi, tatlı, kendinden emin. Duymuştu. *Duyduğunu* biliyordu.

"Senin neyin var?" diye sordu Newt.

Thomas'ın kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Midesi bulandı. "Benimle *konuşuyor.* Kafamda. Demin adımı söyledi!"

"Ne?"

"Yemin ederim! Sesini duyuyorum... ya da öyle bir şey... tam olarak ses gibi değil..."

"Tommy, otur şuraya. Sen neden bahsediyorsun?"

"Newt, ciddiyim. Tam olarak ses değil... ama öyle..."

Tom, biz sonuncuyuz. Yakında sona erecek. Bitmek zorunda.

Kelimeler zihninde yankılandı, kulak zarına çarptı... onları *duyabiliyordu.* Ama ses odadan ya da bedeninin dışından geliyor gibi de değildi. Gerçekten de *zihnindeydi.*

Tom, benden korkma.

Thomas ellerini kulaklarına götürdü ve gözlerini sımsıkı kapattı. Çok tuhaftı, bunu mantığına kabullendiremiyordu.

Hafızamı yavaş yavaş kaybediyorum, Tom. Uyandığımda pek bir şey hatırlamayacağım. Deneyler'i geçebiliriz. Sona ermek zorunda. Beni, sizi harekete geçirmem için gönderdiler.

Thomas daha fazla dayanamayacaktı. Newt'in sorularına kulak asmadan gidip kapıyı açtı ve koridora çıktı. Koşarak aşağı indi ve dışarı çıktı. Ama bu, sesleri susturmadı.

Her şey değişecek, dedi kız.

Bağırmak ve gücünün son damlasına kadar koşmak istiyordu. Doğu Kapısı'na ulaştı ve Kayran'dan çıktı. Kuralları hiçe sayarak Labirent'in derinliklerine doğru koştu. Yine de sesten kaçamıyordu.

Bizdik, Tom. Bunu onlara ve kendimize biz yaptık

29. BÖLÜM

Thomas ses tamamen kayboluncaya dek koşmaya devam etti.

Neredeyse bir saattir koştuğunu fark ettiğinde buna inanamadı... duvarların gölgeleri doğuya doğru uzamıştı, yakında güneş batacak ve kapılar kapanacaktı. Geri dönmeliydi. Hiç düşünmeden yönünü bulması ve zamanı bilmesi ilginçti. İçgüdüleri kuvvetli olmalıydı.

Geri dönmesi gerekiyordu.

Ama kıza bir daha bakabileceğinden emin değildi. Kafasındaki ses. Söylediği garip şeyler.

Başka seçeneği yoktu. Gerçeği inkâr etmek bir işe yaramazdı. Zihnine yapılan istila ne kadar kötü -ve tuhaf- olsa da orada kalıp Izdırap Verenlerde bir gece geçirmekten daha iyiydi.

Kayran'a doğru koşarken kendisiyle ilgili yeni şeyler öğrendi. Hiç farkında olmadan Labirent'te gideceği yolu kafasında planlıyordu. Bir kez olsun duraksamadan sola ve sağa döndü, geldiği yoldan koştu. Bunun ne demek olduğunu biliyordu.

Minho haklıydı. Thomas yakında en iyi koşucu olacaktı.

Kendisiyle ilgili öğrendiği diğer bir şeyse vücudunun oldukça formda oluşuydu. Daha bir gün önce gücünü tamamen tüketmişti ve yorgunluktan ölmek üzereydi. Şimdiyse kendini çabucak toparlamış ve iki saattir hiç zorlanmadan koşuyordu. Kayran'a döndüğünde hızı düşünülürse neredeyse maraton koştuğunu hesaplamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Daha önce Labirent'in ne kadar büyük olduğunu fark etmemişti. Kilometrelerce uzanıyordu. Duvarları her gece hareket ediyordu ve Thomas sonunda Labirent'i çözmenin neden bu kadar zor olduğunu anlamıştı. O ana kadar koşucuların yetersiz olduklarından şüphelenmişti.

Koşmaya devam etti, sağa sola döndü, düz gitti. Kayran'a ulaştığında kapıların kapanmasına birkaç dakika kalmıştı. Yorgun bir halde Ölü Kafalar'a doğru ilerledi ve ormanın derinliklerinde, güneybatı köşesinde ağaçların yoğun olduğu bir yer buldu. Tek istediği yalnız kalmaktı.

Uzaktan Kayranlılar'ın konuşmaları ve hayvanların sesleri geliyordu. Duvarların birleştiği köşede dinlenmek üzere oturdu. Kimse gelmedi, kimse onu rahatsız etmedi. Kapıların kapanma sesini duyduğunda öne eğildi.

Dakikalar sonra yeniden sırtını duvardaki kalın sarmaşıklara yasladı ve uykuya daldı.

Ertesi sabah biri Thomas'ı yavaşça dürterek uyandırdı.

"Thomas, uyan." Konuşan Chuck'tı, çocuk onu her yerde bulabiliyordu.

Thomas homurdanarak oturdu ve gerindi. Üzerinde birkaç tane battaniye vardı... gece biri ona annelik yapmış olmalıydı.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Kahvaltı için fazlasıyla geciktin." Chuck koluna vurdu. "Hadi, kalk. Normal davranmaya başlaman lazım yoksa durum daha da kötüleşecek."

Thomas önceki gün olanları hatırlayınca midesi bulandı. *Bana ne yapacaklar?* diye düşündü. *Kızın söyledikleri... Birlikte onlara yaptığımız bir şey... Bize. Ne demek istedi?*

Ardından delirmiş olabileceğini düşündü. Belki de Labirent'in, üzerinde yarattığı stres aklını kaçırmasına sebep olmuştu. Nedeni her neyse, sesi sadece *o* duymuştu. Kimse Teresa'nın ona söylediklerini ya da suçlamalarını duymamıştı. Newt dışında kimse kızın ona ismini söylediğini de bilmiyordu.

Bunu başkalarıyla paylaşmamaya karar verdi. Zaten durum yeterince kötüydü bir de insanlara kafasında sesler duyduğunu söyleyemezdi. Tek sorun Newt'ti. Thomas, onu stresten öyle davrandığına ve dinlenince her şeyin geçtiğine ikna etmek zorundaydı. *Deli değilim,* dedi kendi kendine. Kesinlikle değildi.

Chuck kaşlarını kaldırmış, ona bakıyordu.

"Pardon," dedi Thomas elinden geldiğince normal davranmaya çalışarak. "Sadece düşünüyordum. Gidip bir şeyler yiyelim, açlıktan ölüyorum."

Chuck, Thomas'm sırtına hafifçe vurup, "Güzel," dedi.

Çiftlik Evi'ne yürüdükleri sırada Chuck hiç durmadan konuştu. Thomas şikâyetçi değildi... bu, hayatında normale yakın tek şeydi.

"Dün akşam Newt buldu seni ve çocuklara seni uyandırmamalarını söyledi. *Ayrıca* Konsey'in hücrede bir gece geçirmene ve sonra da koşucu olarak eğitime başlamana karar verdiğini söyledi. Bazı sersemler bundan hiç hoşlanmadılar, bazılarıysa sevindi ama çoğunun umurunda bile değil. Bana sorarsan bu harika." Chuck nefes aldı ve devam etti. "İlk gece koşucu olmaktan bahsettiğinde içimden çok gülmüştüm. Hayal kırıklığına uğrayacağını düşünüyordum ama *beni* yanılttın."

Fakat Thomas bu konuda konuşmak istemiyordu. “Benim yaptığım şeyi herkes yapardı. Newt ve Minho koşucu olmamı istiyorlarsa bu benim suçum değil.”

“Ya, tabii. Bu kadar mütevazı olmayı kes.”

Koşucu olmak Thomas’ın aklındaki en son şeydi. Sürekli düşündüğü şeyse Teresa’ydı, kafasının içindeki ses, kızın *söyledikleri*. “Sanırım biraz heyecanlıyım.” Thomas zoraki bir şekilde gülümsedi ama eğitime başlamadan önce Hapishane’de bir gün geçireceği için oldukça endişeliydi.

“Ölümüne koştuktan sonra nasıl hissedeceksin bakalım. Neyse, yaşlı Chucky seninle gurur duyuyor.”

Thomas, arkadaşının heyecanı karşısında gülümsedi. Mırıldanarak, “Keşke annem olsaydın, hayat ne güzel olurdu,” dedi. *Annem,* diye düşündü. Bir anda her şeyin karardığını hissetti... Annesini bile hatırlayamıyordu. Bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı.

Mutfağa gittiler ve içerideki boş masaya oturup hızlıca kahvaltı yaptılar. Kapıdan girip çıkan bütün Kayranlılar ona bakıyordu; içlerinden birkaçı onu tebrik etti. Arada bir gelen kötü bakışları saymazsa çoğunluk onun tarafında gibi gözüküyordu. Sonra aklına Gally geldi.

“Chuck,” dedi yumurtasından bir lokma aldıktan sonra. “Gally’yi buldular mı?”

“Hayır. Ben de onu söyleyecektim, toplantıdan sonra biri onu Labirent’e doğru koşarken görmüş. Bir daha da gören olmamış.”

Thomas çatalını düşürdü. Bu haber onu oldukça şaşırtmıştı. “Ne? Ciddi misin? Labirent’e mi girmiş?”

“Evet. Herkes onun kafayı yediğini biliyor, hatta bazı çıkıntılar dün Gally’nin seni Labirent’te öldürdüğünü düşünüyorlardı.”

“İnanamıyorum...” Thomas, Gally’nin neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışarak dalgın dalgın tabağına baktı.

“Endişelenme, dostum. Birkaç arkadaşı dışında kimse onu sevmezdi. Sana çeşitli suçlamalarda bulunanlar da onlar zaten.”

Thomas, Chuck’ın gayet sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi konuşmasına inanamadı. “Gally büyük ihtimalle öldü. Sanki çocuk tatile gitmiş gibi konuşuyorsun.”

Chuck düşünceli bir ifadeyle Thomas’a baktı. “Öldüğünü sanmıyorum.”

“Ne? O zaman nerede? Sadece Minho ve ben gece Labirent’te hayatta kalmayı başardık.”

“Ben de onu diyorum. Bence arkadaşları onu Kayran’da bir yerde saklıyorlar. Gally aptaldır ama geceyi Labirent’te geçirecek kadar kafasız da değildir. Sizin gibi.”

Thomas başını iki yana salladı. “Belki tam da bu yüzden orada kalmıştır. Benim yaptığım her şeyi kendisinin de yapabileceğini kanıtlamak için. Benden nefret ediyor.” Duraksadı. “Ediyordu.”

“Her neyse.” Chuck sanki kahvaltıda ne yiyeceklerini tartışıyorlarmışçasına omuz silkti. “Eğer ölmüşse eninde sonunda cesedini bulursunuz. Yaşıyorsa da açlıktan ölmemek için mutlaka ortaya çıkar. İlgilenmiyorum.”

Thomas tabağını tezgâhın üzerine bıraktı. ‘Tek istediğim normal bir gün geçirmek... dinlenip rahatlayabileceğim bir gün.”

“O halde lanet dileğin kabul oldu,” dedi mutfak kapısından bir ses.

Thomas arkasına dönünce Newt’in gülümseyerek kapının önünde durduğunu gördü. Gülümsemesi, sanki her şeyin yolunda olduğunu söylemiş gibi, Thomas’ı rahatlattı.

“Hadi bakalım, hapishane kuşu,” dedi Newt. “Hapiste rahatlamak için yeterince vaktin olacak. Gidelim. Chucky öğlen sana yemek getirecek.”

Thomas başıyla onayladı ve Newt’in arkasından kapıdan çıktı. Aniden Hapishane’de bir gün geçirmek mükemmel bir fikir gibi gelmişti. Hiçbir şey yapmadan oturup kafasını dinleyecekti.

Fakat içinden bir ses Kayranda normal bir gün geçirmenin imkânsız olduğunu söylüyordu. Gally’nin elinde çiçeklerle onu ziyarete gelmesi bile daha olasıydı.

30. BÖLÜM

Hapishane, Çiftlik Evi ile kuzey duvarı arasında, yıllardır budanmamış gibi görünen bakımsız, dikenli çalılıkların arkasında kuytu bir köşedeydi. Ortaçağdan kalma bir yapıya benziyordu; betondan yapılmıştı, parmaklıklı penceresi vardı ve paslanmış, metal bir sürgüyle kilitlenmişti.

Newt bir anahtar çıkarıp kilidi açtı ve Thomas’a içeri girmesini işaret etti. “İçeride sadece sandalye var ve yapabileceğin hiçbir şey yok. Tadını çıkar.”

Thomas içinden sızlanarak içeri girdi ve her an kırılacak gibi duran ve bir ayağı diğerlerinden kısa olan sandalyeyi gördü, muhtemelen bilerek böyle bırakılmıştı. Yastık bile yoktu.

“İyi eğlenceler,” dedi Newt, kapıyı kapatmadan önce. Thomas yeni evine döndü ve arkasından kapının kilitlendiğini duydu. Parmaklı pencereden Newt'in sırıtan suratı göründü. “Kuralları çiğnemene rağmen hafif bir ceza. Arkadaşlarının hayatını kurtardın, Tommy ama yine de bilmen gereken...”

“Evet, biliyorum. *Düzen.”*

Newt gülümsedi. “Hiç fena değilsin. Arkadaş da olsak her şey kuralına göre işlemeli, bu sayede hâlâ hayattayız. Oturup duvarlara bakarken bunu bir düşün.”

Sonra gitti.

Bir saat sonra Thomas sıkılmaya başlamıştı. İkinci saatin sonunda kafasını duvarlara çarpmak istiyordu. İki saat daha geçtiğinde Gally ve Izdırap Verenler’le yemek yemeyi Hapishane’de boş boş oturmaya tercih edebilirdi. Geçmişe dair anılarını hatırlamaya çalıştı fakat boşuna uğraşıyordu.

Sonunda Chuck öğlen yemeği getirince rahatladı.

Chuck pencereden birkaç parça tavuk ve bir bardak su uzattı ve her zamanki gibi Thomas’ın kafasını şişirmeye başladı.

“Her şey normale dönüyor,” diye açıkladı. “Koşucular Labirentteler, herkes çalışıyor, yaşamaya devam ediyoruz. Gaily’den hâlâ haber yok. Newt, koşuculara cesedini bulurlarsa hemen dönüp haber vermelerini söyledi. Ah, bir de Alby kendine geldi. İyi gözüküyor; Newt de artık büyük patron olmayacağına memnun.”

Alby’nin adını duyunca Thomas başını yemeğinden kaldırdı. Bir önceki gün kendini boğmasını düşündü. Ardından kimsenin Alby’nin Newt odadan

çıktıktan sonra, kriz geçirmeden önce söylediklerini bilmediğini hatırladı. Fakat Alby artık kendine geldiğine göre bunu başkalarıyla da konuşabilirdi.

Chuck beklenmedik bir şekilde konuyu değiştirerek konuşmaya devam etti. “Thomas, ben berbat bir haldeyim. Evi özleyip üzülmek ama nereye dönmek istediğim hakkında da hiçbir fikrimin olmaması çok tuhaf. Tek bildiğim, burada olmak istemediğim. Ailemin yanma gitmek istiyorum. Nereden geldiysem oraya. *Hatırlamak* istiyorum.”

Thomas şaşırmıştı. Daha önce Chuck’ın hiç bu kadar anlamlı ve doğru bir şeyler söylediğini duymamıştı. “Seni anlıyorum,” diye mırıldandı.

Chuck’ın boyu kısa olduğu için Thomas onu göremiyordu fakat çocuğun bir sonraki cümlesinden sonra gözlerinin hüzünle hatta belki yaşlarla dolduğunu düşündü. “Eskiden ağlardım. Her gece.”

Bunun üzerine Thomas, Alby’yi aklından çıkardı. “Öyle mi?”

“Altını ıslatan bebek gibi. Neredeyse sen gelene kadar öyleydim. Sonra herhalde durumu kabullendim. Her ne kadar her gün buradan kurtulmak istesek de Kayran artık evim gibi oldu.”

“Ben geldiğimden beri sadece bir kez ağladım, onda da az kalsın canlı canlı yenecektim. Çok salak olmalıyım.” Chuck konuyu açmasa Thomas bunu itiraf etmeyebilirdi.

“Ağladın mı?” diye sordu Chuck pencerenin ardından. “Peki sonra?”

“Evet. Sonuncusu da Uçurum’dan düştüğünde boğazım ve ciğerlerim acıyana kadar ağladım.” Thomas her şeyi çok net hatırlıyordu. “Biranda patladım. Ama daha iyi hissetmemi sağladı... sakın ağladığın için kendini kötü hissetme.”

“İyi geliyor, değil mi? Çok garip.”

Birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı. Thomas, Chuck’ın gitmemesini diliyordu.

“Thomas?”

“Dinliyorum.”

“Sence ailem var mı? *Gerçek* bir aile yani.”

Thomas üzüntüsünü bastırmak için kahkaha attı. ‘Tabii ki, çıkıntı. Kadın erkek ilişkilerini açıklamama gerek yok herhalde.” Thomas’ın morali bozulmuştu çünkü birinin bu konuyu ona anlattığını biliyordu ama kimin anlattığını hatırlayamıyordu.

“Öyle demek istemedim,” dedi Chuck mutsuz bir ses tonuyla. Kendi kendine mırıldanır gibiydi. “Değişim geçirenlerin çoğu o kadar kötü şeyler hatırlıyorlar ki kimseye anlatmıyorlar bile. Ben de eskiden iyi bir hayatım

olup olmadığı konusunda şüpheye düşüyorum. Yani demek istediğim, bir yerlerde beni özleyen bir annem ve babam olması mümkün mü? Sence *onlar da* gece ağlıyorlar mıdır?”

Thomas gözlerinin dolduğuna inanamadı. Geldiğinden beri o kadar çok şey yaşamıştı ki Kayran’daki çocukların aileleri olduğunu ve onları özlediklerini düşünmemişti. Yalnızca oradaki amaçlarını, onları oraya kimin gönderdiğini ve nasıl kurtulacaklarını merak etmişti.

İlk kez Chuck adına o kadar sinirlendi ki birilerini öldürebilecek hale geldi. Onun okula gitmesi gerekiyordu, evde olmalıydı, komşuların çocuklarıyla oynamalıydı. Akşamları onu seven, onun için endişelenen ailesinin yanına gitmeliydi. Her gün ona zorla duş aldıran annesinin ve ödevlerine yardım eden babasının yanında olmalıydı.

Bu zavallı, masum çocuğu ailesinden ayıran kişilerden nefret etti. Bu kadar yoğun bir nefret duygusunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu. Onları öldürmek, işkence yapmak istiyordu. Chuck’ın mutlu olmasını istiyordu.

Fakat mutluluk artık hayatlarında yoktu. *Sevgi,* hayatlarından çıkarılmıştı.

“Dinle beni, Chuck.” Thomas duraksadı, sesinin çatlamaması için sakin kalmaya çalıştı. “Ailen olduğuna eminim. Bunu biliyorum. Kulağa çok kötü geliyor ama eminim annen şu an odanda yastığını kucağına almış dışarı, seni ondan çalan dünyaya bakıyordur. Ve eminim ağlıyordun Çok fena hem de. Ağlamaktan gözleri şişmiştir.”

Chuck karşılık vermedi ama Thomas sessizce burnunu çekmesini duyabiliyordu.

“Vazgeçme, Chuck. Buradan çıkış yolu bulacağız. Ben de artık koşucuyum, hayatım üzerine yemin ederim ki seni annene kavuşturacağım. Annen bir daha ağlamayacak.” Thomas söylediklerinde ciddiydi. Bunu kalbinde hissediyordu.

“Umarım söylediklerin gerçekleşir,” dedi Chuck titrek bir sesle.
Pencereden başparmağını kaldırdı ve oradan uzaklaştı.

Thomas ayağa kalkıp bir süre odanın içinde gezindi. Sözünü tutacaktı.
“Söz veriyorum, Chuck,” diye fısıldadı. “Seni evine götüreceğim.”

31. BÖLÜM

Kapıların kapanmasından hemen sonra Alby, Thomas'ı çıkarmaya geldi. Thomas anahtarın kilide girdiğini duydu ve ardından hücrenin kapısı açıldı.

"Ölmedin, değil mi?" dedi Alby. Bir önceki günden çok daha iyi görünüyordu ve Thomas ona bakmaktan kendini alamıyordu. Rengi yerine gelmişti, gözlerindeki kırmızı damarlar kaybolmuştu; yirmi dört saatte beş kilo almıştı sanki.

Thomas'ın kendisine baktığını fark eden Alby, "Lanet olsun, çocuk, ne bakıyorsun?" diye sordu.

Thomas yavaşça başını iki yana sallayıp kendine geldi. Alby'nin ne hatırladığını, ne bildiğini ve hakkında neler söylediğini merak ediyordu. "Ne... Hiç. Bu kadar çabuk iyileşmiş olmana şaşırdım sadece. İyi misin?"

Alby sağ pazısını gösterdi. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım... hadi çık."

Thomas endişelerini belli etmediğini umarak dışarı çıktı.

Alby kapıyı kapadı ve ona döndü. "Öyle dediğime bakma, aslında berbat hissediyorum."

"Evet, dün öyle gözüküyordun." Alby ona ters ters bakınca Thomas toparlamaya çalışarak, "Ama bugün çok iyi gözüküyorsun. Gerçekten," dedi.

Alby anahtarları cebine koydu ve binanın duvarına yaslandı. "Dünkü konuşmamız neydi öyle?"

Thomas'ın kalbi hızla atmaya başladı. Alby'nin konuşmasına nasıl devam edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ah... evet, hatırlıyorum."

"Ne gördüğümü biliyorum, çaylak. Şu an çok net hatırlamıyorum ama asla unutmayacağım. Korkunçtu. Anlatmaya çalışınca bir şey beni boğmaya başladı. Şimdi de gördüklerim zihnimde yavaş yavaş kayboluyor, sanki aynı şey hatırlamamı istemiyor gibi."

Thomas önceki gün olanları düşündü. Alby'nin yatakta krize girip kendini boğmaya çalışması... Gözleriyle görmemiş olsa böyle bir şeyin olduğuna asla inanmazdı. Her ne kadar alacağı cevaptan kokuyor olsa da o soruyu sorması gerekiyordu. "Beni gördüğünü söyleyip duruyordun. Ne yapıyordum?"

Alby cevap vermeden önce bir süre uzaklara doğru baktı. "Sen... Yaratıcılar'la birlikteydin. Onlara yardım ediyordun. Ama beni şoke eden bu değildi."

Thomas karnına yumruk yemiş gibi hissetti. *Yardım mı ediyordum?* Bunun ne anlama geldiğini soramadı.

Alby devam etti. “Umarım Değişim bize gerçek anılarımızı hatırlatmıyordur. Bazıları aslında gerçek olmayan şeyleri gördüğümüzü söylüyor... umarım öyledir. Eğer dünya benim gördüğüm gibiyse...” Konuşmasını yanda kesti ve sessizliğe büründü.

Thomas’ın kafası karışmıştı fakat üsteledi. “Benimle ilgili gördüğün şeyi söyleyemez misin?”

Alby başını iki yana salladı. “Hayatta olmaz. Bir kez daha kendimi boğma riskini göze alamam. Beynimize, bizi kontrol etmek için bir şey yerleştirmiş olabilirler... tıpkı hafıza kaybı gibi.”

“Madem çok kötü biriyim, belki de beni Hapishane’de kilitli tutmalısın,” dedi Thomas şakayla karışık.

“Çaylak, kötü biri değilsin. Lülekafalı çıkıntının teki olabilirsin ama kötü değilsin.” Alby’nin genelde çok ciddi olan suratında ufak bir gülümseme belirdi. “Minho ve beni kurtarmak için kendini riske atman... Bunu yapan biri kötü olamaz. Izdırap Serumu ve Değişim olayında garip bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Umarım bizim iyiliğimiz içindir.”

Alby’nin Thomas’ın iyi biri olduğunu düşünmesi Thomas’ı o kadar rahatlatmıştı ki sözlerinin devamını doğru düzgün dinlemedi bile. “Anıların ne kadar kötüydü?”

“Büyüdüğüm, yaşadığım yeri hatırladım. Ve eğer Tanrı’nın kendisi gelip bana eve dönebileceğimi söylese...” Alby yere bakıp başını iki yana salladı. “Eğer gördüklerim gerçekse, çaylak, sana yemin ederim geri dönmektense Izdırap Verenler’le kalmayı tercih ederim.”

Thomas durumun bu kadar kötü olmasına şaşırmıştı. Alby’nin daha fazla detay vermesini istiyordu. Fakat çocuk daha önceki gün kendini boğmaya çalışmıştı, bu yüzden ısrar edemezdi. “Belki de gerçek değillerdir, Alby. Belki Izdırap Serumu halüsinasyonlar görmene neden olan bir tür uyuşturucudur.” Thomas boşuna konuştuğunun farkındaydı.

Alby bir süre düşündü. “Uyuşturucu... Halüsinasyon...” Başını hayır anlamında salladı. “Sanmam.”

Thomas en azından denemişti. “Yine de buradan çıkmak zorundayız.”

“Evet, teşekkürler, çaylak,” dedi Alby imalı bir şekilde. “Senin motive edici konuşmaların olmasa ne yapardık bilmiyorum,” dedi ve bir kez daha belli belirsiz gülümsedi.

Alby’nin ruh halinin değişmesi Thomas’ın sıkıntısını dağıttı. “Bana çaylak demeyi kes artık. Çaylak olan o kız.”

“Pekâlâ, çaylak.” Alby konuşmanın bittiğini belli edercesine iç geçirdi. “Git biraz yemek ye... *bir günlük* korkunç hapis cezan sona erdi.”

“Bir gün fazla bile geldi.” Alby’ye sormak istediği bir sürü şey olmasına rağmen Hapishane’den bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Ayrıca açlıktan ölmek üzereydi. Alby’ye bakıp sırıttı ve doğruca mutfağa gitti.

Yemek muhteşemdi.

Tava, Thomas’ın geç kalacağını bildiğinden ona bir tabak dolusu biftek ve patates ayırmıştı yanına da dolapta kurabiye olduğunu yazan bir not bırakmıştı. Aşçı, toplantıda ona verdiği desteği devam ettiriyordu. Thomas yemeğini yerken, koşucu eğitiminin ilk günüyle ilgili bilgi vermek üzere Minho geldi. O gece yatmadan önce düşüneceği bir şey çıkmıştı.

Konuşmaları bittiğinde Thomas bir önceki gece uyuduğu Ölü Kafalar’daki ıssız köşesine gitti. Chuck’la konuşmasını düşündü, kendisine iyi geceler dileyen bir ailenin olmasının nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Birkaç çocuk Kayran’da geziniyordu ama onun dışında etraf sessizdi. Herkes bir günden daha kurtulmak istercesine uyumaya gitmişti sanki. Thomas’ın istediği şey tam da bu olduğu için durumdan şikâyetçi değildi.

Bir önceki gece bırakılan battaniyeler hâlâ orada duruyordu. Uzanıp aldı ve sarmaşıklarla kaplı duvara yaslanıp battaniyeleri üzerine örttü. Rahatlamak için ormanın kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı. Hava mükemmeldi. Bir kez daha Kayran’daki havanın nasıl böyle olduğunu merak etti. Yağmur ya da kar yağmıyordu, asla çok sıcak ya da çok soğuk olmuyordu. Ailelerinden ve arkadaşlarından uzaklaştırılıp korkunç yaratıklarla dolu bir Labirent’e hapsedilmiş olmasalar, Kayran cennet gibi bir yer olabilirdi.

Kayran’daki bazı şeyler fazlasıyla mükemmeldi. Bunu biliyordu ama açıklayamıyordu.

Yemekte Minho’nun Labirent’in büyüklüğüyle ilgili söylediklerini düşündü. Ona inanıyordu... Uçurum’dayken Labirent’in ne kadar büyük olduğunu fark etmişti. Fakat böyle bir yapının nasıl inşa edildiğini bir türlü anlayamıyordu. Labirent’in yolları kilometrelerce uzunluktaydı. Koşucuların her gün insanüstü bir çaba sarf etmeleri gerekiyordu.

Yine de bir türlü çıkış yolu bulamamışlardı. Fakat durumun ümitsizliğine rağmen vazgeçmemişlerdi.

Yemekte Minho ona bir labirentte kaybolan kadının biri hakkında eski bir hikâye anlatmıştı... hatırlayabildiği garip şeylerden biriydi. Sağ elini

duvardan hiç ayırmayarak ilerlemiş ve dolayısıyla sürekli sağa dönerek sonunda çıkışı bulmuştu. Mantıklı geliyordu.

Fakat orada değil. Orada heryol Kayran'a çıkıyordu. Bir şeyleri atlıyor olmalıydılar.

Yarın eğitimi başlayacaktı. Yarın onlara atladıkları şeyi bulmalarında yardımcı olabilecekti. O an Thomas bir karar aldı. Anlam veremediği, yaşadığı tüm kötü olayları, her şeyi unutacaktı. Bu gizemi çözecek ve eve dönmenin bir yolunu bulacaktı.

Yarın, diye düşündü ve sonunda uyuyakaldı.

32. BÖLÜM

Minho şafak sökmeden Thomas'ı uyandırdı ve fener ışığını Çiftlik Evi'ne doğru tutarak kendisini takip etmesini işaret etti. Thomas sabah sersemliğini çabucak üzerinden attı, eğitimine başlayacağı için oldukça heyecanlıydı. Battaniyenin altından çıktı ve çimenlerin üzerinde uyuyan Kayranlılar'ın arasından eğitmenini takip etti. Çocukların horlamaları, yaşadıklarının tek belirtisiydi. Sabahın ilk ışıkları Kayran'ı hafifçe aydınlatmaya başlamıştı. Thomas orayı daha önce hiç bu kadar huzurlu görmemişti. Kan Evi'ndeki horozlardan biri öttü.

Minho, Çiftlik Evi'nin arkasında bir köşeden bir anahtar çıkardı, kırık bir kapıyı açtı ve karşılarına ardiye çıktı. Thomas içeride ne olduğunu çok merak ediyordu. Minho feneri gezdirdikçe halatlar, zincirler ve diğer öteberileri görebildi. Sonunda fener ışığı koşu ayakkabılarıyla dolu bir kutunun üzerinde durdu. Bu, Thomas'a o kadar sıradan bir şey gibi gelmişti ki neredeyse gülecekti.

"İşte bir numaralı ihtiyacımız," dedi Minho. "En azından bizim için. Ara sıra Kutu'yla yenilerini gönderiyorlar. Ayakkabılarımız kötü olsaydı ayaklarımız şişip dururdu." Eğilip ayakkabıları karıştırdı. "Kaç numara giyiyorsun?"

"Kaç numara mı?" Thomas kısa bir süre düşündü. "Ben... bilmiyorum." Hatırlayabildiği ve hatırlayamadığı şeyler o kadar garipti ki. Kayran'a geldiğinden beri giydiği ayakkabıyı çıkarıp içine baktı. "Kırk altı."

"Tanrım, ne kadar büyük ayakların var." Minho elinde parlak, gümüş rengi ayakkabıyla ayağa kalktı. "Dostum, bunlarla kano bile yapabiliriz."

"Güzelmiş." Thomas ayakkabıları bir an önce deneme hevesiyle ardiyeden çıktı. Minho da birkaç şey daha aldıktan sonra onun yanına gitti.

"Bunları sadece koşucular ve liderler alabilir," dedi Minho. Thomas başını kaldıramadan kucağına plastik bir kol saati düştü. Siyah ve oldukça sadeydi, sadece saati gösteren dijital bir ekranı vardı. "Bunu tak ve sakın çıkarma. Hayatın buna bağlı olabilir."

Thomas bunu aldığına sevindi. Güneşe ve gölgelere bakınca saati az çok tahmin edebiliyordu ama koşucuların daha kesin bir zaman kavramına ihtiyacı vardı. Saati taktı ve ayakkabıları denemeye koyuldu.

Minho konuşmaya devam etti. "Burada sırt çantası, su şişeleri, öğle yemeğini koyabileceğin bir kap, şortlar, tişörtler falan var." Thomas'ı

kendisine bakması için dürttü. Elinde parlak beyaz kumaştan dikilmiş, sıkı iç çamaşırları vardı. “Bunlara koşucu külotu diyoruz. Rahat tutuyor.”

“Rahat mı?”

“Evet, bilirsin işte.”

“Tamam, anladım.” Thomas iç çamaşırlarını ve diğer eşyaları aldı. “Her şeyi düşünmüşsünüz.”

“İki yıldır her gün koşunca ihtiyaçlarını belirleyebiliyor ve isteyebiliyorsun.” Kendi sırt çantasını doldurmaya koyuldu.

Thomas şaşırmıştı. “Nasıl yani, bir şeyler talep edebiliyor musun? İhtiyacın olan şeyleri yani.” Onları oraya gönderenler neden bu kadar yardımcı oluyorlardı ki?

“Elbette. Kutu’ya not bırakıyoruz ve onlara iletiliyor. Tabii ki Yaratıcılar her zaman her istediğimizi göndermiyorlar.”

“Hiç harita istediniz mi?”

Minho güldü. “Evet, denedik. Bir keresinde televizyon da istedik ama maalesef göndermediler. Sanırım o pislikler Labirent’te yaşamadığın sürece hayatın ne kadar güzel olduğunu bilmemizi istemiyorlar.”

Thomas geldikleri yerde hayatın güzel olduğundan o kadar da emin değildi... Nasıl bir dünyada insanlar çocukların böyle yaşamasına izin verirdi ki? Bu düşüncesine şaşırdı, sanki hafızasında bir şeyler tetiklenir gibi oldu fakat anında kayboldu. Ayakkabılarının bağcıklarını bağladı ve denemek için ayağa kalkıp küçük daireler çizerek koştu, zıpladı. “Oldukça rahatlar. Sanırım hazırım.”

Minho hâlâ çantasını doldurmakla meşguldü. Kafasını kaldırıp Thomas’a iğrenerek baktı. “Balerin gibi zıpladıkça tam bir aptal gibi görünüyorsun. Kahvaltısız, yemeksiz ve silahsızken sana iyi şanslar.”

Thomas ürpererek hareket etmeyi bıraktı. “Silah mı?”

“Evet.” Minho ayağa kalkıp yeniden ardiyeye girdi. “Gel de göstereyim.”

Thomas, Minho’yu takip etti ve koşucunun birkaç kutuyu duvardan çekmesini izledi. Yerde küçük bir kapak vardı. Minho kapağı kaldırınca Thomas aşağı inen ahşap merdivenleri gördü. “Gally gibi sersemler erişemesin diye bodrumda saklıyoruz. Gel hadi.”

Önden Minho gitti. Ahşap basamaklar ağırlıklarıyla gıcırdıyordu. Yoğun küf kokusu ve toza rağmen serin hava boğucu değildi. Son basamağı da indiklerinde Minho odadaki tek ışık kaynağı olan ampulü yaktı.

Oda Thomas'ın beklediğinden daha büyüktü. Yaklaşık on metrekareydi. Duvarlarda sıra sıra raflar ve birkaç tane küçük ahşap masa vardı. Her yerde ahşap sopalar, metal oklar, kümeslere çekilen türde ağlar, dikenli teller, testereler, bıçaklar ve kılıçlar vardı. Duvarların birinde sadece okçuluk malzemeleri vardı: ahşap yaylar, oklar, fazladan ipler... Thomas onları görünce aklına Alby'nin Ben'i vurması geldi.

"Vay canına," diye mırıldandı Thomas. Başta bu kadar silaha ihtiyaç duymaları onu dehşete düşürmüştü fakat silahların çoğunun üzerindeki kalın toz tabakasını görünce rahatladı.

"Çoğunu kullanmıyoruz," dedi Minho. "Ama belli olmaz. Genelde yanımıza birkaç keskin bıçak alırız."

Köşedeki kapağı açık ahşap sandığı gösterdi. İçinde her türlü bıçak vardı.

Thomas Kayranlılar'ın çoğunun bu odayı bilmediğini umut etti. "Bu kadar çok silah olması biraz tehlikeli değil mi?" diye sordu. "Ya Ben kafayı sıyırıp bana saldırmadan önce buraya gelseydi?"

Minho cebinden anahtarları çıkarıp salladı. "Anahtarlar sadece şanslı birkaç kişide var."

"Yine de..."

"Dırdır etmeyi kes de birkaç tane bıçak al. Keskin olduklarından emin ol. Sonra da kahvaltı yapıp öğle yemeğimizi hazırlayalım. Labirent'e girmeden önce Harita Odasına gitmek istiyorum."

Thomas bunu duyunca heyecanlandı... Koşucuların oraya girdiklerini gördüğü günden beri içeriyi hep merak etmişti. Kauçuk saplı, kısa bir bıçak aldı, bir tane de uzun siyah ağızlı aldı. Eski heyecanı azalmıştı. Labirentteki yaratıkları çok iyi bilmesine rağmen oraya silahla gitme nedenlerini düşünmek istemiyordu.

Yarım saat sonra karınlarını doyurmuş ve hazırlanmış ve Harita Odası'nın metal kapısının önünde duruyorlardı. Thomas içeri girmek için sabırsızlanıyordu. Hava aydınlanmıştı ve Kayranlılar günlük işlerine hazırlanıyorlardı. Her yeri kızarmış pastırma kokusu sarmıştı; Tava ve aşçıları onlarca aç çocuğu doyurmak için uğraşıyorlardı. Minho kapının kilidini açtı, içeriden *klik* sesi gelene kadar büyük yuvarlak kolu döndürdü ve çekti. Ağır, metal plaka tiz bir gıcırtı çıkararak açıldı.

"Önden buyur," dedi Minho alaycı bir şekilde başını eğerek.

Thomas hiçbir şey söylemeden içeri girdi. Korkuyla karışık yoğun bir merak içindeydi ve kendi kendine nefes almayı hatırlatması gerekiyordu.

Karanlık odanın ağır küf kokusu, bakırımsı bir kokuyla birleşmişti ve o kadar güçlüydü ki neredeyse tadını alabiliyordu. Bir an için bozuk paraları yaladığı eski bir anısını hatırladı.

Minho düğmeye bastı ve birkaç sıra floresan yanınca Thomas odayı düzgün bir şekilde görebildi.

Odanın sadeliğine şaşırmıştı. Yaklaşık altı metre ötedeki beton duvarlar bomboştu. Tam ortada ahşap bir masa, etrafında da sekiz sandalye vardı. Üzerinde özenle dizilmiş kâğıt desteleri ve kalemler duruyordu. Odadaki diğer eşyalarsa, tıpkı bodrumda bıçakla dolu olan sandığa benzeyen sekiz sandıktı. Hepsi de düzgünce sıralanmıştı, her duvarın önünde iki tane vardı.

“Harita Odası’na hoş geldin,” dedi Minho. “Görüp görebileceğin en sevimli yer.”

Thomas biraz hayal kırıklığına uğramıştı... Daha dolu bir oda bekliyordu. Derin bir nefes aldı. “Terk edilmiş bir bakır madeni gibi kokuyor.”

“Bu kokuyu seviyorum.” Minho iki sandalye çekti ve birine oturdu. “Otur, Labirent’e girmeden önce kafanda bazı şeylerin canlanmasını istiyorum.”

Thomas otururken Minho kâğıt kalem alıp çizmeye başladı. Thomas daha iyi görebilmek için eğildi ve Minho’nun tüm sayfayı kaplayan büyük bir kare çizdiğini gördü. Ardından tıpkı XOX oyununun kenarları kapalı hali gibi aynı boyutta üçer sıra kare çizdi. Ortaya *KAYRAN* yazdı ve diğer sekiz kutuyu sol köşedekinden başlayıp saat yönünde numaralandırdı. Son olarak bazı yerlere çentik attı.

“Bunlar kapılar,” dedi Minho. “Kayran’dakileri biliyorsun fakat Labirent’te dört tane daha var; onlar da Birinci, Üçüncü, Beşinci ve Yedinci Bölüme açılıyor. Hep aynı yerde kalıyorlar ama duvarların hareketiyle oraya giden yollar her gece değişiyor.” Çizimi bitirdikten sonra kâğıdı Thomas’ın önüne koydu.

Thomas Labirent’in bu kadar düzenli olmasından büyülenmişti. Minho konuşmaya devam ederken o da kâğıdı inceledi.

“Kayran’ın etrafında sekiz Bölüm var. Her biri kendine özgü bir alan ve iki yıldır hiçbirini çözemedik. Çıkışa en çok benzeyen şeyse Uçurum fakat korkunç bir şekilde ölmek istemiyorsan o da bir işe yaramaz.” Minho parmaklarıyla hafifçe haritaya vurdu. “Duvarlar her akşam kapılar kapanırken hareket ediyor. Yani biz öyle olduğunu düşünüyoruz çünkü başka zaman hiç hareket eden duvar sesi duymuyoruz.”

Thomas bir fikir öne sürebileceğine sevinerek Minho'ya baktı. "O gece Labirent'te kaldığımızda hareket eden duvar görmedim."

"Kapı'nın hemen dışındaki duvarlar değişmiyor. Sadece daha ileridekiler."

"Peki." Thomas yeniden önündeki taslağa bakıp Labirent'i kafasında canlandırmaya çalıştı.

"Her zaman en az sekiz koşucu oluyor, lider koşucu da dâhil. Her Bölüm için bir kişi. Bir çıkış bulma umuduyla harita çıkarmak bütün günümüzü alıyor, sonra buraya gelip çiziyoruz, her gün için farklı bir sayfa kullanıyoruz." Minho sandıklardan birine baktı. "Bu yüzden sandıkların içi harita dolu."

Thomas'ın aklına ürkütücü bir fikir geldi. "Ben... birinin yerine mi geçiyorum? Biri öldürüldü mü?"

Minho başını iki yana salladı. "Hayır, şu an seni eğitiyoruz... ama birisi muhtemelen biraz ara vermek istiyordur. Endişelenme, koşucular uzun zamandır ölmüyorlar."

Thomas, Minho'nun bu son cümlesi üzerine endişelendi fakat endişesini belli etmemeye çalıştı. Üçüncü Bölüm'ü gösterdi. "Demek bu küçük kareleri dolaşmanız bir gününüzü alıyor."

"Çok komik." Minho ayağa kalktı ve hemen arkalarındaki sandığın önünde eğildi. Kapağı kaldırıp duvara yasladı. "Gel buraya."

Thomas çoktan ayağa kalkmıştı; Minho'nun omzunun üzerinden eğildi ve gösterdiği şeye baktı. Sandık ağzına kadar dört sıralık desteler halinde haritalarla doluydu. Thomas'ın görebildiği haritaların hepsi de birbirine çok benziyordu: Kare şeklindeki Labirent'in taslağı tüm sayfayı dolduruyordu. Sağ üst köşelerinde *8. Bölüm, Hank, Gün* ve ardından da bir sayı yazıyordu. Sonuncusu 749. gündü.

Minho devam etti. "Duvarların hareket ettiğini ilk geldiğimizde fark ettik ve hemen kayıt tutmaya başladık. Bunları günden güne ya da haftadan haftaya kıyaslarsak ortaya bir düzen çıkacağını düşündük. Haklı da çıktık. Hareketler her ay aynı şekilde tekrarlanıyor. Fakat bizi dışarı çıkaracak bir çıkış henüz bulamadık."

"İki yıl olmuş," dedi Thomas. "Duvarlar hareket ettiğinde belki bir çıkış kapısı açılır diye geceyi orada geçirmeyi düşünecek kadar çaresiz hissettiniz mi hiç?"

Minho öfkeyle Thomas'a baktı. "Bu biraz aşağılayıcı oldu, dostum. Gerçekten."

“Ne?” Thomas şaşırdı... Aşağılamak istememişti.

“İki senedir uğraşıyoruz ve tek sorduğun neden geceyi orada geçiremeyecek kadar korkak olduğumuz mu? Başta birkaç kişi bunu denedi ve hepsi öldü. Bir gece daha orada kalmak ister misin? Bir kez daha hayatta kalacak kadar şanslı olduğunu mu düşünüyorsun?”

Thomas utanarak kızardı. “Hayır. Özür dilerim.” Aniden kendini kötü hissetti. Izdırap Verenler’le savaşarak bir gece geçirmektense her gün sağ salim Kayrana dönmeyi tercih ederdi. Bu düşünceyle ürperdi.

“Evet, neyse.” Minho bakışlarını yeniden sandığa çevirince Thomas rahatladı. “Kayran’da hayat çok güzel olmayabilir ama en azından güvenli. Yemek var, Izdırap Verenler’den korunuyoruz. Koşuculardan orada kalıp hayatlarını tehlikeye atmalarını isteyemeyiz. En azından şimdilik. Duvar hareketlerinin bizi bir çıkışa yönlendirdiğinden emin olmadığımız sürece olmaz.”

“Peki, gelişme var mı?”

Minho omuz silkti. “Bilmiyorum. Biraz ümitsiz bir durum ama başka ne yapabiliriz bilmiyoruz. Belki bir gün bir yerde bir çıkış belirir diye her gün gidiyoruz. Vazgeçemeyiz.”

Thomas, Minho’nun bu tavrıyla rahatlayarak başını aşağı yukarı salladı. Vazgeçmek, işleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı.

Minho sandıktan son günlerin haritalarını çıkarırken bir yandan da açıklamaya başladı. “Dediğim gibi, her günü ve her haftayı kıyaslıyoruz. Her koşucu kendi bölümünün haritasından sorumlu. Dürüst olmak gerekirse, henüz bir şey bulamadık. Hatta daha da dürüst olayım, ne aradığımızı da bilmiyoruz. Bu berbat bir şey.”

“Ama vazgeçemeyiz,” dedi Thomas, Minho’nun az önce söylediğini ciddi bir ifadeyle tekrarlayarak. Hiç düşünmeden “biz” demişti ve artık gerçekten de Kayran’ın bir parçası olduğunu hissediyordu.

“Doğru, vazgeçemeyiz.” Minho kâğıtları dikkatlice sandığa yerleştirdi ve kapağını kapatıp ayağa kalktı. “Acele edelim, burada da zaman kaybettik zaten. İlk birkaç gün sadece beni takip edeceksin. Hazır mısın?”

Thomas gerildiğini hissetti. Artık iş ciddiydi, daha fazla konuşup üzerinde düşünemezdi. “Eee... evet.”

“‘Eee’ demek yok. Hazır mısın değil misin?”

Thomas, Minho’nun sert bakışlarına karşılık verdi. “Hazırım.”

“Hadi koşalım o zaman.”

33. BÖLÜM

Batı Kapısı'ndan Sekizinci Bölüm'e girdiler ve birkaç koridor geçtiler. Thomas, hiç düşünmeden sağa ya da sola dönen Minho'yu takip ediyordu. Sabahın ilk ışıkları sarmaşıkları, çatlak duvarları, yerdeki taş zemini oldukça parlak ve güzel gösteriyordu. Güneşin tepeye ulaşmasına birkaç saat vardı ama yine de her yer yeterince aydınlıktı. Thomas ara ara hızlanarak elinden geldiğince Minho'nun yakınından gitmeye çalışıyordu.

Sonunda kuzey yönünde, ortasında kapı gibi dikdörtgen bir boşluk olan duvarın önüne geldiler. Minho hiç durmadan boşluktan geçti. "Burası Sekizinci Bölüm'den -sol ortadaki kare- Birinci Bölüm'e -sol yukarıdaki kare- geçiş. Dediğim gibi, bu geçişin yeri hiç değişmiyor ama buraya çıkan yollar duvarların hareketi nedeniyle değişebiliyor."

Thomas onu takip etti, şimdiden nefes nefese kaldığına şaşırmıştı. Bunun heyecandan olduğunu ve düzeleceğini umdu.

Sağdaki uzun koridorda koştular ve birkaç kez sola döndüler. Minho yolun sonuna geldiklerinde yavaşladı ve yürümeye başlayıp çantasının yan gözünden not defteri ve kalem çıkardı. Bir şeyler karaladıktan sonra defter ile kalemi yeniden çantasına koydu ve koşmaya devam etti. Thomas ne yazdığım merak etti ama o daha soramadan Minho cevap verdi.

"Çoğunlukla... hafızama güvenirim," dedi soluk soluğa, sesinden biraz olsun yorulduğu belli oluyordu. "Ama her beşinci dönüşte, sonradan yardımcı olsun diye not alıyorum. Genellikle bir önceki günle ilgili bir kıyas oluyor... bugün neyin değiştiğiyle ilgili. Sonra da önceki günün haritasını kullanarak yeni bir harita çiziyorum. Çocuk oyuncağı."

Bu, Thomas'ın ilgisini çekmişti. Minho gerçekten de çok kolay işmiş gibi anlatmıştı.

Bir süre daha koştuktan sonra bir dört yol ağzına geldiler. Önlerinde üç seçenek vardı fakat Minho hiç tereddüt etmeden sağa döndü. O sırada cebinden bıçağını çıkarıp yavaşlamadan büyük bir parça sarmaşık kesip yere attı ve koşmaya devam etti.

"Ekmek kırıntıları mı bırakıyorsun?" diye sordu Thomas eski bir peri masalını hatırlayarak. Hatırladığı bu ilginç şeyler onu gerçekten şaşırtıyordu.

"Ekmek kırıntıları," diye karşılık verdi Minho. "Ben Hansel'im sen de Gretel."

Bir sağa bir sola dönerek Labirent'te koşmaya devam ettiler. Her dönüşün ardından Minho bir metre uzunluğunda bir dal kesip yere atıyordu. Thomas ister istemez etkilendi... Minho bunu yaparken yavaşlamıyordu bile.

"Pekâlâ," dedi lider güçlükle soluyarak. "Sıra sende."

"Ne?" Thomas ilk gün yalnızca koşup Minho'yu izlemek dışında bir şey yapacağını düşünmemişti.

"Sarmaşığı kes... Bunu koşarken yapmaya alışman lazım. Dönüşte dalları ya topluyoruz ya da kenara atıyoruz."

Thomas bir işe yarayacağına sevinmişti ama düzgün yapabilmesi zaman aldı. İlk başta sarmaşığı kestikten sonra Minho'ya yetişebilmek için daha hızlı koşması gerekiyordu ve bir seferinde parmağını kesti. Onuncu denemesinden sonra neredeyse Minho gibi olmuştu.

Koşmaya devam ettiler. Bir süre sonra -Thomas ne zamandır koştuklannı ve ne kadar ilerlediklerini bilmiyordu ama yaklaşık beş kilometre olduğunu tahmin ediyordu- Minho yavaşlayıp yürümeye başladı ve durdu. "Mola vakti." Sırt çantasından su ve elma çıkardı.

Thomas, Minho'nun yaptıklarının aynısını yaptı. Su şişesini kafasına dikti, soğuk suyun kurumuş boğazından inmesi iyi hissettiriyordu.

'Yavaş ol, kuş beyinli," diye bağırdı Minho. "Biraz da sonraya sakla."

Thomas içmeyi bıraktı, derin bir nefes aldı ve geğirdi. Elmasından bir ısırık aldı, şaşırtıcı bir şekilde kendini çok iyi hissediyordu. Nedense düşünceleri Minho ve Alby'nin ölü Izdırap Veren'e bakmaya gittikleri güne kaydı. "O gün Alby'ye neler olduğunu hiç anlatmadın... Neden o kadar kötü halde olduğunu. Izdırap Veren'in uyandığı belli ama *neler oldu?*"

Minho çoktan çantasını omzuna geçirmişti. Gitmeye hazır görünüyordu. "Lanet şey ölmemişti. Alby aptal gibi onu ayağıyla dürttü ve yaratık bir anda hayata döndü, sivri uçlarını çıkanp Alby'nin üzerine yuvarlandı. Ama ters bir şeyler vardı... her zamanki gibi saldırmıyordu. Sanki oradan uzaklaşmaya çalışıyor gibiydi ve zavallı Alby de önünde duruyordu."

"Sizden kaçtı mı yani?" Thomas birkaç gece önce yaşadıklarını düşününce yaratığın onlardan kaçmasını hayal bile edemedi.

Minho omuz silkti. "Evet, sanırım... belki şarj olması falan gerekiyordu. Bilmiyorum."

"Ne sorunu olabilir ki? Herhangi bir yara gördün mü?" Thomas ne tür bir cevap aradığım bilmiyordu ama olanlardan çıkarılabilecek bir ipucu ya da bilgi olabileceğinden emindi.

Minho bir süre düşündü. “Hayır. Lanet şey ölü gibi gözüküyordu... Balmumundan yapılmış bir heykeli andırıyordu. Sonra bir anda canlandı.”

Thomas herhangi bir ipucu bulabilmek için beynini zorluyordu. “Nereye *gittiğini* merak ediyorum. Nereye gidiyorlar? Sen merak etmiyor musun?” Bir saniyeliğine sustu ve ardından devam etti. “Onları takip etmeyi düşündünüz mü hiç?”

“Dostum, sen gerçekten de ölmek istiyorsun. Hadi, gitmeliyiz.” Minho arkasına döndü ve koşmaya başladı.

Thomas onu takip ederken kafasında onu rahatsız eden bir şey vardı. Izdırap Veren’in ölü gibi gözüküp bir anda canlanması ve sonra bir yere gitmesi...

Hayal kırıklığına uğrayıp bu düşünceyi aklından çıkardı ve Minho’ya yetişmek için hızlandı.

Thomas iki saat daha Minho’nun arkasından koşmaya devam etti. Verdikleri molaların süresi gitgide kısalıyor gibi geliyordu. Formda olsun ya da olmasın, artık acıyı hissetmeye başlamıştı.

Sonunda Minho durdu ve çantasını çıkardı. Yere oturup yumuşak sarmaşığa yaslandılar ve sessizce yemeklerini yediler. Thomas sandviçini ve sebzelerini, her lokmasının tadını çıkararak olabildiğince yavaş yiyordu. Yemek biter bitmez Minho’nun yeniden kalkıp koşmaya başlayacağını bildiğinden, oyalanıyordu.

“Bugün farklı bir şey var mı?” diye sordu Thomas merakla.

Minho eğilip notlarının bulunduğu sırt çantasına hafifçe vurdu. “Her zamanki duvar hareketleri. Seni heyecanlandıracak bir şey yok.”

Thomas büyük bir yudum su içti ve karşılarındaki sarmaşıkla kaplı duvara baktı. O gün defalarca gördüğü parlak kırmızı ışığı gördü.

“Bu bıçak böcekler ne yapıyor?” diye sordu. Her yerden çıkıyorlardı. Ardından Labirent’te kaldığı gece gördüğü şeyi hatırladı... o kadar çok şey olmuştu ki ondan bahsetmeye fırsatı olmamıştı. “Ve neden gövdelerinde *İSYAN* yazıyor?”

“Hiç yakalayamadık.” Minho yemeğini bitirip paketi çantasına koydu. “Ve o kelimenin ne demek olduğunu bilmiyoruz... Muhtemelen bizi korkutmak içindir. Ama böcekler casus olmalı. *Onların* casusu. Buna eminiz.”

“Onlar kim peki?” diye sordu Thomas, daha fazla cevap istiyordu. Labirent’in ardındaki kişilerden nefret ediyordu. “Tahmininiz var mı?”

“Aptal Yaratıcılar’la ilgili hiçbir şey bilmiyoruz.” Minho birini boğuyormuş gibi ellerini sıkarken yüzü kızardı. “Onları öldürmek için...”

Lider sözünü bitiremeden Thomas ayağa kalkıp karşılarındaki duvarın önüne gitti. “Bu ne?” diye sordu. Sarmaşıkların arasındaki parlak gri şeyi fark etmişti.

“Ah, evet, o,” dedi Minho ilgisiz bir şekilde.

Thomas uzanıp sarmaşıkları iki yana ayırdı ve taş duvara yapıştırılmış kare bir metal üzerine büyük harflerle damgalanmış yazıya baktı. Gözlerine inanamayarak parmaklarını üzerinde gezdirdi.

İNSANLIĞIN SONU: YOK ETME ARAŞTIRMA NOKTASI

Kelimeleri sesli okudu ve Minho’ya dönüp, “Bu da ne böyle?” diye sordu. Ürpermişti. Bunun Yaratıcılar’la bir ilgisi olmalıydı.

“Bilmiyorum. Onlardan her yerde var. Şirin Labirentlerine tabela koymayı ihmal etmemişler. Onlara bakmayı uzun süre önce bıraktım.”

Thomas moralinin bozulduğunu belli etmemeye çalışarak yeniden yazıya baktı. “Pek iyi bir şeye benzemiyor. İnsanlığın Sonu. Yok Etme. *Araştırma.* Çok hoş.”

“Evet, çok hoş, çaylak. Hadi gidelim.”

Thomas istemeden de olsa sarmaşıkları bıraktı ve çantasını sırtına attı. Okuduğu kelimeler zihnini kurcalarken koşmaya başladılar.

Yemekten bir saat sonra Minho uzun bir yolun sonunda durdu. Koridor sağa sola ayrılmıyor, dümdüz uzanıyordu.

“Bu da son çıkmaz,” dedi Thomas’a. “Geri dönme vakti.”

Thomas derin bir nefes aldı. Doğru düzgün bir şey yapamadan geri dönecek olmalarını düşünmemeye çalıştı. “Yeni bir şey yok mu?” “Her zamanki değişiklikler... Gün bitmek üzere,” diye cevap verdi Minho saatine bakarken. “Geri dönmemiz lazım.” Thomas’ın karşılık vermesini beklemeden geldikleri yoldan geri dönmeye koyuldu.

Thomas duvarları ve etrafı daha fazla inceleyemediği için hayal kırıklığına uğramış bir halde onu takip etti. Sonunda Minho’ya ulaştığında, “Ama...” diye konuşmaya başlayacaktı ki Minho onu susturdu.

“Kes, dostum. Sana söylediğim şeyi unutma... Asla risk alamayız. Ayrıca bir düşünsene, sence buralarda bir yerlerde çıkış var mı? Gizli bir kapı falan?”

“Bilmiyorum... belki. Neden böyle sordun ki?”

Minho başını iki yana salladı ve sol tarafına doğru tükürdü. “Çıkış yok. Hep aynı. Duvar duvardır. O kadar.”

Thomas söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu ama yine de üsteledi. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü peşimize Izdırap Verenler’i gönderenler bizim kolay kolay buradan çıkmamıza izin vermeyeceklerdir.”

Thomas bunun üstüne yaptıkları işin anlamını sorguladı. “O zaman niye her gün buraya geliyorsunuz ki?”

Minho, Thomas’a baktı. *“Niye mi?* Çünkü burada... bir şey olmalı. Ama küçük, şirin bir kapıdan Mutlu Şehir’e çıkacağımızı sanıyorsan yanılıyorsun.”

Thomas ileri baktı, o kadar umutsuz hissediyordu ki neredeyse duracaktı. “Çok fena bir durum.”

“Bu, şimdiye kadar söylediğin en mantıklı şey, çaylak.”

Minho derin bir nefes verip koşmaya devam ederken Thomas da yapabileceği tek şeyi yaptı ve onu takip etti.

Günün geri kalanında Thomas yorgunluktan ölecekmiş gibi hissetti. Minho’yla birlikte Kayran’a dönüp Harita Odası’na girdiler ve o günün taslağını çıkartıp bir önceki günle karşılaştırdılar. Ardından duvarlar kapandı ve yemek yediler. Chuck birkaç kez onunla konuşmaya çalışmıştı fakat Thomas o kadar yorgundu ki onu yarım yamalak dinleyip yalnızca başını sallayarak cevap verebiliyordu.

Alacakaranlık yerini siyahlığa bırakırken ormanda en sevdiği yere gitti ve yere kıvrılıp bir daha koşup koşamayacağını düşündü. Aynı şeyi yarın nasıl yapacağını merak ediyordu. Özellikle de yaptıkları iş bu kadar amaçsızken. Koşucu olmak, daha ilk günden tüm çekiciliğini kaybetmişti.

Cesareti, bir şeyleri değiştirme isteği, Chuck’ı ailesine kavuşturmak için kendi kendine verdiği söz... hepsi kaybolup gitmişti sanki. Tek hissedebildiği yorgunluktu.

Tam uykuya dalacaktı ki kafasının içinde bir kız sesi duydu. Ertesi sabah her şey karışmaya başladığında duyduğu sesin gerçek mi yoksa rüya mı olduğundan emin olamayacaktı. Ama sözleri duymuştu ve her kelimesini hatırlıyordu:

Tom, sonu başlattım.

34. BÖLÜM

Thomas uyandığında hava pek aydınlık değildi. Erken kalkmış olabileceğini, güneşin doğmasına neredeyse bir saat olduğunu düşündü. Fakat sonra bağırışları duydu ve kafasını kaldırıp yapraklı dalların arasından gökyüzüne baktı.

Gökyüzü kasvetli, gri renkteydi... sabahın her zamanki soluk ışığı yoktu.

Ayağa kalktı ve daha da yukarı bakmak için bir eliyle duvardan destek aldı. Gökyüzü ne maviydi ne de siyah, yıldızlar gözükmüyordu, şafak sökerken oluşan morumsu renk de yoktu. Tüm gökyüzü griydi. Renksiz ve cansız.

Saatine baktı... Bir saat geç uyanmıştı. Şimdiye kadar Kayran'da parlayan güneş onu hep uyandırırdı. Fakat o gün öyle olmamıştı.

Normalde dönmüş olmasını umarak yeniden başını kaldırdı ama her yer griydi. Bulutlu değil, alacakaranlık değil, şafak vaktinin ilk dakikalarında olduğu gibi değil... Sadece gri...

Güneş kaybolmuştu.

Kayranlılar Kutu'nun etrafında toplanmış, gri gökyüzüne bakıyorlardı ve herkes aynı anda konuşuyordu. Saate bakılırsa çocukların çoktan kahvaltılarını yapıp çalışmaya başlamış olmaları gerekiyordu. Fakat güneşin kaybolması günlük programlarını etkilemişti.

Thomas orada durmuş, sessizce karmaşayı izlerken ne paniklemiş ne de korkmuştu. Ve herkesin sudan çıkmış balığa dönmüş bir halde olması onu şaşırtmıştı. Bu gerçekten de gülünçtü.

Güneş ortadan kaybolmuş olamazdı elbette... böyle bir şey mümkün değildi.

Gerçi durum öyle olduğunu gösteriyordu... Kırmızı ateş topundan hiçbir iz yoktu. Fakat Kayranlılar ve Thomas böyle bir sonuca varmayacak kadar akıllı ve mantıklılardı. Hayır, bu durumun bilimsel bir açıklaması mutlaka olmalıydı. Thomas için bu sadece bir şey ifade ediyordu: Güneşi şu anda göremiyor olmaları, başından beri aslında hiç görmemiş oldukları anlamına geliyordu. Güneş kaybolamazdı. Demek ki Kayran'daki gökyüzü başından beri sahteydi.

İki yıldır her sabah doğan, ısı veren, yaşam sağlayan güneş aslında güneş değildi. Sahteydi. Kayran'daki her şey sahteydi.

Thomas bunun ne anlama geldiğini, nasıl mümkün olabildiğini bilmiyordu. Fakat aklının kavrayabileceği tek açıklama buydu ve diğer Kayranlılar'ın haline bakılırsa, onlar henüz bu gerçeği fark edememişlerdi.

Yanına gelen Chuck'ın korkmuş yüz ifadesini gören Thomas çocuk için üzüldü.

Chuck gözlerini gökyüzünden ayırmadan, "Sence ne oldu?" diye sordu endişeli bir ifadeyle. Thomas, çocuğun boynunun çok fena ağrıyor olabileceğini düşündü. "Büyük, gri bir tavan gibi... o kadar yakında ki neredeyse dokunabileceğiz."

Thomas, Chuck'ın bakışlarını takip ederek yukan baktı. "Evet, bu yerle ilgili kafanda bir sürü soru oluşmasına neden oluyor." Yirmi dört saatte Chuck ikinci kez mantıklı bir şey söylemişti. Gökyüzü gerçekten de tavan gibi gözüküyordu. Devasa büyüklükteki bir odanın tavanı gibi. "Belki bir şey bozulmuştur. Yani belki geri gelir."

Chuck sonunda boş boş havaya bakmayı kesti ve Thomas'la göz teması kurdu. "Bozuk mu? Ne demek istiyorsun?"

Thomas gece uykuya dalmadan önce Teresa'nın, zihnine söylediklerini hatırladı. *Sonu başlattım,* demişti. Bu bir tesadüf olamazdı, değil mi? Karnına ağrı girdi. Açıklaması ne olursa olsun, gökyüzündeki şey, gerçek güneş ya da değil, kaybolmuştu. Ve bu iyi bir şey olamazdı.

"Thomas?" dedi Chuck, hafifçe koluna vurarak.

"Evet?" Thomas'ın kafası karmakarışıktı.

"Bozuktan kastın ne?" diye tekrarladı Chuck.

Thomas tüm bunları biraz düşünmesi gerektiğine karar verdi. "Ah. Bilmiyorum. Kayran'la ilgili bizim anlayamadığımız şeyler olmalı. Ama gezegenden güneşi yok edemezler, öyle değil mi? Ayrıca hâlâ etrafı görmemize yetecek kadar ışık var. O nereden geliyor acaba?"

Sanki dünyanın en karanlık sırrı açığa çıkmışçasına, Chuck'ın gözleri büyüdü. "Evet, *nereden* geliyor? Neler oluyor, Thomas?"

Thomas uzanıp çocuğun omzunu sıktı. Kendini garip hissediyordu. "Hiçbir fikrim yok, Chuck. Ama eminim Newt ve Alby bunu çözerler."

"Thomas!" Minho onlara doğru koşuyordu. "Chuck'la vakit öldürmeye bir son ver artık, gitmemiz lazım. Zaten geç kaldık."

Thomas afalladı. Nedense tuhaf gökyüzünün günlük işlerini sekteye uğratacağını düşünmüştü.

"Gidecek misiniz?" diye sordu Chuck, o da şaşırmıştı. Thomas soruyu onun sorduğuna sevindi.

“Tabii ki gideceğiz, çıkıntı,” dedi Minho. “Senin temizlemen gereken yerler yok mu?” Bakışlarını Thomas’a çevirdi. “Labirent’e girmemiz için mükemmel bir neden. Eğer güneş gerçekten kaybolduysa hayvanlar ve bitkilerin ölmesi fazla uzun sürmez. Sanırım umutsuzluğumuz bir seviye daha arttı.”

Son cümlesi Thomas’ı oldukça etkiledi. Tüm fikirlerine -Minho’yla paylaştığı düşüncelerine- rağmen iki senedir kurdukları düzeni değiştirmeye hevesli değildi. Minho’nun söylediklerini anlayınca biraz korkarak heyecanlı bir şekilde, “Geceyi orada geçirip duvarları daha dikkatli mi inceleyeceğiz?” diye sordu.

Minho başını iki yana salladı. “Hayır, henüz değil. Belki yakında.” Gökyüzüne baktı. “Dostum, ne sabah ama. Hadi gidelim.”

Thomas, Minho’yla birlikte çantalarını hazırlayıp ışık hızında kahvaltı yaparken çok sessizdi. Gri gökyüzünü ve Teresa’nın, zihnine söylediklerini düşünüyordu.

Sondan kastı neydi? Thomas bunu birine söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Herkese.

Ama ne anlama geldiğini bilmiyordu ve zihninde kızın sesini duyduğunu bilmelerini istemiyordu. Delirdiğini düşünüp onu sonsuza dek hapsedebilirlerdi.

Üzerinde uzun uzun düşündükten sonra bir şey söylememeye karar verdi ve ikinci eğitim gününde, kasvetli ve renksiz gökyüzünün altında Minho’nun arkasından koşmaya başladı.

Sekizinci Bölüm’den Birinci Bölüm’e geçen kapıya daha gelmemişlerdi ki Izdırap Veren’i gördüler.

Minho, Thomas’ın birkaç adım ilerisindeydi. Sağa dönünce aniden durdu, neredeyse kayıp düşecekti. Geri doğru zıplayıp Thomas’ı gömleğinden yakaladı ve duvara yapıştırdı.

“Şişşt,” diye fısıldadı. “İleride bir Izdırap Veren var.”

Thomas’ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü, zaten hızlı atan kalbi daha da hızlandı.

Minho başını salladı ve parmağını dudaklarına götürdü. Thomas’ın gömleğini bırakıp bir adım geriledi ve Izdırap Veren’i gördüğü yere doğru ilerledi. Yavaşça başını uzatırken Thomas dikkatli olması için bağırmamak için kendini zor tutuyordu.

Minho başını Thomas’a çevirdi. Fısıldadı. “Alby’yle gördüğümüz ölü Izdırap Veren gibi orada öylece oturuyor.”

“Ne yapacağız?” diye sordu Thomas olabildiğince sessiz bir şekilde. İçinde büyüyen paniği yok saymaya çalıştı. “Bize doğru geliyor mu?”

“Hayır, sersem, daha demin sana *oturduğunu* söyledim.”

“Ee?” Thomas öfkeyle ellerini iki yana kaldırdı. “Ne yapacağız?” Izdırap Veren’in çok yakınında olmak hiç de iyi bir fikir değildi.

Minho cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü. “Kendi bölümümüze gitmek için oradan geçmemiz lazım. Bir süre izleyelim... Eğer peşimizden gelirse Kayran’a döneriz.” Başını uzatıp bir kez daha baktı ve aniden omzunun üzerinden Thomas’a baktı. “Lanet olsun, gitmiş! Hadi!”

Minho, Thomas’ın karşılık vermesini beklemedi ve gözlerindeki korkuyu görmedi. Izdırap Veren’i gördüğü yere doğru koşmaya başladı. İçgüdüleri ona bunu yapmamasını söylese de Thomas, koşucunun peşinden gitti.

Minho’nun arkasından, uzun koridorda koştu, önce sola sonra sağa döndüler. Her dönüşte Minho, Thomas’a Izdırap Veren’in kuyruğunu gördüğünü fısıldıyordu. On dakika daha bu şekilde devam ettikten sonra sonunda Uçurum’a geldiler. Önlerinde cansız gökyüzünden başka bir şey yoktu ve Izdırap veren o renksiz gökyüzüne doğru ilerliyordu.

Minho o kadar ani durdu ki Thomas neredeyse ona çarpacaktı. Izdırap Veren’in, Uçurum’un kenarından ileri atılıp kendini gri boşluğa bırakmasını Thomas şaşkınlıkla izledi. Yaratık, karanlıkta gözden kayboldu.

35. BÖLÜM

“Bu her şeyi açıklıyor,” dedi Minho.

Thomas, Uçurum’un kenarında durup gri hiçliğe baktı. Hiçbir şey göremiyordu, yalnızca boşluk vardı.

“Neyi açıklıyor?” diye sordu Thomas.

“Üçüncü kez aynı şey oldu. Bir şeyler dönüyor.”

“Evet.” Thomas, koşucunun ne demek istediğini anlamıştı ama onun açıklamasını bekledi.

“Bulduğumuz o ölü Izdırap Veren bu yöne gitmişti ve onu bir daha Labirent’te ya da buradan çıkarken görmedik. Sonra kandırıp atlattığımız o üç yaratık da böyle gitti.”

“Kandırmak mı?” dedi Thomas. “Belki de kandırmamışızdır.”

Minho düşünceli bir ifadeyle Thomas’a baktı. “Hımm. Her neyse, şimdi de bu.” Boşluğu işaret etti. “Izdırap Verenler’in *Labirent’ten çıkabildiklerine* şüphe yok. İnsana büyü gibi geliyor ama güneşin yok olması da öyleydi.”

“Eğer *onlar* bu şekilde çıkabiliyorlarsa,” diye Minho’nun açıklamasını devam ettirdi Thomas, “biz de çıkabiliriz.” Bir anda heyecanlanmıştı.

Minho güldü. “Yine ölmek istiyorsun. Izdırap Verenler’le takılmak ister misin? Birlikte sandviç falan yersiniz.”

Thomas umutlarının kaybolduğunu hissetti. “Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Her şey sırayla, çaylak. Biraz taş alıp deneyelim. Belki gizli bir çıkış vardır.”

Labirent’te köşe bucak dolaşıp küçük çakıl taşları topladılar. Duvarlardaki çatlaklara vurarak daha fazla taş elde ettiler. Sonunda yeteri kadar topladıklarında Uçurum’un kenarına oturup ayaklarını sarkıttılar. Thomas aşağı baktığında gri boşluktan başka bir şey göremiyordu.

Minho not defterini ve kalemini çıkarıp yanına koydu. “İyi not almamız lazım. Sen de aklına kazısan iyi olur. Bir tür göz yanılsaması çıkışı saklıyor olabilir. Biri aşağı atlarken her şeyi berbat eden kişi ben olmak istemiyorum.”

“Atlayan ilk kişi koşucuların lideri olmalı,” dedi Thomas, korkusunu bastırıp espri yapmaya çalışıyordu. Izdırap Verenler’ın her an çıkabileceği yere bu kadar yakında olmak onu endişelendiriyordu.

Minho eline bir taş aldı. “Pekâlâ, sırayla ve zikzaklı bir şekilde atalım. Eğer sihirli bir çıkış varsa taşlar da orada kaybolacaktır.”

Thomas taş alıp dikkatlice Uçurum’un kenarıyla birleşen sol duvara doğru attı. Taş uzun bir süre düştü. Ardından gri boşlukta gözden kayboldu.

Sıra Minho’daydı. Taşı Thomas’ın attığı yerin biraz ilerisine attı. O da sonunda gözden kayboluncaya kadar düştü. Thomas otuz santim öteye bir taş daha attı. Sonra Minho aynı şeyi yaptı. Attıkları tüm taşlar derinlere doğru yol alıyordu. Thomas, Minho’nun söylediklerini yapmaya devam etti ve en sonunda Uçurumun kenarından yaklaşık üç metre açıktaki bir alanı taş atarak taradıktan sonra hedeflerini otuz santim sağa çevirdiler ve Labirente yaklaştılar.

Taşların hepsi düştü. Önlerindeki alanı bir sıra üstten bir sıra alttan taradılar. Tüm taşlar düştü. Önlerindeki alanın sol kısmını kapatacak kadar taş atmışlardı ve herhangi birinin -veya bir şeyin-atlayamayacağı kadar uzağı bile gözden kaçırmamışlardı. Her atışta Thomas’ın cesareti kınlıyordu.

Elinde olmadan söylenmeye başladı... bu, aptalca bir fikirdi.

O sırada Minho’nun attığı taş kayboldu.

Thomas’ın gördüğü en inanılmaz şeydi.

Minho duvardaki çatlaktan düşen büyük bir taş atmıştı. Thomas her taşı dikkatle izlemişti. Bu seferki Minho’nun elinden çıkmış, ileri doğru yol almış, belirledikleri yerin neredeyse tam ortasından aşağı düşmeye başlamıştı. Hemen ardından sanki bir sisin içinde kaybolur gibi kaybolmuştu.

Bir saniye oradayken diğer saniye yoktu.

Thomas konuşamadı.

“Daha önce de Uçurum’dan bir şeyler attık,” dedi Minho. “Böyle bir şeyi nasıl kaçırırız? Daha önce bir şey kaybolduğunu görmedim.”

Thomas öksürdü; boğazı kurumuştu. “Bir kez daha at... belki gözümüzü kırpmışızdır.”

Minho yeniden aynı yere taş attı. Ve bir kez daha taş kayboldu.

“Belki de o zamanlar çok dikkatli bakmıyordunuz,” dedi Thomas. “Yaniböyle bir şeyin olması imkânsız... Bazen olabileceğine inanmadığımız konularda yeterince dikkatli davranmayız.”

Taşların kalanını o bölgeye ve etrafına atmaya devam ettiler. Thomas, taşların kaybolduğu yerin ancak bir iki metre genişliğinde olduğunu fark edince şaşırdı.

“Kaçırmış olmamız çok normal,” dedi Minho heyecanla not alıp kroki çizerken. “Biraz küçük.”

“Izdırap Verenler buradan zar zor geçiyor olmalılar.” Thomas görünmez kareye bakıp daha sonra unutmamak için her detayı, tam olarak nerede olduğunu aklına yazmaya çalışıyordu. “Dışarı çıkacakları zaman da deliğin aşağısından zıplayıp Uçurum’un kenarına atlıyor olmalılar... o kadar da uzak değil. Ben zıplayabiliyorsam eminim onlar için de kolaydır.”

Minho çizimini bitirdi ve o noktaya baktı. “Bu nasıl olabilir, dostum? Neye bakıyoruz biz böyle?”

“Söylediğin gibi, büyülü bir şey değil. Gökyüzünün griye dönüşmesi gibi bir şey. Bir tür göz yanılsaması ya da hologram çıkışı gizliyor. Oldukça tuhaf bir yerdeyiz.” Thomas bunun çok havalı olduğunu kabul ediyordu. Tüm bunlar için gereken teknolojiyi çok merak ediyordu.

“Evet, tuhaf doğru kelime. Hadi.” Minho homurdanarak ayağa kalktı ve çantasını omzuna attı. “Labirent’te koşmaya devam etmeliyiz. Belki yeni gökyüzümüz sayesinde başka tuhaf şeyler de olur. Akşam Newt ve Alby’ye bundan bahsederiz. Ne yardımı olacak bilmiyorum ama en azından artık Izdırap Verenler’in nereye gittiklerini biliyoruz.”

“Ve muhtemelen nereden geldiklerini,” dedi Thomas son bir kez o noktaya bakarken. “Izdırap Veren Deliği.”

“Evet, güzel bir isim oldu. Gidelim hadi.”

Thomas oturup Minho’nun harekete geçmesini bekledi. Sessizlik içinde geçen birkaç dakikanın ardından Thomas arkadaşının da kendisi kadar heyecanlı olduğunu fark etti. Sonunda Minho bir şey söylemeden arkasını dönüp koşmaya başladı. Thomas istemeyerek de olsa onu takip etti ve karanlık, gri Labirent’e doğru koştular.

Thomas ve Minho taş duvarlar ve sarmaşıklar dışında bir şey bulamadı.

Bu kez dal kesip not alma işini Thomas yaptı. Bir önceki güne göre değişiklikleri yazmakta biraz zorlanmıştı ama Minho hiç düşünmeden duvarların ne tarafa hareket ettiğini gösteriyordu. Son çıkmaz yola geldiklerinde Thomas gece orada kalıp neler olduğunu görmek için dayanılmaz bir istek hissetti.

Minho ne hissettiğini anlamışçasına Thomas’ın omzunu tuttu. “Henüz değil, dostum. Henüz değil.”

Bunun üstüne geri döndüler.

Kayran’da karamsar bir hava hâkimdi. Her şey griyken böyle olması çok normaldi. Sabah uyandıklarından beri var olan loş ışıkta bir değişiklik

olmamıştı ve Thomas “günbatımında” da farklı bir şeyler olacağından şüpheliydi.

Batı Kapısı’ndan girdiler ve Minho doğruca Harita Odası’na yöneldi.

Thomas şaşırmıştı. Yapmaları gereken en son şeyin Harita Odasına gitmek olduğunu düşünüyordu. “Newt ve Alby’ye Izdırap Veren Deliğinden bahsetmek istemiyor musun?”

“Biz hâlâ koşucuyuz,” dedi Minho, “ve hâlâ bir işimiz var. Thomas onunla birlikte Harita Odasına gitti. Çelik kapının önüne geldiklerinde Minho ona dönüp yorgun bir halde gülümsedi. “Ama evet, çabuk olalım ki bir an önce onlarla konuşabilelim.”

İçerideki diğer koşucular etrafta gezinip haritalarını çiziyorlardı. Kimse konuşmadı, yeni gökyüzü hakkındaki tüm tartışmalar bitmiş gibiydi. Odadaki ümitsizlik Thomas’ın bataklıkta yürüyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Yorgun olması gerektiğini biliyordu ama bunu hissedemeyecek kadar heyecanlıydı... Uçurum’la ilgili haberleri Newt ve Alby’ye söylediklerinde verecekleri tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordu.

Oturup hafızasına ve aldığı notlara göre o günün haritasını çizmeye koyuldu. Minho da başında durmuş onu kontrol ediyordu: “O yol burada bitiyordu, orada değil”, “Boyutlarına dikkat et” ve “Düz çiz, çıkıntı.” Her ne kadar sinir bozucu olsa da yardımcı oluyordu ve odaya girdiklerinden on beş dakika sonra Thomas bitirdiği haritasına baktı. Gördüğü diğer haritalar kadar iyi olduğunu görünce gururlandı.

“Fena değil,” dedi Minho. “En azından bir çaylak için.”

Minho ayağa kalktı ve gidip Birinci Bölüm’ün sandığını açtı. Thomas da sandığın önünde eğildi ve bir önceki günün haritasını alıp kendi çizdiğiyle yan yana tuttu.

“Ne aramam gerek?” diye sordu.

“Bir çeşit düzen. Ama son iki günün haritalarına bakmak bir işe yaramaz. Son birkaç haftanınkilere bakman gerekiyor, onların düzenlerine. Bize yardım edecek bir şey olduğunu biliyorum, herhangi bir şey. Ama henüz bulamadım. Dediğim gibi, çok fena bir durum.”

Thomas aklının bir köşesinde, Harita Odasına ilk girdiği gün hissettiği şeyi hissetti. Labirent’in duvarları, hareketleri. Düzenleri. Düz çizgiler... tamamen farklı bir haritanın ipucu olabilir miydi? Başka bir şeyi mi işaret ediyorlardı? Gözünün önündeki ipucunu göremediğini hissetti.

Minho omzuna dokundu. “Yemekten ve Newt ile Alby’yle konuştuktan sonra gelip çalışabilirsin.”

Thomas hissettiği huzursuzluktan nefret ederek kâğıtları sandığa koyup kapağı kapattı. İçinde bir boşluk hissediyordu. Duvarların hareketleri, düz çizgiler, düzenler... Bunların bir cevabı olmalıydı. “Tamam, gidelim.”

Harita Odasından çıkıp kapıyı kapattıkları sırada Newt ve Alby onlara doğru yürüyordu. İkisi de mutlu gözükmüyordu. Thomas’ın heyecanı, yerini endişeye bıraktı.

“Selam,” dedi Minho. “Biz de tam...”

“Çabuk ol,” diye sözünü kesti Alby. “Boşa harcayacak vaktimiz yok. Bir şey buldunuz mu? Herhangi bir şey.”

Minho, Alby nin bu çıkışına bozulmuştu ama kırgın ya da sinirli gibi değil, kafası karışmış gibi gözüküyordu. “Seni görmek de güzel. Evet, aslında bir şey *bulduk.”*

Alby neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. “Bu lanet yer mahvolmak üzere.” Thomas’a sanki her şey onun suçuymuş gibi sert bir bakış attı.

Nesi var? diye düşündü Thomas sinirlenerek. Tüm gün çalışmışlardı ve aldıkları teşekkür bu muydu yani?

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Minho. “Başka ne oldu?”

Newt başıyla Kutuyu işaret edip yanıtladı. “Erzak gelmedi. İki yıldır her hafta aynı gün aynı saatte gelirdi. Ama bugün gelmedi.”

Dördü de yerdeki metal kapağa baktı. Thomas, onun üzerinin her yeri kaplayan grilikten daha da karanlık olduğunu düşündü.

“Şimdi mahvolduk,” diye fısıldadı Minho. Tepkisi durumun ne kadar ciddi olduğunu ortaya koyuyordu.

“Bitkiler için güneş yok,” dedi Newt. “Kutudan erzak gelmiyor... Evet, mahvolduk.”

Alby kollarını önünde birleştirmiş, zihin gücüyle kapılarını açmaya çalışır gibi Kutu’ya bakıyordu. Thomas, liderlerinin Değişim’de gördüklerini ya da kendisiyle ilgili herhangi bir şey söylememesini umdu. Özellikle de öyle bir zamanda.

“Evet, neyse,” diye devam etti Minho. “İlginç bir şey bulduk.”

Thomas, Newt ya da Alby’nin b u haber üzerine olumlu bir tepki vermelerini hatta kendi yorumlarını paylaşmalarını umuyordu.

Newt kaşlarını kaldırdı. “Ne?”

Minho üç dakika boyunca, takip ettikleri Izdırap Veren’den başlayarak taş fırlatma deneylerinin sonucuna kadar her şeyi anlattı.

“Izdırap Verenler’in... *yaşadıkları* yere gidiyor olmalı,” dedi açıklamasını bitirdikten sonra.

“Izdırap Veren Deliği,” diye ekledi Thomas. Diğer üç çocuk, Thomas’ın konuşmaya hakkı yokmuşçasına sinirle ona baktılar. Fakat ilk kez çaylak muamelesi Thomas’ın canını sıkmadı.

“Kendim görmeliyim,” dedi Newt. Ardından mırıldanarak, “İnanılır gibi değil,” dedi. Thomas ona katılıyordu.

“Ne yapabiliriz bilmiyorum,” dedi Minho. “Belki delikten çıkmalarını engelleyecek bir şey inşa edebiliriz.”

“Olmaz,” dedi Newt. “Lanet şeyler duvarlara bile tırmanıyorlar, unuttun mu? *Bizim* yapacağımız hiçbir şey onların oradan çıkmasına engel olamaz.”

Çiftlik Evi’nden gelen gürültü dikkatlerini dağıttı. Bir grup Kayranlı evin kapısının önünde durmuş, seslerini duyurmaya çalışıyordu. Chuck da onların arasındaydı ve Thomas’ı görünce heyecanla ona doğru koşmaya başladı. Thomas bu sefer nasıl bir çılgınlık olduğunu merak ediyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Newt.

“Uyandı!” diye bağırdı Chuck. “Kız uyandı!”

Thomas midesinde bir hareketlenme hissetti ve Harita Odası’nın beton duvarına yaslandı. Kız. Kafasının içinde onunla konuşan kız. Bir kez daha konuşamadan koşup uzaklaşmak istiyordu.

Ama çok geçti.

Tom, bu insanların hiçbirini tanımıyorum. Gelip beni kurtar! Her şey yok oluyor... Senin dışında her şeyi unutuyorum... Sana anlatmam gereken şeyler var! Ama unutmaya başladım...

Thomas, kızın bunu nasıl yaptığını, kafasının içine nasıl konuşabildiğini bir türlü anlayamıyordu.

Teresa durdu ve sonra Thomas’ın anlam veremediği bir şey söyledi.

Labirent, bir kod, Tom. Labirent, kod.

36. BÖLÜM

Thomas onu görmek istemiyordu. Kimseyi görmek istemiyordu.

Newt kızla konuşmaya gider gitmez Thomas da o kargaşada fark edilmemeyi umarak sessizce oradan ayrıldı. Herkesin aklı komadan çıkan kızdayken bunu yapması çok da zor olmadı. Kayran'ın köşesinden Ölü Kafalar'daki gözlerden uzak yerine gitti.

Bir köşede sarmaşıkların arasına oturdu ve battaniyeyle üzerini örttü. Bu şekilde Teresa'nın, zihnine yaptığı istiladan kurtulabileceğim düşünüyordu. Birkaç dakika geçtikten sonra kalbi sonunda normal temposunda atmaya başladı.

"Seni unutmak en kötü kısmıydı."

Başta Thomas bunun da beyninde duyduğu başka bir mesaj olduğunu düşündü; elleriyle kulaklarını sıkıca kapattı. Fakat bu farklıydı. Sesi kulaklarıyla duymuştu. Kızın sesini. Tüyleri diken diken oldu ve yavaşça battaniyeyi itti.

Teresa sağındaki duvara yaslanmış duruyordu. Çok farklı gözüküyordu, uyanmıştı ve tetikteydi... *ayakta duruyordu.* Uzun kollu bir gömlek, kot ve kahverengi ayakkabı giymişti, komadaki halinden çok daha etkileyiciydi. Siyah saçları soluk yüzünü çevreliyordu ve mavi gözlerinden ışık saçıyordu.

"Tom, beni gerçekten hatırlamıyor musun?" Geldiği ilk gün her şeyin değişeceğini söylediği zamankinin aksine sesi oldukça yumuşaktı.

"Nasıl yani... sen, *beni* hatırlıyor musun?" diye sordu ve anında yaptığı vurguya pişman oldu.

"Evet. Hayır. Belki." Sinirle kollarını iki yana savurdu. "Açıklayamıyorum."

Thomas ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden kapattı.

"*Hatırladığımı* hatırlıyorum," diye mırıldandı, iç çekerek yere oturdu ve bacaklarını önüne çekip kollarını doladı. "Duygular. Hisler. Sanki beynimde anılar ve yüzler için etiketlenmiş bir sürü raf var ve hepsi boş. Sanki bundan önce yaşadığım her şey beyaz bir perdenin arkasında. Buna sen de dâhilsin."

"Ama beni nereden tanıyorsun?" Thomas, duvarlar etrafında dönüyor gibi hissediyordu.

Teresa ona döndü. “Bilmiyorum. Labirent’e gelmeden öncesiyle ilgili bir şey. Bizimle ilgili. Ama dediğim gibi, hatırlayamıyorum.” “Labirent’i biliyor musun? Kim söyledi sana? Daha yeni uyandın.”

“Bu... şu an çok karışık.” Bir elini uzattı. “Ama senin arkadaşım olduğunu biliyorum.”

Thomas sersemlemiş bir halde battaniyeyi tamamen üzerinden attı ve uzanıp elini sıktı. “Bana Tom demen hoşuma gidiyor.” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz daha aptalca konuştuğu için pişman oldu.

Teresa gözünü devirdi. “Bu senin *adın,* öyle değil mi?”

“Evet, ama genelde herkes bana Thomas diyor. Newt dışında... o Tommy diyor. Tom dediğin zaman sanki evdeymişim gibi hissediyorum. Evimi bilmiyor olsam da...” Acı bir kahkaha attı. “Ne korkunç bir haldeyiz, değil mi?”

Teresa ilk defa gülümsedi ve Thomas sanki böyle bir güzellik bu denli kasvetli ve gribir ortama uymuyormuşçasına ve ona bakmaya hakkı yokmuşçasına başını çevirmek istedi.

“Evet, halimiz hiç iyi değil,” dedi kız. “Ve korkuyorum.”

“İnan bana ben de korkuyorum.” Aslında o gün hissettikleri korkudan da öteydi.

Bir süre ikisi de yere baktı.

“Sen...” diye başladı cümlesini nasıl devam ettireceğini bilemeyerek. “Sen nasıl zihnime konuşabiliyordun?”

Teresa başım iki yana salladı. *Hiçbir fikrim yok... bir şekilde yapabiliyorum işte,* dedi ağzını açmadan. Ardından yeniden sesli konuştu. “Bisiklete binmek gibi... tabii burada bisiklet var mı bilmiyorum. Eminim sen de hiç düşünmeden yapabilirsin. Ama bisiklete binmeyi öğrendiğini hatırlıyor musun?”

“Hayır. Yani... sürdüğümü hatırlıyorum ama öğrendiğimi değil.” Üzgün bir şekilde duraksadı. “Kimin öğrettiğini de hatırlamıyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Teresa, Thomas’ın ani karamsarlığından mahcup olmuş gibi gözlerini kırpıştırarak. “Neyse işte... öyle bir şey.”

“Çok açıklayıcı oldu.”

Teresa omuz silkti. “Kimseye söylemedin, değil mi? Deli olduğumuzu düşünürler.”

“İlk başıma geldiğinde söyledim. Ama sanının Newt yalnızca aşırı stresli olduğumu düşündü.” Thomas hareket etmezse kafayı yiyecekmiş gibi kendini huzursuz hissetti. Ayağa kalktı ve

Teresa’nın önünde volta atmaya başladı. “Olayları bir çözüme kavuşturmalıyız. Gelen son kişi olduğunu söyleyen o garip not, girdiğin koma, benle telepati yoluyla komışabilmen... Bir fikrin var mı?”

Thomas bir ileri bir geri yürürken Teresa onu izliyordu. “Soru sorarak boşuna kendini yorma. Ufak tefek şeyler hatırlıyorum...
ikimizin önemli olduğunu ve bir şekilde *kullanıldığımızı*, akıllı
olduğumuzu, buraya bir nedenden dolayı geldiğimizi... Sonu başlattığımı
biliyorum, bu artık her ne demek oluyorsa.” Kızararak homurdandı. “Benim hatıralarım da seninkiler kadar işe yaramaz.”

Thomas, Teresa’nın önünde diz çöktü. “Hayır, değiller. Sonuçta sen benim hafızamın silindiğini bana sormadan biliyordun... ve diğer şeyleri. Sen benden ve buradaki diğer herkesten çok daha öndesin.”

Bakışları buluştu. Kız beynini zorlayıp olanlara bir anlam vermeye çalışıyor gibi görünüyordu.

Bilmiyorum, dedi zihninde.

“İşte yine yaptın,” dedi Thomas sesli bir şekilde ama artık bu durumdan korkmadığı için rahatlamıştı. “Nasıl yapıyorsun?”

“Yapıyorum işte, eminim sen de yapabilirsin.”

“Çok istekli olduğum söylenemez.” Oturdu ve bacaklarını Teresa’nın yaptığı gibi önüne çekti. “Beni burada bulmadan önce bana bir şey söyledin... kafamın içine. Labirent bir kod, dedin. Bu ne demek?”

Teresa başını yavaşça iki yana salladı. “İlk uyandığımda kendimi akıl hastanesinde gibi hissettim... Yatağımın başında garip tipler toplanmıştı, dünya etrafımda dönüyor gibiydi ve hatırlanın beynimde girdap gibi dönüyordu. Bazılarını yakalamaya çalıştım. O da yakaladıklarımdan biri işte. *Neden* söylediğimi hatırlayamıyorum.”

“Başka şeyler var mıydı?”

“Aslına bakarsan, evet.” Gömleğini sıyırıp kolunu gösterdi. İnce, siyah kalemle küçük harfler yazılmıştı.

“Bu da ne?” diye sordu Thomas ve daha iyi görebilmek için öne eğildi.

“Kendin oku.”

Harfler karman çormandı ama yakından bakınca okuyabildi.

İSYAN, iyidir.

Thomas’ın kalbi hızla atmaya başladı. “*İSYAN;* bu kelimeyi daha önce gördüm.” Cümlenin ne anlama geliyor olabileceğini düşündü. “Burada yaşayan küçük yaratıkların üzerinde yazıyor. Bıçak böceklerin. ”

“Onlar nedir?” diye sordu Teresa.

“Bizi buraya gönderen insanların, Yaratıcıların casusluğunu yapan, kertenkeleye benzer küçük robotlar.”

Teresa düşünceli bir şekilde boşluğa daldı, ardından bakışlarını koluna çevirdi. “Bunu neden yazdığımı hatırlamıyorum,” dedi başparmağıyla yazıyı silmeye çalışırken. “Ama sakın unutmama izin verme... önemli bir şey olmalı.”

Thomas kelimeleri düşünüp duruyordu. “Ne zaman yazdın?”

“Uyandığımda. Yatağın yanında not defteri ve kalem vardı, ben de o karmaşa anında yazdım.”

Kız, Thomas’ı sürekli şaşırtıyordu. Önce onunla arasında hissettiği bağ, sonra zihnine konuşması şimdi de bu. “Çok ilginç bir kızsın. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Küçük saklanma yerine bakacak olursak sen de çok normal sayılmazsın. Ormanda mı yaşıyorsun?”

Thomas somurtmaya çalıştı fakat sonra gülümsedi. Kendini acınacak halde hissediyordu, saklandığı için utanmıştı. “Bana tanıdık geliyorsun ve arkadaş olduğumuzu söylüyorsun. Sanırım sana inanacağım.”

Bir kez daha elini uzattı ve uzun bir süre boyunca el sıkıştılar. Hissettiği ürperti hoşuna gitmişti.

“Tek istediğim eve dönmek,” dedi Teresa sonunda elini bırakırken. “Tıpkı sizin gibi.”

Thomas gerçekliğe dönüp dünyanın ne kadar kötü bir hale geldiğini hatırlayınca morali bozuldu. “Evet, şu an her şey berbat durumda. Güneş kayboldu, gökyüzü gri oldu, haftalık erzakımızı göndermediler... Bir şekilde sona erecekmiş gibi görünüyor.”

Teresa cevap veremeden, Newt ağaçların arasından koşarak geldi. “Nasıl...” dedi önlerinde durup. Alby ve birkaç kişi daha arkasındaydı. “Buraya nasıl geldin? Tıpçı bir anda ortadan kaybolduğunu söyledi.” Teresa ayağa kalktı ve kendine olan güveniyle Thomas’ı şaşırttı. “Herhalde kasıklarına tekme atıp pencereden aşağı indiğimi söylemeyi unutmuş.”

Newt, arkasında duran kıpkırmızı olmuş çocuğa bakarken Thomas gülmemek için kendini zor tuttu.

“Tebrikler, Jeff,” dedi Newt. “Burada bir *kızdan* dayak yiyen tek erkek olmayı başardın.”

Teresa durmadı. “Bu şekilde konuşmaya devam edersen sıradaki sen olacaksın.”

Newt onlara döndü. Yüzünde hiç de korkmuş bir ifade yoktu. Sessizce durup sadece onlara baktı. Thomas da onun bakışlarına karşılık verirken neler düşündüğünü merak ediyordu.

Alby öne doğru ilerledi. "Yeter artık." İşaret parmağıyla Thomas'ın göğsünü hedef aldı. "Kim olduğunu, bu kızın kim olduğunu ve birbirinizi nereden tanıdığınızı bilmek istiyorum."

Thomas cesaretini kaybetti. "Alby, yemin ederim..."

"Uyanır uyanmaz senin yanına geldi, sersem!"

Thomas sinirlenmeye başladı, bir yandan da Alby'nin de Ben gibi delirmesinden korkuyordu. "Ne olmuş yani? Onu tanıyorum, o da beni tanıyor... En azından eskiden öyleymiş. Bunun bir anlamı yok! Hiçbir şey *hatırlayamıyorum*. O da öyle."

Alby, Teresa'ya baktı. "Ne yaptın sen?"

Thomas kafası karışmış bir şekilde, *Teresa'nın* soruyu anlayıp anlamadığını görmek için ona baktı. Ama kız cevap vermedi.

"Ne yaptın?" diye bağırdı Alby. "Önce gökyüzü, şimdi bu."

"Bir şeyi başlattım," diye cevap verdi Teresa sakin bir ses tonuyla. "Bilerek yapmadım, yemin ederim. Sonu başlattım. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Sorun ne, Newt?" diye sordu Thomas, Alby'yle konuşmak istemiyordu. "Ne oldu?"

Fakat Alby onu gömleğinin yakasından yakaladı. "Ne mi oldu? Sana söyleyeyim, çıkıntı. O güzel gözlerinle hiç etrafına bakma zahmetine giriştin mi? Lanet *saat* kaç farkında mısın?"

Thomas saatine baktı ve korkuyla ne olduğunu fark etti. Alby daha konuşmadan ne söyleyeceğini biliyordu.

"*Duvarlar*, seni sersem. *Kapılar.* Bu akşam kapanmadılar."

37. BÖLÜM

Thomas konuşamadı. Her şey farklı olacaktı. Güneş yoktu, erzak yoktu, Izdırap Verenler'den korunamayacaklardı. Teresa başından beri haklıydı... Her şey değişmişti. Thomas nefesinin âdeta katılaşıp boğazında kaldığını hissetti.

Alby, kızı gösterdi. "Onun hapse girmesini istiyorum. Şimdi. Billy! Jackson! Kızı Hapishane'ye götürün ve söylediği hiçbir şeyi ciddiye almayın."

Teresa tepki vermedi fakat Thomas ikisi adına konuştu. "Sen neden bahsediyorsun, Alby? Bunu yapamazsın..." Alby ona sinirle öyle bir bakış attı ki Thomas kalbinin teklediğini hissetti. "Ama duvarların kapanmamasından onu nasıl sorumlu tutabilirsin?"

Newt öne atılıp bir elini hafifçe Alby'nin göğsüne koydu ve geri itti. "Nasıl sorumlu tutmayız, Tommy? Kız kendisi itiraf etti."

Thomas dönüp Teresa'ya baktı. Üzgün gözlerini görünce göğsü sıkıştı.

"Sen de onunla gitmediğin için sevinmelisin, Thomas," dedi Alby ve gitmeden önce ikisine de sert sert baktı. Thomas daha önce kimseyi bu kadar çok yumruklamak istememişti.

Billy ve Jackson, Teresa'yı kollarından yakalayıp götürdüler.

Henüz uzaklaşmamalardı ki Newt onları durdurdu. "Onunla kalın. Kimse ona dokunmayacak. Hayatınız üzerine yemin edin."

İki çocuk da başlarıyla onayladılar ve Teresa'yla birlikte gittiler. Teresa'nın buna hiç karşı çıkmamış olması Thomas'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve bu kadar üzüldüğüne inanamıyordu... Onunla konuşmaya devam etmek istiyordu. *Ama onunla daha yeni tanıştım,* diye düşündü. *Onu doğru düzgün tanımıyorum bile.* Fakat bunun doğru olmadığını biliyordu. Kayran'a gelmeden ve hafızası silinmeden önce tanıştıklarını, aralarındaki bağı bu yüzden hissettiğini biliyordu.

Beni görmeye gel, dedi Teresa zihnine.

Thomas onunla nasıl aynı şekilde konuşabileceğini bilmiyordu ama yine de denedi.

Geleceğim. En azından orada güvende olacaksın.

Teresa cevap vermedi.

Teresa?

Sessizlik.

Sonraki yanın saat karmaşa içinde geçti.

Sabahtan beri mavi gökyüzü ve güneş gözükmemiş olmasa da hava kararmış gibiydi. Newt ve Alby liderlere görevler verip bir saat içinde kendi gruplarıyla Çiftlik Evi'nde olmalarını söylerken Thomas ne yapacağını bilmeden onları izliyordu.

Liderleri olan Gally hâlâ kayıp olan inşaatçılara her Kapı'nın önüne barikat kurmaları söylenmişti; yeterince zaman ve malzeme olmamasına rağmen inşaatçılar söyleneni yapmaya çalışıyorlardı.

Liderler, sanki kaçınılmaz paniği engellemek için herkesi meşgul tutmaya çalışıyorlardı. Thomas, inşaatçıların bulabildikleri her türlü malzemeyi toplayıp birbirine çakmalarına yardım etti. Yaptıkları barikat o kadar komikti ki Izdırap Verenler'i dışarıda tutması mümkün değildi.

Thomas çalışırken bir yandan Kayranda yapılan diğer işlere göz attı.

Tüm fenerler dağıtılıyordu; Newt o gece herkesin Çiftlik Evi'nde uyuyacağını ve acil durumlar dışında kimsenin ışık yakmamasını söylüyordu. Tavanın göreviyse, bozulmayacak yemekleri mutfaktan çıkarıp Çiftlik Evi'ne taşımaktı; orada mahsur kalabilirlerdi. Thomas bunun ne kadar korkunç olacağını düşünmek bile istemiyordu. Diğer çocuklar da gerekli malzeme ve eşyaları taşıyorlardı. Thomas, Minho'nun silahları bodrumdan çıkarıp ana binaya götürdüğünü gördü. Alby risk alamayacaklarını açıkça belirtmişti: Çiftlik Evi, kaleleri olacaktı ve onu savunmak için ellerinden geleni yapacaklardı.

Thomas sonunda inşaatçıların yanından ayrılıp Minho'ya bıçak kutularını ve dikenli tellerle sarılı sopaları taşımasında yardım etti. Ardından Minho, Thomas'a Newt'in kendisi için özel bir görevi olduğunu söyledi ve Thomas'ın hiçbir sorusuna cevap vermedi.

Thomas buna kırılmıştı ama yine de Newt'le başka bir konuda konuşmak üzere oradan ayrıldı. Sonunda onu Kayrandan Kan Evi'ne doğru yürürken yakaladı.

"Newt!" diye bağırdı yanma koşarken. "Beni dinlemelisin."

Newt aniden durunca Thomas neredeyse ona çarpacaktı. Çocuk, Thomas'a o kadar sinirli bir bakış fırlattı ki Thomas söyleyeceklerini bir kez daha düşündü.

"Çabuk ol," dedi Newt.

Thomas neredeyse vazgeçiyordu, aklından geçenleri nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. "Teresa'yı oradan çıkarmalısın." Kızın bir şeyler hatırlayıp yardımcı olabileceğini biliyordu.

“Ah, arkadaş olduğunuza sevindim.” Newt yürümeye başladı. “Zamanımı boşa harcama, Thomas.”

Thomas onu kolundan tuttu. “Beni dinle! O kızda bir şey var... Sanırım o ve ben buraya tüm bunlara bir son vermek için gönderildik.”

“Tabii, Izdırap Verenler’in buraya gelip bizi öldürmelerine izin vererek mi? Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü plan, çaylak.”

Thomas homurdandı. Newt’in ne kadar sinirli olduğunu anlamasını istiyordu. “Hayır, duvarların kapanmamasının nedeninin bu olduğunu düşünmüyorum.”

Newt bezmiş bir ifadeyle kollarını kavuşturdu. “Çaylak, ne demeye çalışıyorsun?”

Thomas Labirent’in duvarında yazılı kelimeleri gördüğünden beri onlar hakkında düşünüyordu: *İnsanlığın Sonu: Yok Etme Araştırma Noktası*. Orada ona inanacak tek kişinin Newt olduğunu biliyordu. “Bence... biz tuhaf bir araştırmanın ya da testin bir parçasıyız. Ama bir şekilde sona ermesi gerekiyor. Burada sonsuza dek yaşayamayız... Bizi buraya *gönderenler* bunun bitmesini istiyorlar. Öyle ya da böyle bitecek.” Thomas düşündüklerini sonunda söyleyebildiği için rahatladı.

Newt gözlerini ovuşturdu. “Ve bunun, beni her şeyin gayet güzel olduğuna ve kızı serbest bırakmam gerektiğine ikna etmesini mi bekliyorsun? Kız geldiği için bir anda olay ölüm kalım meselesine döndü.”

“Hayır, *anlamıyorsun*. Onun burada olmamızla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum. O yalnızca piyon... Onu son ipucu ya da buradan çıkmamıza yardımcı olması için gönderdiler.” Thomas derin bir nefes aldı. “Sanırım beni de bu yüzden gönderdiler. Sonu başlatması onun kötü biri olduğunu göstermiyor.”

Newt Hapishane’ye baktı. “Şu an umurumda bile değil. Orada bir gece idare edebilir... En azından bizden daha güvende olur.”

Thomas bir anlaşmaya varabileceklerini hissederek başıyla onayladı. “Tamam, bu geceyi atlatalım. Yarın gündüz güvendeyken onunla ne yapacağımızı düşünürüz. Ne yapmamız gerektiğini bulmaya çalışırız.”

Newt homurdandı. “Tommy, yarını farklı kılan ne olacak ki? İki yıldır buradayız.”

Thomas tüm bunların, final için bir tür tetikleyici olduğuna inanıyordu. “Çünkü artık bunu çözmek *zorundayız*. Buna mecburuz. Her gün en önemli şeyin kapılar kapanmadan Kayran’a dönmek olduğunu düşünerek yaşayamayız.”

Kayranlılar etraflarında koşuştururken Newt bir süre durup düşündü. “Daha derine inmeliyiz. Duvarlar hareket ederken orada olmalıyız.”

“Kesinlikle,” dedi Thomas. “Ben de bundan bahsediyorum işte. Belki Izdırap Veren Deliği’ni kapatmanın ya da havaya uçurmanın bir yolunu buluruz. Labirent’i incelemek için zaman kazanırız.”

“Kızın çıkmasına izin vermeyen kişi Alby,” dedi Newt, başıyla Çiftlik Evi’ni göstererek. “Sizi pek sevmiyor. Şu an tek yapabileceğimiz şey sabahı beklemek.”

Thomas başını onaylarcasına salladı. “Onlarla savaşabiliriz.”

“Daha önce yaptın, öyle değil mi, Herkül?” Newt gülümsemeden ve ondan bir cevap beklemeden arkasını dönüp çocuklara işlerini bitirip Çiftlik Evi’ne dönmeleri için bağırmaya başladı.

Thomas konuşmalarından memnun kalmıştı. Neredeyse düşündüğü kadar iyi geçmişti. Acele edip çok geç olmadan Teresa’yla konuşmaya karar verdi. Çiftlik Evi’nin arkasından Hapishane’ye giderken Kayranlılar elleri kolları silah ya da diğer malzemelerle dolu bir şekilde içeri giriyorlardı.

Thomas küçük hücrenin önüne geldi ve nefesini tuttu. “Teresa?” dedi parmaklıklı pencerenin ardından.

Teresa bir anda pencerenin önünde belirince Thomas irkildi.

Kendini kontrol edemedi ve ufak bir çığlık attı, kendine gelmesi birkaç saniyesini aldı. “Gerçekten korkutucu olabiliyorsun.”

“Çokhoş,” diye karşılık verdi Teresa. “Teşekkürler.” Karanlıkta mavi gözleri kedi gözü gibi parlıyordu.

“Bir şey değil,” dedi Thomas Teresa’nın sözlerindeki imayı fark etmemiş gibi yaparak. “Dinle, düşünüyordum da...” Düşüncelerini toparlamak için duraksadı.

“Alby’den daha çok düşündüğüne eminim.”

Thomas ona katılıyordu ama aklındakileri söylemek için sabırsızlanıyordu. “Buradan çıkmanın bir yolu olmalı... Sadece biraz daha kafa yorup Labirent’te daha uzun süre kalmalıyız. Koluna yazdığın şey ve bahsettiğin kod, bunların bir anlamı olmalı.” *Öyle olmalı,* diye düşündü. Umutlanmıştı.

“Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ama ilk olarak beni buradan çıkaramaz mısın?” Elleriyle pencerenin parmaklıklarını kavradı. Thomas bir an uzanıp ellerini tutmak istedi.

“Newt belki yarın çıkabileceğini söyledi.” Thomas, çocuğun anlayışlı olmasından oldukça memnundu. “Geceyi burada geçirmek zorundasın. Şu

an Kayran'daki en güvenli yer burası olabilir."
"Newt'e sorduğun için teşekkürler. Soğuk zeminde uyumak eğlenceli olacak." Başparmağıyla arkasını gösterdi. "Ama sanınm Izdırap Verenler'in bu pencereden geçmesi imkânsız, o yüzden mutlu olmalıyım, değil mi?"
Thomas onun Izdırap Verenler'den bahsetmesine şaşırdı... Onlardan bahsettiğini hatırlamıyordu. "Teresa, her şeyi unuttuğuna emin misin?"
Teresa bir süre düşündü. "Çok garip, sanırım bazı şeyleri hatırlıyorum. Tabii ben komadayken yanımdakilerin konuşmalarını da duymuş olabilirim."
"Neyse, şu an bunun bir önemi yok. İçeri girmeden önce seni görmek istemiştim." Ama gitmek istemiyordu; neredeyse onunla birlikte hapse atılmayı dileyecekti. Newt'in, *bu* isteğine vereceği tepkiyi düşününce içinden sırıttı.
"Tom?" dedi Teresa.
Thomas o an daldığını fark etti. "Ah, pardon. Efendim?"
Teresa ellerini parmaklıklardan çekip aşağı indirdi. Thomas'ın tek görebildiği gözleri ve solgun beyaz teniydi. "Burada tüm gece kalabilir miyim bilmiyorum."
Thomas büyük bir üzüntüye kapıldı. Newt'in anahtarlarını çalıp onu oradan çıkarmak istiyordu. Tabii bunun kötü bir fikir olduğunu da biliyordu. Teresa bir gece idare etmek zorundaydı. Kızın parlayan gözlerine bakarak, "En azından tamamen karanlık değil, galiba hava artık yirmi dört saat boyunca böyle olacak," dedi.
"Evet..." Çiftlik Evi'ne baktı ve sonra bakışlarını Thomas'a odakladı. "Ben güçlü bir kızım... Sorun yok."
Thomas onu orada bırakacağı için kendini berbat hissediyordu fakat başka şansı olmadığının farkındaydı. "Sabah ilk iş seni buradan çıkarttıracağım, tamam mı?"
Teresa gülümseyince Thomas kendini daha iyi hissetti. "Söz mü?"
"Söz." Thomas sağ şakağına hafifçe vurdu. "Eğer kendini yalnız hissedersen benimle konuşabilirsin... kendi yönteminle. Cevap vermeye çalışacağım." Onunla iletişim halinde kalabilmek için nasıl cevap verebileceğini öğrenebileceğini umuyordu.
Yakında sen de yaparsın, dedi Teresa zihnine.
"Umarım." Gitmeyi hiç istemeyerek orada öylece durdu.
"Artık gitmelisin," dedi Teresa. "Gözümün önünde feci şekilde öldürüldüğünü görmek istemiyorum."

Thomas gülümsemeye çalışarak, “Pekâlâ. Yarın görüşürüz,” dedi.

Fikrini değiştirmeden önce döndü ve Çiftlik Evinin ön kapısına doğru yürüdü. Newt sona kalan birkaç Kayranlı’ya tavuk kovalar gibi bağırıyordu. O da Thomas’ın arkasından içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Kapı kapanmadan bir saniye önce Thomas, Izdırap Verenler’in Labirent’in derinliklerinden gelen tüyler ürpertici inlemelerini duyduğunu sandı.

Gece başlamıştı.

38. BÖLÜM

Genelde dışarıda yatan çocukların hepsini evin içine sığdırmak biraz zor olmuştu. Liderler, Kayranlılar'a battaniye ve yastık verip çocukları eve yerleştirmişlerdi. Kişi sayısına ve böyle bir değişikliğin yarattığı karışıklığa rağmen içeride rahatsız edici bir sessizlik hâkimdi; sanki kimse dikkati üzerine çekmek istemiyordu.

Herkes yerleştiğinde Thomas kendini yukarıda Newt, Alby ve Minho'yla buldu. Sonunda gündüz başladıkları konuşmaya devam edebileceklerdi. Alby ve Newt yatağa oturdular, Minho ve Thomas ise yatağın karşısındaki iki sandalyeye oturdu. Odadaki diğer eşyalarsa yamuk, ahşap bir şifonyer ve üzerinde içerideki tek ışık kaynağı olan lambanın durduğu küçük masaydı. Dışarıdaki gri karanlık, kötü şeyler olacağının habercisi gibiydi.

"Özetleyecek olursam," dedi Newt. "Her şeyi boşverip Izdırap Verenler e iyi geceler öpücüğü verelim. Erzak gelmiyor, lanet gökyüzü gri oldu, duvarlar kapanmıyor. Ama vazgeçemeyeceğimizi biliyoruz. Bizi buraya gönderen pislikler ya hepimizin ölmesini ya da bir şekilde bizi harekete geçmemizi istiyorlar. Öyle ya da böyle, ölsek de ölmesek de çaba göstermeliyiz."

Thomas hiçbir şey demeden başıyla onayladı. Newt'e katılıyordu ama ne yapmaları gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Geceyi bir atlatsa, belki sabah Teresa'yla birlikte onlara yardımcı olacak bir şey bulabilirdi.

Thomas, karanlık düşüncelere gömülmüş Alby'ye baktı. Yüz ifadesi hâlâ karamsardı, gözleri çökmüştü. Olanları düşününce Değişim, tam da yerinde bir isimdi.

"Alby?" dedi Newt. "Bir şey söyleyecek misin?"

Alby odada yalnız olmadığını fark edercesine şaşırarak başını kaldırdı. "Hı? Ah, evet. Tamam. Ama gece neler olduğunu gördün. Süper Çaylak onlarla savaşı kazandı diye bu diğer herkesin de kazanabileceği anlamına gelmiyor."

Thomas gözlerini devirip Minho'ya baktı... Alby'nin tavırlarından bıkmıştı artık.

Minho da aynı şekilde hissediyorsa, bunu gizlemeyi iyi beceriyordu. "Thomas ve Newt'e katılıyorum. Zırlayıp halimize üzülmeyi bırakmalıyız." Ellerini birbirine sürttü ve sandalyenin ucuna oturdu. "Yarın sabah ilk iş,

koşucular Labirent'teyken siz de bir ekip oluşturup haritaları inceleyin. Biz de yanımıza yeterli miktarda yiyecek alalım ki birkaç gün orada kalabilelim."

"Ne?" diye sordu Alby, sonunda biraz duygu belirtisi göstererek. *"Birkaç gün mü?"*

"Evet. Kapılar açıkken ve günbatımı diye bir şey yokken geri dönmemizin de bir anlamı yok. Duvarlar hareket ederken bir çıkış açılıyor mu görelim. Eğer hâlâ hareket ediyorlarsa tabii."

"Olmaz," dedi Alby. "Çiftlik Evi'nde saklanacağız; o olmazsa Harita Odası ve Hapishane'de. İnsanlardan oraya gidip ölmelerini isteyemeyiz, Minho! Kim böyle bir şeye gönüllü olur ki?"

"Ben," dedi Minho. "Ve Thomas."

Thomas, herkes kendisine bakarken başını onaylamasına salladı. Labirent'i gerçekten araştırmaktan deli gibi korkuyor da olsa bu, ilk günden beri istediği şeydi.

"Zorunda kalırsam ben de giderim," dedi Newt, Thomas'ı şaşırtarak. Hiç bahsetmemiş olsa da topallaması, Labirent'te başına kötü bir şey geldiğini gösteriyordu. "Ve eminim diğer koşucular da bunu isteyecektir."

"Sakat bacağınla mı?" diye sordu Alby, acı bir kahkaha atarak.

Newt kaşlarını çatıp yere baktı. "Kendim istemediğim bir şeyi Kayranlılar'dan yapmalarını isteyemem."

Alby yatakta sallandı. "Her neyse. Ne istiyorsan yap."

"Ne istersem yapayım mı?" diye sordu Newt ayağa kalkıp. "Senin sorunun ne? Başka bir seçeneğimiz var mı? Öylece oturup Izdırap Verenler tarafından yenmeyi mi bekleyelim?"

Thomas ayağa kalkıp Newt'i alkışlamak istedi. Alby'nin kendine gelmesini umuyordu.

Fakat liderleri ne azar işitmiş gibi ne de pişman görünüyordu. "Kucaklarına koşmaktan iyidir."

Newt yeniden oturdu. "Alby. Biraz mantıklı ol."

Thomas bunu kabul etmek istemese de eğer bir şeyler başaracaklarsa Alby'ye ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Tüm Kayranlılar ona saygı duyuyordu.

Alby sonunda derin bir nefes aldı ve sırayla hepsine baktı. "Hepiniz benim berbat bir halde olduğumu biliyorsunuz. Gerçekten, ben... üzgünüm. Artık sizin lideriniz olmamalıyım."

"Ah, lanet..." diye konuşmaya başladı Newt.

“Hayır!” diye bağırdı Alby. Alçakgönüllü ve pes etmiş gibi bakıyordu. “Demek istediğim o değil. Dinleyin beni. Görev değiştirelim falan demiyorum. Ama... sanırım kararları sizin almanıza izin vermeliyim. Kendime güvenmiyorum. O yüzden... ne diyorsanız, ben uyarım.”

Thomas, Newt ve Minho’nun da kendisi kadar şaşırdığım görebiliyordu.

“Ah... tamam,” dedi Newt yavaşça ve emin olamayarak. “Başaracağız. Söz veriyorum. Göreceksin.”

“Evet,” diye mırıldandı Alby. Uzun bir sessizliğin ardından sesinde tuhaf bir heyecanla konuşmaya başladı. “Bakın, ne diyeceğim. Haritalarla ben ilgileneyim. Onları bütün Kayranlılar’a inceleteceğim.”

“Bana uyar,” dedi Minho. Thomas da onayladığını söylemek istiyordu ama tepki alacağından endişeliydi.

Alby ayaklarını yere koyup dik oturdu. “Bu gece burada uyumamız çok aptalca. Harita Odasında çalışıyor olmalıydık.”

Thomas bunun, Alby’nin uzun zamandır söylediği en mantıklı şey olduğunu düşündü.

Minho omuz silkti. “Sanırım haklısın.”

“Neyse... Ben gidiyorum,” dedi Alby kendinden emin bir şekilde. “Hemen şimdi.”

Newt başını hayır anlamında salladı. “Unut bunu, Alby. Lanet Izdırap Verenler’in sesini çoktan duyduk. Sabaha kadar bekleyebiliriz.”

Alby avuçlarını dizlerine bastırarak öne doğru eğildi. “Siz sersemler bana moral konuşması yapıp duruyorsunuz. Gerçekten dinlediğim anda sızlanmaya başlamayın. Eğer bir şey yapacaksam, yapmalıyım... Eskisi gibi olmalıyım. Kendimi bir şeye vermem lazım.”

Thomas rahatladı. Kavgalardan çok sıkılmıştı.

Alby ayağa kalktı. “Gerçekten, buna ihtiyacım var.” Kapıya doğru ilerledi.

“Ciddi olamazsın,” dedi Newt. “Oraya gidemezsin!”

“Gidiyorum.” Alby cebinden anahtarlarını çıkarıp alay edercesine salladı. Thomas liderlerinin ani cesareti karşısında şaşkına dönmüştü. “Sabah görüşürüz.”

Ve odadan çıktı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde her yerin karanlığa gömülmesi gerekirken her yerin gri olması oldukça tuhaftı. Thomas dengesinin bozulduğunu hissetti; uyumak istiyordu ama hava karanlık değilken sanki bu normal değilmiş gibi

hissediyordu. Zaman o kadar yavaş geçiyordu ki sabah hiç olmayacakmış gibiydi.

Diğer çocuklar da yastık ve battaniyelerine sarınmış uyumaya çalışıyorlardı. Karamsar bir havanın hâkim olduğu odada kimse pek konuşmuyordu. Yalnızca yer değiştirme sesleri ve fısıltılar duyuluyordu.

Thomas, uyursa zamanın daha hızlı geçeceğini bildiğinden kendini uyumaya zorladı ama iki saatin sonunda bunu başaramamıştı. Yukarıdaki odalardan birinde, yerdeki kalın battaniyenin altında, başka Kayranlılar'la dip dibe yatıyordu. Yatağı Newt almıştı.

Chuck başka bir odada kalıyordu. Thomas onun bir köşede kıvrılmış, ağlayarak battaniyesine sıkıca sarıldığını hayal etti. Bu düşünce onu üzdü ve başka şeyler düşünmeye çalıştı ama başaramadı.

Herkesin yanında acil bir durumda kullanılmak üzere fener bulunuyordu. Newt tüm ışıkların söndürülmesini istemişti -gereğinden fazla dikkat çekmek istemiyordu- yalnızca dışarıdaki soluk gri ışık vardı. O kadar kısa sürede Izdırap Verenler'in saldırısına karşı ellerinden geldiğince hazırlanmışlardı: Pencerelerin üstüne tahta çakmışlar, mobilyaları kapıların önüne koymuşlar ve ellerinde silah olarak kullanacakları bıçaklar vardı.

Fakat bunların hiçbiri Thomas'ın kendini güvende hissetmesine yetmiyordu.

Olabilecekleri düşündükçe hissettiği korku boğucuydu ve elle tutulacak kadar kuvvetliydi. Lanet yaratıkların bir an önce gelip ne yapacaklarsa yapmalarını diliyordu. Beklemek dayanılmazdı.

Gece ilerledikçe Izdırap Verenler'in inlemeleri daha yakından gelmeye başladı. Her geçen dakika diğerinden daha uzun geliyordu.

Bir saat daha geçti. Ardından bir saat daha. Sonunda Thomas'ın uykusu geldi. Milyonuncu kez dönüp yüzüstü yattığında saatin neredeyse iki olduğunu tahmin ediyordu. Ellerini çenesinin altına koyup loş ışıkta gölge gibi gözüken yatağın ayakucuna bakmaya başladı.

Ve sonra her şey değişti.

Dışarıdan gelen mekanik sesi, Izdırap Verenler'in taş zeminde çıkardıkları, tanıdık yuvarlanma sesi takip etti. Thomas da diğerleri gibi hemen ayağa fırladı.

Newt'se herkesten önce kalkmıştı, kollarını sallayıp parmağını dudaklarına götürerek odadakileri susturdu. Parmak uçlarında, üzerine aceleyle üç tahtanın çakıldığı, odadaki tek pencerenin önüne gitti. Geniş

çatlaklardan dışarısı rahatça görülebiliyordu. Newt dikkatlice öne doğru eğilip bakarken Thomas da sessizce ona katıldı.

Çömelip tahtaların en altındaki çatlaktan bakti... Duvarların çok yakınında olmak korkunçtu. Fakat tek görebildiği bomboş Kayran'dı; aşağıyı, yukarıyı veya yanları göremiyordu. Birkaç dakika sonra pes edip arkasını döndü ve duvara yaslandı. Newt de gidip yatağa oturdu.

Her on saniyede bir Izdırap Verenler'in sesleri yankılanıyordu. Küçük motorların tiz seslerini dönen metallerin çıkardığı sürtünme sesi takip ediyordu. Sivri uçları, taş zeminde takırdıyordu. Çarparak kapanıp tekrar açılma sesleri. Thomas duyduğu her sesle ürperiyordu.

Seslere bakılırsa onlara doğru gelen üç ya da dört Izdırap Veren vardı. En az.

Tüm o uğultu ve metalik sesler, hayvan-makine karışımı yaratıkların gitgide yaklaştığının habercisiydi.

Thomas'ın ağzı kurudu... Onları yakından görmüştü ve tüm detaylarını hatırlıyordu; kendi kendine nefes alması gerektiğini hatırlattı. Odadaki çocuklar ne kıpırdıyor ne de ses çıkarıyorlardı. Korku, etraflarını kar fırtınası gibi sarmıştı.

Izdırap Verenler'den bir tanesi eve yaklaşıyor gibi sesler çıkarıyordu. Metal uçlarının taş zeminde çıkardığı ses daha derinden gelmeye başladı. Thomas gözünde canlandırabiliyordu: Yaratık sivri uçlarını Çiftlik Evi'nin ahşap duvarlarına geçiriyor, devasa gövdesi yuvarlanıp yer çekimine gücüyle meydan okuyarak odalarına tırmanıyordu. Izdırap Veren'in sivri uçlarının tutunmak için ahşap kaplamayı parçalara ayırdığını duydu. Tüm bina sallandı.

Thomas'ın tek duyabildiği, korkunç çatırtı ve inlemeydi. Sesler gittikçe yükseliyor, *yakınlaşıyordu...* Çocukların hepsi pencereden olabildiğince uzaklaştı. Thomas da sonunda Newt'le beraber onlara katıldı. Herkes duvara yapışmış, pencereye bakıyordu.

Sesler artık tahammüle edilemez bir hâl aldığında -Thomas Izdırap Veren'in pencerenin tam önünde olduğunu fark etti- sessizlik oldu. Thomas neredeyse kendi kalp atışını duyacaktı.

Tahtalardaki çatlakların arasından ışık geliyordu. Ardından ileri geri hareket eden bir gölge ışığı kesti. Thomas, Izdırap Veren'in uzun kollarını ve silahlarını çıkarıp avını aradığını biliyordu. Birkaç saniye sonra gölgenin hareketi durdu; üç çatlaktan da parlak bir ışık yayıldı.

Odadaki gerilim iyice artmıştı; Thomas kimsenin nefes aldığını duymuyordu. Evin diğer odalarında da durumun aynı olduğunu tahmin ediyordu. Aklına Hapishane’deki Teresa geldi.

Tam Teresa’nın ona bir şeyler söylemesini dilerken kapı bir anda açılıverdi. Kayranlılar korkuyla bağırdı. Herkes pencereden birşey gelmesini bekliyordu, arkalarından değil. Thomas dönüp kimin geldiğini görmek için baktı... Gelenin korkudan dizleri titreyen Chuck ya da Alby olduğunu düşünüyordu. Fakat kapının önünde duran kişiyi gördüğünde afalladı.

Gelen Gaily’ydi.

39. BÖLÜM

Gally çıldırmış gibi bakıyordu; kıyafetleri yırtılmış ve kirliydi. Dizlerinin üzerine çöküp öylece kaldı, güçlükle nefes alıyordu. Isırmak için birini arayan bir kuduz köpek gibi etrafına bakındı. Kimse konuşmuyordu. Sanki herkes, tıpkı Thomas gibi, Gally'nin hayal ürünü olduğunu düşünüyordu.

"Sizi öldürecekler!" diye bağırdı Gally tükürük saçarak. "Izdırap Verenler hepinizi öldürecek... Bitene kadar her gece bir kişi!"

Thomas nutku tutulmuş bir halde Gally'nin ayağa kalkıp topallayarak ilerlemesini izledi. Diğer çocuklar şaşkınlıktan kıpırdayamı-yordu. Newt bile ağzı açık izliyordu. Thomas sürpriz ziyaretçilerinden, pencerenin önündeki Izdırap Veren'den korktuğundan daha çok korkuyordu.

Gaily, Newt ve Thomas'ın önünde durup kanlı parmağıyla Thomas'ı gösterdi. Tiksinerek, "Sen," dedi. "Hepsi senin suçun!" Aniden sol yumruğunu Thomas'ın kulağına geçirdi. Thomas neye uğradığını şaşırdı ve acıyla bağırarak yere düştü fakat hemen ayağa kalktı.

Newt sonunda kendine geldi ve Gally'yi itti. Gally geri doğru sendeleyip pencerenin önündeki masaya çarpınca masanın üzerindeki lamba yere düşüp kırıldı. Thomas çocuğun aynı şekilde karşılık vereceğini düşünüyordu fakat Gally doğrulup herkesi incelemeye başladı.

"Çözülemez," dedi sessiz ve esrarengiz bir şekilde. "Labirent hepinizi öldürecek... izdirap Verenler her gece birinizi öldürecek... Böylesi daha iyi..." Bakışlarını yere çevirdi. "Her gece sadece bir kişiyi öldürecekler... saçma sapan Değişkenler'i..."

Thomas korkusunu bastırmaya çalışarak, söylediği her sözü aklına yazmaya çalışıyordu.

Newt bir adım öne çıktı. "Gally, kapa çeneni... Pencerenin önünde Izdırap Veren var. Otur ve sessiz ol, belki gider."

Gally gözlerini kısıp Newt'e baktı. "Anlamıyorsun, Newt. Çok aptalsın... Hep aptaldın zaten. Buradan çıkış yok... Kazanmanın bir yolu yok! Hepinizi öldürecekler... *teker teker!*"

Gally son sözlerini söylerken bağırarak pencerenin önündeki tahtaları sökmeye başladı. Kafesinden kaçmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. Thomas ve diğerleri müdahale edemeden tahtalardan birini sökmüştü bile.

Newt ileri atılıp, “Hayır!” diye bağırdı. Thomas da olanlara inanamayarak, ona yardım etmek için koştu.

Newt, Gally’ye ulaştığında Gally ikinci tahtayı da çıkarmıştı. İki eliyle geriye savurduğu tahta Newt’in başına çarptı ve çocuk kanlar içinde yatağa düştü. Thomas birdenbire durup kendini kavgaya hazırladı.

“Gally!” diye bağırdı. *“Ne yapıyorsun*!”

Nefes nefese kalan çocuk yere tükürdü. “Kes sesini, *Thomas'*. Kapa çeneni! Senin kim olduğunu biliyorum ama artık umurumda değil. Doğru olanı yapacağım.”

Thomas öylece kalakaldı. Gally’nin söyledikleri üzerine şaşkına dönmüştü. Çocuğun son engeli de sökmesini izledi. Gally tahtayı çıkarıp yere atar atmaz cam kırıldı ve parçalan içeri savruldu. Thomas eliyle yüzünü kapatıp kendini yere attı ve pencereden olabildiğince uzaklaştı. Yatağa çarpınca başını kaldırıp etrafına baktı ve kendini sona hazırladı.

Izdırap Veren’in kabarcıklı gövdesi pencereden içeri girmek üzereydi, kıskaçlı metal kollarını her yöne savuruyordu. Thomas o kadar korkmuştu ki yatakta bilinçsiz bir halde yatan Newt dışında odadaki herkesin koridora çıktığını son anda fark etti.

Thomas, Izdırap Veren’in uzun kollarından birini Newt’e uzatmasını kıpırdayamadan izledi. O anda korkusunu bir kenara atıp ayağa kalktı ve silah bulmak için etrafına bakındı. Tek görebildiği bıçaklardı fakat bıçak o an işine yaramazdı. Paniğe kapıldı.

Gally yeniden konuşmaya başladığı sırada Izdırap Veren kolunu geri çekti fakat gövdesini pencereden geçirmek için uğraşmaya devam ediyordu.

Yaratık duvarları paramparça edip eve girmeye çalışırken Gally, “Kimse anlamadı!” diye bağırdı. “Gördüklerimi, Değişim’in bana yaptıklarını kimse anlamadı! Gerçek dünyaya sakın geri dönme, Thomas! *Hatırlamak... istemezsin*!”

Gally korku dolu gözlerle Thomas’a baktı, ardından kendini Izdırap Veren’in kıvranan vücuduna doğru bıraktı. Canavar hemen Gally’yi kollarından ve bacaklarından yakaladı... Çocuğun kaçması imkânsızdı. Vücudu, Izdırap Veren’in yağlı gövdesine birkaç santim batarken iğrenç bir ses çıktı. Canavar şaşırtıcı bir hızla kendini pencereden çekti ve aşağı inmeye başladı.

Thomas parçalanmış pencereye koşup aşağı baktı ve Izdırap Veren’in yere inip Kayran’da ilerlediğini gördü. Batı Kapısı’ndan geçip Labirent’in

derinliklerine doğru giderken ışıkları yerde sarı bir parlaklık bırakıyordu. Saniyeler sonra diğer canavarlar da iniltiler çıkararak onu takip etti.

Thomas neredeyse kusacaktı. Tam pencereden uzaklaşacaktı ki dışarıda gözüne bir şey çarptı. Daha iyi görebilmek için eğildi. Biri avludan, Gally'nin götürüldüğü çıkışa doğru hızla ilerliyordu.

Loş ışığa rağmen Thomas onun kim olduğunu hemen anladı. Durması için bağırdı ama çok geçti.

Minho, koşarak Labirent'te kayboldu.

40. BÖLÜM

Çiftlik Evi'nin her yanında fener ışıkları parlıyordu. Kayranlılar koşturuyor, hepsi aynı anda konuşuyordu. Çocuklardan bazıları bir köşede ağlıyordu. Tam bir kaos ortamı vardı.

Thomas hiçbiriyle ilgilenmedi.

Koridora koşup aceleyle merdivenden indi. Kalabalığı yarıp evden çıktı ve Batı Kapısı'na doğru koşmaya başladı. Labirent'in kapısına tam gelmişti ki içgüdüleri ona bir kez daha düşünmesini söyledi. O sırada Newt seslendi.

"Minho onları takip etti!" diye bağırdı Thomas. Newt yaklaştığında başındaki yaraya havlu bastırdığını gördü. Beyaz havludan kan sızıyordu.

"Gördüm," dedi Newt ve havluya bakmak için başından çekti; yüzünü ekşitti ve yeniden yaraya bastırdı. "Lanet olsun, çok acıyor. Minho sonunda kafayı sıyırmış olmalı... Gally'den bahsetmiyorum bile. Hep deliydi."

Thomas, Minho için endişeleniyordu. "Peşinden gideceğim."

"Bir kez daha mı kahraman olacaksın?"

Thomas alınmıştı. "Bunları sizi etkilemek için yaptığımı mı sanıyorsun? Lütfen. Tek düşüncem buradan çıkmak."

"Evet, tamam, sert çocuk. Fakat şu an daha kötü bir sorunumuz var."

"Ne?" Thomas, Minho'ya yetişmek için fazla zamanı olmadığını biliyordu.

"Biri..." diye başladı Newt.

"İşte geldi!" diye bağırdı Thomas. Minho onlara doğru ilerliyordu. "Ne yaptın, aptal!" diye bağırdı.

Minho Kapı'nın önüne gelene kadar cevap vermedi ve yanlarına ulaştığında dizlerinin üzerine çöküp birkaç kez derin nefes aldı. "Emin... olmak... istedim."

"Neden emin olmak istedin?" diye sordu Newt. "Seni de Gally'yle birlikte götürebilirlerdi."

Minho dikleşti ve ellerini kalçalarına koydu, soluk soluğa kalmıştı. "Kesin şunu! Uçurum'a gidip gitmeyeceklerini görmek istedim. Izdırap Veren Deliği'ne."

"Ve?" dedi Thomas.

"Bingo."

"İnanamıyorum," diye fısıldadı Newt. "Ne gece ama."

Thomas, Izdırap Veren Deliği’ne odaklanmaya çalıştı ama aklı sürekli Newt’in, Minho gelmeden önce söylemek üzere olduğu şeye gidiyordu. “Sen ne söyleyecektin?” diye sordu. “Daha kötü bir sorun dedin...”

“Evet.” Newt başparmağıyla arkasını gösterdi. “Dumanları görebilirsin.”

Thomas o tarafa baktı. Harita Odası’nın kapısı aralıktı ve içeriden çıkan siyah duman gri gökyüzüne doğru süzülüyordu.

“Biri haritaların olduğu sandıkları yakmış,” dedi Newt. “Hepsini.”

Thomas nedense haritaları pek önemsememişti... zaten bir işe yaradıkları yoktu. Hapishane’nin penceresinin önünde duruyordu. Newt ve Minho’ysa Harita Odası’nda çıkan yangını araştırıyordu. Onların yanından ayrılmadan önce sanki birbirlerine, aralarında bir sır varmış gibi baktıklarını gördü ama üzerinde durmadı. O an düşünebildiği tek bir şey vardı.

“Teresa?” dedi.

Teresa gözlerini ovuşturarak pencerenin önünde belirdi. “Ölen var mı?” diye sordu uyku sersemi bir halde.

“*Uyuyor muydun*?” diye sordu Thomas. İyi olduğunu görünce rahatlamıştı.

“Evet,” diye cevap verdi Teresa. “Ama sonra Çiftlik Evi yıkılıyormuş gibi sesler duydum. Neler oldu?”

Thomas inanamayarak başını iki yana salladı. “Izdırap Verenler buradayken çıkan sese rağmen nasıl uyuyabildin hiç anlamıyorum.”

“Sen de bir ara komadan çıkarsan anlarsın belki.” *Şimdi soruma cevap ver,* dedi zihnine.

Thomas bir an için şaşırdı. “Kes şunu.”

“Neler olduğunu anlat bana.”

Thomas iç geçirdi, çok uzun hikâyeydi ve her şeyi teker teker anlatmak istemiyordu. “Gally’yi tanımıyorsun, kendisi delirip kaçan çocuk. Geldi, Izdırap Veren’in üzerine atladı ve onu Labirent’e götürdüler. Çok tuhaftı.” Olanlara hâlâ inanamıyordu.

“Bu çok şey açıklıyor gerçekten,” dedi Teresa.

“Evet.” Thomas, yakınlarda Alby’yi görme umuduyla arkasına baktı. Artık Teresa’nın çıkmasına izin vermeliydi. Kayranlılar etrafa dağılmışlardı ama liderlerini göremiyordu. Teresa’ya döndü. “Anlamıyorum. Izdırap Verenler neden Gally’yi alıp gittiler ki? Gaily, sonunda herkesi öldürünceye dek her gece birimizi öldüreceklerini söyledi... Bunu en az iki defa tekrarladı.”

Teresa ellerini parmaklıklara geçirdi ve dirseklerini pervaza dayadı. “Her gece bir kişi mi? Neden?”

“Bilmiyorum. Ayrıca bunun... deneylerle ilgili olduğunu söyledi. Ya da değişkenler. Öyle bir şey.” Thomas tıpkı bir önceki gece olduğu gibi uzanıp Teresa’nın ellerini tutmak istiyordu. Ama kendini durdurdu.

“Tom, sana söylediğim şeyi düşünüyordum. Labirent’in bir kod olduğunu. Burada kalınca beynin düşünme görevini fazlasıyla yerine getiriyor.”

“Sence ne anlama geliyor?” Thomas, Harita Odası’nın yandığını öğrenen Kayranlılar’ın bağırışlarını duymamaya çalışıyordu.

“Duvarlar her gün hareket ediyor, öyle değil mi?”

“Evet.” Teresa’nın ciddi bir şey söyleyeceği belli oluyordu.

“Ve Minho’nun dediğine göre bir düzen var.”

“Doğru.” Thomas’ın da aklında bir fikir oluşuyordu, sanki eskiden kalan bir hatıra serbest kalmaya çalışıyor gibiydi.

“Sana neden öyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum. Komadan uyanırken tüm anılarımın beynimde girdap gibi döndüğünü biliyorum, sanki birisi kafamın içini *boşaltıyordu.* Ve her şeyi kaybetmeden önce kodla ilgili şeyi söylemem gerektiğini hissettim. Önemli bir şey olmalı.”

Thomas onu doğru düzgün dinlemedi bile... Uzun zamandır hiç bu kadar yoğunlaşıp düşünmemişti. “Haritaları hep bir önceki güne göre inceliyorlar. Her gün her koşucu kendi bölümünü diğer günlerle karşılaşürıyor. Belki de haritalarını *diğer* bölümlerle kıyaslamalılar...” Sesi gitgide kısıldı.

Teresa da kendi düşüncelerine odaklanmıştı. *“Kod* denince aklıma ilk gelen harfler oldu. Belki de Labirent bize bir şey *heceliyor dur.”*

Thomas tüm parçalari birleştirdi. “Haklısın... haklısın! Koşucular onca zamandır haritaları yanlış inceliyorlarmış!”

Teresa parmaklıkları sıkıca kavradı, yüzünü demirlere yasladı. “Ne? Neden bahsediyorsun?”

Thomas diğer iki parmaklığı tuttu... O kadar yakındı ki Teresa’nın tatlı çiçek kokusunu alabiliyordu. “Minho düzenin sürekli kendini tekrar ettiğini ama bunun ne anlama geldiğini bir türlü bulamadıklarını söyledi. Çünkü haritaları hep bölüm bölüm inceliyorlardı. Belki de her gün kodun bir parçasıdır ve sekiz bölümü de bir arada incelemeleri gerekiyordun”

“Her günün sonunda ortaya bir kelime çıktığını mı söylüyorsun?” diye sordu Teresa. “Duvar hareketleri sayesinde yani.”

Thomas başıyla onayladı. “Belki de her gün bir harf. Bilmiyorum. Ama hep hareketlerin bir çıkış yolu göstereceğini düşünmüşler, kelime heceleyeceğini değil. Harita gibi incelemişler, resmeder gibi değil.” O anda Newt’in söylediklerini hatırladı. “Ah, olamaz.”

Teresa endişeyle baktı. “Sorun ne?”

“Olamaz olamaz olamaz...” Thomas parmaklıkları bıraktı ve dönüp Harita Odası’na baktı. Duman azalmıştı ama hâlâ kapıdan dışarı çıkıyor ve bölgeyi karanlık bir pusla örtüyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Teresa bir kez daha. Olduğu yerden Harita Odası’m göremiyordu.

Thomas yeniden ona baktı. “Önemli olmadıklarını düşünmüştüm...”

“Ne?” diye sordu Teresa.

“Biri bütün haritaları *yakmış*. Eğer bir kod varsa bile, artık yok.”

41. BÖLÜM

“Hemen döneceğim,” dedi Thomas. Midesine ağrı saplanmıştı. “Newt’i bulup sağlam kalan harita var mı sormam lazım.”

“Bekle!” diye bağırdı Teresa. “Beni buradan çıkar!”

Thomas kendini ne kadar kötü hissetse de buna zamanı yoktu. “Yapamam... Geri geleceğim, söz veriyorum.” Teresa karşı çıkamadan arkasını döndü ve kara dumanların çıktığı Harita Odası’na doğru koştu. Teresa haklıysa ve oradan çıkmalarına yarayacak bir ipucu bulmuşlarsa ve o da kül olmuşsa... Düşüncesi bile canını acıtıyordu.

Thomas’ın ilk gördüğü şey isten simsiyah olmuş kapının önünde toplanmış Kayranlılar’dı. Yaklaştıkça, çocukların yerdeki bir şeyin etrafını sardıklarını fark etti. Newt’in, yerde yatan birinin yanında diz çöktüğünü gördü.

Minho da perişan bir halde Newt’in arkasında duruyordu. Thomas’ı görünce, “Nereye gittin?” diye sordu.

“Teresa’yla konuşmaya... Ne oldu?” Endişeyle koşucunun kötü haberi vermesini bekledi.

Minho kaşlarını çattı. “Harita Odası yanıyor ve sen kız arkadaşınla konuşmaya mı gidiyorsun? Senin neyin var?”

Thomas, başka zaman olsa Minho’nun bu çıkışına bozulurdu ama o an kafası başka şeylerle doluydu. “Çok önemli olduğunu düşünmemiştim... Haritalar şimdiye dek bir işe yaramadı...”

Minho ona kötü bir bakış fırlattı, etraflarını saran hafif duman yüzünden suratı sanki şeytani bir ifadeye bürünmüş gibiydi. “Evet, vazgeçmek için harika bir zaman. Peki, sen ne...”

“Üzgünüm... Ne olduğunu anlat.” Thomas yerde yatan kişiye görmek için önündeki zayıf çocuğun omzunun üzerinden öne eğildi.

Yerde yatan Alby’ydi. Sırtüstü yatmıştı, alnında derin bir yara vardı. Başının iki yanından da kanlar akıyordu. Newt ıslak bezle dikkatlice kanları silerken bir yandan da sessizce Alby’ye bir şeyler soruyordu. Thomas, Alby’nin son zamanlardaki aksi tavırlarına rağmen onun için endişelendi ve Minho’ya dönüp sorusunu tekrarladı.

“Winston onu burada, Harita Odası yanarken bulmuş. Birileri yangını söndürmeye çalıştı ama zaten her şey yanmıştı. Tüm sandıklar yanmış.

Başta Alby’den şüphelendim ama her kim yaptıysa amacına ulaşmış, baksana. Çok fena.”

“Sence kim yaptı?” Thomas, Teresa’yla buldukları çözümü söyleyip söylememekte tereddüt etti. Haritalar yoksa fikirleri de bir işe yaramazdı.

“Belki Gally Çiftlik Evi’ne gelip kafayı sıyırmadan önce yapmıştır. Belki izdirap Verenler. Bilmiyorum, umurumda değil. Bir önemi yok zaten.”

Thomas, Minho’nun ruh halinin bir anda değişmesine şaşırdı. “Şimdi kim vazgeçiyor acaba?”

Minho aniden başını kaldırınca Thomas bir adım geriledi. Bakışlarındaki öfke, yerini kafa karışıklığına bıraktı. “Onu kastetmedim, çıkıntı.”

Thomas merakla gözlerini kıstı. “Ne...”

“Sus biraz.” Minho parmaklarını dudaklarına götürdü ve birilerinin ona bakıp bakmadığını görmek için etrafına göz gezdirdi. “Kapa çeneni. Yakında öğreneceksin.”

Thomas derin bir nefes aldı ve düşündü. Diğerlerinden dürüst olmalarını bekliyorsa kendisi de dürüst olmalıydı. Haritalar olsun olmasın, Labirent koduyla ilgili buldukları muhtemel çözümü paylaşmaya karar verdi. “Minho, sana ve Newt’e söylemem gereken bir şey var. Ve Teresa’yı oradan çıkarmamız lazım... Açlıktan ölüyor olmalı, aynca bize yardım edebilir.”

“Düşündüğüm en son şey o aptal kız.” Thomas hakareti duymazdan geldi. “Bize birkaç dakika ver... Bir fikrimiz var. Eğer koşucular haritaları hatırlıyorlarsa işe yarayabilir.”

Bu, Minho’nun ilgisini çekmiş gibi görünüyordu ama sanki Thomas bariz bir gerçeği göremiyormuş gibi tuhaf tuhaf bakmaya devam etti. “Bir fikriniz var demek. Nedir?”

“Benimle Hapishane’ye gelin. Newt ve sen.”

Minho bir süreliğine düşündü. “Newt!” diye seslendi.

“Evet?” Newt ayağa kalktı, elindeki bezi, kanlı olmayan bir yerini bulmak için yeniden katladı. Thomas bezin her yerinin kanla kaplı olduğunu fark etmeden edemedi.

Minho, Alby’yi göstererek, “Bırak, onunla tıpçılar ilgilensin. Konuşmamız lazım,” dedi.

Newt ona soru sorarcasına baktı ve bezi en yakınındaki Kayranlı’ya uzattı. “Clint’i bul ve ona yaralı çocuklardan daha önemli bir sorunumuz olduğunu söyle.” Çocuk denileni yapmak için koşarak uzaklaştığında Newt,

Alby’nin yanından ayrıldı. “Ne hakkında konuşacağız?” Minho bir şey demeden, başıyla Thomas’ı gösterdi.

“Gelin benimle,” dedi Thomas. Cevap beklemeden arkasına döndü ve Hapishane’ye doğru ilerledi.

“Onu bir dinleyin.” Thomas kollarını önünde birleştirip hücre kapısının önünde durdu. “Onu dinleyin, sonra da konuşalım. İnanın bana, bunu duymalısınız.”

Newt’in üstü başı kir ve is içindeydi, saçları terden keçe gibi olmuştu ve kesinlikle iyi bir ruh halinde değildi. “Tommy, bu...”

“Lütfen. Kapıyı aç... Çıkmasına izin ver. Lütfen.” Bu kez vazgeçmeyecekti.

Minho ellerini beline koymuş, kapının önünde duruyordu. “Ona nasıl güvenebiliriz?” diye sordu. “Komadan çıktığından beri işler kötüye gitmeye başladı. Bir şeyi başlattığını kendi *itiraf etti.”*

“Haklı,” dedi Newt.

Thomas başıyla Teresa’yı işaret etti. “Ona güvenebiliriz. Her konuştuğumuzda buradan çıkmanın bir yolunu arıyoruz. O da bizim gibi buraya gönderildi... Tüm olanlardan onu sorumlu tutmak çok saçma.”

Newt homurdandı. “O halde bir şeyi başlattığını söylerken ne demek istiyordu?”

Thomas, Newt’in doğru bir konuya parmak bastığını kabul etmek istemeyerek omuz silkti. Bunun bir açıklaması olmalıydı. “Kimbilir... uyandığında zihni bir sürü garip şeyle meşguldü. Belki Kutu’da hepimiz bu süreçten geçtik ve tamamen uyanmadan önce saçma sapan konuştuk. Çıkar onu, hadi.”

Newt ve Minho bakıştılar.

“Hadi ama,” diye ısrar etti Thomas. “Ne yapacak sanki bütün Kayranlılar’ı mı öldürecek?”

Minho iç geçirdi. “Pekâlâ. Aptal kızın çıkmasına izin ver.”

“Ben aptal değilim!” diye bağırdı Teresa içeriden. “Ve söylediğiniz her şeyi duyuyorum, sersemler!”

Newt’in gözleri büyüdü. “Çok tatlı bir kız seçmişsin, Tommy.” “Acele et,” dedi Thomas. “Izdırap Verenler gece olduğunda gelmeden önce yapmamız gereken bir sürü şey var... tabii gündüz gelmezlerse.”

Newt homurdanarak anahtarlarını çıkardı. Kilitten gelen seslerle birlikte kapı açıldı. “Hadi çık.”

Teresa, Newt’e sert bakışlar atarak çıktı. Minho’ya da aynı şekilde baktı ve Thomas’ın yanında durdu. Kolu Thomas’a değince Thomas’ın tüyleri diken diken oldu ve utandı.

“Pekâlâ, konuş,” dedi Minho. “Nedir bu kadar önemli olan?” Thomas nasıl anlatacağını bilemeyerek Teresa’ya baktı.

“Ne?” dedi Teresa. “Sen konuş... Benim seri katil olduğumu düşünüyorlar.”

“Evet, çok tehlikeli görünüyorsun,” diye mırıldandı Thomas ve dikkatini Newt ile Minho’ya çevirdi. “Tamam, Teresa derin uykusundan uyanırken kafasında sürekli bazı anılar canlanıyormuş. Eee...” Az kalsın onunla zihninde konuştuğunu söyleyecekti. “Daha sonra bana Labirent’in bir *kod* olduğunu hatırladığını söyledi. Belki de çıkış bulmak için onu çözmeye çalışmak yerine Labirent bize bir mesaj vermeye çalışıyordun”

“Kod mu?” diye sordu Minho. “Nasıl bir kod?”

Thomas buna verecek bir cevabı olmadığı için başını iki yana salladı. “Emin değilim, sen haritalara benden daha aşinasın. O yüzden belki bazılarını hatırlıyorsunuzdur diye umuyorum.”

Minho kaşlarını kaldırıp soru sorarcasına Newt’e baktı. Newt başıyla onayladı.

“Ne?” diye sordu Thomas, kendisinden bir şeyler saklanmasından bıkmıştı. “Sır saklıyor gibi davranıyorsunuz.”

Minho elleriyle gözlerini ovuşturdu ve derin bir nefes aldı. “Haritaları sakladık, Thomas.”

Thomas önce anlamadı. “Ne?”

Minho, Çiftlik Evi’ni gösterdi. “Alby’nin uyarısından sonra haritaları silah odasına sakladık. Bir de kız arkadaşının başlattığı *Son* yüzünden.”

Thomas bunu duyduğuna o kadar sevindi ki bir an yaşadıkları tüm kötü şeyleri unuttu. Minho’nun bir önceki gün şüpheli hareketler sergileyip özel bir işi olduğundan bahsettiğini hatırladı. Thomas, Newt’e baktı.

“Hepsi güvende,” dedi Minho. “Her biri. Şimdi, ne bulduysan açıkla bakalım.”

“Beni haritalara götürün,” dedi Thomas, bakmak için sabırsızlanıyordu.

“Tamam, gidelim.”

42. BÖLÜM

Minho ışığı açınca Thomas aydınlığa alışabilmek için gözlerini kırpıştırdı. Masanın, yerlerin, bıçakların, sopaların ve canlanacakmış gibi görünen diğer silahların üzerine düşen gölgeler, rutubet ve küf kokusu odayı daha da korkunç bir hale getiriyordu.

“Burada gizli bir dolap var,” diye açıkladı Minho karanlık köşedeki rafların önünden geçerken. “Bunu sadece birkaç kişi biliyor.”

Thomas ahşap kapının gıcırdadığını duydu, ardından Minho büyük bir kutuyu çekerken sanki kemiğe sürten bir bıçağın çıkaracağı türde bir ses duyuldu. “Sandıkların içindekileri ayn kutulara koydum. Toplamda sekiz kutu var. Hepsi orada.”

“Bu hangisi?” diye sordu Thomas; kutunun yanına çömeldi, başlamak için sabırsızlanıyordu.

“Aç ve gör... Her sayfada açıklama var, unuttun mu?”

Thomas kutuyu açınca içindekilerin İkinci Bölüm’ün haritaları olduğunu gördü. Uzanıp bir deste çıkardı.

“Pekâlâ,” dedi. “Koşucular bunları hep bir önceki günle kıyasladılar ve düzenin bir şekilde bir çıkış göstereceğini düşündüler. Sen bile tam olarak *ne* aradığınızı bilmediğinizi söyledin. Ama yine de incelemeye devam ettiniz, öyle değil mi?”

Minho kollarını önünde birleştirip başını evet anlamında salladı. Biri az sonra ölümsüzlüğün sırrını açıklayacakmış gibi bakıyordu.

“Tamam,” diye devam etti Thomas. “Ya tüm bu hareketlerin haritayla ya da Labirent’le bir ilgisi yoksa? Ya *kelimeler* heceleniyorsa? Çıkmamıza yardım edecek bir ipucu.”

Minho, Thomas’ın elindeki haritaları gösterip sinirle iç geçirdi. “Dostum, bunları ne kadar incelediğimizden haberin var mı? Eğer *kelime* heceleniyor olsa bunu fark etmez miydik sence?”

“Belki bir önceki günle kıyaslayarak bunu görmek mümkün değildir. Belki bir önceki günle kıyaslamak yerine hepsini aynı gün karşılaştırmalıydınız.”

Newt güldü. “Tommy, Kayran’daki en zeki çocuk olmayabilirim ama şu an saçmalıyorsun gibi geliyor.”

Newt konuşurken beyni daha hızlı çalışıyordu. Cevabı bulmasına çok az kaldığını biliyordu. Fakat bunu kelimelerle ifade etmek çok zordu.

“Tamam, tamam,” dedi ve baştan başladı. “Her koşucunun kendi bölümü var, değil mi?”

“Doğru,” dedi Minho. Gerçekten ilgili ve anlamak ister gibi gözüküyordu.

“Ve o koşucu her gün harita çizip bunu önceki günlerle kıyaslıyor... *ama kendi bölümünün haritalarıyla.* Peki ya her gün sekiz bölümün de haritasını birbiriyle karşılaştırmanız gerekiyorsa? Ya her gün ayn bir ipucu ya da kodsa? Hiç bölümleri birbirleriyle karşılaştırdınız mı?”

Minho başını salladı ve çenesini ovuşturdu. “Evet, sayılır. Onları bir araya getirdiğimizde ortaya anlamlı bir şey çıkıp çıkmadığına baktık... Tabii ki yaptık bunu. Her şeyi denedik.”

Thomas bacaklarını altına aldı ve kucağındaki haritalara baktı. İkinci sayfadaki haritanın çizgilerini, ilk sayfanın altından kısmen görebiliyordu. O anda ne yapmaları gerektiğini anladı. Diğerlerine baktı.

“Yağlı kâğıt.”

“Ne?” diye sordu Minho. “Sen neden...”

“Güven bana. Yağlı kâğıt ve makasa ihtiyacımız var. Ayrıca bulabileceğimiz tüm ispirtolu ve kurşun kalemlere.”

Tava, bir kutu yağlı kâğıdının alınmasından pek memnun olmamıştı, özellikle de erzak gelmediği böyle bir zamanda. Onlara ihtiyacı olduğunu söyleyip tartışınca sonunda ona yağlı kâğıda neden ihtiyaçları olduğunu anlatmak zorunda kalmışlardı.

On dakikalık kalem arayışının ardından -çoğu Harita Odasındaydı ve yanmıştı- Thomas; Newt, Minho ve Teresa’yla birlikte masalardan birine geçti. Makas bulamadıkları için Thomas bulabildiği en keskin bıçağı almıştı.

“Bu, işe yarasa iyi olur,” dedi Minho. Uyarıcı bir tonda söylemişti ama gözleri merakla parlıyordu.

Newt sihirbazlık numarası bekliyormuş gibi öne eğilip dirseklerini masanın üzerine koydu. “Başla hadi, çaylak.”

“Tamam.” Thomas da bir an önce başlamak istiyordu ama çabalarının boşa çıkacağından endişeliydi. Bıçağı Minho’ya uzattı ve yağlı kâğıdı gösterdi. “Haritaların büyüklüğünde dikdörtgenler kes. Newt ve Teresa, siz de her bölümün ilk on haritasını almama yardım edin.”

“Bu ne böyle, anaokulundaki gibi faaliyet mi yapıyoruz?” Minho bıçağı aldı ve yüzünü buruşturdu. “Neden önce tam olarak ne yaptığımızı açıklamıyorsun?”

“Açıklama yapmayacağım,” dedi Thomas. Anlamaları için görmeleri gerektiğini biliyordu. Ayağa kalkıp odayı didik didik etti.
“Göstermek daha kolay olacak. Eğer yanılıyorsam yanılıyorumdur. O zaman Labirent’te fare gibi koşmaya devam ederiz.”

Minho rahatsız olmuş bir ifadeyle iç geçirdi ve bir şeyler mırıldandı. Teresa bir süredir sessizdi fakat Thomas’ın zihnine konuştu.

Sanırım ne yaptığını anladım. Çok zekice.

Thomas bir an şaşırdı ama şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Kafasının içinde sesler duyduğunu gizlemesi gerektiğini biliyordu... aksi takdirde diğerleri onun deli olduğunu düşünebilirdi.

Gel... ve bana... yardım et, demeye çalıştı her kelimenin üzerinde durarak. Ama Teresa’dan cevap gelmedi.

“Teresa,” dedi sesli bir şekilde. “Bana yardım edebilir misin?” Başıyla odayı gösterdi.

İkisi birlikte tozlu, küçük odaya girip tüm kutuları açtılar ve her birinden haritaları çıkardılar. Masaya döndüklerinde Minho’nun çoktan yirmi tane kâğıt kesmiş olduğunu gördü.

Thomas oturup birkaç tanesini aldı. Kâğıtlardan birini ışığa tuttu ve ışığı geçiren kâğıdın tam da ihtiyacı olan şey olduğunu düşündü.

İspirtolu kalemlerden birini aldı. “Pekâlâ, son on günün haritalarını bu kâğıtlara geçirin. Kâğıdın üstüne harita bilgilerini de yazın ki neyin ne olduğunu bilelim. Sanırım bitirdiğimizde bir şeyler bulacağız.”

“Ne...”

“Kesmeye devam et,” dedi Newt. “Galiba ne yaptığını anladım.” Thomas sonunda birinin, yaptıklarını anladığına sevindi. Teker teker haritaları yağlı kâğıda geçirmeye koyuldular. Doğru yapmaya dikkat ederek ellerinden geldiğince hızlı çalışıyorlardı. Thomas çizgilerin düz olması için bir tahta parçasını cetvel olarak kullanıyordu. Çok geçmeden beş haritayı bitirdi, ardından beş tane daha. Diğerleri de hızla devam ediyorlardı.

Thomas çizdikçe, boş yere uğraştıklarını düşünüp endişelenmeye başladı. Fakat yanında oturan Teresa yaptıkları işe odaklanmıştı, kâğıdın bir ucundan diğerine çizgiler çekerken dilini ağzının kenarından çıkarmıştı. Bir şeyler bulacaklarına inanıyordu.

Kutu kutu, bölüm bölüm devam ettiler.

“Yeter,” dedi Newt sonunda sessizliği bozarak. “Parmaklarım acıyor. Bakalım bir şey çıkacak mı.”

Thomas kalemini bıraktı, parmaklarını gerdi ve doğru bir şey yaptığını ümit etti. “Tamam, bana her Bölüm’den son birkaç gün verin... Masanın üzerine Birinci Bölüm’den Sekizinci Bölüm’e kadar dizelim. Birinci buraya.” Masanın bir ucunu işaret etti. “Sekizinci de buraya.” Diğer ucu gösterdi.

Sessizce söyleneni yaptılar, masanın üzerinde sekiz ayrı yığın halinde yağlı kâğıt vardı.

Thomas endişeyle her desteden bir kâğıt aldı, hepsinin aynı gün olduğundan emin oldu, ardından hepsini üst üste koydu. Böylece Labirent’in tüm bölümlerine bir seferde bakabiliyordu. Gördüğü şey karşısında hayret etti. Sanki sihirliymiş gibi, bir şekil ortaya çıkmıştı. Teresa şaşkınlıkla hafifçe bağırdı.

Birbirini takip eden çizgiler karışık bir desen gibiydi fakat ortadaki bazı çizgiler -diğerlerinden daha fazla olanlar- kalan çizgilerden daha koyu bir şekil oluşturuyordu. Hemen göze çarpmıyordu ama dikkatli bakıldığında görülüyordu.

Sayfanın tam ortasında S harfi vardı.

43. BÖLÜM

Thomas aynı anda bir sürü şey hissetti: Çabaları işe yaradığı için gelen rahatlık, şaşkınlık, heyecan ve bundan sonra ne olacağına dair merak.

“Tanrım,” dedi Minho ve Thomas’ın düşüncelerini tek bir kelimeyle özetlemiş oldu.

“Tesadüf olabilir,” dedi Teresa. “Daha fazla yap, hadi.”

Thomas diğer kâğıtları da Birinci Bölüm’den Sekizinci Bölüm’e kadar sıraladı. Her defasında başka bir harf ortaya çıktı. S’den sonra *Ü, Z, Ü, L, M, E, K* harfleri çıktı. Ardından *Y... A... K.*

“Bakın,” dedi Thomas, ortaya çıkan sonucu göstererek. Kâğıtlar kanşıkü ama harflerin belli olduğuna sevinmişti. *“SÜZULMEK* ve *YAK.”*

“Kurtuluş kodu gibi gelmedi bana,” dedi Newt.

“Devam etmeliyiz,” dedi Thomas.

Bir süre daha devam ettikten sonra ikinci kelimenin *YAKALAMAK* olduğunu fark ettiler. *SÜZÜLMEK* ve *YAKALAMAK.”*

“Kesinlikle tesadüf değil,” dedi Minho.

“Kesinlikle değil,” diye ona katıldı Thomas. Daha fazlasını görmek için sabırsızlanıyordu.

Teresa başıyla ardiyeyi göstererek, “Hepsine bakmalıyız... tüm kutulara,” dedi.

“Evet,” dedi Thomas. “Hadi devam edelim.”

“Biz size yardım edemeyiz,” dedi Minho.

Üçü de koşucuya bakınca Minho bakışlarına karşılık verdi. “En azından Thomas ve ben. Koşucularla birlikte Labirente girmemiz lazım.”

“Ne?” diye sordu Thomas. “Bu, çok daha önemli!”

“Belki öyle,” diye karşılık verdi Minho sakince. “Ama Labirent’te bir gün bile kaçıramayız. Şimdi olmaz.”

Thomas hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Labirent’te koşmak, kodu bulmaya çalışmak varken zaman kaybı gibi geliyordu. “Neden, Minho? Aynı modellerin aylardır tekrarlandığını sen söyledin... Orada geçireceğimiz bir gün bize bir şey kazandırmayacak.”

Minho masaya vurdu. “Saçmalama, Thomas! Asıl bugün oraya gitmemiz gerekiyor. Bir şeyleri değiştirmiş, bir şey açmış olabiliriz. Hatta

hazır duvarlar kapanmıyorken senin söylediğin şeyi uygulayabiliriz... Geceyi orada geçirip detaylı bir araştırma yapabiliriz.”

Bu, Thomas’ın ilgisini çekti... Bunu yapmayı çok istemişti. Tereddütle, “Peki ya kod?” diye sordu.

“Tommy,” dedi Newt sakin bir tonda. “Minho haklı. Siz gidip koşun. Ben güvenebileceğim birkaç Kayranlı çağırıp buna devam ederim.” Newt ilk kez bir lider gibi konuşmuştu.

“Ben de,” diye katıldı Teresa. “Newt’e yardım ederim.” Thomas ona baktı. “Emin misin?” Kodu kendi bulmayı çok istiyordu ama Minho ve Newt’in haklı olduklarına karar verdi.

Teresa gülümseyip kollarını önünde kavuşturdu. “Değişik Labirent düzenlerinden bir kod çözülecekse kesinlikle bir kızın beynine ihtiyacınız var,” dedi ve sırıttı.

“Öyle diyorsan öyle olsun.” Thomas da kollarını önünde kavuşturup gülümsedi. Birden onu bırakmak istemedi.

“Güzel.” Minho başıyla onayladı ve gitmek üzere arkasına döndü. “Her şey yolunda. Hadi.”

Kapıya yöneldi ama Thomas’ın arkasından gelmediğini fark edince durdu.

“Endişelenme, Tommy,” dedi Newt. “Kız arkadaşın sorun yaşamayacak.”

Thomas’ın aklından o an milyonlarca şey geçiyordu. Kodu öğrenme arzusu, Newt’in Teresa ve onunla ilgili düşüncesi yüzünden hissettiği utanç, Labirent’te bir şey bulabilme ihtimalinin doğurduğu merak... ve korku.

Ama hepsini bir kenara itti. Hoşça kal bile demeden sonunda Minho’nun peşinden gitti ve birlikte yukarı çıktılar.

Thomas, Minho’nun koşucuları bir araya toplamasına yardım etti. Herkesin daha derin bir araştırma yapmayı ve geceyi orada geçirmeyi kabul etmesine ve bu konuda heyecanlı olmasına şaşırmıştı. Endişeli ve korkuyor olmasına rağmen Minho’ya bölümlerden birine kendi başına girebileceğini söylemişti ama Minho bunu kabul etmemişti. Bunun için sekiz tane deneyimli koşucu vardı. Thomas onunla birlikte olacaktı... Thomas bunu duyduğunda o kadar rahatlamıştı ki kendinden utandı.

Minho’yla birlikte sırt çantalarını hazırladılar ve yanlarına her zamankinden daha çok şey aldılar; orada ne kadar kalacaklarını bilmiyorlardı. Korkuyor olmasına rağmen Thomas heyecanını bastıramıyordu... Belki de çıkışı bulacakları gün o gündü.

Batı Kapısı’nın önünde esneme egzersizleri yaparlarken Chuck onları uğurlamaya geldi.

“Ben de sizinle gelmek isterdim,” dedi fazla neşeli bir tonda. “Ama feci şekilde ölmek istemiyorum.”

Thomas kahkaha attı. “Cesaret verici sözlerin için teşekkürler.”

“Dikkatli olun,” dedi Chuck, sesindeki neşe yerini endişeye bırakmıştı. “Keşke size yardım edebilsem.”

Thomas duygulandı... Eğer isteseler Chuck’ın da onlarla geleceğinden emindi. “Teşekkürler, Chuck. Kesinlikle dikkatli olacağız.”

Minho homurdandı. “Dikkatli olmak bir işe yaramadı. Ya hep ya hiç, bebeğim.”

“Gitsek iyi olacak,” dedi Thomas. Midesi hareketlendi, tek istediği hiç düşünmeden harekete geçmekti. Sonuçta Labirent’e girmek, kapılar açıkken Kayran’da kalmakla aynı şey sayılırdı. Ama bu düşünce kendini iyi hissetmesini sağlamıyordu.

“Evet,” diye cevap verdi Minho sakince. “Hadi, gidelim.”

“Peki,” dedi Chuck. Bakışlarını yerden Thomas’a kaldırdı. “İyi şanslar. Kız arkadaşın çok yalnız kalırsa ben onunla ilgilenirim.”

Thomas gözünü devirdi. “O benim kız arkadaşım değil, lülekafa.”

“Vay be,” dedi Chuck. “Alby gibi konuştun.” Kendini, son gelişmelerden korkmamış gibi davranmaya zorluyordu ama gözleri gerçeği ele veriyordu. “Ciddiyim, iyi şanslar.”

“Teşekkürler, bu benim için çok önemli,” dedi Minho gözlerini devirerek. “Görüşürüz.”

“Görüşürüz,” diye mırıldandı Chuck ve arkasını dönüp onlardan uzaklaştı.

Thomas üzüntüye kapıldı... Bir daha Chuck’ıya da Teresa’yı ya da diğerlerini göremeyebilirdi. Birden, “Sana verdiğim sözü unutma!” diye bağırdı. “Seni evine götüreceğim!”

Chuck dönüp başparmağını kaldırdı. Ardından Minho ve Thomas çantalarını takıp Labirente girdiler.

44. BÖLÜM

Thomas ve Minho Sekizinci Bölüm'de son çıkmaza kadar olan yolun yarısını hiç durmadan koştular. Yolu hızla katediyorlardı -Thomas her yer griyken kol saati olduğuna memnundu- çünkü bir önceki gece duvarların hareket etmediği belliydi. Her şey aynıydı. Harita çizip not almaya gerek yoktu; tek görevleri sonuna kadar gidip geri dönmek, daha önceden fark etmedikleri bir şey olup olmadığına bakmaktı... herhangi bir şey. Minho yirmi dakikalık bir mola verdi, ardından koşmaya devam ettiler.

Hiç konuşmuyorlardı. Minho, Thomas'a konuşmanın onların gücünü tükettiğini söylemişti o nedenle hızlarına ve nefes alıp verişlerine odaklanıyorlardı. Düzenli bir şekilde nefes alıp veriyorlardı. Labirent'in derinliklerine gittikçe tek duydukları, taş zemine çarpan ayaklarının çıkardığı seslerdi.

Üç saat sonra Teresa onu şaşırtarak, Kayran'dan konuştu.

İlerleme kaydediyoruz... Birkaç kelime daha bulduk. Ama henüz bir anlam ifade etmiyorlar.

Thomas başta onu duymazdan gelmeye çalıştı, bir kez daha onun bu şekilde konuşabiliyor olmasını kabul etmek istemedi. Ama onunla *konuşmak* istiyordu.

Beni duyabiliyor musun? diye sordu. Her kelimeyi kafasında resmetmeye çalışarak. Odaklanıp bir kez daha sordu. *Beni duyabiliyor musun?*

Evet! diye cevap verdi Teresa. *İkinci söyleyişinde daha net duydum.*

Thomas çok şaşırdı. O kadar şaşırdı ki neredeyse duracaktı. İşe yaramıştı!

Bunu nasıl yapabildiğimizi merak ediyorum, dedi zihninde. Onunla bu şekilde konuşmak oldukça yorucu bir işti. Şimdiden başı ağrımaya başlamıştı.

Belki de sevgiliydik, dedi Teresa.

Thomas tökezleyip yere düştü. Yavaşlamadan dönüp arkasına bakan Minho'ya sırıttı ve kalkıp koşmaya devam etti. Ne? diye sordu sonunda.

Teresa'nın güldüğünü sezinledi. *Bu çok garip,* dedi kız. *Benim için bir yabancısın ama aslında öyle olmadığını biliyorum.*

Thomas terlemesine rağmen hoş bir ürperti hissetti. *Üzgünüm ama yabancıyız. Daha yeni tanıştık, unuttun mu?*

Aptal olma, Tom. Bence biri böyle telepati yoluyla konuşabilmemiz için beynimize bir şey yaptı, bir şey yerleştirdi. Biz buraya gelmeden önce. Bu yüzden daha önce tanıştığımızı düşünüyorum.

Bu, Thomas'ın merak ettiği bir konuydu ve Teresa'nın muhtemelen haklı olduğunu düşündü. En azından öyle umuyordu... Teresa'dan gerçekten hoşlanmaya başlamıştı. *Beynimize bir şey mi yaptı?* diye sordu. *Nasıl?*

Bilmiyorum... tam hatırlayamadığım bir anı. Sanırım önemli bir şey yaptık.

Thomas başından beri ona karşı hissettiği bağı düşündü. Biraz daha üzerine gidip söylediklerini anlamaya çalıştı. *Nasıl yani?*

Keşke bilsem. Belki kafanda bir şey canlanır diye fikir veriyorum.

Thomas; Gaily, Ben ve Alby'nin söylediklerini düşündü... Hepsi de ondan şüpheleniyordu ve onun güvenilmez biri olduğunu düşünüyorlardı. *Teresa'nın da* ona söylediği şeyi düşündü... Tüm bunları, onlara ikisinin yaptığını söylemişti.

Bu kodun bir anlamı olmalı, diye ekledi Teresa. *Ve koluma yazdığım İSYAN iyidir, cümlesinin.*

Belki bir önemi kalmaz, diye cevap verdi Thomas. *Belki bir çıkış buluruz. Bilemezsin.*

Thomas odaklanmaya çalışarak birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı. Her konuştuklarında sanki göğüs kafesine hava doluyordu ve bu bu şişkinlik onu hem rahatsız ediyor hem de heyecanlandırıyordu. İletişim kurmadığı zaman bile Teresa'nın, düşüncelerini okuyabileceğinden şüphelenerek aniden gözlerini açtı. Teresa'nın cevap vermesini bekledi ama kız konuşmadı.

Orada mısın? diye sordu.

Evet, ama bu iş başımı ağrıtıyor.

Thomas onun da başının ağrıdığını öğrenince rahatladı. *Benim de başım ağrıyor.*

Tamam, dedi Teresa. *Sonra konuşuruz.*

Hayır, bekle! Susmak istemiyordu; Teresa sayesinde zaman daha hızlı geçiyordu.

Hoşça kal, Tom. Bir şey bulursak haber veririm.

Teresa... peki ya koluna yazdığın şey?

Birkaç saniye geçti. Cevap gelmedi.

Teresa?

Gitmişti. Thomas göğsündeki hava kabarcığı patlayıp vücuduna zehir yayıyormuş gibi hissetti. Midesi ağrıdı ve bir an için günün geri kalanını koşarak geçirme fikri oldukça iç karartıcı geldi.

Bazen Minho'ya, Teresa'yla konuşmalarından bahsetmek istiyordu ama buna cesaret edemiyordu. Tüm olanlara bir de telepatiyi eklemek iyi bir fikir gibi gelmemişti. Zaten her şey yeterince garipti.

Başını öne eğip derin derin nefes aldı. Hiçbir şey söylemeden koşmaya devam edecekti.

İki moladan sonra, duvarla biten uzun bir koridora geldiklerinde Minho yavaşlayıp yürümeye başladı. Duvarın önüne gelince durdu. Oradaki sarmaşık diğer duvarlardakilere göre daha yoğundu; arkasındaki geçilmez duvarı saklarken dünyayı yemyeşil ve verimli bir yermiş gibi gösteriyordu.

Yere oturup sandviç ve meyvelerini yemeye koyuldular.

"Bu kadar," dedi Minho ikinci ısırığından sonra. "Tüm bölümü koştuk. Sürpriz! Çıkış yok."

Thomas bunu zaten biliyordu ama ondan duymak iyice moralini bozdu. Hiç konuşmadan yemeklerini bitirdiler ve keşfe çıkmak için hazırlandılar. Thomas neye bakması gerektiğini bilmese de biraz araştırma yapacaktı.

Sonraki birkaç saat koştular, bazı yerlerde sarmaşıklara tırmandılar. Hiçbir şey bulamayınca Thomas'ın cesareti kırıldı. Dikkat çeken tek şey üstünde İNSANLIĞIN SONU: YOK ETME ARAŞTIRMA NOKTASI yazan bir başka tabelaydı. Minho bakmamıştı bile.

Akşam yemeklerini yedikten sonra bir süre daha Labirent'te zaman geçirdiler. Hiçbir şey bulamamışlardı ve Thomas artık kaçınılmaz gerçeği kabullenmeye başlamıştı: Bulabilecekleri hiçbir şey yoktu. Duvarların kapanma saati geçince Izdırap Verenler'den bir hareket bekledi... Her köşeyi endişeyle dönüyordu. İkisinin de bıçakları ellerindeydi fakat geceyarısına dek hiçbir şey olmadı.

Minho ileride bir izdirap Veren'in bir köşeyi dönüp geri gelmediğini gördü. Otuz dakika sonra Thomas da aynı şeyi gördü. Bir saat sonra bir Izdırap Veren hiç durmadan yanlarından geçti. Thomas o an korkudan az kalsın olduğu yere yığılacaktı.

Devam ettiler.

"Bence bizimle oynuyorlar," dedi Minho bir süre sonra.

Thomas duvarları incelemekten vazgeçip Kayran'a doğru umutsuzluk içinde yürüdüğünü fark etti. Minho'nun bakışlarından, onun da aynı şeyi

hissettiği belli oluyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Thomas.

Koşucu iç geçirdi. “Bence Yaratıcılar buradan çıkış olmadığını bilmemizi istiyorlar. Artık duvarlar bile hareket etmiyor... Tüm bunlar aptal bir oyunmuş ve bitmesi gerekiyormuş gibi geliyor. Ve bunu diğerlerine söylememizi istiyorlar. Bugün de Izdırap Verenler’in tıpkı dün gece olduğu gibi birini götürdüğüne iddiaya girerim. Bence Gally haklı... hepimizi öldürecekler.”

Thomas cevap vermedi... Minho’nun söylediklerine katılıyordu. Hiç umudu kalmamıştı.

“Hadi dönelim,” dedi Minho bitkin bir ses tonuyla.

Thomas yenilgiyi kabullenmekten nefret ediyordu ama onaylayarak başını salladı. O an tek umutları koddu ve ona odaklanmaya karar verdi.

Sessizce Kayran’a döndüler. Yol boyunca başka Izdırap Veren görmediler.

45. BÖLÜM

Minho ve Thomas, Batı Kapısından Kayran'a girdiklerinde sabah olmuştu. Thomas o kadar yorgundu ki olduğu yere yatıp uyumak istiyordu. Neredeyse yirmi dört saat Labirent'te kalmışlardı.

Şaşırtıcı bir şekilde loş ışığa ve tuhaf olaylara rağmen çocuklar her zamanki gibi çalışıyorlardı. Çok geçmeden koşucuların geldiğini fark ettiler. Newt haberi alır almaz yanlarına koştu.

"İlk gelen siz oldunuz," dedi onlara doğru yürürken. "Ne oldu?" Thomas onun küçük çocuklar gibi umutlu yüz ifadesini görünce üzüldü... Önemli bir şey bulduklarını düşünüyor olmalıydı.

Minho ifadesiz bir şekilde bir noktaya odaklanmıştı. "Hiçbir şey," dedi. "Labirent, lanet olası bir şaka."

Newt kafası karışmış bir şekilde Thomas'a baktı. "Neden bahsediyor?"

"Sadece cesareti kırıldı," dedi Thomas omuz silkerek. "Farklı bir şey bulamadık. Duvarlar hareket etmedi, çıkış yok, hiçbir şey yok. Gece Izdırap Verenler geldi mi?"

Newt duraksadı. Ardından başıyla onayladı ve "Evet. Adam'ı aldılar," dedi.

Thomas onun kim olduğunu bilmiyordu ve hiçbir şey hissetmediği için kendini suçlu hissetti. *Yine bir kişi*, diye düşündü. *Belki de Gally haklıydı.*

Newt tam bir şey söyleyecekken Minho bağırmaya başladı.

"Bıktım artık!" diye bağırdı. Boynundaki damarlar ortaya çıkmıştı. "Bıktım! Her şey bitti." Sırt çantasını çıkarıp yere attı. "Çıkış yok, yoktu, olmayacak. Mahvolduk."

Minho Çiftlik Evi'ne doğru giderken Thomas onu şaşkınlıkla izledi.

Newt hiçbir şey söylemedi. Sersemlemiş bir halde Thomas'ı orada bıraktı. Umutsuzluk, Harita Odası'ndan çıkan kalın duman tabakası gibi etrafı sarmıştı.

Bir saat içinde diğer koşucular da döndüler, Thomas'ın duyduğu kadarıyla onlar da bir şey bulamayıp pes etmişlerdi. Herkesin suratı asıktı ve çocukların çoğu günlük işlerini yapmayı bırakmışlardı.

Thomas, Labirent kodunun artık tek ümitleri olduğunun farkındaydı. Ortaya bir ipucu çıkması gerekiyordu. Diğer koşucuların anlattıklarını dinlemek için yaklaşık bir saat boyunca Kayran'da gezindikten sonra kendine geldi.

Gözlerini kapatıp, *Teresa?* dedi zihninde.

Uzun bir süre cevap gelmeyince başaramadığını düşündü.

Tom, bir şey mi dedin?

Evet, dedi Thomas yeniden Teresa'yla iletişim kurabildiğine sevinerek. *Beni duyabiliyor musun? Doğru yapıyor muyum?*

Bazen sesin az geliyor ama işe yarıyor. Çok tuhaf, değil mi?

Thomas bunu düşündü... Aslında böyle konuşmaya bir bakıma alışmıştı. *Hiç fena sayılmaz. Hâlâ bodrumda mısınız? Newt'i gördüm ama sonra ortadan kayboldu.*

Hâlâ buradayız. Newt, haritaları çizmemize yardım etmeleri için üç dört Kayranlı getirdi. Sanırım kodu çözdük.

Thomas'ın kalbi hızla atmaya başladı. *Ciddi misin?*

Buraya gel.

Geliyorum. Bunu söylerken çoktan o tarafa yönelmişti, birden tüm yorgunluğu geçmişti.

Newt onu içeri aldı.

"Minho hâlâ gelmedi," dedi merdivenlerden bodruma inerlerken. "Bazen aniden öfkeleniyor."

Thomas, ellerinde bir kod varken Minho'nun hâlâ böyle umutsuz olmasına anlam veremiyordu. Odaya girerken bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Tanımadığı Kayranlılar, yorgun bir halde masanın etrafında ayakta duruyorlardı. Her yerde haritalar vardı. Sanki odanın tam ortasında hortum çıkmış gibiydi.

Teresa rafa yaslanmış, elindeki sayfayı okuyordu. Thomas odaya girdiğinde başını kaldırıp ona baktı fakat hemen ardından bakışlarını yine elinde tuttuğu sayfaya çevirdi. Bu, Thomas'ın biraz canını sıktı -Teresa'nın onu gördüğüne sevinmesini ummuştu- fakat sonra böyle düşündüğü için kendini aptal gibi hissetti. Belli ki Teresa kodu çözmeye uğraşıyordu.

Newt, yardımcılara odadan çıkmaları söylerken, *bunu görmen lazım,* dedi Teresa. Çocuklardan bazıları ahşap merdivenlerden çıkarken, bir hiç uğruna tüm gün zaman harcadıkları için homurdanıyorlardı.

Thomas bir an Newt'in neler olduğunu anlamasından şüphelendi. *Newt yanımızdayken bu şekilde konuşma. Onun bu... yeteneğimizi bilmesini istemiyorum.*

"Gel de şuna bir bak," dedi Teresa sırıtarak.

"Eğer ne olduğunu anlarsan diz çöküp ayaklarım öpeceğim," dedi Newt.

Thomas merakla Teresa’nın yanına gitti. Teresa kaşlarını kaldırıp kâğıdı ona uzattı.

“Bunun doğru olduğuna şüphem yok,” dedi. “Ama ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Thomas kâğıdı aldı ve hızla göz gezdirdi. Sol tarafta birden altıya kadar numaralandırılmış daireler vardı. Her birinin yanına da büyük harfle kelimeler yazılmıştı.

SÜZÜLMEK

YAKALAMAK

KANAMAK

ÖLÜM

SERT

BASMAK

Bu kadardı. Altı kelime.

Thomas hayal kırıklığına uğramıştı... Kelimeleri bulunca ne yapacaklarım da anlayacaklarından emindi. Suratım asıp Teresa’ya baktı. “Bu kadar mı? Doğru sıralandığından emin misiniz?”

Teresa kâğıdı aldı. “Labirent aylardır bu kelimeleri tekrar ediyormuş... Buna emin olduğumuzda bıraktık. Her defasında BASMAK kelimesinden sonra bir hafta boyunca hiç harf çıkmıyor, ardından yine SÜZÜLMEK’le başlıyor. Bu yüzden sıralamanın böyle olduğunu düşündük.”

Thomas kollarını önünde birleştirdi ve Teresa’nın yanma, rafa yaslandı. Farkında olmadan altı kelimeyi de ezberlemişti. *Süzülmek. Yakalamak. Kanamak. Ölüm. Sert. Basmak.* Hiçbir anlam ifade etmiyordu.

“Çok güzel, değil mi?” dedi Newt, tam da Thomas’ın düşüncelerini yansıtıyordu.

“Evet,” diye cevapladı Thomas sinirle homurdanarak. “Minho’yu çağırmamız lazım... Belki bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur. Daha fazla ipucu olsaydı...” Aniden büyülenmişçesine durdu, arkasındaki raflar olmasa yere düşebilirdi. Aklına bir fikir geldi. Korkunç, berbat bir fikir. Korkunç, berbat fikirlerin en kötüsü.

Ama içgüdüleri ona haklı olduğunu, bunu yapması gerektiğini söylüyordu.

“Tommy?” diye seslendi Newt endişeyle. “Neyin var? Bembeyaz oldun.”

Thomas başını iki yana sallayıp kendine gelmeye çalıştı. “ Ah... bir şey yok, üzgünüm. Gözlerim acıyor... Sanırım biraz uyumam lazım.”

Söyledikleri inandırıcı olsun diye şakaklarını ovdu.

İyi misin? diye sordu Teresa. Thomas onun da Newt kadar endişeli olduğunu görünce kendini iyi hissetti.

Evet. Çok yorgunum, gerçekten. Biraz dinlenmem gerekiyor.

“Pekâlâ,” dedi Newt ve uzanıp Thomas’ın omzunu sıktı. “Tüm geceyi Labirent’te geçirdin. Git, biraz uyu.”

Thomas, Teresa’ya ardından da Newt’e baktı. Aklına gelen fikri paylaşmak istiyordu ama onlara söylememeye karar verdi. Onun yerine başını sallayıp merdivenlere yöneldi.

Bir planı vardı. Kötü de olsa artık bir planı vardı.

Kodla ilgili daha çok ipucuna ihtiyaçları vardı. *Hatıralara* ihtiyaçları vardı.

Izdırap Veren tarafından sokulacaktı. Değişim’den geçecekti. Bilerek.

46. BÖLÜM

Thomas günün geri kalanında kimseyle konuşmadı.

Teresa birkaç kez konuşmayı denedi ama ona kendini iyi hissetmediğini, ormanda kendi yerinde yalnız kalıp uyumak ve biraz düşünmek istediğini söyledi. Onlara yardımı olacak bir şey bulmaya çalışacaktı.

Ama aslında akşam için planladığı şeye psikolojik olarak hazırlanmak ve bunun doğru olduğuna kendini ikna etmek istiyordu. Yapılacak *tek şey* buydu. Çok korkuyordu ve bunu diğerlerinin fark etmesini istemiyordu.

Sonunda saatine bakıp akşam olduğunu görünce Çiftlik Evine, diğerlerinin yanına gitti. Tava'nın aceleyle hazırladığı domates çorbasını içene kadar ne kadar acıktığını fark etmemişti.

Uykusuz bir gece daha geçirecekti.

İnşaatçılar, canavarların Gally ve Adam'ı götürürken açtıkları delikleri kapatmışlardı. Thomas sanki bir grup sarhoşun yaptığı bir iş gibi olduğunu düşünüyordu ama yine de yeterince sağlamdı. Newt ve artık ayağa kalkıp yürüyebilen ve başında koca bir sargı olan Alby herkesin her gece oda değiştirmelerinde ısrar etmişti.

Thomas bu kez iki gün önce kaldığı çocuklarla birlikte Çiftlik Evi'nin salonundaydı. Odada sessizlik hâkimdi. Çocukların uyudukları için mi yoksa korktukları ve izdirap Verenler'in gelmemesini umdukları için mi böyle sessiz olduklarını bilmiyordu. İki gece öncesinin aksine Teresa'nın da orada diğer Kayranlılar'la kalmasına izin verilmişti. Thomas'ın yanında iki battaniyeye sarınmıştı. Thomas onun gerçekten uyuduğunu hissediyordu.

Kendisiyse, uykuya ihtiyacı olmasına rağmen bir türlü uyuyamıyordu. Gözlerini kapatıp kendini rahatlamaya zorladı ama boşuna. Gece çökünce başlayan endişeli bekleyiş göğsüne baskı yapıyordu.

Bir süre sonra tıpkı bekledikleri gibi Izdırap Verenler'in mekanik, tüyler ürperten sesleri duyuldu. Zaman gelmişti.

Herkes elinden geldiğince sessiz bir şekilde pencerelerden uzaklaşıp duvar kenarında toplandı. Thomas, Teresa'nın yanında dizlerini önüne çekip oturdu ve pencereye bakmaya başladı. Verdiği karar bir yumruk gibi göğsünü sıkıyordu. Ama her şeyin buna bağlı olabileceğini biliyordu.

Odadaki gerginlik gitgide artıyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu. Metalin ahşaba sürtünme sesi duyuldu; Thomas, Izdırap Veren'in evin arka tarafına tırmandığını tahmin ediyordu. Birkaç saniye sonra her yönden sesler

gelmeye başladı, en yakını hemen karşılarındaki pencerenin önündeydi. Thomas ellerini gözlerine bastırdı, saldırıyı beklemek onu deli ediyordu.

Yukarıdan gelen büyük bir patlama sesiyle birlikte etrafa tahta ve cam paçaları dağıldı, ev sarsıldı. Thomas çığlıkları ve ayak seslerini dinlerken donup kalmıştı. Gürültü patırtıdan, tüm Kayranlılar'ın aşağı indiği anlaşılıyordu.

"Dave'i yakaladı!" diye bağırdı biri korkuyla.

Thomas'ın odasında kimse kıpırdamıyordu; Thomas rahatladıkları için muhtemelen suçlu hissettiklerini biliyordu... Canavarlar en azından onlardan birini almamıştı. Belki bir gün daha güvende olacaklardı. Her gece sadece bir kişi alıyorlardı ve çocuklar Gally'nin söylediklerinin doğru olabileceğini düşünmeye başlamışlardı.

Tam kapının önünden gelen çarpma sesi üzerine Thomas olduğu yerde sıçradı. Sanki demir çeneli bir canavar merdiven boşluğunu yiyormuş gibi tahta parçalan etrafa dağılıyordu. Bir saniye sonra bir gürültüyle ön kapı parçalandı. Izdırap Veren evin içine girmişti ve dışarı çıkıyordu.

Thomas'ın içini büyük bir korku kapladı. Harekete geçmesi gerekiyordu.

Ayağa kalkıp odanın kapısını açtı. Newt'in bağırdığını duydu ama onu umursamadan, etrafa saçılmış tahtaların arasında sıçrayarak koridora çıktı. Ön kapının olduğu yerde artık gri geceye açılan büyük bir boşluk vardı Doğruca avluya koştu.

Tom! diye bağırdı Teresa kafasının içinde. *Ne yapıyorsun?*

Thomas onu duymazdan geldi ve koşmaya devam etti.

Dave'i -Thomas'ın daha önce hiç konuşmadığı çocuğu- taşıyan Izdırap Veren, Batı Kapısına doğru ilerliyordu. Diğer Izdırap Verenler de onun arkasından Labirente doğru gidiyordu. Thomas hiç tereddüt etmeden onların önüne doğru koştu ve bir anda kendini yaratıkların ortasında buldu. Izdırap Verenler şaşırarak bir an için ne yapacaklarını bilemediler.

Thomas, Dave'i taşıyanın üzerine atlayıp onun karşılık vermesini umarak çocuğu kurtarmaya çalıştı. Teresa'nın çığlıkları o kadar güçlüydü ki sanki kafasına hançer saplanıyormuş gibi hissediyordu.

Üç Izdırap Veren uzun pençelerini ve iğnelerini sallayarak Thomas'a saldriya geçti. Thomas el ve ayaklarıyla Izdırap Verenlerden korunmaya çalışıyordu... Sadece sokulmak istemişti, Dave gibi götürülmek değil.

Yaratıkların saldırılan yoğunlaşınca Thomas vücudunun her yerinde acıyı hissetti... iğnelerin batması ona başardığını söylüyordu. Çığlık çığlığa

tekmeler savurarak onlardan uzaklaşmaya çalıştı. Sonunda açık bir boşluk bulabildi ve tüm gücüyle ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Onlardan yeterince uzaklaştığında Izdırap Verenler de vazgeçip Labirent'te gözden kayboldular. Thomas acıyla inleyerek yere yığıldı.

Newt hemen yanına geldi, peşinde Chuck, Teresa ve birkaç kişi daha vardı. Newt onu omuzlarından yakaladı ve kollarından tutup, "Bacaklarını tutun!" diye bağırdı.

Thomas'ın başı dönüyordu ve midesi bulanıyordu. Biri -kim olduğunu göremiyordu- Newt'in söylediğini yaptı ve onu avludan eve taşıdılar. Darmadağın olmuş koridordan geçip bir odaya gidiler ve Thomas'ı koltuğa yatırdılar. Thomas'ın başı hâlâ dönüyordu.

"Sen ne *yaptın!"* diye bağırdı Newt. "Nasıl bu kadar aptal olabilirsin!"

Thomas karanlığa teslim olmadan önce konuşmaya çalıştı. "Hayır... Newt... Anlamıyorsun..."

"Kes sesini!" diye bağırdı Newt. "Enerjini boşa harcama."

Thomas birinin, kol ve bacaklarını kontrol ettiğini hissetti. Kıyafetlerini çıkarıp yaralarına bakıyorlardı. Chuck'ın sesini duydu, arkadaşının iyi olması onu rahatlattı. Tıpçılardan biri onlarca kez sokulduğunu söyledi.

Teresa ayakucunda durmuş, sağ bileğini sıkıyordu. *Neden, Tom? Neden yaptın bunu?*

Çünkü... Odaklanacak gücü yoktu.

Newt, Izdırap Serumu'nu getirmeleri için bağırdı. Bir dakika sonra Thomas koluna iğne batırıldığını hissetti. Tüm vücuduna sıcaklık yayılınca biraz sakinleşti, acısı azaldı. Fakat hâlâ dünya etrafında yıkılıyormuş gibi geliyordu ve birkaç saniye içinde hepsinin biteceğini biliyordu.

Oda dönüyor, renkler birbirine giriyor, görüntüler gitgide hızlanıyordu. Karanlık onu ele geçirmeden önce tüm gücünü harcayarak son bir şey söyledi.

"Endişelenmeyin," diye fısıldadı onu duymalarını umarak. "Bilerek yaptım..."

47. BÖLÜM

Thomas Değişim geçirirken zaman kavramını yitirmişti.

Kutuyla ilgili ilk anısı gibiydi... Karanlık ve soğuktu ama bu kez ayaklarına ya da vücuduna değen hiçbir şeyi hissetmiyordu. Boşlukta süzülüyor, karanlığa bakıyordu. Sanki biri beş duyusunu da almış, onu boşluğa terk etmiş gibiydi.

Zaman geçti. Korku yerini meraka bıraktı, o da can sıkıntısına dönüştü.

Sonunda bitmek bilmeyen bekleyişin ardından bir şeyler değişmeye başladı.

Rüzgârı hissetmedi ama duydu. Ardından uzakta beyaz ve dönüp duran bir tür sis göründü... Hızla dönen hortum huni şeklini aldı, ne altını ne de üstünü görebiliyordu. Sonra tufanı hissetti, Thomas'ın arkasından esiyordu; kıyafetleri ve saçı, fırtınada çırpınan bayraklar gibiydi.

Yoğun sis Thomas'a doğru hareket etmeye başladı... ya da *Thomas ona* doğru hareket ediyordu, bilmiyordu... Hızı gitgide artıyordu. Birkaç saniye önce gördüğü huni şekli kaybolmuş, yerini düz beyazlığa bırakmıştı.

Ve Thomas'ı tüketti; aklının sise kapıldığını ve anılarının geri geldiğini hissediyordu.

Diğer her şey acıya dönüştü.

48. BÖLÜM

“Thomas.”

Ses uzaktan, bir tünelden yankılanır gibi geliyordu.

“Thomas, beni duyabiliyor musun?”

Cevap vermek istemiyordu. Acı, dayanılmaz hale geldiğinde bilincini kaybetmişti; kendine gelirse yeniden acıyı hissedeceğinden korkuyordu. Gözkapaklannın ardından ışığı seçebiliyordu ama gözünü açmanın dayanılmaz olacağını biliyordu. Hiçbir şey yapmadı.

“Thomas, benim Chuck. İyi misin? Lütfen ölme, dostum.”

Aniden her şeyi hatırladı. Kayran, Izdırap Verenler, iğne, Değişim. *Anılar.* Labirent’i çözemezlerdi. Tek çıkış yolu hiç ummadıkları bir şeydi. Korkunç bir şey. Umutsuzluğa kapıldı.

Homurdanarak gözlerini kırpıştırıp açmaya çalıştı. Chuck’m şişko suratını gördü, çocuk korku dolu gözlerle kendisine bakıyordu. Fakat hemen sonra yüzüne gülümseme yayıldı. Her şeye rağmen, tüm kötü olaylara rağmen Chuck gülümsüyordu.

“Uyandı!” diye bağırdı. “Thomas uyandı!”

Chuck bağırınca Thomas yüzünü buruşturdu; yeniden gözlerini kapadı. “Chuck, bağırmak zorunda mısın? Çok iyi hissetmiyorum.”

“Özür dilerim... Hayatta olduğuna sevindim. Seni öpmediğim için şanslısın.”

“Lütfen bunu yapma, Chuck.” Thomas gözlerini açtı, oturup sırtını duvara yasladı ve bacaklarını esnetti. Tüm kasları ve eklemleri ağrıyordu. “Ne kadar sürdü?” diye sordu.

“Üç gün,” diye yanıtladı Chuck. “Geceleri güvende olman için seni Hapishaneye götürdük, gündüzleri de buraya geri getirdik. Başladığından beri yaklaşık otuz kez öldüğünü düşündüm ama kendine bir bak... Yenilenmiş gibisin!”

Thomas ne kadar *kötü* göründüğünü düşündü. “Izdırap Verenler geldi mi?”

Chuck’ın neşesi bir anda uçuverdi ve bakışlarını yere çevirdi. “Evet, Zart ve iki kişiyi daha aldılar. Her gece bir kişi. Minho ve diğer koşucular o aptal kodla ilgili Labirent’te bir şey bulmaya çalıştılar ama hiçbir şey çıkmadı. Sence Izdırap Verenler neden her gece sadece bir kişiyi alıyorlar?”

Thomas midesinde ağrı hissetti... Bu sorunun cevabını biliyordu; başka soruların da. Bazen bilmenin kötü bir şey olduğunu bilecek kadar biliyordu.

“Newt ve Alby’yi çağır,” diye karşılık verdi sonunda. “Toplantı ayarlamamız gerektiğini söyle. Olabildiğince çabuk.”

“Ciddi misin?”

Thomas iç geçirdi. “Chuck, Değişim geçirdim. *Sence* ciddi miyim?”

Chuck tek kelime etmeden koşarak odadan çıktı. Newt’e bağırma sesi gitgide uzaklaştı.

Thomas gözlerini kapadı ve başını duvara yasladı. Ve sonra zihninde ona seslendi.

Teresa.

Başta cevap gelmedi ama çok geçmeden sanki hemen yanında oturuyormuşçasma sesi duyuldu. *Bu çok aptalcaydı, Tom. Çok, çok aptalcaydı.*

Yapmak zorundaydım, diye cevapladı Thomas.

Üç gündür senden nefret ettim. Kendini bir görmeliydin. Tenin, damarların...

*Nefret mi ettin?*Onun için bu kadar endişelenmesi hoşuna gitmişti.

Teresa duraksadı. *Bu benim, eğer ölseydin seni öldürürdüm deme şeklim.*

Thomas göğsüne sıcaklık yayıldığım hissetti. *Teşekkürler... sanırım.*

Ee, ne kadar hatırlıyorsun?

Thomas duraksadı. *Yeteri kadar. Bizim onlara bir şey yaptığımızdan bahsetmiştin...*

Doğru muymuş?

Bazı kötü şeyler yaptık, Teresa. Teresa’nın hayal kırklığını hissetti, sanki aklında milyonlarca soru vardı ama nereden başlayacağını bilmiyordu.

Bizi buradan çıkarmamıza yarayacak bir şey öğrendin mi? diye sordu, kendisinin tüm bu olayların neresinde yer aldığını bilmek istemiyor gibiydi. *Kodun amacını öğrendin mi?*

Thomas durdu, henüz bundan bahsetmek istemiyordu... Önce düşüncelerini toparlaması gerekiyordu. Tek kaçış yolları, onları ölüme götürebilirdi. *Olabilir,* dedi sonunda, *ama kolay olmayacak. Toplantı yapmamız gerekiyor. Senin de orada olmanı isteyeceğim... Her şeyi iki kere anlatacak gücüm yok.*

Bir süre konuşmadılar. İkisi de umutsuzluğa kapılmış gibiydi.

Teresa?

Evet?

Labirent çözülemez.

Teresa karşılık vermeden önce bir süre bekledi. *Sanırım bunu artık hepimiz biliyoruz.*

Thomas onun sesinin üzgün çıkmasından nefret ediyordu... Bunu zihninde hissedebiliyordu. *Endişelenme; Yaratıcılar bizim kaçmamızı amaçlamışlar. Bir planım var.* Ona az da olsa umut vermek istiyordu.

Ah, öyle mi?

Evet. Çok kötü ve birileri ölebilir. Ümit vadediyor, değil mi?

Çok. Nedir?

Yapmamız gereken...

Cümlesini bitiremeden Newt içeri girdi.

Sonra söylerim, dedi Thomas aceleyle.

Çabuk ol! diye karşılık verdi Teresa.

Newt yatağın kenarına oturdu. “Tommy... hiç hasta gibi durmuyorsun.”

Thomas başıyla onayladı. “Biraz midem bulanıyor ama onun dışında iyiyim. Daha kötü olur diye düşünmüştüm.”

Newt başını iki yana salladı. Yüzünde hem kızgınlık hem de saygı ifadesi vardı. “Yaptığın şey hem çok cesurca hem de aptalca bir davranıştı. Bu konuda uzmansın.” Durdu ve bir kez daha başını salladı. “Neden yaptığını *biliyorum.* Neler hatırladın? Yardımı dokunacak bir şey var mı?”

“Gördüklerimi unutmadan toplantı yapmamız gerekiyor,” dedi Thomas rahat etmek için bacaklarını hareket ettirirken. Garip bir şekilde hiç ağrısı yoktu, yalnızca biraz sersemlemişti.

“Evet, Chuck söyledi... yapacağız. Ama neden? Ne öğrendin?”

“Bu bir test, Newt... Tüm bunlar bir test.”

Newt başıyla onayladı. “Deney gibi.”

Thomas başını iki yana salladı. “Hayır, anlamıyorsun. Bizi ayırmışlar, vazgeçip vazgeçmeyeceğimizi öğrenmek istiyorlar, en iyiyi bulmaya çalışıyorlar. Değişkenlerle bizim pes etmemizi sağlamaya çalışıyorlar. Umut etme ve savaşma kabiliyetimizi test ediyorlar. Teresa’yı gönderip tüm sistemi durdurmak son kısımdı. Şimdi sıra son testte. Kaçmak.”

Newt anlamayarak kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun? Buradan çıkmanın yolunu biliyor musun?”

“Evet. Hemen bir toplantı düzenle.”

49. BÖLÜM

Bir saat sonra Thomas, iki hafta önce olduğu gibi liderlerin karşısında oturuyordu. Teresa'nın gelmesine izin vermemeleri onu da Teresa'yı da sinirlendirmişti. Newt ve Minho artık kıza güveniyorlardı ama diğerlerinin hâlâ şüpheleri vardı.

"Pekâlâ, çaylak," dedi Alby, yarım daire şeklinde dizilmiş sandalyelerin ortasında, Newt'in yanında oturuyordu. Izdırap Verenler tarafından götürülen Zart ve Gally'nin sandalyeleri boştu. "Direkt konuya gir. Konuşmaya başla."

Thomas, Değişim'den sonra sersemlemişti ve birkaç saniye bekleyip kendini toparlamaya çalıştı. Söyleyeceği çok şey vardı ve hepsini mümkün olduğunca mantıklı bir şekilde açıklamak istiyordu.

"Çok uzun hikâye," diye başladı. "Hepsini tartışacak vaktimiz olmadığı için özet geçeceğim. Değişim'den geçerken bir sürü şey gördüm -yüzlerce- ve sanki hızla ilerleyen bir slayt gösterisi gibiydi. Birçok şey hatırladım ama sadece bazılarını, hakkında konuşabileceğim kadar net hatırlıyorum. Diğerleri yavaş yavaş kayboluyor." Duraksadı ve son bir kez daha düşüncelerini toparladı. "Ama yeterince hatırlıyorum. Yaratıcılar bizi test ediyorlar. Labirent'te çözülecek bir şey yok.

O bir deneme. Kazananların -hayatta kalacak olanların- önemli bir şey yapmasını istiyorlar." Sesini alçalttı. Gördüklerini hangi sırayla anlatması gerektiğine karar veremiyordu.

"Ne?" diye sordu Newt.

"Baştan alayım," dedi Thomas gözlerini ovuşturarak. "Her birimizi biz çok küçükken almışlar. Nasıl ya da neden olduğunu hatırlamıyorum... Dünyada bazı şeylerin değiştiğini biliyorum, çok kötü bir şeyin olduğunu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yaratıcılar bizi çalmış, sanırım buna hakları olduğunu düşünüyorlarmış. Bir şekilde, bizim diğer insanlardan daha zeki olduğumuzu öğrenmişler ve bu yüzden bizi seçmişler. Bilmiyorum, pek hatırlamıyorum, çok da önemli değil zaten.

"Ailemle ilgili ya da onlara ne olduğuyla ilgili bir şey hatırlamıyorum. Ama Yaratıcılar bizi aldıktan sonraki birkaç yılı özel okullarda normal bir hayat yaşayarak geçirdik, ta ki onlar Labirent'i inşa edecek para kaynağını bulana dek. İsimlerimiz aslında takma ad... Örneğin Alby, Albert

Einstein’dan; Newt, Isaac Newton’dan geliyor ve benimki, Thomas, Thomas Edison’dan geliyor.”

Alby tokat yemiş gibi afallamış bir ifadeyle bakıyordu. “İsimlerimiz... gerçek ismimiz değil mi yani?”

Thomas başını hayır anlamında salladı. “Büyük ihtimalle gerçek isimlerimizi asla öğrenemeyeceğiz.”

“Sen ne diyorsun?” diye sordu Tava. “Biz bilim insanları tarafından yetiştirilen öksüzler miyiz?”

“Evet,” dedi Thomas, ses tonundan ne kadar üzüldüğünün anlaşılmamasını umarak. “Güya biz çok akıllıyız ve onlar her hareketimizi takip edip bizi inceliyorlar. Kimin vazgeçip kimin vazgeçmeyeceğini deniyorlar. Kimin hayatta kalacağını... Bu da neden burada bu kadar çok bıçak böcek olduğunu açıklıyor. Ayrıca bazılarımızın... beyinlerinde bir şeyler değiştirilmiş.”

“Bu saçmalığa ancak Tava’nın yemeklerinin sağlıklı olduğuna inandığım kadar inanıyorum,” diye homurdandı Winston, yorgun ve ilgisiz görünüyordu.

“Neden böyle bir şeyi uydurayım?” dedi Thomas sesini yükseltip. Bunları hatırlamak için *bilerek* sokulmuştu. “Ayrıca *sen* ne gibi bir açıklama bekliyordun? Uzaylıların gezegeninde yaşadığımızı falan mı?”

“Anlatmaya devam et,” dedi Alby. “Ama biz neden bunları hatırlamıyoruz anlamıyorum. Ben de Değişim geçirdim ama tek gördüğüm...” Söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi hızlıca etrafına bakındı. “Ben hiçbir şey öğrenmedim.”

“Neden sizden daha fazla şey öğrendiğimi birazdan açıklayacağım,” dedi Thomas; o kısmı anlatmaya çekiniyordu. “Devam edeyim mi?”

“Konuş,” dedi Newt.

Thomas yanşa başlayacakmış gibi derin bir nefes aldı. “Pekâlâ, bir şekilde hafızamızı sildiler... Sadece çocukluğumuzu değil, Labirente kadar her şeyi. Bizi Kutu’ya koyup buraya gönderdiler... Önce büyük bir grup gönderdiler, ardından iki senedir her ay bir kişi gönderdiler.” “Ama neden?” diye sordu Newt. “Amaçları neydi?”

Thomas sessiz olmaları için elini kaldırdı. “Anlatacağım. Dediğim gibi bizi test ederek, Değişken diye adlandırdıkları şeylere ve çözümü olmayan sorunlara nasıl tepki vereceğimizi görmek istediler. Birlikte çalışıp çalışamayacağımızı, bir arada yaşayıp yaşayamayacağımızı... Her türlü ihtiyacımızı karşıladılar, problem de Labirentti. Tüm bunlar bizi bir çözüm

olması *gerektiğini* düşünmeye itti. Daha çok çalışmak için hırslanırken bir yandan da hiçbir şey bulamamanın verdiği umutsuzluğumuz gitgide artıyordu." Durup hepsinin dinlediğinden emin olmak için etrafına baktı. "Demek istediğim, çözüm *yok.*"

Herkes bir anda konuşup sorular sormaya başladı.

Thomas yeniden sessiz olmaları için elini kaldırdı. Düşüncelerini onların beyinlerine gönderebilmeyi diledi. "Gördünüz mü? Verdiğiniz tepki söylediklerimi doğruluyor. Birçok insan şimdiye kadar pes ederdi. Ama biz farklıyız. Çözümü *olmayan* bir problem olduğunu kabul etmiyoruz... özellikle de bu bir Labirent gibi kolay olması gereken bir şeyse. Ve durum ne kadar ümitsiz olursa olsun mücadeleye devam ediyoruz."

Thomas sesinin gitgide yükseldiğini fark edince kızardı. "Nedeni her neyse, midemi bulandırıyor. Tüm bunlar... Izdırap Verenler, duvarların hareketleri, Uçurum... Bunların hepsi aptal bir *testin* parçaları. Kullanılıyoruz ve yönetiliyoruz. Yaratıcılar aslında hiç var olmayan bir çözüm için kafamızı yormamızı istediler. Teresa'nın buraya gönderilmesi, Sonu başlatması -bu artık her ne demekse-sistemin kapatılması, gri gökyüzü... hepsi aynı amaçla yapılmış. Tepkimizi görmek, irademizi test etmek için böyle şeyler yapıyorlar. Sonunda hayatta kalanları, önemli bir şey yapmaları için istiyorlar."

Tava ayağa kalktı. "Ve insanları öldürüyorlar. Bu da planlarının bir parçası mı?"

Thomas bir an bu kadar çok şey bildiği için liderlerin, sinirlerini ondan çıkaracaklarından endişelendi. Üstelik bu daha hiçbir şeydi. "Evet, Tava, insanları öldürmek de planın bir parçası. Izdırap Verenler'in her gece sadece bir kişiyi almasının tek nedeni her şeyin olması gerektiği gibi bitmesinden önce hepimizin aynı anda ölmemesi. En güçlü olan hayatta kalır. Sadece en iyilerimiz kaçabilecek."

Tava sandalyesini tekmeledi. "O zaman şu sihirli kaçıştan bahsetmeye başlasan iyi olacak!"

"Bahsedecek," dedi Newt sessizce. "Kes sesini ve dinle."

Başından beri sessiz olan Minho boğazını temizledi. "İçimden bir ses az sonra duyacaklarımdan hoşlanmayacağımı söylüyor."

"Muhtemelen haklısın," dedi Thomas. Bir saniyeliğine gözlerini kapadı ve kollarını önünde kavuşturdu. Sonraki birkaç dakika çok önemliydi. "Yaratıcılar her ne planladılarsa bunun için en iyi olanı istiyorlar. Ama bu

sıfatı kazanmamız gerekiyor.” Odada sessizlik hâkimdi, liderlerin hepsi Thomas’a bakıyordu. “Kod.”

“Kod mu?” diye tekrarladı Tava, sesinde az da olsa umut vardı. “Ne olmuş koda?”

Thomas dikkatleri üzerinde toplamak için bekledi. “Kodun, Labirent duvarlarının hareketlerinde gizlenmesinin bir sebebi varmış. Bilmeliydim... Yaratıcılar bunu yaparken ben de oradaydım.”

50. BÖLÜM

Uzun bir süre boyunca kimse bir şey söylemedi; Thomas'ın tek gördüğü, boş bakan suratlardı. Alnından ter aktığını hissetti; devam etmeye korkuyordu.

Afallamış görünen Newt sonunda sessizliği bozarak, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Öncelikle sizinle paylaşmam gereken bir şey var. Teresa ve benimle ilgili. Gally'nin beni bir sürü şeyle suçlamasının ve Değişim geçiren herkesin beni hatırlamasının bir nedeni var."

Herkesin bir anda soru sormasını bekliyordu ama odada ölüm sessizliği hâkimdi.

"Teresa ve ben... farklıyız," diye devam etti. "Başından beri Labirent Deneyleri'nin bir parçasıydık... ama buna istemeyerek dâhil olduk, yemin ederim."

Bu kez konuşan Minho'ydu. "Thomas, sen neler söylüyorsun?"

"Yaratıcılar Teresa ile beni kullanıyorlardı. Hafızanızı kaybetmemiş olsanız muhtemelen bizi öldürmek isterdiniz. Bize güvenebilmeniz için size bunları söylemem gerekiyordu. Böylece buradan tek çıkış yolunu söylediğimde bana inanırsınız."

Thomas hızlıca liderlere baktı. Söyleyip söylememe konusunda kararsızdı, anlayacaklarından emin değildi. Ama bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. *Yapmak zorundaydı.*

Derin bir nefes aldı ve söyledi. "Teresa ve ben Labirentin planını çizmeye yardım ettik. Tüm bunların olmasına yardım ettik."

Herkes o kadar şaşkındı ki kimse konuşamıyordu. Bir kez daha hepsi boş ifadelerle Thomas'a baktı. Thomas anlamadıklarını ya da ona inanmadıklarını düşünüyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Newt. "Sen daha on altı yaşındasın. Nasıl olur da bir Labirent tasarlayabilirsin?"

Thomas ister istemez kendinden şüphe etmişti ama ne hatırladığını çok iyi biliyordu. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de gerçek buydu. "Biz... zekiyiz. Ve sanırım bu da Değişkenlerin bir parçası. Ama asıl önemlisi Teresa ve benim... buranın tasarlanmasında bizi çok değerli kılan bir özelliğimizin olması." Söylediklerinin saçma olduğunu düşündüklerini seziyordu.

“Konuş!” diye bağırdı Newt. “Söyle artık!”

“Biz telepatiyle iletişim kurabiliyoruz. Zihnimizden birbirimizle konuşabiliyoruz.” Bunu sesli söyleyince sanki hırsızlık yaptığını itiraf etmiş gibi utanmıştı.

Newt şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı; biri öksürdü.

“Ama dinleyin beni,” diye devam etti Thomas kendini savunmak için. “Bizi yardım etmeye *zorladılar.* Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum ama zorladılar.” Duraksadı. “Belki onlardan biri olmamıza rağmen sizin güveninizi kazanıp kazanamayacağımızı görmek istemişlerdir. Belki de başından beri çıkış yolunu size söyleyecek kişi biz olduğumuzdandır. Sebebi ne olursa olsun haritalarınız sayesinde kodu bulduk ve şimdi onu kullanmalıyız.”

Thomas etrafına bakındı, şaşırtıcı bir şekilde kimse öfkeli görünmüyordu. Kayranlılar’ın çoğu sessizce ona bakmaya devam ediyordu, bazıları şaşkınlıkla ya da merakla başlarını iki yana sallıyordu. Ve nedense Minho gülümsüyordu.

“Bu doğru, üzgünüm,” diye devam etti Thomas. “Ama size şunu söyleyebilirim ki ben de sizin yanınızdayım. Teresa ve ben de sizin gibi buraya gönderildik ve biz de diğerleri gibi ölebiliriz. Ama Yaratıcılar yeterince izlediler, artık son testin zamanı geldi. Bulmacanın son parçalarını birleştirmek için Değişim geçirmem gerekiyormuş demek ki. Her neyse, gerçeği bilmenizi ve başarma şansımız olduğunu bilmenizi istedim.”

Newt başını sallayıp yere baktı. Ardından diğer liderlere baktı. “Bize bunları yaşatan Yaratıcılar. Teresa ve Thomas değil. Yaratıcılar. Pişman olacaklar.”

“Neyse ne,” dedi Minho, “bunların bir önemi yok. Nasıl çıkacağız?”

Thomas boğazında bir yumru hissetti. O kadar rahatlamıştı ki neredeyse konuşamayacaktı. İtirafından sonra onu Uçurum’dan atacaklarını düşünmüştü. Söyleyeceği diğer şeyler artık çok kolay geliyordu. “Daha önce hiç bakmadığımız bir yerde bir bilgisayar odası var. Kod bizim Labirent’ten çıkmamızı sağlayacak bir kapı açacak. Ayrıca Izdırap Verenler’i de etkisiz hale getirecek. Böylece bizi takip edemeyecekler. Tabii o aşamaya gelene kadar hayatta kalırsak.”

“Daha önce hiç *bakmadığımız* bir yer mi?” diye sordu Alby. “İki yıldır bizim ne yaptığımızı sanıyorsun sen?”

“İnan bana oraya hiç gitmediniz.”

Minho ayağa kalktı. “Neresiymiş?”

“Bu intihar sayılır,” dedi Thomas, cevabı ertelediğinin farkındaydı. “Bunu yapmaya çalıştığımızda Izdırap Verenler’in hepsi birden peşimizden gelecek. Son test.” Tehlikeli olduğunu anlamalarını istiyordu. Herkesin hayatta kalma şansı azdı.

“Peki, nerede?” diye sordu Newt oturduğu yerde öne eğilerek.

“Uçurum'da,” diye cevapladı Thomas. “Izdırap Veren Deliğinden geçmemiz gerekiyor.”

51. BÖLÜM

Alby o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi devrildi. Kan çanağına dönmüş gözlerini kocaman açmıştı. Thomas’a saldıracakmış gibi iki adım öne çıktı.

“İşte şimdi saçmaladın,” dedi öfkeyle Thomasa bakarak. “Ya da sen bir casussun. Burayı sen tasarladın, bizi buraya göndermelerine yardım ettin, sana nasıl güvenelim? Bir tane Izdırap Veren'le bile baş edemezken o küçük deliklerinde hepsiyle birden nasıl savaşacağız? Neyin peşindesin?”

Thomas öfkeden deliye döndü. “Neyin peşinde miyim? Hiçbir şeyin! Neden böyle bir şey uydurayım?”

Alby’nin kollan kaskatı kesildi, yumruklarını sıktı. “Bildiğimiz kadarıyla hepimizin öldürülmesi için buraya gönderildin. Sana neden güvenelim?”

Thomas ona inanamayarak baktı. “Alby, kısa süreli hafıza sorunun mu var? Labirent’te senin için hayatımı tehlikeye attım. Ben olmasaydım ölecektin!”

“Belki onu bizim güvenimizi kazanmak için yaptın. Bizi buraya gönderenlerle işbirliği içindeysen zaten Izdırap Verenler’den korkman için bir neden yok. Belki de hepsi numaraydı.”

Thomas’ın öfkesi azaldı. Ortada şüpheli bir durum vardı.

“Alby,” diye araya girdi Minho. “Bu, duyduğum en aptalca teori. Daha üç gece önce ne haldeydi. Sence o da mı numaraydı?”

Alby kısaca başını salladı. “Belki.”

“Bilerek yaptım,” dedi Thomas sinirli bir ifadeyle. “Anılarım sayesinde buradan çıkabileceğimizi düşündüm. Sana vücudumdaki kesikleri ve yaralan göstermem mi gerekiyor?”

Alby hiçbir şey söylemedi ama öfkeyle bakmaya devam ediyordu. Gözleri yaşardı, boynundaki damarlar belirginleşti. “Geri dönemeyiz!” diye bağırdı sonunda. “Hayatımızın nasıl olduğunu gördüm; geri dönemeyiz!”

“Sorun *bu muydu?”* diye sordu Newt. “Şaka mı yapıyorsun?”

Alby hiddetle ona dönerken yumruğunu kaldırdı. Fakat durup kolunu indirdi, yeniden sandalyesine oturdu ve başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı. Thomas gördüklerine inanamıyordu. Kavranlılar'ın korkusuz lideri ağlıyordu.

“Alby, konuş bizimle,” dedi Newt. “Neler oluyor?”

“Ben yaptım,” dedi Alby hıçkırıklarının arasından. “Ben yaptım.”

“Ne yaptın?” diye sordu Newt. Onun da Thomas gibi kafası karışmıştı.

Alby başını kaldırıp ona baktı, gözleri yaşlarla doluydu. “Haritaları ben yaktım. Ben yaptım. Başkasının yaptığını düşünmeniz için bilerek başımı masaya çarptım. Yalan söyledim, onlan ben yaktım.”

Liderler şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Thomas ise o an her şeyi kavramıştı. Alby oraya gelmeden önceki hayatının ne kadar kötü olduğunu görmüştü ve geri dönmek istemiyordu.

“Neyse ki haritaları yanmaktan kurtardık,” dedi Minho dalga geçer gibi. “Değişim’den hemen sonra haritaları korumamızı söylediğin için teşekkürler.”

Thomas, Minho’nun imalı ve neredeyse acımasız cümlesine Alby’nin nasıl tepki vereceğini merak etti fakat Alby onu duymamış gibi görünüyordu.

Newt kızmak yerine Alby’den açıklama yapmasını istedi. Thomas, Newt’in neden sinirli olmadığını biliyordu; haritalar aslında yanmamıştı, kodu bulmuşlardı.

“Söylüyorum size,” dedi Alby, sesi yalvarır gibi çıkmıştı. “Geri dönemeyiz. Orayı gördüm, korkunç şeyler hatırladım. Her yer yanmış ve ışıl denilen bir salgın var. Çok korkunçtu; buradan daha kötüydü.”

“*Burada* kalırsak hepimiz öleceğiz!” diye bağırdı Minho. “Bundan da mı daha kötü?”

Alby cevap vermeden önce uzun bir süre Minho’ya baktı. Thomas’ın tek düşünebildiği, az önce söyledikleriydi. *Işıl.* Nedense çok tanıdık geliyordu ama Değişim sırasında onunla ilgili bir şey hatırlamadığına emindi.

“Evet,” dedi Alby sonunda. “Daha kötü. Eve dönmektense ölmeyi tercih ederim.”

Minho gülerek arkasına yaslandı. “Dostum, sen kafayı yemişsin. Ben Thomas’ın yanındayım. Sonuna kadar onunlayım. Eğer öleceksek de en azından savaşarak ölelim.”

“Labirent’in içinde ya da dışında fark etmez,” diye ekledi Thomas, Minho’nun desteği onu rahatlatmıştı, “hâlâ senin hatırladığın dünyada yaşıyoruz,” dedi Alby’ye bakarak.

Alby yenilgiyi kabullenmiş bir ifadeyle yeniden ayağa kalktı. “İstediğinizi yapın.” İç geçirdi. “Bir önemi yok. Zaten öleceğiz,” dedi ve odadan çıktı.

Newt derin bir nefes aldı ve başım iki yana salladı. “Sokulduğundan beri eskisi gibi değil. Kimbilir neler hatırladı. Şu ışıl da neyin nesi?”
“Umurumda değil,” dedi Minho. “Burada ölmekten iyidir. Çıktığımızda Yaratıcılarda uğraşırız. Ama şimdi planladıkları şeyi yapmalıyız. Izdırap Veren Deliğinden geçip kaçmalıyız. Bazılarımız ölecek olsa bile.”

Tava homurdandı. “Beni deli ediyorsunuz. Labirent’ten çıkamayız ayrıca onların deliğine girmek duyduğum en aptalca şey. Direkt bileklerimizi kessek de aynı şey.”

Diğer liderler de hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Sonunda Newt onları susturmak için bağırmak zorunda kaldı.

Herkes yatışınca Thomas bir kez daha konuşmaya başladı. “Delik’ten geçeceğim ya da oraya giderken öleceğim. Minho da benimle gelecek gibi duruyor. Teresa’nın da geleceğinden eminim. Izdırap Verenlerde kodu girene kadar savaşabilirsek onların gücünü kesmiş olacağız, sonra da onların geldiği kapıdan çıkacağız ve testi geçmiş olacağız. Sonra Yaratıcılarda yüzleşebiliriz.”

Newt'in sırıtışında eğleniyormuş gibi bir ifade yoktu. “Peki sence Izdırap Verenlerde mücadele edebilecek miyiz? Öldürmeseler bile muhtemelen sokarlar. Uçuruma gittiğimizde hepsi bizi orada bekliyor olabilir. Yaratıcılar ne zaman harekete geçeceğimizi biliyorlar.” Thomas planın son kısmından bahsetmenin zamanı geldiğini biliyordu. “Bizi sokacaklarını sanmıyorum. Değişim biz burada yaşarken bizim için yaratılmış bir Değişkendi. Ama bu kısım sona erdi. Ayrıca başka bir şey daha olabilir.”

“Öyle mi?” diye sordu Newt, gözlerini devirip. “Duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Hepimizin ölmesi Yaratıcılar’ın bir işine yaramaz. Bu iş, imkânsız olsun diye değil, zor olsun diye tasarlandı. Izdırap Verenler’in her gün sadece bir kişi öldürmeye programlandıklarını biliyoruz. O yüzden Delik’e gitmek için birinin kendini feda etmesi gerekiyor. Sanırım bu şekilde olması gerekiyor.”

Kan Evinin lideri bir kahkaha patlatana kadar odada sessizlik hâkimdi. “Anlayamadım,” dedi Winston. “Biz kaçabilelim diye zavallı bir çocuğu ölüme mi göndereceğiz? Mükemmel fikrin *bu mu?”*

Thomas planın kulağa ne kadar kötü geldiğini kabul etmek istemiyordu o sırada aklına bir fikir geldi. “Evet, Winston. Dikkatini vermene

sevindim.” Çocuğun öfkeli bakışlarını görmezden geldi. “Ve o zavallı çocuğun kim olduğu gayet açık.”

“Öyle mi?” dedi Winston. “Kimmiş?”

Thomas kollarını önünde birleştirdi. “Benim.”

52. BÖLÜM

Herkes bir anda konuşmaya başladı. Newt sakince ayağa kalktı, Thomas'ın yanına gitti, onu kolundan tutup kapıya itti. "Çıkıyorsun. Şimdi."

Thomas şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordu.

"Bir toplantı için yeterince konuştun. Konuşup ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor; sen burada *yokken."* Kapının önüne geldiklerinde Newt kapıyı açtı. "Beni Kutunun orada bekle. Burada işimiz bittiğinde seninle konuşacağım."

Tam arkasını dönüyordu ki Newt onu kolundan yakaladı. "Bana inanmalısın, Newt. Buradan çıkmanın tek yolu var. Bunu yapabiliriz. Yapmamız *gerekiyor."*

"Evet, özellikle de kendini öldürmek istemen çok hoşuma gitti," diye fısıldadı Newt sinirle.

"Bunu yapmaya hazırım." Thomas Labirent'in tasarlanmasına yardım ettiği için hissettiği suçluluk duygusundan dolayı bunu yapmak istiyordu. Fakat aslında istediği şey savaşıp kodu girmeyi başarmak ve Izdırap Verenler hepsini öldürmeden önce onları etkisiz hale getirmekti. Kapıyı açmak istiyordu.

"Ah, öyle mi?" dedi Newt öfkeyle. "Çok onurlusun."

"Benim de kendimce nedenlerim var. Burada olmamız biraz da benim suçum." Durdu ve derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştı. "Her neyse, ben kendimi feda edeceğim, siz de bunu en iyi şekilde değerlendirseniz iyi olur."

Newt kaşlarını çattı, gözleri bir anda şefkatle parlamaya başlamıştı. "Labirent'in tasarlanmasına yardım etmiş olsan bile, Tommy, bu senin suçun değil. Sen daha *çocuksun;* seni zorlamış olabilirler."

Ama Newt'in ya da diğerlerinin söylediklerinin bir önemi yoktu. Thomas bu sorumluluğu üstlenmişti; düşündükçe korkuyordu. "Ben sadece... günahlarımın bedelini ödemek için herkesi kurtarmam gerektiğini düşünüyorum."

Newt başını iki yana sallayarak geriledi. "Ne var biliyor musun, Tommy?"

"Ne?" diye sordu Thomas.

“Sana gerçekten inanıyorum. Bakışlarında en ufak yalan belirtisi bile yok. Ve bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama...” Durdu. “İçeri girip diğerlerini senin dediğin gibi Izdırap Veren Deliği’ne gitmeye ikna edeceğim. Bizi tek tek öldürmelerini izlemektense onlarla savaşmayı tercih ederim.” Bir parmağını kaldırdı. “Ama dinle beni; bir kere daha ölmekten ya da kahramanlık yapmaktan bahsetmeyeceksin. Eğer bunu yapacaksak, şansımızı deneyeceğiz ve hep birlikte yapacağız. Anladın mı?”

Thomas rahatlayarak ellerini kaldırdı. “Çok iyi anladım. Sadece riske girmeye değer olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Her gece biri ölecekse şansımızı deneyebiliriz.”

Newt kaşlarını çattı. “Çok hoş bir olay, değil mi?”

Thomas arkasını dönüp gitmeye koyuldu fakat Newt arkasından seslendi. “Tommy?”

“Evet?” Thomas durdu ama ona dönmedi.

“Eğer bu sersemleri ikna edersem, ki bunun olma ihtimali çok düşük, gece harekete geçmemiz daha iyi olur. En azından belki Izdırap Verenler Labirent’te olurlar, deliklerinde değil.”

“Doğru,” dedi Thomas. Onun diğerlerini ikna edebilmesini umuyordu. Newt’e bakıp başıyla onayladı.

Newt gülümserken hafifçe yüzünü buruşturdu. “Biri daha öldürülmeden, bu gece yapmalıyız.” Thomas’ın cevap vermesini beklemeden kapıyı kapattı.

Son söyledikleri Thomas’ı oldukça şaşırtmıştı. Çiftlik Evi’nden çıkıp Kutu’nun yakınındaki bir banka oturdu, kafası allak bullaktı. Alby’nin ışılla ilgili söylediklerini ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünüyordu. Çocuk aynı zamanda dünyanın yanmasından ve bir hastalıktan da bahsetmişti. Thomas böyle bir şey hatırlamıyordu ama eğer doğruysa geri dönmeye çalıştıkları dünya çok da iyi bir yer değil gibiydi. Yine de başka seçenekleri yoktu. Ayrıca Izdırap Verenler’in her gece saldırmaları Kayran’daki hayatın sona ereceğini gösteriyordu.

Hayal kırıklığına uğramıştı, endişeliydi ve düşünmekten bıkmıştı. Teresa’ya seslendi. *Beni duyabiliyor musun?*

Evet, diye cevapladı Teresa. *Neredesin?*

Kutu’nun oradayım.

Hemen geliyorum.

Thomas ona ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etti. *Güzel. Sana planı anlatacağım; sanırım gerçekleştireceğiz.*

Plan ne?

Thomas arkasına yaslanıp sağ ayağını dizinin üzerine koydu. Teresa'nın nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. *Izdırap Veren Deliği'nden geçmemiz gerekiyor. Kodu girip yaratıkları etkisiz hale getireceğiz ve bir kapı açılacak.*

Kısa bir sessizlik oldu. *Böyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim.*

Thomas bir saniye düşündü ve *daha iyi bir fikrin yoksa tabii,* diye ekledi.

Yok. Çok kötü olacak.

Thomas, onun görmediğini bildiği halde sağ yumruğunu diğer eline vurdu. *Yapabiliriz.*

Emin değilim.

Denememiz lazım.

Bu kez daha uzun bir sessizlik oldu. Teresa'nın planı değerlendirdiğini hissedebiliyordu. *Haklısın.*

Sanırım bu gece gideceğiz. Gel de daha detaylı konuşalım.

Birkaç dakika içinde geleceğim.

Thomas'ın kamına bir ağrı saplandı. Önerdiği şeyin gerçekliğini, Newt'in planı diğer liderlere kabul ettirmeye çalışmasını yeni yeni algılıyordu. Tehlikeli olduğunu biliyordu ama Izdırap Verenler'den sadece kaçmakla kalmayıp onlarla savaşma fikri çok korkutucuydu. Her şey yolunda giderse sadece bir kişi ölecekti ama bundan emin olamazlardı. Belki Yaratıcılar, canavarları yeniden programlamışlardı. O zaman mahvolurlardı.

Bu ihtimali düşünmemeye çalıştı.

Thomas'ın beklediğinden daha kısa süre sonra Teresa yanma gelip oturdu. Bankta yeterince boş yer olmasına rağmen Thomas'ın dibine oturmuştu. Uzanıp elini tuttu. Thomas kızın elini o kadar sert sıktı ki canını acıtmış olmalıydı.

"Anlat," dedi Teresa.

Thomas, liderlere söylediği her şeyi Teresa'ya da anlattı ama onun bakışlarındaki endişe ve korkuyu görmek hiç hoşuna gitmiyordu. "Planı anlatmak kolaydı," dedi. "Ama Newt *bu gece* gitmemiz gerektiğini söylüyor. Artık o kadar da iyi bir planmış gibi gelmiyor." Chuck ve Teresa'nın orada olacağını düşündükçe daha da korkuyordu; Izdırap Verenler'le karşı karşıya gelmişti ve bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi

biliyordu. Arkadaşlarını bu korkunç deneyimden korumak istiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu.

“Yapabiliriz,” dedi Teresa sessizce.

Teresa’nın böyle söylemesi Thomas’ın endişelerini artırdı. “Lanet olsun, korkuyorum.”

“Lanet olsun, sen insansın. Korkman gerekir zaten.”

Thomas cevap vermedi ve uzun bir süre orada öylece el ele tutuşup oturdular. Ne sesli ne de zihinlerinde konuşuyorlardı. Thomas kendini az da olsa huzurlu hissetti ve bunun tadını çıkardı.

53. BÖLÜM

Toplantı sona erdiğinde Thomas âdeta üzülmüştü. Newt, Çiftlik Evi'nden çıktığında dinlenme zamanının bittiğini biliyordu.

Lider onları görünce oturdukları yere doğru hızla topallayarak ilerledi. Thomas farkında olmadan Teresa'nın elini bıraktı. Newt sonunda yanlarına geldi ve kollarını önünde kavuşturup onlara baktı. "Bu, delilik, dostum, biliyorsun değil mi?" Yüz ifadesinden bir şey anlamak imkânsızdı ama gözleri zaferle parlıyordu.

Thomas heyecanla ayağa kalktı. "Gitmeyi kabul ettiler mi?"

Newt başıyla onayladı. "Hem de hepsi. Sandığım kadar zor olmadı. Gece kapılar açık kalınca neler olduğunu gördüler. Labirent'ten çıkamıyoruz. *Bir şeyler* denemenin vakti geldi." Dönüp gruplarını toparlayan liderlere baktı. "Şimdi tek yapmamız gereken, Kayranlılar'ı ikna etmek."

Thomas bunun, liderleri ikna etmekten daha zor olduğunu biliyordu.

"Sence kabul edecekler mi?" diye sordu Teresa ayağa kalkıp.

"Hepsi değil," dedi Newt. Thomas gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. "Eminim bazıları burada kalmak isteyecektir."

Thomas insanların kaçmaktan korkacağını biliyordu. Izdırap Verenler'le savaşmalarını istemek çok fazlaydı. "Peki ya Alby?"

"Kimbilir," dedi Newt, Kayran'a bakınıp diğer liderleri ve onların gruplarını izlerken. "Izdırap Verenler'le savaşmaktan çok, eve dönmekten korktuğuna ikna oldum. Ama onun da bizimle gelmesini sağlayacağım, merak etme."

Thomas Alby'ye işkence eden anıları hatırlamak istiyordu ama bunu başaramıyordu. "Onu nasıl ikna edeceksin?"

Newt güldü. "Bir şeyler uyduracağım. Sonsuza dek mutlu yaşayacağımız bir yere gideceğimizi söyleyeceğim."

Thomas omuz silkti. "Belki gideriz. Chuck'a onu evine götüreceğime söz verdim. Ya da en azından ona bir ev bulacağıma."

"Eh, tabii," diye mırıldandı Teresa. "Her yer buradan iyidir."

Thomas avluya baktı. Liderler, çocukları ikna etmeye uğraşıyorlardı; şanslarını denemeleri ve savaşmaları gerektiğine. Kayranlılar'dan bazıları

sinirlenip uzaklaşmıştı ama birçoğu dinliyordu ve en azından bu fikri değerlendiriyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Teresa.

Newt derin bir nefes aldı. “Kimin gidip kimin kalacağını bir görelim. Yiyecek ve silah hazırlayacağız. Sonra da gideceğiz. Thomas ,seni lider yapardım ama bir çaylağı lider yapmam insanların ikna olmasını zorlaştırır; alınma sakın. O yüzden fazla öne çıkmamaya çalış. Kod işini sana ve Teresa’ya bırakacağız; arka planda bunu siz halledersiniz.”

Thomas arka planda kalmaktan memnundu. Bilgisayar odasını bulmak ve kodu girmek yeterince büyük bir sorumluluktu. Artan paniğini bastırmaya çalıştı. “Çok kolaymış gibi anlatıyorsun,” dedi sonunda rahatlamaya çalışarak.

Newt kollarını tekrar önünde kavuşturup ona ciddi bir ifadeyle baktı. “Senin de dediğin gibi, burada kalırsak biri ölecek. Gidersek de biri ölecek. Ne fark var?” Parmağını Thomas’a doğrulttu. “*Eğer* haklıysan.”

“Haklıyım.” Thomas, Delik, kod, kapı ve savaşmaları gerektiği konusunda haklıydı. Ama kaç kişinin öleceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama içinden gelen bir ses şüpheye kapılmaması gerektiğini söylüyordu.

Newt hafifçe Thomas’ın sırtına vurdu. “İyi. Hadi işe koyulalım.”

Sonraki birkaç saat fazlasıyla hareketli geçti.

Kayranlılar’ın çoğu gitmeyi kabul etmişti; sayılan Thomas’ın tahmin ettiğinden fazlaydı. Alby bile ikna olmuştu. Kimse itiraf etmese bile Thomas onların, sadece bir kişinin öldürüleceğini ve yaşama şanslarının daha fazla olduğunu düşünerek gelmeyi kabul ettiklerini biliyordu. Kayranda kalmaya karar verenlerin sayısı azdı ama diğerlerini ikna etmek için konuşup duruyorlardı. Onlara ne kadar aptal olduklarını söylüyorlardı. Sonunda uğraşmayı bıraktılar ve bir köşeye çekildiler.

Thomas ve kaçacak olan diğerlerininse yapmaları gereken bir sürü şey vardı.

Sırt çantaları, gerekli erzakla dolduruldu. Tava -Newt, Thomas’a onun planı kabul eden son lider olduğunu söylemişti- yemekleri hazırlamakla ve onları eşit bir şekilde dağıtmakla görevliydi. Yanlarına Izdırap Serumu da alıyorlardı ama Thomas, Izdırap Verenler’in onları sokacağını sanmıyordu. Chuck’ın görevi su şişelerini doldurmak ve herkese dağıtmaktı. Teresa da ona yardım ediyordu. Thomas ona, yalan söylemek zorunda kalsa bile, etrafı sakinleştirmeye çalışmasını söylemişti. Chuck planı öğrendiğinden

beri cesur gözükmeye çalışıyordu ama sürekli terlemesi ve şaşkın bakışları gerçeği ele veriyordu.

Minho bir grup koşucuyla Uçuruma gitti; sarmaşıktan yapılmış halatlar ve taşlarla görünmez Izdırap Veren Deliğini son bir kez kontrol edecekti. Yaratıkların her zamanki gibi yalnızca gece ortaya çıkmalarını umuyorlardı. Thomas sadece Delik'ten atlayıp çabucak kodu girmesi gerektiğini düşünüyordu ama orada onları ne beklediğiyle ilgili bir fikri yoktu. Newt haklıydı; gece olana kadar beklemeliydiler, böylece Izdırap Verenler Labirent'te olurlardı, Delik'te değil.

Minho döndüğünde oranın çıkış olduğundan oldukça emin gözüküyordu. Ya da giriş. Duruma nasıl bakıldığıyla ilgiliydi.

Thomas, Newt'in silahları dağıtmasına yardım etti. Izdırap Verenler'e karşı hazırlıklı olmaları için yeni silahlar da yapılıyordu. Tahta çubuklar oyulup mızrağa dönüştürüldü ya da dikenli tellere sarıldı; bıçaklar bilendi; kırık cam parçaları banda küreklere yapıştırıldı. Günün sonunda Kayranlılar küçük bir ordu kurmuşlardı. Thomas, acınacak halde ve kötü hazırlanmış bir ordu olduğunu düşünüyordu ama sonuçta orduydu.

Teresa'yla yardım ettikleri işler bitince Izdırap Veren Deliği'ndeki bilgisayar odasını ve kodu nasıl gireceklerini konuşmak için Ölü Kafalar'daki gözlerden uzak köşeye gittiler.

"Biz yapmalıyız," dedi Thomas, yapay ışıkta yaprakları çoktan solmaya başlamış ağaca yaslanırken. "Eğer ayrılırsak birbirimizle iletişim halinde olabiliriz ve birbirimize yardım edebiliriz."

Teresa elindeki çubuğun kabuğunu soyuyordu. "Evet ama her ihtimale karşı yerimizi alacak binlerinin de olması gerekiyor."

"Kesinlikle. Minho ve Newt kodun kelimelerini biliyorlar; eğer bize... bir şey olursa kodu onların girmeleri gerektiğini söyleriz." Thomas kötü olasılıklardan bahsetmek istemiyordu.

"Pek fazla planlanacak bir şey yok o halde." Hayatları gayet yolundaymış gibi esnedi.

"Evet. Izdırap Verenler'le savaşacağız, kodu gireceğiz, kapıdan kaçacağız. Sonra da Yaratıcılar'la uğraşacağız."

"Altı kelime ve kimbilir kaç tane Izdırap Veren var." Teresa çubuğu ortasından kırdı. "Sence *İSYAN* ne anlama geliyor?"

Thomas kamından yumruk yemiş gibi hissetti. Bu kelimeyi başkasından duymak aklında bir şeyi tetiklemişti. Bunu daha önce fark edemediğine şaşırdı. "Labirent'te gördüğüm tabelayı hatırlıyor musun? Üzerine kelimeler

damgalanmış metal tabela.” Thomas’ın kalbi heyecandan hızla çarpmaya başladı.

Teresa anlamayarak kaşlarını çattı fakat hemen sonra gözleri parladı. “Tanrım. İNSANLIĞIN SONU: YOK ETME ARAŞTIRMA NOKTASI. *İSYAN*. *İSYAN iyidir.* Koluma yazmıştım. İyi de bunun anlamı ne?”

“Hiçbir fikrim yok. Bu yüzden yapmak üzere olduğumuz şeyin kötü bir fikir olmasından korkuyorum. Katliam olabilir.”

“Herkes ne gibi bir işe kalkıştığının farkında.” Teresa uzanıp onun elini tuttu. “Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok, unuttun mu?”

Thomas bunu unutmamıştı ama bir nedenden dolayı Teresa’nın sözlerinde fazla umut yoktu. “Kaybedecek bir şeyimiz yok,” diye tekrarladı.

54. BÖLÜM

Kapıların kapanma saatinde Tava son kez yemek hazırladı. Kayranlılar yemeklerini yerken ortamda oldukça karamsar bir hava vardı. Thomas, Chuck'ın yanında oturmuş, tabağındaki yemekle oynuyordu.

"Ee... Thomas," dedi Chuck patates püresinden bir lokma aldıktan sonra. "Benim adım kimden esinlenerek verilmiş?"

Thomas başını iki yana salladı; az sonra hayatlarının muhtemelen en tehlikeli görevine atılacaklardı fakat Chuck ismini merak ediyordu. "Bilmiyorum, Darwin olabilir belki. Hani şu evrim teorisini bulan herif."

"Eminim daha önce ona kimse herif dememiştir." Chuck yemeğinden bir lokma daha aldı. "Ben çok korkmuyorum. Demek istediğim, son birkaç gecedir Çiftlik Evinde oturup Izdırap Verenler'in birimizi almasını beklemek yaşadığım en kötü şeydi. En azından şimdi onlarla savaşacağız, bir şey *deneyeceğiz.* Ve en azından..."

"En azından ne?" diye sordu Thomas. Chuck'ın korkmadığına inanmıyordu; onu böyle cesur davranmaya çalışırken görmek Thomas'ı üzmüştü.

"Herkes sadece bir kişinin öldürüleceğini düşünüyor. Belki çok saçma ama bu, bana umut veriyor. En azından çoğumuz yolumuza devam edebileceğiz. Sadece zavallı bir kişi ölecek. Hepimizin ölmesinden iyidir."

Çocukların sadece bir kişinin öleceğini varsayarak umutlanması Thomas'ın midesini bulandırıyordu; düşündükçe bunun doğru olduğuna inanmıyordu. Yaratıcılar planlarını biliyorlardı ve Izdırap Verenler'i yeniden programlamış olmalıydılar. Ama boş yere ümitlenmeleri bile hiç yoktan iyiydi. "Belki hepimiz başarabiliriz. Herkes savaştığı sürece."

Chuck bir saniyeliğine tıkınmaya ara verip dikkatlice Thomas'a baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun yoksa beni neşelendirmeye mi çalışıyorsun?"

"Başarabiliriz." Thomas son lokmasını da ağzına attı ve büyük bir yudum su içti. Daha önce hiç yalan söylememişti. Bazıları ölecekti. Ama Chuck ve Teresa'nın onlardan biri olmaması için elinden geleni yapacaktı. "Sana verdiğim sözü unutma. Bana güvenebilirsin."

Chuck kaşlarını çattı. "Çok zor. Dünyanın berbat bir halde olduğunu duydum."

"Belki öyledir ama bizi önemseyen insanları bulacağız. Göreceksin."

Chuck ayağa kalktı. “Bunu düşünmek istemiyorum,” dedi. “Labirent’ten çıkmam bile dünyanın en mutlu insanı olmam için yeterli.”

“Güzel,” dedi Thomas.

Diğer masalardan gelen gürültü Thomas’ın dikkatini çekti. Newt ve Alby çocuklara gitme zamanının geldiğini söylüyorlardı. Alby kendinde gibi gözüküyordu ama Thomas onun akıl sağlığından endişe duyuyordu. Thomas’a göre lider, Newt’ti ama bazen ne yapacağı belli olmuyordu.

Thomas son günlerde hissettiği korkuyu bir kez daha hissetti. Zaman gelmişti. Gideceklerdi. Fazla düşünmeden sadece hareket etmeye odaklanarak sırt çantasını aldı. Chuck da aynısını yaptı ve Uçuruma varan yola açılan Batı Kapısına doğru yürüdüler.

Thomas, Minho ve Teresa’nın, Kapının sol tarafında, Delik’e girdiklerinde kodu girmek için yaptıkları plan hakkında konuştuklarını gördü.

“Hazır mısınız?” diye sordu Minho, Chuck ile Thomas yanlarına gidince. “Thomas, bu senin fikrindi; işe yarasa iyi olur. Aksi takdirde seni Izdırap Verenler’den önce ben öldürürüm.”

‘Teşekkürler,” dedi Thomas. İçindeki sıkıntıyı bastıramıyordu. Ya *yanılmışsa?* Ya anıları sahteyse? Bir şekilde beynine yerleştirildiyse? Düşüncesi bile korkunçtu. Artık geri dönüş yoktu.

Rahatsızca kıpırdanıp ellerini sıkan Teresa’ya baktı. “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” diye cevap verdi Teresa ufak bir tebessümle. İyi olmadığı her halinden belliydi. “Sadece tüm bunlar artık biteceği için heyecanlıyım.”

“Umarım öyle olur,” dedi Minho. İçlerinde en sakin, kendine en çok güvenen ve en az korkan kişi Minho’ydu. Thomas onu kıskanıyordu.

Newt sonunda herkesi toparladığında sessiz olmalarını söyledi ve Thomas ne diyeceğini duymak için arkasına döndü. “Kırk bir kişiyiz.” Sırt çantasından üzeri dikenli tellerle sarılmış kalın bir tahta parçası çıkardı. Oldukça tehlikeli gözüküyordu. “Silahlarınızı aldığınıza emin olun. Bunun dışında söyleyecek pek bir şey yok; hepiniz planı biliyorsunuz. Savaşarak Izdırap Veren Deliğine gideceğiz ve Tommy sihirli kodu girecek. Sonra da Yaratıcılarla yüzleşeceğiz. Bu kadar basit.”

Thomas, Alby’nin herkesten uzakta, tek başına durduğunu görünce Newt’i doğru düzgün dinleyememişti. Alby yere bakarken dalgın bir şekilde okuyla oynuyordu. Sırtında sadağı asılıydı. Thomas onun her şeyi

mahvetmesinden korktu. Onu elinden geldiğince yakından izlemeye karar verdi.

Minho, “Birinin cesaret verici konuşma yapması gerekmiyor mu?” diye sorunca Thomas düşüncelerinden uyandı.

“Sen yap,” diye karşılık verdi Newt.

Minho başıyla onayladı ve kalabalığa döndü. “Dikkatli olun,” dedi ciddi bir tonda. “Ölmeyin.”

Thomas elinden gelse gülerdi ama bunun gerçek olmasından korkuyordu.

“Harika. Çok etkilendik,” dedi Newt ve omzunun üzerinden Labirent’i işaret etti. “Planı biliyorsunuz. İki sene boyunca fare gibi yaşadıktan sonra bu gece onlara karşı geleceğiz. Bu gece Yaratıcılar’a savaş açıyoruz. Oraya ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Bu gece Izdırap Verenler bizden korksun!”

Birileri tezahürat yaptı. Çok geçmeden herkes bağırmaya, savaş naraları atmaya başlamıştı. Thomas az da olsa cesaretlendiğini hissetti. Newt haklıydı. İlk ve son kez savaşacaklardı.

Thomas hazırdı. O da diğerleriyle birlikte bağırdı. Belki de dikkat çekmemek için sessiz olmaları daha iyiydi ama bunu önemsemiyordu. Oyun başlamıştı.

Newt silahını kaldırdı ve “Duydunuz mu Yaratıcılar! Geliyoruz!” diye bağırdı.

Ve ardından dönüp Labirent’e koştu, topalladığı pek belli olmuyordu. Kayran'dan daha karanlık gözüken, gölgelerle dolu gri Labirent’e girdi. Thomas’ın etrafında hâlâ bağırmakta olan Kayranlılar, Alby bile, silahlarını alıp onun peşinden koştular. Thomas da Chuck ve Teresa’nın ortasında koşmaya başladı. Elindeki uzun çubuğun ucuna bıçak bağlamıştı. Bir anda arkadaşlarına karşı sorumluluğunu fazlasıyla hissedince koşamayacağını sandı. Ama devam etmek, kazanmak zorundaydı.

Yapabilirsin, diye düşündü. *Delik’e ulaşmaya bak.*

55. BÖLÜM

Thomas diğer çocuklarla beraber, Labirent'in taş zemininde Uçurum'a doğru sabit bir hızla koşuyordu. Labirent'te koşmaya alışmıştı ama bu kez durum çok farklıydı. Ayak sesleri duvarlarda yankılanıyordu ve bıçak böceklerin kırmızı ışıkları sarmaşıkların arasından tehditkâr bir şekilde parlıyordu; Yaratıcılar onları izliyor, dinliyorlardı. Öyle ya da böyle, bir savaş olacaktı.

Korkuyor musun? diye sordu Teresa koştukları sırada.

Hayır, yağlı ve metal yaratıklara bayılıyorum. Onları görmek için sabırsızlanıyorum. Kendini neşeli ya da komik hissetmiyordu ve bir daha böyle hissedip hissedemeyeceğini merak ediyordu.

Çok komik, diye karşılık verdi Teresa.

Teresa hemen yanındaydı ama gözleri yola kilitlenmişti. *Merak etme. Minho ve benden uzaklaşma.*

Ah, cesur şövalyem. Kendi başımın çaresine bakamayacağımı mı düşünüyorsun?

Aslında Thomas tam tersini düşünüyordu. Teresa buradaki herkes gibi güçlü gözüküyordu. *Hayır, sadece kibar olmaya çalışıyorum.*

Çocuklar koridora yayılmış, hızlı bir şekilde koşmaya devam ediyorlardı. Thomas koşucu olmayanların ne kadar dayanabileceğini merak etti. Sanki ona cevap verir gibi. Newt yavaşlayıp Minho'nun omzuna dokundu. "Sen başa geç," dediğini duydu Thomas.

Minho başıyla onaylayıp öne geçti. Attığı her adım Thomas için işkence gibiydi. Zaten az olan cesareti, yerini korkuya bırakmıştı. Izdırap Verenler'in ne zaman peşlerinden geleceğini ve savaşın ne zaman başlayacağını merak ediyordu.

Koşmaya devam ettiler, bu kadar uzun mesafe koşmaya alışık olmayanlar nefes nefese kalmıştı. Ama kimse pes etmedi. Izdırap Verenler'den hâlâ ses yoktu. Zaman ilerledikçe Thomas'ın içinde umut filizlenmeye başladı. Belki saldırıya uğramazlardı. Belki.

Thomas'ın hayatındaki en uzun bir saatin sonunda Uçurum'dan önceki son dönemece gelmişlerdi: *T* şeklini alan kısa koridordan sağa döneceklerdi.

Kalbi deli gibi çarpan Thomas terden sırılsıklam olmuştu. Minho'nun yanına gitti, Teresa da hemen yanındaydı. Minho köşeye gelince yavaşlayıp

durdu ve Thomas ile diğerlerinin de durmaları için elini kaldırdı. Arkasını döndüğünde yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

“Duydunuz mu?” diye fısıldadı.

Thomas başını iki yana salladı, Minho’nun yüz ifadesini görünce korkmuştu.

Minho sessizce ilerledi ve duvarın kenarından başını uzatıp Uçurum’a baktı. Thomas daha önce bir Izdırap Veren’i takip ettiklerinde de aynı şeyi yaptığını görmüştü. Tıpkı o gün olduğu gibi Minho gerip dönüp Thomas’a baktı.

“Olamaz,” dedi lider inlercesine. “Olamaz.”

Hemen sonra Thomas da sesi duydu. Izdırap Verenler’in sesiydi. Sanki saklanıp beklemişlerdi ve şimdi de canlanıyorlardı. Bakmasına gerek yoktu; Minho’nun ne diyeceğini biliyordu.

“Neredeyse on beş tane var.” Elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. “Bizi bekliyorlar!”

Thomas daha önce hiç bu kadar korkmamıştı. Bir şey söylemek için Teresa’ya baktı ama kızın soluk yüzündeki ifadeyi görünce durdu. Çok korktuğu açıkça belli oluyordu.

Newt ve Alby, Kayranlılar’ın arasından geçip Thomas ve Minho’nun yanına gittiler. Minho’nun söyledikleri fısıltıyla yayılmış olmalıydı çünkü Newt’in ilk söylediği şey, “Eh, savaşmamız gerektiğini biliyorduk,” oldu. Ama sesinin titremesi asıl duygularını ele veriyordu, sadece doğru şeyi söylemeye çalışıyordu.

Thomas da aynı şeyi hissediyordu. Planla ilgili konuşmak kolaydı; kaybedecek bir şeyleri yoktu, sadece bir kişinin öldürüleceğini umuyorlardı, sonunda kaçabileceklerdi. Ama köşeyi döndüklerinde onlarla yüzleşeceklerdi. Onları kolaylıkla atlatacağı düşüncesinin yerini kuşkular almıştı. Izdırap Verenler’in neden orada öyle beklediklerini merak etti, bıçak böcekler Kayranlılar’ın geldiğini haber vermiş olmalıydı. Bu, Yaratıcılar’in hoşuna mı gidiyordu?

Aklına bir fikir geldi. “Belki de Kayran’da kalanlardan birini almışlardır. Belki de yanlarından geçip gidebiliriz. Yoksa neden orada otursunlar ki...”

Arkasından gelen gürültü sözünü yanda kesti, sesin geldiği tarafa dönünce bir sürü Izdırap Veren’in koridorda onlara doğru ilerlediğini gördü. Metal kolları havada sallanıyor, uçlarından ışık saçılıyordu. Thomas bir şey

söylemek üzereydi ki uzun yolun diğer tarafından da sesler duyuldu. Oradan da Izdırap Verenler geliyordu.

Düşman onlan her yönden sarmıştı.

Kayranlılar, Thomas'ın olduğu yere doğru ilerlediler, onu Uçuruma giden koridorun uzun yolla kesiştiği yere doğru itiyorlardı. Uçurum ile aralarında duran Izdırap Verenler'e baktı. Bekliyorlardı. Diğer iki Izdırap Veren grubu da durmuş, Kayranlılar'ı izliyordu.

Thomas yavaşça etrafına bakınırken korkusunu yenmeye çalıştı. Etrafları sarılmıştı. Kaçacakları bir yer yoktu. Başının arkasında şiddetli bir ağrı hissetti.

Çocuklar *T* şeklinde kesişen yolun ortasında, birbirlerine yakın duruyorlardı, hepsi de yaratıklara bakıyordu. Thomas, Newt ve Teresa'nın arasındaydı. Newt'in titrediğini hissedebiliyordu. Kimse bir şey söylemedi. Duyulan tek ses Izdırap Verenler'in vızıltıları ve inlemeleriydi. Orada oturmuş, tuzak kurdukları için eğleniyor gibiydiler. Nefes aldıkça iğrenç gövdeleri mekanik sesler çıkarıyordu.

Ne yapıyorlar? diye seslendi Thomas, Teresa'ya. *Ne bekliyorlar?*

Teresa cevap vermeyince Thomas endişelendi. Uzanıp elini tuttu. Kayranlılar sessizce durup işe yaramaz silahlarını sıkıca tutuyorlardı.

Thomas, Newt'e baktı. “Herhangi bir fikrin var mı?”

“Hayır,” diye cevap verdi Newt. “Neden beklediklerini anlamıyorum.”

“Gelmemeliydik,” dedi Alby. O kadar sessizdi ki sesi garip çıkmıştı, özellikle de Labirent duvarlarının yarattığı yankıyla.

Thomas sızlanmayacaktı. Bir şey *yapmaları* gerekiyordu. “Çiftlik Evi'nde de çok güvende olmayacaktık. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama birimizin ölmesi hepimizin ölmesinden daha iyi.” Artık her gece bir kişinin öleceğine dair kuralın geçerli olmasını umuyordu. Bu kadar Izdırap Veren'i bir arada görünce onlarla gerçekten savaşabileceklerine dair şüpheye düşmüştü.

Uzun bir sessizlikten sonra Alby konuştu. “Belki de ben...” Sesi kısıldı ve Uçurum'a doğru yavaşça, sanki transa girmiş gibi ilerlemeye başladı. Thomas dehşete düşmüş bir halde onu izliyordu.

“Alby?” dedi Newt. “Buraya gel!”

Alby cevap vermek yerine koşmaya başladı. Doğruca Uçurum'un önündeki Izdırap Verenler'e gidiyordu.

“Alby!” diye bağırdı Newt.

Thomas da bir şey söylemek üzereydi ama Alby çoktan canavarların yanına gitmişti ve birinin üzerine atladı. Newt, Thomas'ın yanından ayrılıp Alby'nin olduğu yere doğru gidecekti fakat yaklaşık altı tane Izdırap Veren çoktan canlanmış, Alby'ye saldırıyordu. Thomas, Newt'i kolundan yakalayıp geri çekti.

"Bırak beni!" diye bağırdı Newt, ondan kurtulmaya çalışırken.

"Sen kafayı mı yedin?" diye bağırdı Thomas. "Yapabileceğin bir şey yok!"

İki Izdırap Veren daha gruptan ayrılıp Alby'ye doğru ilerledi. Ne kadar vahşi olduklarını göstermek istercesine birbirlerinin üzerinden metal kollarını uzatıp çocuğun bedenine vurup onu yaralıyorlardı. Garip bir şekilde Alby hiç bağırmadı. Thomas, Newt'le uğraşırken Alby'yi gözden kaybetmişti. Newt sonunda pes etti ve geri çekildi.

Alby son deliliğini yaptı, diye düşündü Thomas, kusmamak için kendini zor tutuyordu. Liderleri, Değişim sırasında gördüğü dünyadan o kadar korkuyordu ki kendini feda etmeyi seçmişti. Ölmüştü.

Thomas, Newt'in ayağa kalkmasına yardım etti; çocuk, arkadaşının gözden kaybolduğu yere bakmaktan kendini alamıyordu.

"İnanamıyorum," diye fısıldadı Newt. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Thomas diyecek bir şey bulamadı ve başını iki yana salladı. Alby'yi o şekilde ölürken izlemek... İçinde daha önce hiç yaşamadığı türden bir acı hissetti; fiziksel acıdan çok daha kötüydü. Ve bunun Alby'yle ilgisi olup olmadığını bile bilmiyordu; ondan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Ama az önce gördüklerinin Chuck'ın ya da Teresa'nın başına gelme ihtimali...

Minho, Newt ile Thomas'a yaklaştı ve Newt'in omzunu sıktı. "Yaptığını işimize yararlı hale getirmeliyiz." Thomas'a baktı. "Teresa ile senin Uçuruma gidebilmeniz için gerekirse onlarla savaşacağız. Delik'e girip kodu girin, bizim de gelmememizi söyleyene kadar onları oyalarız.

Thomas üç taraflarını da çeviren Izdırap Verenler e baktı. Henüz Kayranlılar'a karşı bir atakta bulunmamışlardı. Başıyla onayladı. "Umarım bir süre hareketsiz kalırlar. Kodu girmek en fazla bir dakikamızı alır."

"Nasıl bu kadar merhametsiz olabiliyorsunuz?" diye mırıldandı Newt, sesindeki nefret Thomas'ı şaşırtmıştı.

"Ne istiyorsun, Newt?" dedi Minho. "Cenaze töreni mi yapalım?"

Newt cevap vermedi. Hâlâ Izdırap Verenler'in, Alby'yi *yedikleri* yere bakıyordu. Thomas da kendine engel olamadı ve baktı; yaratıklardan birinin gövdesinde kan vardı. Midesi bulandı ve hemen bakışlarını çevirdi.

“Alby eski yaşamına geri dönmek istemiyordu. Bizim için kendini *feda etti.* Ve yaratıklar şu an saldırmıyorlar. Belki de işe yaramıştır. Bu fırsatı değerlendirmezsek merhametsiz oluruz.”

Newt sadece omuz silkti ve gözlerini kapadı.

Minho, Kayranlılar’a döndü. “Dinleyin! İlk önceliğimiz Thomas ve Teresa. Onların Uçuruma gitmeleri gerekiyor ki Delik’e...”

Izdırap Verenler’in canlanma sesleri sözünü yarıda kesmesine neden oldu. Thomas korkuyla başını kaldırdı. İki taraftaki yaratıklar da çocukları fark etmiş gibi gözüküyorlardı. Yağlı derilerinden metal uçları çıkıyor, gövdeleri titriyordu. Ardından hepsi birlikte yavaşça ilerlemeye başladı. Kolları Thomas ve diğerlerini gösteriyordu. Öldürmeye hazırlardı. İlerledikçe, tuzak kurdukları alan küçülüyordu.

Alby kendini boş yere feda etmişti.

56. BÖLÜM

Thomas, Minho'yu kolundan yakaladı. "Onları bir şekilde aşmam lazım!" Uçurum tarafındaki Izdırap Verenler'i işaret etti. Gri ışıkta daha da korkutucu görünüyorlardı

Minho ve Newt bakıştıkları sırada Thomas cevap vermelerini bekliyordu. Savaşı beklemek neredeyse savaşmaktan daha kötüydü.

"Geliyorlar!" diye bağırdı Teresa. "Bir şey yapmalıyız!"

Sonunda Newt, Minho'ya, "Sen önden git," diye fısıldadı. "Tommy ve kız için yol aç. Hadi."

Minho ciddi bir ifadeyle başını salladı. Ardından Kayranlılar'a döndü. "Doğruca Uçuruma gideceğiz! Onları duvarlara doğru itin. Önemli olan Thomas ve Teresa'nın Delik'e gidebilmeleri!"

Thomas yaklaşmakta olan canavarlara baktı. Aralarında yalnızca birkaç metre kalmıştı. Mızrağını sıkıca kavradı.

Birbirimizden uzaklaşmamalıyız, dedi Teresa'ya. *Bırak onlar savaşsın, bizim Delik'ten içeri girmemiz gerekiyor.* Kendini korkak gibi hissediyordu ama kodu giremeyip kapıyı açamazlarsa savaşmalarının -hatta ölmelerinin- bir anlamı olmazdı.

Biliyorum, diye cevap verdi Teresa. *Birbirimizden ayrılmayalım.*

"Hazır olun!" diye bağırdı Minho. Dikenli telle sardığı sopayı havaya kaldırdı; diğer elinde de bıçak vardı. Bıçağını Izdırap Verenler'e doğrulttuğunda bıçak parladı. *"Şimdi!"*

Lider hiç beklemeden koşmaya başladı. Newt ve diğerleri de hemen arkasındaydı. Silahlarını kaldırmış bağırıyorlardı; kanlı bir savaşa girmek üzereydiler. Thomas, Teresa'nın elini tuttu ve hepsinin geçmesini bekledi. Çocuklar geçerken ona çarpıyorlardı; onların ter kokularını alıyor, korkularını hissediyordu ve harekete geçmek için doğru zamanı bekliyordu.

Izdırap Verenler'e saldırdıklarında çıkan çığlıklar, makine gürültüsü, tahtaların metale çarpma sesi etrafı sardığı sırada Chuck hızlıca Thomas'ın yanından geçit fakat Thomas onu kolundan yakaladı.

Chuck geriye doğru tökezledi ve korku dolu gözlerle Thomas'a baktı. Thomas onu o halde görünce âdeta kalbi parçalandı. O an bir karar verdi.

"Chuck, sen de bizimle kalıyorsun." Sesinin otoriter çıkması için kendini zorlamıştı.

Chuck önlerindeki savaşa baktı. “Ama...” Devam edemedi. Thomas onun rahatladığını ama bunu itiraf etmekten utandığını biliyordu.

Onun gururunu kırmamak için, “Orada sana ihtiyacımız var, Izdırap Verenler’den biri de Delik’te olabilir,” dedi.

Chuck hızla başını evet anlamında salladı. Thomas bir kez daha ona acıdı ve Chuck’ı evine götürme isteği o an daha da arttı.

“Pekâlâ,” dedi Thomas. “Teresa'nın diğer elini tut. Gidelim.”

Chuck ona söyleneni yaptı, cesur görünmeye çalışıyordu. Ve Thomas onun belki de ilk defa hiç konuşmadığını fark etti.

Bir açıklık oluşturdular! diye bağırdı Teresa Thomas’ın kafasının içine, Thomas’ın başına ağrı girdi. Teresa ileriyi gösterdi; çocuklar Izdırap Verenler’i duvarlara doğru itiyorlardı ve yolun ortasında bir açıklık oluşmuştu.

“Şimdi!” diye bağırdı Thomas.

Koşmaya başladı; arkasından Teresa’yı, Teresa da Chuck’ı sürüklüyordu. Hızla koşarak kanlı savaşın arasına daldılar. Uçuruma doğru gidiyorlardı.

Kayranlılar panikle mücadele ediyorlardı. Duvarlarda dehşet dolu sesler yankılanıyordu: metal çarpma sesleri, gürleyen motor sesi, pençelerin açılıp kapanması, çocukların yardım çığlıkları... Her şey bulanık ve griydi sanki. Thomas sağına soluna bakmamaya çalışıyordu; sadece çocukların açtığı dar boşluğa bakıyordu.

Koştukları sırada bile Thomas kodun kelimelerini aklından tekrarlıyordu. *SÜZÜLMEK, YAKALAMAK, KANAMAK, ÖLÜM, SERT, BASMAK*. Çok az kalmıştı.

Bir şey kolumu sıyırdı! diye bağırdı Teresa. O sırada Thomas bacağına bir şey saplandığını hissetti. Arkasına bakmadı ve karşılık vermedi. O kadar kötü durumdaydılar ki sanki siyah bir tufan etraflarını sarmış, onları vazgeçirmeye çalışıyordu. Bu duyguyu bastırmaya çalıştı ve kendini koşmaya zorladı.

Uçurum hemen önlerinde, karanlık-gri gökyüzüne açılıyordu. Arkadaşlarını çekiştirip ilerlemeye devam etti.

İki yanından da savaşma sesleri geliyordu; Thomas onlara bakmayacaktı ve yardım etmeyecekti. Bir Izdırap Veren önüne çıktı; yüzünü göremediği bir çocuğu pençesine sıkıştırmıştı, çocuk ondan kurtulmak için bıçağını durmaksızın yağlı gövdesine batırıyordu. Thomas sol tarafa sıçrayıp koşmaya devam etti. Birinin feryadı duyuldu; bu, çocuğun savaşı

kaybettiğini ve korkunç sonuyla yüzleştiğini gösteriyordu. Çığlığı diğer sesleri bastırıyordu ve sonunda yavaşça kesildi. Thomas onun tanıdığı biri olmamasını umdu.

Devam et! dedi Teresa.

“Biliyorum!” diye bağırdı Thomas.

Biri Thomas’ın yanından geçerken ona çarptı. Sağ taraftan bir Izdırap Veren, bıçaklarını hızla döndürerek geliyordu ki o sırada biri iki uzun bıçakla ona saldırdı. Metal sesleri çınlıyordu. Thomas uzaktan birinin sürekli onunla ilgili bir şeyler bağırdığını duydu. Onu korumakla ilgili. Umutsuzluk içinde bağıran kişi Minho’ydu.

Thomas ilerledi.

Biri neredeyse Chuck’ı yakalayacaktı! diye bağırdı Teresa. Bağırışları Thomas’ın beyninde korkunç bir şekilde yankılanıyordu.

Daha çok yaratık üzerlerine geldikçe daha çok Kayranlı yardım ediyordu. Winston, Alby’nin oklarıyla yayını almıştı, Izdırap Verenlere fırlatıyordu fakat çoğunu ıskalıyordu. Thomas’ın tanımadığı çocuklar yanından koşup kendi yaptıkları silahlarla onlara saldırıyorlardı. Sesler artık dayanılmaz bir hâl almıştı.

Thomas bağırdı ama Uçurum’a gelene kadar koşmaya devam etti. Tam kenarına geldiklerinde aniden durdu. Teresa ve Chuck az kalsın ona çarpıp aşağı düşeceklerdi. Thomas bir saliseliğine Delik’i inceledi. Boşluğun ortasında sarmaşıklar vardı.

Gündüz Minho ve birkaç koşucu sarmaşıklardan bir halat yapıp bunu, hâlâ duvara yapışık olan bir dalın ucuna bağlamışlardı. Delik’i bulana kadar sarmaşıkları Uçurum’a atmışlardı. Şimdi altı ya da yedi sarmaşık boşlukta asılıydı ve hiçliğe doğru kayboluyordu.

Artık atlama vakti gelmişti. Thomas bir an tereddüt etti... Arkalarından gelen tüyler ürpertici sesler ve önündeki illüzyon onu korkutmuştu fakat hemen bu düşüncelerinden sıyrıldı. “Önce sen, Teresa.” En son atlayıp Izdırap Verenler’in Chuck’ı veya Teresa’yı yakalamadıklarından emin olmak istiyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Teresa hiç tereddüt etmedi. Thomas’ın elini ve Chuck’ın omzunu sıktıktan sonra iyice kenara gitti ve sıçradı. Sarmaşıkların asılı olduğu yerde gözden kaybolana dek Thomas nefesini tuttu. Tek bir hareketle varlığı silinmiş gibiydi.

“Vay canına!” diye bağırdı Chuck.

“*Vay* canına,” yerinde bir tepki oldu,” dedi Thomas. “Sıra sende.”

Chuck ona karşı çıkamadan Thomas onu kollarının altından tutup gövdesini sardı. “Bacaklarınla kendini it, ben de sana destek olacağım. Hazır mısın? Bir, iki, *üç!*” Ve Chuck’ı Delik’e attı.

Chuck havadayken çığlık attı. Delik’i neredeyse ıskalayacaktı ama bacakları girdi; ardından da karnı ve kolları kayboldu. Cesareti Thomas’ın kalbine bir sıcaklık yaratmıştı. Chuck’ı seviyordu, sanki öz kardeşiymiş gibiydi.

Thomas sırt çantasının kayışlarını sıkılaştırdı. Arkasından gelen sesler korkunçtu ve onlara yardım etmediği için kendini suçlu hissediyordu. *Kendi işini yap,* dedi kendi kendine.

Duygularını bastırdı, elindeki mızrağı taş zemine vurdu, sol ayağını Uçurum’un iyice kenarına koydu ve zıpladı. Mızrağı kendine yakın tutuyordu, ayak parmaklan yeri gösteriyordu.

Ve Delik’e girdi.

57. BÖLÜM

Delik'e girdiğinde Thomas ayak parmak uçlarından başına kadar soğuğu hissetti, sanki buz gibi suyun içine atlamış gibiydi. Ayakları kaygan zemine değdiğinde etrafı iyice kararmıştı ve geriye doğru sendeleyip Teresa'nın kollarına düştü. Chuck ile Teresa ayakta durmasına yardımcı oldular. Thomas'ın, elindeki mızrakla birinin gözünü çıkarmaması mucizeydi.

Teresa'nın feneri sayesinde kapkaranlık Delik biraz olsun aydınlanıyordu. Thomas kendini toparladığı sırada üç metre yüksekliğinde taş bir silindirin üzerinde durduklarını fark etti. Nemli ve yağlıydı ve önlerinde uzanıp karanlıkta kayboluyordu. Thomas başını kaldırıp geçtikleri Delik'e baktı; yıldızsız bir gökyüzüne açılan kare şeklinde bir pencere gibi görünüyordu.

"Bilgisayar şurada," dedi Teresa.

Fenerini birkaç adım ilerideki kirli cama doğrulttu. Altında duvara yerleştirilmiş bir klavye vardı. Birinin kodu girmesini bekler gibiydi. Thomas ister istemez bunun gerçek olamayacak kadar kolay olduğunu düşündü.

"Kelimeleri yaz!" diye bağırdı Chuck, Thomas'ın omzuna vurarak. "Acele et!"

Thomas başıyla Teresa'nın yapmasını işaret etti. "Chuck ve ben burada kalacağız, Delik'ten Izdırap Verenler girebilir." Kayranlılar'ın onları Uçurum'dan uzak tutacaklarını umuyordu.

"Tamam," dedi Teresa. Thomas onun tartışıp zaman kaybetmeyecek kadar zeki olduğunu biliyordu. Klavyenin önüne gitti ve kelimeleri yazmaya başladı.

Bekle! diye bağırdı Thomas zihninde. *Kelimeleri bildiğine emin misin?*

Teresa yüzünü buruşturup ona döndü. "Aptal değilim, Tom. Gayet iyi hatırlıyorum..."

Yukarıdan gelen gürültü sözünü kesti; Thomas olduğu yerde sıçradı. Bir Izdırap Veren, Delik'ten giriyordu. Metal uçları ve kollarını içine çekmişti, aşağı indiğinde hepsini yeniden çıkardı.

Thomas, Chuck'ı arkasına itti, elindeki sopayı sanki işe yarayacakmış gibi sıkıca tutuyordu. "Dene hadi, Teresa!" diye bağırdı.

Izdırap Veren'in yağlı gövdesinden ince bir çubuk çıktı, ucunda üç tane dönen bıçak vardı ve doğruca Thomas'ın yüzüne doğru ilerliyordu.

Mızrağını iki eliyle tuttu, bıçaklı ucunu aşağı indirdi. Yaratığın kolu iyice yakınlaşmıştı, Thomas'ı parçalamasına az kalmıştı. Aralarında yaklaşık üç santim kaldığında Thomas mızrağını yukarı savurup canavarın metal koluna vurunca kol yukarı fırlayıp Izdırap Veren'in vücuduna saplandı. Canavar sinirle haykırdı ve birkaç adım geriledi. Metal uçları içine girdi. Thomas hızlı hızlı nefes alıyordu.

Onu *uzakta tutabilirim belki,* dedi Teresa'ya. *Çabuk ol!*

Bitti sayılır, diye yanıtladı Teresa.

Izdırap Veren sivri uçlarını yeniden çıkardı. İlerledi ve bir kol daha çıkardı, bu kez ucunda pençeler vardı ve Thomas'ın mızrağını almaya çalışıyordu. Thomas tüm gücüyle mızrağı başının üzerinden savurdu ve pençesine vurdu. Çatırtı ve ardından ezilme sesi duyuldu; tüm kol yerinden çıktı ve yere düştü. Yaratık uzun bir haykırışın sonunda geri çekildi, sivri uçlan yeniden içine girdi.

"Bu şeyleri yenebiliriz!" diye bağırdı Thomas.

Son kelimeyi yazmama izin vermiyor, dedi Teresa zihnine.

Thomas onun ne dediğini tam anlayamadan, Izdırap Veren'in o anki güçsüzlüğünden faydalanıp öne atıldı. Mızrağı hızlıca savurup yaratığın üzerine atladı ve metal kollarını kırıp attı. Mızrağını başının üzerine kaldırdı -ayaklarının iğrenç yumuşak gövdesine battığını hissediyordu- ve ucunu gövdesine batırdı. Mızrağı olabildiğince derine iterken Izdırap Veren'den sarı, yapışkan bir madde fışkırdı. Ardından silahını çekti ve Chuck ile Teresa'nın yanına koştu.

Izdırap Veren'in kontrol edilemez bir şekilde sarsılıp etrafa san sıvı saçmasını tiksinerek izledi. Sivri uçları derisine bir girip bir çıkıyordu, sağlam kalan kollarını her yöne savuruyordu ve bazen kendi vücuduna batırıyordu. Biraz sonra yavaşladı, kan -ya da yakıt- kaybettikçe enerjisi azalıyordu.

Birkaç saniye sonra da tamamen durdu. Thomas buna inanamıyordu. Az önce, Kayranlılar'a iki senedir dehşet veren Izdırap Verenler'den birini yenmişti.

Gözlerini kocaman açmış Chuck'a baktı.

"Onu öldürdün," dedi çocuk ve sanki bu tek başına tüm problemleri çözebilirmiş gibi güldü.

“Çok zor olmadı,” diye mırıldandı Thomas ve çılgına dünmüşçesine kelimeleri yazan Teresa’ya baktı.

“Sorun ne?” diye sordu neredeyse bağırarak. Kızın omzunun üzerinden bakınca *BASMAK* kelimesini yazmaya çalıştığını gördü ama ekranda hiçbir hareket olmuyordu.

Teresa, yeşil ışığı dışında boş olan kirli camı işaret etti. “Tüm kelimeleri sırayla yazdım ve ekranda belirdiler, sonra bir şey öttü ve hepsi kayboldu. Ama son kelimeyi yazamıyorum. Hiçbir şey olmuyor!”

Thomas bu sözler üzerine ürperdi. “Peki ama... neden?”

“Bilmiyorum!” Tekrar tekrar denedi. Hiçbir şey olmadı.

“Thomas!” diye bağırdı Chuck. Thomas arkasına dönünce başka bir yaratığın Delik’ten indiğini gördü. Ölü olanın üzerine düştü ve hemen arkasından bir tane daha girdi.

“Bu kadar uzun süren ne?” diye korku içinde bağırdı Chuck. “Kodu girince etkisiz hale gelecekler demiştin!”

İki Izdırap Veren de sivri uçlarını çıkarıp onlara doğru ilerlemeye başladı.

“BASMAK kelimesini yazamıyor,” dedi Thomas dalgın bir şekilde. Aslında Chuck’la konuşmuyor, kendi kendine bir çözüm bulmaya çalışıyordu.

Anlamıyorum, dedi Teresa.

Izdırap Verenler yaklaşıyorlardı, sadece birkaç metre kalmıştı. Thomas cesaretinin kaybolduğunu hissediyordu, son bir zorlamayla yumruklarını kaldırdı. Kodun işe yaraması gerekiyordu.

“Belki de şu düğmeye basmalısın,” dedi Chuck.

Thomas bu öneriye o kadar şaşırmıştı ki dönüp ona baktı. Chuck ekranın ve klavyenin altındaki düğmeyi gösteriyordu.

Thomas hareket edemeden Teresa çoktan aşağı inmiş, dizlerinin üstüne çökmüştü. O da dayanamayıp daha iyi görebilmek için merakla yanına gitti. Arkasından Izdırap Veren’in inlemesini duydu, keskin pençesi onu gömleğinden yakalayınca hafif bir acı hissetti. Ama öylece izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Duvarda, yerden birkaç santim yukarıda kırmızı bir düğme vardı. Üzerinde siyah renkte üç kelime yazıyordu. Daha önce görmediği için kendine hayret etti.

Labirent'i Yok Et

Acısı artınca Thomas kendine geldi. Izdırap Veren onu kendine doğru çekiyordu. Diğeriyse Chuck'ın peşine düşmüştü ve uzun bıçağını ona saplamak üzereydi.

Düğme.

"Bas!" diye bağırdı Thomas. Bir insanın bu kadar yüksek sesle bağırabileceğini hiç düşünmemişti.

Ve Teresa düğmeye bastı.

Önce bir sessizlik oldu. Ardından karanlık tünelin derinliklerinden bir kapının açılma sesi duyuldu.

58. BÖLÜM

Bir anda Izdırap Verenler durdu, kolları yağlı derilerinden içeri girdi, ışıkları söndü, sesleri kesildi. Ve kapı...

Thomas, yaratığın pençelerinden kurtulunca yere düştü. Sırtındaki ve omuzlarındaki kesiklerin acısına rağmen sevinçten ne yapacağını bilemiyordu. Güçlükle soludu, ardından güldü.

Izdırap Verenlerden uzaklaşıp Teresa'ya koştu ve ona sıkıca sarıldı.

"Senin sayende, Chuck," dedi Teresa. "Kelimelere o kadar odaklanmışız ki *basmamız* gereken bir şey olup olmadığına bakmadık bile." Thomas bir kez daha güldü, yaşadıklarından sonra buna inanamıyordu. "Haklı, Chuck. Bizi kurtardın, dostum! Sana ihtiyacımız var *demiştim!"* Thomas onu da heyecanla kucakladı ve birbirlerine sarıldılar. "Chuck bir kahraman!"

"Peki ya diğerleri?" diye sordu Teresa, Delik'i işaret edip. Thomas sevincinin kaybolduğunu hissetti, geri çekilip Delik'e döndü.

Sanki Teresa'nın sorusuna cevap verir gibi biri karanlıktan aşağı düştü; bu Minho'ydu, vücudunun her yeri yara bere içindeydi.

"Minho!" diye bağırdı Thomas, onu gördüğüne sevinerek. "İyi misin? Diğerleri nerede?"

Minho tünelin eğimli zemininde sendeledi, ardından doğrulup derin nefes aldı. "Bir sürü kişiyi kaybettik... Yukarıda tam bir katliam oldu... Sonra yaratıkların hepsi etkisiz hale geldi." Durdu ve derin bir nefes daha aldı. "Başardın. Bunun gerçekten işe yarayacağını hiç düşünmemiştim."

Newt ve arkasından Tava geldi. Ardından Winston ve diğerleri. Çok geçmeden on sekiz çocuk tünele indi. Toplamda yirmi bir kişi kalmışlardı. Savaşanların üzeri Izdırap Verenler'den çıkan sarı sıvıyla ve kanla kaplıydı. Kıyafetleri paramparça olmuştu.

"Geri kalanı?" diye sordu Thomas, alacağı cevaptan korkuyordu.

"Yarısı öldü," dedi Newt güçsüz bir sesle.

Uzun bir süre kimse konuşmadı.

'Yarımız ölmüş olabilir ama biz hayattayız. Ve kimse sokulmadı; tıpkı Thomas'ın düşündüğü gibi. Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi Minho.

Çok fazla, diye düşündü Thomas. *Çok fazla insan öldü.* Neşesi yerini ölen yirmi çocuk için hissettiği acıya bıraktı. Eğer kaçmasalardı *hepsi* ölecekti, bunu biliyordu ve hayatını kaybeden çocukları tanımamasına

rağmen üzülüyordu. Onlar korkunç şekilde ölmüşken bu nasıl zafer sayılabilirdi ki?

“Hadi, çıkalım buradan,” dedi Newt. “Hemen.”

“Nereye gideceğiz?' diye sordu Minho.

Thomas uzun tüneli gösterdi. “Kapının açıldığını duydum.” Kazandıkları savaşın beraberinde getirdiği acıyı düşünmemeye çalıştı. Kayıpları. Henüz güvende olmadıklarını bilerek, bu düşünceleri bir kenara itti.

“Pekâlâ, hadi gidelim,” dedi Minho ve cevap beklemeden tünelde yürümeye başladı.

Newt başıyla onayladı ve diğerlerinin onu takip etmesini söyledi. Hepsi sırayla ilerlediler, geriye sadece Thomas ve Teresa kalmıştı.

“Ben arkadan geleceğim,” dedi Thomas.

Kimse karşı çıkmadı. Newt karanlık tünele doğru ilerledi, sonra Chuck, sonra da Teresa. Fenerler bile karanlığı aydınlatmaya yetmiyordu. Thomas arkasındaki Izdırap Verenler’e bakma gereği duymadan onları takip etti.

Yaklaşık bir dakika sonra arka arkaya gelen çığlıklar duydu. Sanki düşüyorlarmış gibi çığlık sesleri giderek uzaklaşıyordu.

Biraz daha ilerledikten sonra Teresa, Thomas’a döndü. “Galiba aşağı kayıyorlar.”

Thomas’ın midesi hareketlendi. Burayı her kim inşa ettiyse bunu bir oyun gibi görmüş olmalıydı.

Kayranlılar’ın bağırışları devam etti. Sıra Newt’e gelmişti, ondan sonra da Chuck vardı. Teresa fenerini yerdeki aşağı doğru uzanan metalin üzerine tuttu.

Galiba başka seçeneğimiz yok, dedi zihnine.

Galiba. Thomas’ın içinde, kâbusun henüz bitmediğine dair güçlü bir his vardı. Yeniden Izdırap Verenlerle karşı karşıya kalmamayı diliyordu.

Teresa neredeyse neşeli bir çığlık atarak kaydı ve Thomas da vazgeçmeden önce onun peşinden gitti. Neyle karşılaşırlarsa karşılaşsınlar, Labirent’ten daha iyi olacağı kesindi. Yanmış plastik ya da aşırı kullanılmış motor gibi kokan yağlı zeminde kaydı. Ayaklarını önüne alabilmek için döndü, sonra elleriyle yavaşlamaya çalıştı ama her yer yağlanmıştı ve tutunacak bir şey yoktu.

Kayranlılar’ın çığlıkları tünel boyunca yankılanıyordu. Thomas panikledi. Devasa bir yaratığın boğazından kayıp midesine indiklerini

düşünmeden edemiyordu. Öğürmeye başladı. Kendi üzerine kusmamak için kendini zor tutuyordu.

Tünel kıvrılmaya başladı, onları yavaşlatan keskin bir dönüşten sora Thomas'ın ayağı Teresa'nın başına çarpınca Thomas geri çekilmeye çalıştı ve ümitsizliğe kapıldı. Hâlâ düşüyorlardı. Geçen zaman sonsuzluk gibi geliyordu.

Tünelde dönerek kaymaya devam ettiler. Vücuduna değen yağ, koku, sürekli dönmek Thomas'ın midesini bulandırıyordu. Tam başını çevirip kusacaktı ki Teresa'nın çığlığını duydu; bu kez ses yankılanmamıştı. Bir saniye sonra da Thomas tünelden çıkıp onun üzerine düştü.

Çocuklar birbirlerinin üzerindeydiler, homurdanarak birbirlerini itiyorlardı. Thomas kollarını kaldırıp Teresa'dan uzaklaştı ve bir köşeye kustu.

Hâlâ titriyordu. Elinin tersiyle ağzını silince elinin de pis yağlı olduğunu fark etti. Ayağa kalkıp ellerini yere sürdü ve geldikleri yere baktı. O sırada diğerleri de kendilerini toparlamış, etraflarına bakıyorlardı.

Thomas Değişim sırasında orayı görmüştü ama o ana kadar tam olarak hatırlayamamıştı.

Dokuz ya da on tane Çiftlik Evi'nin sığabileceği, devasa büyüklükteki bir yer altı odasındaydılar. Her yerde makineler, kablolar ve bilgisayarlar vardı. Odanın bir tarafında -Thomas'ın sağında- sıra sıra dizilmiş, büyük tabutları andıran yaklaşık kırk tane geniş beyaz kapsül vardı. Onların karşısındaysa geniş cam kapılar bulunuyordu ama ışıklandırmadan camların arkasını görmek imkânsızdı.

"Bakın!" diye bağırdı biri ama Thomas onu çoktan görmüştü bile. Nefessiz kaldı. Korkudan tüyleri diken diken oldu.

Tam karşılarında yan yana dizilmiş yaklaşık yirmi tane koyu renkli cam vardı. Her birinin ardındaysa soluk tenli ve zayıf bir adam ya da kadın oturmuş, gözlerini kısarak Kayranlılar'ı izliyorlardı. Thomas ürperdi; hepsi de hayalet gibi gözüküyordu. Ölü olmak şöyle dursun, kızgın, aç, kötü niyetle bakan, hayattayken hiç mutlu olmamış insanlar gibiydiler.

Elbette Thomas onların ölü olmadıklarını biliyordu. Onları Kayran'a gönderen insanlardı. Hayatlannı çalan insanlar.

Yaratıcılar.

59. BÖLÜM

Thomas bir adım gerilerken diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını fark etti. Herkes, kendilerini inceleyen insanlara bakıyordu, odada ölüm sessizliği hâkimdi. Thomas birinin bir şey not ettiğini gördü, başka bir tanesiyse gözlüğünü taktı. Hepsinin üzerinde beyaz gömlek ve siyah ceket vardı. Sağ göğüslerinin üzerinde bir şey yazılıydı ama Thomas ne yazdığını göremedi. Hiçbirinin yüzünde okunulabilecek bir ifade yoktu. Hepsi solgun ve kasvetliydi, onlara bakmak bile üzücüydü.

Kayranlılar'a bakmayı sürdürdüler; bir adam başını iki yana salladı, bir kadınsa başını onaylarcasma aşağı yukarı salladı. Biri burnunu kaşıdı; Thomas bu hareketinin yapılabilecek en insana özgü hareket olduğunu düşündü.

"Bu insanlar da kim?" diye fısıldadı Chuck ama sesi odada yankılandı.

"Yaratıcılar!" dedi Minho ve yere tükürdü. "Sizi mahvedeceğim!" diye öyle bir bağırdı ki Thomas neredeyse elleriyle kulaklarını kapatacaktı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Thomas. "Neyi bekliyorlar?"

"Muhtemelen Izdırap Verenler'i yeniden canlandırddar," dedi Newt. "Buraya doğru geliyor olabilirler..."

Alarm sesi sözünü kesti, sanki büyük bir kamyonun geri geri giderken çıkardığı sese benziyordu, tabii ondan çok daha yüksekti. Her yerde yankılanıyordu.

"Bu kez ne var?" diye sordu Chuck, endişesini gizlemeden.

Nedense herkes Thomas'a baktı. Thomas omuz silkti, hatırladıklarını zaten anlatmıştı, bu kez o da diğerleri gibi ne olduğunu bilmiyordu. Ve korkuyordu. Etrafına bakınıp sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Ama hiçbir şey değişmemişti. Ardından göz ucuyla diğer çocukların kapılara baktığını gördü. Kapılardan biri açılınca kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı.

Alarm sustu ve oda sessizliğe büründü. Thomas nefes bile almadan bakarken, kapıdan korkunç bir şey çıkacağını düşünüyordu.

Onun yerine içeriye iki kişi girdi.

Biri bir kadındı. Yetişkindi. Siyah pantolonu ve göğsünde mavi renkte İSYAN yazan beyaz gömleğiyle oldukça sıradan görünüyordu. Kahverengi saçları omuz hizasındaydı, narin bir yüzü ve koyu renk gözleri vardı. Onlara doğru yürürken ne gülümsedi ne de kaşlarını çattı, sanki onları fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

Onu tanıyorum, diye düşündü Thomas. Adını ya da Labirent'le tam olarak ne ilgisi olduğunu hatırlamıyordu ama bir yerden tanıdık geliyordu. Sadece görüntüsü değil; yürüyüşü, tavrı, sert ve neşesiz ifadesi. Kayranlılar'ın birkaç adım önünde durdu ve yavaşça soldan sağa doru hepsine baktı.

Yanında duran diğer kişinin üzerinde bol bir eşofman üstü vardı ve kapüşonunu başına geçirmişti; yüzü gözükmüyordu.

"Hoş geldiniz," dedi sonunda kadın. "İki yıl oldu ve çok az kişi öldü. İnanılmaz."

Thomas'ın ağzı açık kaldı; öfkeden kızardı.

"Pardon?" dedi Newt.

Kadın, Newt'e bakmadan önce bir kez daha hepsine göz gezdirdi. "Her şey planladığımız gibi gitti, Bay Newton. Gerçi daha fazla kişinin pes edeceğini düşünmüştük."

Yanındaki çocuğa baktı ve uzanıp kapüşonunu açtı. Çocuk başını kaldırdı, gözlerinde yaşlar vardı. Kayranlılar'ın hepsinin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Thomas'm dizlerinin bağı çözüldü.

Bu Gally'ydi.

Thomas gözlerine inanamıyordu. Afallamış ve sinirlenmişti.

Bu *Gally'ydi.*

"Onun burada ne işi var?" diye bağırdı Minho.

"Artık güvendesiniz," dedi kadın onu duymazdan gelerek. "Rahat olun."

"Rahat mı olalım?" dedi Minho. "Sen kimsin ki bize rahat olmamız gerektiğini söylüyorsun? Polisle görüşmek istiyoruz, başkanla, herhangi biriyle!" Thomas, Minho'nun kadının suratına yumruk patlatacağından korkuyordu ama içten içe bunu yapmasını da istiyordu.

Kadın gözlerini kısıp Minho'ya baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun, çocuk. Labirent Deneyleri'ni geçmiş birinin daha olgun olmasını beklerdim." Ses tonundaki küçümseme Thomas'ı hayretler içinde bırakmıştı.

Minho tam cevap verecekti ki Newt onu durdurdu.

"Gally," dedi Newt. "Neler oluyor?"

Siyah saçlı çocuk ona baktı; gözleri bir an için parladı, başını hafifçe salladı. Ama cevap vermedi. *Ters bir şeyler var,* diye düşündü Thomas. Eski halinden daha kötü bir şeyler.

Kadın gururla başını salladı. "Bir gün hepiniz, sizin için yaptıklarımıza minnettar olacaksınız. Size sadece bunun garantisini verebilir ve

zihinlerinizin bunu kabul edeceğini umabilirim. Eğer minnettar kalmazsanız her şeyi yanlış yapmışız demektir. Zor zamanlar geçiriyoruz, Bay Newton. Zor zamanlar."

Duraksadı. "Tabii ki son bir Değişken daha var." Bir adım geriledi.

Thomas, gözlerini Gally'den ayırmıyordu. Çocuğun tüm vücudu titriyordu, yüzü kireç gibiydi ve kanlı gözleri, boş bir kâğıdın üzerine damlamış kanlı lekeler gibi gözüküyordu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı; kenarları, bir şeyler söylemek istiyormuş da yapamıyormuş gibi seğiriyordu.

"Gally?" dedi Thomas, nefretini bastırmaya çalışarak.

Gally bir anda konuşmaya başladı. "Beni... kontrol... edebiliyorlar... Ben..." Gözleri pörtledi, bir eliyle boğazını sıkmaya başladı. "Benim... yapmam... gereken..." Kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu. Sonra durdu, sakinleşti ve vücudu rahatladı.

Alby'nin Değişim geçirdiği zamanki gibiydi. Ona da aynı şey olmuştu. Neden...

Thomas düşüncesini tamamlayamadı. Gally arka cebinden uzun ve parlak bir şey çıkardı. Odanın ışıkları elindeki gümüş yüzeye yansıdı; parmaklarının arasındaki bıçağı sıkıca tutuyordu. Beklenmedik bir hızla hareket edip bıçağı Thomas'a fırlattı. O sırada Thomas sağ tarafından bir çığlık duydu ve kendisine doğru bir *hareket* hissetti.

Thomas bıçağın dönüşlerini yavaş çekimde gibi izliyordu. Çığlık atmak istedi ama yapamadı; hareket etmek istedi ama yerinden kıpırdayamadı.

Bir anda Chuck önünde belirdi. Thomas donduğunu hissediyordu; tek yapabildiği, gerçekleşen bu korkunç olayı çaresizce izlemekti.

Bıçak küt diye Chuck'ın göğsüne saplandı. Çığlık atıp yere düştü, bedeni sarsılmaya başladı. Yarasından kan fışkırıyordu. İstemsizce ayaklarını savuruyordu. Thomas, dünya başına yıkılmış gibi hissediyordu.

Yere çöküp Chuck'ın titreyen bedenini kollarına aldı.

"Chuck!" diye bağırdı. Sesi, asit boğazını yakıyormuş gibi çıkmıştı. *"Chuck!"*

Çocuk sarsılıyordu, her yer kan olmuştu. Gözleri yuvalarında dönüyordu. Burnundan ve ağzından kan geliyordu.

"Chuck..." diye fısıldadı Thomas. Yapabilecekleri bir şeyler olmalıydı. Onu kurtarabilirlerdi.

Chuck'ın sarsılması kesildi. Gözleri normal haline döndü ve Thomas'a baktı. "Thom-mas." Sesi zar zor duyulmuştu.

“Dayan, Chuck,” dedi Thomas. “Ölme, dayan. *Biri yardım çağırsın!”*

Kimse kıpırdamadı; Thomas aslında bunun nedenini biliyordu. Artık *hiçbir şey* ona yardım edemezdi. Bitmişti. Thomas’ın gözleri karardı. *Hayır,* diye düşündü. *Chuck olmaz. Herkes olabilir ama Chuck olmaz.*

“Thomas,” diye fısıldadı Chuck. “Annemi... bul.” Öksürünce ağzından kan geldi. “Ona de ki...”

Cümlesini bitiremedi. Gözleri kapandı, vücudu gevşedi. Son nefesini vermişti.

Thomas arkadaşının cansız bedenine baktı.

İçinde bir şey hissetti. Öfke, intikam, nefret. Karanlık ve korkunç bir şey. Göğsünden başlayıp ciğerlerine sıçradı; boynuna, kol ve bacaklarına yayıldı... Zihnine de.

Chuck’ı bırakıp ayağa kalktı, titreyerek yeni ziyaretçilerine döndü.

Ve bir anda kendini kaybetti.

İleri atılıp Gally’ye saldırdı. Pençe gibi kıvırdığı parmaklarıyla çocuğun boğazını sıkarken ikisi birden yere düştü. Üzerine çıkıp kaçamasın diye bacaklarını sıkıştırdı ve yumruk atmaya başladı.

Sol eliyle boynuna baskı uyguluyor, sağ eliyle de yüzünü yumrukluyordu. Yara içinde kalan parmaklarıyla Gally’nin yanaklarına ve burnuna vurmaya devam etti. Kan çıkıyordu, kırılma sesi ve korkunç çığlıklar duyuyordu. Thomas kendisinin mi yoksa Gally’nin çığlıklarının mı daha yüksek olduğunu bilmiyordu. Onu döverken tüm öfkesini çıkarıyordu.

Newt ve Minho onu çekerlerken bile kollarını savurmaya devam etti. Onu yerde sürüklerlerken mücadele etti, bırakmaları için haykırdı. Gözlerini yerde kıpırdamadan yatan Gally’den alamıyordu; içinden nefret taşıyordu.

Ve sonra bir anda hepsi geçti. Sadece Chuck’la ilgili düşünceleri kaldı.

Minho ve Newt’ten kurtulup arkadaşının cansız bedeninin yanma koştu. Kanı ve çocuğun yüzündeki buz gibi ölüm ifadesini yok sayarak onu kollarına aldı.

“Hayır!” diye bağırdı. Acısı çok fazlaydı. *“Hayır!”*

Teresa yanına gelip elini omzuna koydu. Thomas onu itti.

“Ona söz vermiştim!” diye bağırdı. O sırada bile sözlerinde bir şeylerin doğru olmadığının farkındaydı. Sesinden bile delilik akıyordu. “Onu evine götürecektim. *Söz vermiştim!”*

Teresa cevap vermedi, bakışlarını yere çevirip başını salladı.

Thomas, Chuck’a sanki onu yeniden hayata döndürebilecekmiş ya da hayatını kurtardığı ve kimse istemezken onunla arkadaş olduğu için ne kadar minnettar olduğunu ona anlatabilecekmiş gibi sıkıca sarıldı.

Daha önce hiç ağlamadığı kadar ağladı. Hıçkırıkları ızdırabım yansıtan yankılarla odayı sarmıştı.

60. BÖLÜM

Sonunda acısını kalbine gömdü. Kayran’da, Chuck onun için bir sembol olmuştu; bir şekilde her şeyin yoluna gireceğinin işaretiydi: normal yataklarda uyumanın, iyi geceler öpücüğü almanın, kahvaltıda yumurta ve pastırma yemenin, okula gitmenin... mutlu olmanın.

Ama artık Chuck yoktu. Thomas’ın hâlâ sarıldığı bedeni soğuk bir tılsım gibiydi. Umut dolu gelecek hayalleri asla gerçekleşmeyecekti, zaten hayatları hiç öyle olmamıştı. Kaçtıklarında bile önlerinde onları bekleyen karanlık günler vardı. Acı dolu bir hayat.

Anıları yarım yamalaktı ama hatırladıkları da iyi anılar değildi.

Thomas acıyı içine hapsetti. Bunu Teresa, Newt ve Minho için yaptı. Onları bekleyen her ne olursa olsun, birlikte olacaklardı. Önemli olan tek şey buydu.

Chuck’ın kanla kaplı gömleğine bakmamaya çalışarak onu bıraktı ve geriye yaslandı. Gözlerindeki yaşlan sildi, başka zaman olsa utanırdı ama o an öyle hissetmiyordu. Sonunda başını kaldırdı. Teresa’nın üzgün, mavi gözlerine baktı: Chuck’a olduğu kadar ona da üzüldüğünü biliyordu.

Teresa uzanıp elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Ayağa kalktıktan sonra ikisi de birbirinin elini bırakmadı. Thomas ne düşündüğünü söylemeye çalıştı. Kimse konuşmuyordu, çoğu ifadesiz bir şekilde Chuck’ın cesedine bakıyordu. Kimse kıpırdamadan yatan ama hâlâ nefes almakta olan Gally’ye bakmıyordu.

Kadın sessizliği bozdu.

“Her şeyin bir amacı vardır,” dedi, bu kez sesinde küstahlık yoktu. “Bunu anlamalısınız.”

Thomas ona nefretle baktı. Ama bir şey yapmadı.

Teresa elini Thomas’ın koluna koyup pazısını sıktı. *Şimdi ne olacak?* diye sordu.

Bilmiyorum, diye yanıtladı Thomas. *Ben...*

Kadının girdiği kapının dışından gürültü gelince sözü yarım kaldı. Kadın bariz bir şekilde korkmuştu. Kapıya döndüğünde yüzü bembeyaz oldu. Thomas onun bakışlarını takip etti.

Üzerlerinde kirli pantolon ve ıslak ceketler olan birkaç kadın ve adam ellerinde silahlarla bağıra çağıra içeri girdiler. Ne söylediklerini anlamak imkânsızdı. Silahlan -bazılarınınki tüfek, bazılarınınki de tabancaydı- artık

kullanılmayan, eski moda silahlara benziyordu. Yıllar önce ormana atılmış oyuncakları, yeni nesil çocuklar savaş oyunu oynamak için kullanıyorlardı sanki.

Gelenlerden ikisi İSYAN'dan olan kadını yere yatırdı ve biri geri çekilip başına silah doğrulttu.

Olamaz, diye düşündü Thomas. *Onu...*

Birkaç el ateş edildi. Kadın kanlar içindeydi ve ölmüştü.

Thomas geriye doğru birkaç adım atarken tökezledi.

Bir adam Kayranlılar'a doğru yürüdü, diğerleri de camlara ateş edip kırıyorlardı. Thomas çığlıkları duydu, kanı görünce başını çevirdi ve onlara doğru gelen adama baktı. Siyah saçlıydı, genç gözüküyordu ama göz çevresinde kırışıklıklar vardı, sanki her gününü nasıl hayatta kalacağını düşünerek geçirmiş gibiydi.

"Açıklayacak vaktimiz yok," dedi adam, sesi de ifadesi gibi sertti. "Beni takip edin ve eğer yaşamak istiyorsanız çok hızlı koşun."

Bununla birlikte diğerlerine başıyla işaret verdi ve silahını önünde tutarak büyük cam kapıdan koşarak çıktı. Silah sesleri ve çığlıklar duyulmaya devam ediyordu ama Thomas onları duymazdan gelmeye çalışarak denileni yaptı.

"Hadi!" diye bağırdı kurtarıcılardan biri, Thomas onları ancak kurtarıcı olduğunu düşünebiliyordu.

Bir anlık tereddütten sonra Kayranlıar onları takip etti. labirentten, Izdırap Verenler'den ve odadan bir an önce uzaklaşmak için koşarlarken neredeyse birbirlerini ezeceklerdi. Thomas, Teresa'nın elini bırakmamıştı; grubun arkasından koşuyorlardı. Chuck'ın cesedini orada bırakmaktan başka çareleri yoktu.

Thomas hiçbir şey hissetmiyordu. Uzun bir koridordan loş ışıklı bir tünele girdiler. Merdivenlerden yukarı çıktılar. Her yer karanlıktı ve elektronik alet kokuyordu. Bir koridora daha geldiler. Yeniden merdivenlerden çıktılar. Bir koridor daha. Thomas, Chuck'ın ölümüne üzülmek istiyordu, kaçtıkları için heyecanlanmak istiyordu, Teresa yanında olduğu için mutlu olmak istiyordu. Ama o kadar çok şey yaşamıştı ki artık içinde sadece boşluk vardı. Koşmaya devam etti.

Koşarlarken öndeki adam ve kadınlardan bazıları cesaret vermek için bağırıyordu. Bir başka cam kapıya geldiler; dışarı çıktıklarında bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Yerdeki su birikintisine düşen yağmur damlalarının ışıltısı dışında bir şey görünmüyordu.

Lider, üstü çizik dolu, camlarının çoğu çatlak olan büyük bir otobüse ulaşana kadar durmadı.

“Binin!” diye bağırdı adam. “Acele edin!”

Teker teker otobüse binerlerken kapının önünde biriktiler. Kayranlılar’ın binip oturması saatler sürmüştü sanki.

Teresa, Thomas’ın önündeydi. Thomas gökyüzüne baktı, yağmur yüzünü ıslatıyordu; ılıktı, hatta neredeyse sıcaktı. Garip bir şekilde bir anda kendine geldi. Belki de şiddetli fırtına yüzündendi. Otobüse, Teresa’ya, kaçışlarına odaklandı.

Tam bineceklerdi ki bir el omzuna vurup gömleğinden çekti. Biri onu geri çekerken çığlık attı, Teresa’nın elini bıraktığı sırada Teresa ne olduğuna bakmak için arkasına döndü. Thomas düşüp sırtını yere çarptı. Karşısında bir kadın suratı belirdi, Teresa'yı görmesini engelliyordu.

Yüzünün görülmesini engelleyen yağlı saçları Thomas’ın suratına değiyordu. Bozulmuş yumurta ve süt kokusu gibi iğrenç bir koku geldi. Birinin feneri kadının suratını aydınlattı. Soluk, kırışıklık dolu cildinde iltihaplı korkunç yaralar vardı. Thomas korkudan donakaldı.

“Hepimizi kurtaracak!” dedi iğrenç kadın tükürükler saçarak. “Bizi ışıldan kurtaracak!” Öksürüğe benzer bir ses çıkartarak güldü.

Kurtarıcılardan biri kadını Thomas’ın üzerinden çekti ve Thomas hemen ayağa kalkıp Teresa’nın yanına gitti. Kadın, ayaklarını güçsüzce savururken gözlerini Thomas'tan ayırmıyordu. Parmağıyla onu işaret etti. “Sana söyledikleri hiçbir şeye inanma! Bizi ışıldan kurtaracaksın!”

Adam otobüsten uzaklaşınca kadını yere fırlattı. “Kıpırdama yoksa seni öldürürüm!” diye bağırdı ve Thomas’a dönüp, “Otobüse binin!” dedi.

Thomas korkarak arkasını döndü ve Teresa’nın ardından otobüse bindi. Arka koltuğa ilerlerken herkes ona bakıyordu. Sıkış tıkış oturdular. Camlara siyah su akıyordu. Yağmur otobüsün tepesine vuruyordu, şimşekler gökyüzünü âdeta deliyordu.

Neydi o? dedi Teresa.

Thomas cevap veremedi, sadece başını iki yana salladı. Deli kadını unutup Chuck’ı düşünmeye başlamıştı. Labirent’ten kaçması bir şey ifade etmiyordu, kendini rahatlamış hissetmiyordu. *Chuck...*

Kurtarıcılardan bir kadın, Thomas ile Teresa’nın çaprazına oturdu; onlarla konuşan lider de direksiyonun başına geçti ve otobüs ilerlemeye başladı.

Tam o sırada Thomas pencerenin dışında bir hareketlenme gördü. Yüzü yara içinde olan kadın ayağa kalkmış otobüse doğru koşuyordu; kollarını sallıyor ve bağırarak bir şeyler söylüyordu ama fırtınanın sesi onun sesini bastırıyordu. Gözleri delirdiği için ya da korktuğu için parlıyordu; Thomas hangisi olduğuna emin olamadı.

Kadın ön tarafta görüş açısından çıkınca Thomas pencereye doğru eğildi.

“Durun!” diye bağırdı ama kimse onu duymadı. Ya da ilgilenmiyorlardı.

Sürücü gaza bastı ve kadına çarptı. Ön tekerlekler kadını ezerken, Thomas neredeyse oturduğu yerde sıçrayacaktı, hemen ardından arka tekerlekler de kadının üzerinden geçti. Teresa’ya baktı. Kızın yüzündeki dehşet dolu ifade Thomas’ta da vardı.

Sürücü tek kelime etmeden fırtınalı gecede otobüsü sürmeye devam etti.

61. BÖLÜM

Sonraki birkaç saat Thomas için oldukça bulanıktı.

Sürücü otobüsü aşırı hızlı kullanıyordu ve sağanak yağış nedeniyle dışarısı iyi görülmüyordu. Işıklar ve binalar camdaki yağmur damlaları nedeniyle, uyuşturucu etkisiyle görülen sanrılardan fırlamış görünüyordu. Bir ara dışarıdaki insanlar otobüse hücum ettiler; hepsinin de kıyafetleri paramparçaydı, saçları pisti ve dehşet dolu suratlarında o kadınınki gibi garip yaralar vardı. Otobüsün kenarlarına vuruyorlardı; yaşadıkları korkunç hayatlardan kaçmak ister gibi bir halleri vardı.

Otobüs yavaşlamadı. Teresa sessizliğini korudu.

Thomas sonunda çaprazlarında oturan kadınla konuşacak cesareti topladı.

“Neler oluyor?” diye sordu. Bunu daha farklı nasıl sorabilirdi bilmiyordu.

Kadın ona baktı. Yüzünü çevreleyen siyah saçları ıslaktı. Koyu gözleri kederli bakıyordu. “Uzun hikâye.” Sesi, Thomas’ın beklediğinden daha kibardı; bir an için onun ve diğer kurtarıcıların iyi insanlar olduğunu düşündü. Tabii hiç tereddüt etmeden bir kadını ezdiklerini düşünmezse...

“Lütfen,” dedi Teresa. “Lütfen bize bir şey söyleyin.”

Kadın bir Thomas’a bir Teresa’ya baktı ve iç geçirdi. “Hafızalarınızı geri kazanmanız biraz zaman alacak; biz bilim insanı değiliz, size ne yaptıklarını ya da nasıl yaptıklarını bilmiyoruz.”

Sonsuza kadar geçmişini hatırlayamayacağını düşününce Thomas'ın kalbi sıkıştı ama bu duyguyu bastırdı. “Onlar kim?” diye sordu.

“Her şey güneş ışıklarıyla başladı,” dedi kadın uzaklara bakarak.

Teresa, “Ne...” diye başlamıştı ki Thomas onu susturdu.

Bırak konuşsun, dedi. *Her şeyi anlatacak gibi görünüyor.*

Peki.

Kadın konuşurken transa girmiş gibiydi, gözlerini uzaktaki bir noktadan ayırmıyordu. “Güneş patlamaları öngörülemedi. Güneş patlamaları aslında normaldir ama o seferki gibisi hiç yaşanmamıştı, devasaydılar, gittikçe arttılar ve fark edildiklerinde sıcaklığın dünyaya vurmasına sadece dakikalar kalmıştı. Önce uydularımız yandı. Binlerce insan o anda öldü,

milyonlarcası da birkaç gün içinde... Her yer çöle döndü. Sonra da hastalık başladı."

Durup nefes aldı. "Ekosistem çökünce hastalığı kontrol etmek ya da Güney Amerika dışına yayılmasını engellemek imkânsız bir hal aldı. Ormanlar yandı ama böceklere bir şey olmadı. İnsanlar buna artık ışıl diyorlar. Korkunç bir şey. Sadece zenginler tedavi görebiliyor ama kimse iyileşmiyor. Tabii And Dağları'ndan gelen bilgiler doğruysa başka."

Thomas az önce Teresa'yı uyarmasına rağmen az kalsın kendisi soru sormaya başlayacaktı. Korkuya kapılmıştı. Kadını dinlemeye devam etti.

"Size gelince... siz milyonlarca yetimden birkaçısınız. Binlercesini test ettiler ve sizi seçtiler. Son deney için. Yaşadığınız her şey önceden planlanmıştı. Katalizörler tepkilerinizi, beyin dalgalarınızı, düşüncelerinizi inceledi. Her şey, ışıldan kurtulmamız için bize yardım edebilecek kişileri bulmak için yapıldı."

Bir kez daha durdu ve saçını kulağının arkasına attı. "Fiziksel etiklerin çoğunun sebebi başka bir şey. Önce sanrılar başlar, sonra hayvani içgüdüler insan içgüdülerine baskın çıkar. Sonunda bu onları tüketir, insanlıklarını yok eder. Her şey beyinde oluyor. Işıl, beyinde yaşıyor. Berbat bir şey. Ona yakalanmaktansa ölmek daha iyi."

Kadın bakışlarını Thomas'a çevirdi, ardından Teresa'ya ve sonra yeniden Thomas'a baktı. "Çocuklara bunu yapmalarına izin vermeyeceğiz. Hayatımızı İSYAN'la savaşmaya adadık. Sonuç ne olursa olsun insanlığımızı kaybedemeyiz."

Kollarını önünde birleştirdi ve başını öne eğdi. "Zamanla her şeyi öğreneceksiniz. Biz kuzeyde yaşıyoruz. And Dağları'yla aramızda binlerce kilometre var. Orasıyla burası arasındaki yere Alev diyorlar. Eskiden ekvator dedikleri yerin civarında fakat artık sadece sıcak ve toz ile ışılın etkisiyle vahşileşmiş insanlarla dolu. Tedavi bulmak için orayı geçmeye çalışıyoruz. Ama o zamana kadar İSYAN'la savaşacağız ve deneylerine bir son vereceğiz." Dikkatli bir şekilde Teresa ile Thomas'a baktı. "Sizin de bize katılmanızı umuyoruz."

Ardından pencereden dışarı baktı.

Thomas soru sorarcasına kaşlarını kaldırıp Teresa'ya baktı. Teresa başını iki yana sallayıp başını omzuna koydu ve gözlerini kapadı.

Bunu düşünemeyecek kadar yorgunum, dedi Teresa. *Şimdilik güvendeyiz.*

Belki de, diye karşılık verdi Thomas.

Teresa’nın uyurken çıkardığı hafif sesleri duydu ama kendisinin uyuması imkânsızdı. Aynı anda o kadar çok şey hissediyordu ki bunları tam olarak adlandıramıyordu. Yine de daha önce hissettiği boşluk duygusundan iyiydi. Pencereden dışarı bakıp karanlığı ve yağmuru izledi; *ışıl, hastalık, deney, Alev* ve *İSYAN* gibi kelimeleri düşünüp duruyordu. Tüm bunların, Labirent’te yaşadıklarından iyi olmasını umdu.

Otobüsün sarsıntısıyla o da hafifçe sallanıyordu, kasislerde Teresa’nın başı omzuna çarpıyordu, kızın uyanıp bir süre sonra yeniden uykuya dalışını hissediyor, diğer Kayranlılar’ın konuşmalarını dinliyordu ama aklı dönüp dolaşıp tek bir düşüncede odaklanıyordu.

Chuck.

İki saat sonra otobüs durdu.

Sıra sıra pencereleri olan bir binayı çevreleyen çamurlu park yerine girdi. Kadın ve diğer kurtarıcılar yirmi çocuğu ön kapıdan indirip merdivenlere yönlendirdiler, oradan da büyük bir yatakhaneye girdiler. Duvar boyunca ranzalar sıralanmıştı, karşılarındaysa şifonyerler ve masalar vardı. Tüm pencereler, perdelerle kapanmıştı.

Thomas odayı incelerken fazla şaşırmamıştı. Bundan sonra herhangi bir şeye şaşıracağından şüpheliydi.

Oda rengârenkti; duvarlar sarıydı, battaniyeler kırmızı, perdeler yeşil. Kayran’daki grilikten sonra gökkuşağına gelmişler gibi hissediyordu. Yeni yatakları ve dolapları görünce, sonunda normal bir yerde olduğu için ne hissedeceğini bilemedi. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Minho durumu oldukça güzel özetledi: “Öldüm ve cennete geldim galiba.”

Thomas neşelenemiyordu; bunun, Chuck’a ihanet olacağını düşünüyordu. Ama burada bir şey vardı. Ne olduğunu bilmese de vardı.

Otobüsü kullanan liderleri onları yaklaşık on tane personele bıraktı. Kadın ve adamların üzerinde siyah pantolon ve beyaz gömlek vardı; saçları, elleri ve yüzleri tertemizdi. Gülümsüyorlardı.

Renkler. Yataklar. Personel. Thomas içinde karşı koyamadığı bir mutluluk hissetmeye başlamıştı fakat bu duygu fazla sürmedi. Chuck ve ölümü belki de artık hiç aklından çıkmayacaktı. Kendini feda edişi. Ama buna rağmen, her şeye rağmen, kadının otobüste anlattıklarına rağmen Thomas Kutu’dan çıktığından beri kendini ilk defa güvende hissediyordu.

Herkesin yatağı belirlendi, kıyafet ve banyo malzemeleri dağıtıldı, yemek servisi yapıldı. Thomas o kadar acıkmıştı ki yemeğini çabucak yedi.

Herkesin halinden memnun olduğu açıkça görülüyordu. Kayranlılar’ın çoğu bu süreç içinde sessizdi, belki de konuşurlarsa her şeyin yok olmasından korkuyorlardı. Ama birçoğu gülümsüyordu. Thomas umutsuz bakışlara o kadar alışmıştı ki mutlu suratlar görmeyi garipsedi. Özellikle de kendisi mutluluk hissetmekte zorlanırken.

Yemekten kısa bir süre sonra uyku vakti geldiği söylenince kimse karşı çıkmadı.

Thomas bundan memnundu. Aylarca uyuyabilirdi.

62. BÖLÜM

Thomas, üstte uyumakta ısrar eden Minho'yla aynı ranzadaydı. Newt ve Tava da hemen yanlarındaydı. Çalışanlar Teresa'yı, iyi geceler demesine bile fırsat vermeden başka bir odaya götürmüşlerdi. Gittikten üç saniye sonra Thomas onu özlemeye başlamıştı.

Thomas yumuşak yatağına yatarken Minho seslendi.

"Hey, Thomas."

"Efendim?" Thomas o kadar yorgundu ki güçlükle konuşuyordu.

"Sence Kayran'da kalanlara ne oldu?"

Thomas bunu hiç düşünmemişti. Aklı Chuck ve Teresa'yla meşguldü. "Bilmiyorum. Ama kaç kişinin öldüğünü düşünecek olursak, onlardan biri olmayı istemezdim. Izdırap Verenler büyük ihtimalle üzerlerine üşümüşlerdir." Bunu söylerken ses tonundaki kayıtsızlığa kendi bile şaşırmıştı.

"Sence bu insanlarla güvende miyiz?" diye sordu Minho.

Thomas bir süre düşündü. Verebileceği bir tek cevap vardı. "Evet, sanırım güvendeyiz."

Minho bir şey daha söyledi ama Thomas duymadı. Yorgunluktan ölüyordu. O sırada Labirent'i, koşucu olduğu zamanı -ve başından beri bunu ne kadar çok istediğini- Kayrandaki ilk gecesini düşündü. Tüm bunlar sanki yüzyıllar önce yaşanmış gibi geliyordu. Rüya gibiydi.

Odadakilerin mırıldanmalarını duyuyordu ama Thomas'a o an başka dünyadan geliyorlarmış gibi geldi. Üzerindeki yatağın tahtasına baktı. Uykuya dalmak üzereydi ama Teresa'yla konuşmak da istiyordu.

Odan nasıl? diye sordu. *Keşke burada olsaydın.*

Öyle mi? diye karşılık verdi Teresa. *Pis erkeklerle mi? Ben almayayım.*

Sanırım haklısın. Galiba Minho son bir dakikada üç defa gaz çıkardı. Thomas bunun kötü bir şaka olduğunu biliyordu ama o an için elinden gelen buydu.

Teresa'nın güldüğünü hissetti, aynı şeyi yapabilmeyi diledi. Uzun bir sessizliğin ardından Teresa, *Chuck'a olanlar için gerçekten çok üzgünüm,* dedi.

Thomas keskin bir acı hissetti, gözlerini kapatıp mutsuzluğun derinliklerine daldı. *Bazen çok sinir bozucu oluyordu,* dedi. Duraksadı,

Chuck'ın ilk gece banyoda Gally'yi korkutmasını düşündü. *Ama canım çok yanıyor. Kardeşimi kaybetmişim gibi hissediyorum.*

Biliyorum.

Ona söz vermiştim...

Kes şunu, Tom.

Ne? Teresa'nın onu iyi hissettirmesini, söyledikleriyle acısını sihirli bir şekilde yok etmesini istiyordu.

Söz verdiğini söyleyip durmayı kes. Yarımız oradan kurtuldu. Labirent'te kalsaydık hepimiz ölecektik.

Ama Chuck başaramadı, dedi Thomas. Kendini suçlu hissediyordu çünkü Chuck yerine başka bir Kayranlı'nın ölmesini tercih ederdi.

Seni kurtarmak için öldü, dedi Teresa. *Bir seçim yaptı. Sakın bunun boşa gitmesine izin verme.*

Thomas'm gözleri doldu ve gözyaşları yanaklarından süzüldü. Bir dakika boyunca sessiz kaldılar. Ardından, *Teresa?* dedi.

Efendim?

Thomas düşüncelerini paylaşmaya korkuyordu ama yine de konuştu. *Seni hatırlamak istiyorum. Bizi. Yani eskiden nasıl olduğumuzu.*

Ben de.

Sanki biz... Nasıl devam edeceğini bilemedi.

Biliyorum.

Yarın nasıl olacak acaba.

Birkaç saat içinde öğreneceğiz.

Evet. Pekâlâ, iyi geceler. Daha fazla şey söylemek istiyordu, bir sürü şey. Ama konuşamadı.

İyi geceler, dedi Teresa ışıklar söndüğü sırada.

Thomas yatakta döndü. Işıkların kapalı olduğuna seviniyordu böylece kimse yüz ifadesini göremiyordu.

Gülümseme sayılmazdı. Çok mutlu bir ifade de değildi. Ama benziyordu.

Ve o an için yeterince iyiydi.

SON BÖLÜM

İSYAN Memorandumu, Tarih 232.1.27, Saat 22:45
Gönderilen: İş Arkadaşlarım
Gönderen: Ava Paige, Başkan
Konu: LABİRENT DENEYLERİNE DAİR DÜŞÜNCELER, A Grubu

Sanırım hepimiz deneylerin başarılı olduğu konusunda hemfikiriz. Yirmi kişi kurtuldu, hepsi de planımızda kullanabileceğimiz kadar nitelikli. Değişkenler'e verilen tepkiler tatmin edici ve umut vericiydi. Çocuğun suikastı ve "kurtarma" önemli bir finaldi. Onları şok edip verecekleri tepkiyi görmemiz gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse ben sonunda her şeye rağmen bu kadar çok çocuğun vazgeçmediğini gördüğüme şaşırdım.

Onları bu şekilde görmek, her şeyin yolunda olduğunu düşünmek benim için en zor kısmıydı. Ama pişmanlıkla zaman kaybedemeyiz. Halkımız için yolumuza devam edeceğiz.

Kimin lider olacağı konusunda benim kendi fikirlerim var ama başkalarını etkilememek adına bir şey söylemeyeceğim. Bence kimin olacağı gayet açık.

Hepimiz tehlikenin farkındayız. Ben şahsen ümitlendim. Kızın, hafızasını kaybetmeden önce koluna yazdığını hatırlıyor musunuz? Tutunduğu son şey: *İSYAN iyidir.*

Denekler, onlara yaptığımız ve yapmayı planladığımız şeyleri eninde sonunda hatırlayacaklar ve nedenini anlayacaklar. İSYAN'ın görevi, bedeli ne olursa olsun, insanlığa hizmet etmek ve korumak. Biz aslında gerçekten de "iyiyiz".

Lütfen kendi görüşlerinizi yazın. Denekler 2. Aşama'ya geçmeden önce bir gece uyuyacaklar. Şu an umutlu olmayı göze alabiliriz.

B Grubu'nun sonuçları oldukça sıradışı. Verileri değerlendirmek için zamana ihtiyacım var fakat yarın sabah bundan bahsedebiliriz.

Yarın görüşmek üzere.

TEŞEKKÜRLER

Görmediğim şeyleri fark etmemi sağladığı için editörüm ve arkadaşım Stacy Whitman'a,

Daimi desteği ve yorumları için sadık hayranım Jacoby Nielsen'a,

Yanımda oldukları için yazar arkadaşlarım Brandon Sanderson, Aprilynne Pike, Julie Wright, J. Scott Savage, Sara Zarr, Emily Wing Smith ve Anne Bowen'a,

Hayalimi gerçekleştirdiği için yayın hakları temsilcim Michael Bourret'e,

Ayrıca Dystel & Goderich'teki Lauren Abramo'ya ve diğer herkese en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Ve kelimelerle tarif edilemez bir iş çıkardığı için Krista Marino'ya sonsuz teşekkürler. Sen bir dâhisin ve senin adın da kapakta yazmalı.

---

[1] (İsp.) Başkan, (ç.n.)